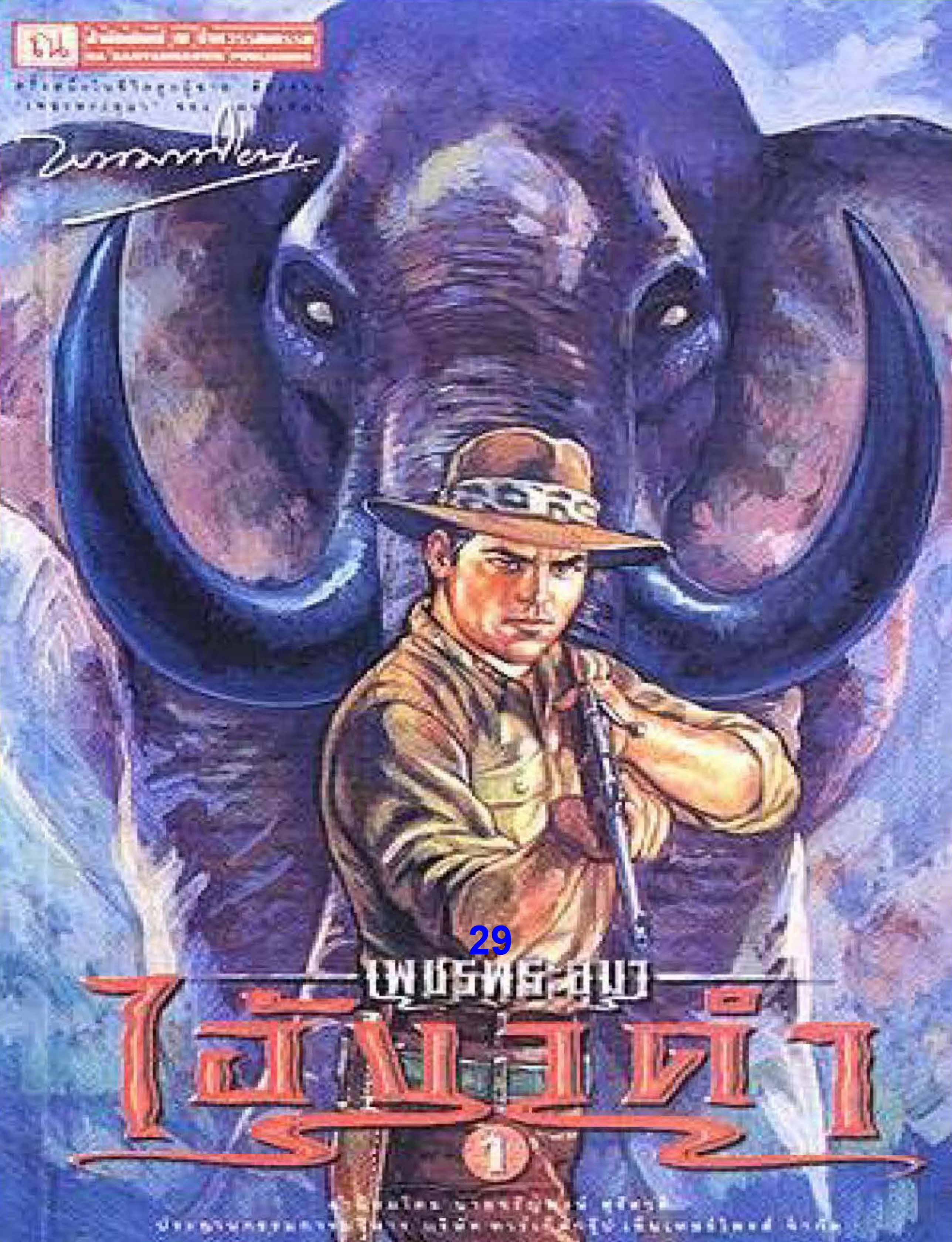
29
1

พระพิฆเนศ

พนมเทียน

35

สิ่งแรกที่เห็น ก็คือตาสีฟ้าเบิกจ้องอยู่ก่อนแล้ว ระยะห่างเพียงคืบเดียวเท่านั้น เจ้าของดวงตาดูเหมือนจะผงะห่างออกไปเล็กน้อยเพราะตกใจกับเสียงของเขา

รพินทร์ ไพรวัลย์ กะพริบตาถี่ๆ แล้วจ้องอีก ขณะนั้นแสงสว่างรางๆ ของยามอรุณสาดไปทั่วแนวป่าอันเป็นที่พัก พอจะทำให้มองเห็นอะไรได้ถนัดในระยะใกล้ เขางอหลังนิ้วขยี้ตาและเปิดกว้างขึ้นอีกอย่างงุนงง พยายามจะยันกายลุกขึ้น แต่ฝ่ามือของเจ้าของดวงตานั้นแตะยันที่อก ทำให้ต้องหงายลงพาดต้นคอไว้กับถุงข้าวสารเดิม เรี่ยวแรงมันดูอ่อนเปลี้ยไปหมด

"คริส!..."

หล่อนพยักหน้าน้อยๆ ยิ้มให้

"ใช่...ฉันเอง"

"เอ๊ะ!"

พรานใหญ่อุทาน พยายามลุกขึ้นอีกแต่ก็ต้องชะงักอยู่เช่นนั้น เพราะแม่ผมทองกดไหล่เขาไว้ สุภาพบุรุษไพรเหลียวมองไปรอบด้าน เขารู้สึกตัวกระจ่างชัดเดี๋ยวนี้เองว่ามันเป็นเวลาเช้าตรู่ และตัวเองก็เพิ่งตื่นขึ้นมา

"คุณไม่สบายมาก จับไข้ไม่รู้สึกตัวมาหลายชั่วโมง อย่าเพิ่งพรวดพราดลุกขึ้นมาก่อนเลย นอนพักนิ่ง ๆ อีกสักครู่เถอะ"

"นี่...เวลาเท่าไหร่แล้ว?"

เขาถามออกมาแหบ ๆ พยายามจะเหลียวมอง แต่มุมของวิวรอบด้านมันจำกัด เนื่องจากถูกฝ่ามือของอีกฝ่ายบังคับกึ่งขอร้องให้นอนราบ

"หกโมง เจ็ดนาที..."

หล่อนตอบออกเสียงเบานิ่มอยู่เช่นเดิม ขณะที่เหลือบดูนาฬิกาข้อมือ จอมพรานครางออกมาว่า "โอว์!" แล้วเอามือทั้งสองตบที่ขมับตัวเองพึมพำออกมา

"ตายล่ะ! ผมไม่เคยนอนตื่นสายแบบนี้มาก่อนเลย..."

"คุณไม่ได้นอนตื่นสายหรอก แต่คุณไม่สบายชนิด 'ดับเครื่อง' ไปเลย ไม่ได้สติ ไม่รู้สึกตัว เพิ่งจะมาสร่างไข้ ลืมตาขึ้นมาเดี๋ยวนี้เอง และเมื่อก่อนที่จะลืมตาพรวดพราดขึ้นมาคุณก็ยังละเมอ หรือมิฉะนั้นก็เพ้อเรียกชื่อของใครคนหนึ่งอย่างฉุนเฉียว ...เขาชื่ออะไรนะ แงซายหรือ?"

รพินทร์ซอยเปลือกตาอีกครั้ง ขณะที่จ้องหน้าหล่อน

"นอกจากคุณที่อยู่ใกล้ ๆ ผมตรงนี้..."

เขาพูดตะกุกตะกักงุนงง

“มีใครเข้ามาใกล้ๆ ผม ก่อนที่ผมจะตื่นขึ้นมาหรือเปล่า มันมากระซิบข้างๆ หูผม”

คริสเอียงคอ พินิจเขาอย่างค้นหา

“ไม่มีใครสักคนอยู่ใกล้ๆตัวคุณ ก่อนที่คุณจะลืมตาขึ้นมานอกจากฉัน”

“เอ๊ะ! ยังไงกันนี่ ก็ผมได้ยินเสียงมันอยู่หยกๆ ก่อนที่ผมจะลืมตาขึ้นมา”

“เสียงใคร? เสียงทำนองไหน?”

เขาอึ้ง พยายามปรับประสาทให้คืนที่โดยเร็วที่สุด แต่รู้สึกถ่วงหนักในสมองเหลือประมาณ สะบัดหน้าอยู่เร่าๆ เพื่อขับไล่ความมึนงง แล้วฝืนยิ้มปร่าๆ

“ช่างเถอะ! ผมคงฝันไปน่ะ...จริงซินะ ผมจับไข้เมื่อกลางดึกคืนนี้ ก็เลยฝันอะไรเลอะเทอะเปรอะเปื้อนไปใหญ่และก็นึกไม่ถึงว่าจะนอนตื่นสาย คุณเป็นฝ่ายตื่นก่อนแล้วมาปลุก”

แม่นักเคมีฟิสิกส์สาวประจำคณะ ผู้มีเส้นผมงามประดุจใยไหมสีทอง ส่ายหน้าช้าๆ

“ฉันไม่ได้มาปลุกคุณหรอก แต่ฉันเฝ้าสังเกตอาการของคุณต่างหาก...รู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง คุณรพินทร์? อย่าเพิ่งบอกก่อนนะว่าคุณเป็นปกติดีแล้ว เพราะฉันรู้ว่ามันไม่ใช่เช่นนั้น”

รพินทร์สูดลมหายใจเข้าปอดแรงๆ รู้สึกดวงตาแสบพร่าสองหูลั่นกริ่ง

“เอาล่ะ! ผมเองก็ยอมรับว่าไม่ใช่มนุษย์เหล็กไหลอะไรที่ไหน...ตอนนี้มึนเหลือเกิน เพลีย แล้วก็คอแห้งผาก หิวน้ำ”

เขาเห็นหล่อนเอี้ยวตัวไปด้านหลัง ครู่เดียวก็หันกลับมาพร้อมกับสิ่งที่ดูเหมือนจะตระเตรียมไว้ให้ก่อนแล้ว มันเป็นกระ-ป๋องของเครื่องดื่มสำเร็จรูป ทำด้วยอะลูมิเนียม เจาะรูเรียบร้อยมีหลอดพลาสติกเล็ก ๆ สอดอยู่ตรงรูที่เจาะนั้น บอกว่า

"ดื่มเสีย มันจะช่วยทำให้คุณดีขึ้น"

อย่างอาการของคนที่ไม่สามารถจะจับต้นชนปลายได้ถูก แต่ก็สำนึกบอกตนเองแน่ชัดว่า ไม่ควรจะขัดขืนคำสั่งอันเปี่ยมไปด้วยความหวังดีของหล่อน รพินทร์รับกระป๋องนั้น ชันคอขึ้นคริสช่วยยกกระป๋องบรรจุของเหลวสำเร็จรูปนั้นให้เขาดูดจากหลอด สัมผัสในความเย็นซ่าน มีรสกึ่งหวานกึ่งเปรี้ยว และขมนิด ๆ ของมัน บอกความรู้สึกกับบอกได้ทันทีว่ามันคงเป็นเครื่องดื่มประเภทช่วยกระตุ้นประสาทชนิดหนึ่ง ความกระหาย ทำให้เขาดูดจนเกลี้ยงฉาดทั้งสองกระป๋อง พร้อมทั้งถอนใจเฮือก หงายต้นคอลงไปพิงกระสอบข้าวสารตามเดิม หลับตาลง

"ดีแล้ว"

เสียงเบาเหมือนกระซิบดังแว่วมาอีกพร้อมกับใช้มืออ่อน-โยนมาปิดไว้ที่ดวงตาของเขา

"นอนพักหลับตาอย่างนั้นก่อน อย่างน้อยอีก 4-5นาทีก็ยังดี ยังไม่ต้องห่วงกังวลอะไรทั้งนั้น"

"พวกเราทุกคนตื่นกันหมดแล้วหรือ?"

เขาถามเบา ๆ ทั้งยังหลับตาอย่างอ่อนเปลี้ย

"อื้อหือม์...ตื่นแล้วทุกคน ไม่ต้องห่วงหรอก"

"ผมแย่เอามาก ๆ เมื่อคืนนี้...ฝันร้ายอะไรต่ออะไรยุ่งเหยิง

ไปหมด เหตุการณ์เมื่อคืนที่ผ่านมาเป็นอย่างไรบ้างเรียบร้อยดีหรือ?”

คริสไม่ตอบตรงคำถาม แต่กลับเป็นฝ่ายย้อนถามว่า

“คุณยังไม่ได้บอกฉันเลยว่า ก่อนที่คุณจะลืมตา มีใครมากระซิบอะไรข้าง ๆ หูคุณ”

พรานใหญ่โบกมือปัดผ่านหน้าตัวเอง ขมวดคิ้วนิดหนึ่ง

“อย่าไปสนใจอะไรเลย ผมบอกแล้วว่าผมฝันไป”

“ฝันถึงใครคนหนึ่ง ที่ชื่อ ‘แงซาย’ นั่นใช่ไหม?”

“เพื่อนเก่าของผมเอง เคยลำบากยากแค้นด้วยกันในป่า”

“ถ้าหูฉันฟังไม่ผิด รู้สึกว่าคุณจะหงุดหงิดฉุนเฉียวกับเขามาก...ทำไม เขามากระซิบอะไรกับคุณ”

“ไม่มีอะไรหรอกครับ ไอ้คนคนนั้นมันมักจะมีท่ายั่วยวนกวนโทโสผมอยู่ตลอดเวลา สมัยที่เรายังอยู่ร่วมกัน ทุกถ้อยคำวาจาของมัน ก็ล้วนแต่เต็มไปด้วยความเลี้ยวลดเหน็บแนมเยาะ-หยันผม ผมเคยเกลียดขี้หน้ามันที่สุด แต่แล้วผมก็ต้องรักมันมากที่สุดเหมือนกัน ผมเห็นมันเกือบจะตลอดทั้งคืนทีเดียว เดี๋ยวโผล่ออกมาพูดยั่วโน่นเยาะนี่ ประเดี๋ยวก็หายไป เหมือนผีป่ามาหลอกหลอนงั้นแหละ ผมคิดว่ามันคงเป็นอนุสติของผม เพราะความคิดถึงมันมากเกินไป โดยผมเองก็ไม่รู้ตัว...”

แล้วเขาก็หัวเราะหึ ๆ ออกมากับตนเองพึมพำต่อมา

“ถูกแล้ว มันคือเจ้าแห่งอาณาจักรไพรผู้ยิ่งใหญ่ ไม่ได้ด้อยไปกว่าผมแม้แต่นิดเดียว จนบางขณะ ผมเคยคิดว่า ฟ้าให้รพินทร์มาเกิดแล้วทำไมถึงให้แงซายมาเกิดอีก ความคิดนี้เกิดจากมิจฉาทิฐิเพราะในส่วนลึกแล้วผมก็มักจะคิดเข้าข้างตัวเอง

อยู่เสมอว่า ในถิ่นนี้หรือในโลกนี้ ไม่ควรจะมีใครยิ่งใหญ่ในเชิงพราน หรือมัคคุเทศก์นำทางเหนือไปกว่าผม แต่ไอ้คนคนนั้นมันดูเหมือนจะเหนือกว่าผมเสียอีกด้วยซ้ำ ผมก็เลยพาลเกลียดขี้หน้ามัน แล้วก็พาโลหาเรื่องมันอยู่เรื่อย เพราะฐานะของผมในขณะนั้น เป็นหัวหน้าของมัน...เอ๊ะ! คริส นี่ผมรู้สึกว่าคุณจะสะกดจิตให้ผมพูดถึงแก่นลึกของหัวใจจริงออกมา...อนุญาตให้ผมลืมตา และลุกขึ้นได้เสียทีหรือยัง ผมรู้สึกดีขึ้นมากแล้ว”

“ยังก่อน...นอนหลับตาต่อไปอีกสัก 2 นาทีเท่านั้น ระหว่างนี้คุณอยากพูดอะไรก็พูดออกมาเถอะ”

“คนของผมไปไหนกันหมดนี่ บุญคำ จัน เกิด เส่ย?”

“เขาอยู่กันครบ ขณะนี้แยกย้ายกันทำงานตามหน้าที่ อันเป็นปกติของเวลาเช้านั่นแหละ”

หล่อนบอกเสียงเรียบ เหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลย ขยับตัวอ้อมไปนั่งขวางทางด้านซึ่งจะมองไปเห็นการเคลื่อนไหวกลางแค้มป์ได้ถนัด มิหนำซ้ำยังเอาผ้ากอซสะอาดผืนหนึ่ง ซับด้วยอัวดิโคโลญกลิ่นหอมอ่อน ๆ วางปิดไว้ที่บริเวณดวงตาเขา รพินทร์นอนนิ่งตามคำสั่ง แต่ปากยังพูด

“แล้วพวกคุณ?”

“อาจารย์ กับคี๊ธ และเชิดวุธ อยู่ที่กระโจมพัก ดูเหมือนกำลังวิทยุติดต่อกับหอบัญชาการ เบลไปดูอาการของกะเหรี่ยงคนนั้น เช้านี้เขาค่อยยังชั่วมากแล้ว น้ำเกลือคงไม่ต้องให้อีก”

“แล้วตัวคุณเองล่ะ?”

“หมายความว่ายังไง?”

“ทำไมถึงมาอยู่ใกล้ผมเดี่ยวนี้?”

“พวกเขาฝากให้ฉันคอยดูแลคุณไว้ ความจริงเราทั้งหมดก็มาเฝ้าดูอาการของคุณอยู่ตั้งแต่ 5 นาฬิกาแล้ว อาจารย์เป็นกังวลมากในอาการป่วยของคุณ เพิ่งจะแยกย้ายกันไปเมื่อสักไม่เกิน 15 นาทีนี่เอง คุณคงไม่รู้ตัวหรอกว่าคุณฉีดยาลดไข้ เมื่อชั่วโมงที่แล้วโดยเบล ขณะที่พวกเรามาพบ ไข้คุณขึ้นสูงมากจนหมดสติ”

“พวกคุณรู้ได้ยังไง ว่าผมจับไข้”

“จัน กับบุญคำไปปลุกบอกพวกฉัน...”

หล่อนอำพรางความจริงไว้ก่อน เพื่อป้องกันไม่ให้เขารีบผลุนผลันลุกขึ้นมาก่อนในขณะนี้ เพราะต้องการถ่วงเวลาให้ได้พักอีกเล็กน้อยตามคำสั่งของหมอเบล

“อย่าไปตำหนิสองคนนั่นเลย แม้ว่าคุณจะสั่งกำชับไม่ให้เราทราบก็ตาม แต่สองคนนั่นทำถูกแล้ว เพราะคงเห็นอาการไข้ของคุณอยู่ในเกณฑ์หนักมาก ทนดูอยู่ไม่ไหว ก็เลยต้องไปบอก”

รพินทร์เป่าลมออกจากปาก กลิ่นโคโลญจากผ้ากอซที่คริสวางทาบปิดตาเขาโชยมา ช่วยทำให้แช่มชื่นกระปรี้กระเปร่าขึ้น ผสมกับเครื่องดื่มประเภทกระตุ้นประสาท ซึ่งเริ่มจะออกฤทธิ์ซ่าน เลือดลมชักจะคล่องเป็นปกติขึ้น เขากวาดมือทั้งสองควานไปรอบๆตัวด้วยสัญชาตญาณ เพื่อจะคลำหาไรเฟิลประจำตัว แต่มือข้างหนึ่งที่ควานเปะปะออกไปนั้น วางลงไปบนหน้าตักของผู้ที่นั่งอยู่ใกล้ๆ พอดี จึงรีบหดมือมาประสานวางไว้ที่ทรวงอก

"เครื่องคอมพิวเตอร์ของพวกคุณที่ดีดชื่อผมออกมา โดยระบุให้เป็นมัคคุเทศก์นำทางในครั้งนี้ อาจรายงานผิดนะ ผมเป็นคนมีจุดอ่อน มีโรคประจำตัว และอาจไม่แข็งแรงพอทำงานให้พวกคุณลุล่วงไปได้ตลอด"

"ไม่ผิดหรอก เครื่องคอมพิวเตอร์ทำงานได้อย่างถูกต้องที่สุดแล้ว โรคประจำตัวของคุณ เราแก้ไขหรือสกัดกั้นได้ ขอเพียงอย่างเดียว เปิดโอกาสให้เราได้รู้บ้างเท่านั้น ไม่ใช่มานอนจับไข้สั่นอยู่คนเดียว แล้วก็ปิดเงียบ ซึ่งนั่นมันมีแต่ผลเสีย คุณไม่น่าจะถือว่านั่นเป็น 'ปมด้อย' ของคุณที่จะต้องปิดบังเราไว้เลย มนุษย์เราในโลกนี้ ต่อให้เก่งกาจสักขนาดไหนก็ไม่มีใครสมบูรณ์แบบพร้อมไปหมดหรอก ไม่ใช่เรื่องน่าอับอายสักนิด ในการที่คุณรู้สึกเจ็บป่วยแล้วบอกให้พวกเราทราบเพื่อช่วยเหลือเสียก่อนที่จะปล่อยให้อาการมันเป็นขึ้นมาก ซึ่งอาจสายไปก็ได้ ตรงข้ามคุณยิ่งปิดไว้มากเท่าไหร่ เราก็กลับจะเห็นเป็นจุดด้อยของคุณมากขึ้นเท่านั้น คือเป็นคนขลาด ไม่กล้ารับความจริง โดยอยากจะแสดงให้พวกเราเห็นว่าคุณเก่งตลอดกาล"

เสียงพูดเนิบ ๆ แช่มช้านั้นเต็มไปด้วยเหตุผล และความการุณย์ รพินทร์ฟังนิ่ง โดยไม่อาจโต้เถียงใด ๆ ได้

"ไรเฟิลของผมอยู่ไหน?"

"อย่าห่วงมันเลย มันอยู่ใกล้ ๆ แถวนี้แหละ ไม่ได้สูญหายไปไหนหรอก และมันก็ไม่ได้มีประโยชน์ช่วยอะไรคุณได้เลย ในขณะที่คุณจับไข้หนัก อย่างเมื่อคืน ฉันเห็นคุณนอนสั่นกอดไรเฟิลอยู่เหมือนคนตายไปแล้ว 75 เปอร์เซ็นต์...ถ้าเวลาจับไข้สั่นสะท้านแบบนี้ แทนที่จะนอนกอดไรเฟิลอันเป็นเหล็กทั้งดุ้น

คุณนอนกอดหมอเบล ยังมีเหตุผลว่าคุณจะมีโอกาสหายไข้ได้มากกว่า”

ริมฝีปากแห้งผากนั้น ยิ้มออกมานิดหนึ่ง

“แล้วคุณหมอเบลนะรึจะมายอมให้ผมนอนกอดในตอนจับไข้”

มีเสียงที่ก้มลงกระซิบข้างหู

“ก็ไม่แน่นะ ถ้าคุณบอกให้เขารู้ เพราะอย่างน้อยเขาก็คงไม่อยากจะให้คุณตายเสียก่อนระหว่างทางหรอก”

“แล้วคุณหมอคริสล่ะ?”

“ฉันไม่ใช่หมอหรอก คิลเลอร์เสียมากกว่า...เพชฌฆาตยังไงล่ะ!”

“แล้วคุณจะฆ่าผมไหมนี่?”

“ไม่หรอก จนกว่างานของฉันจะสำเร็จ”

“ก็ไหนคุณว่า คุณหรือพวกคุณจะไม่หักหลังผมยังไงล่ะ?”

“ก็คุณอยากระแวงพวกฉันเสียนักหนาทำไมล่ะ...ซึ่งก็ถูกแล้วนี่ คิดในทางที่ปลอดภัยไว้ก่อน ดีกว่าจะเสียใจภายหลัง อย่าไว้วางใจอะไรพวกเรานัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งฉัน!”

“ผมไม่วางใจคุณหรอก ไม่ต้องประชด”

“ถูกต้อง! นั่นเป็นการดีสำหรับตัวคุณ ถึงแม้มันไม่เป็นการดีสำหรับฉันก็ตาม”

“คริส?”

“อื้อหือม์?”

“สองนาทีแล้วยัง ผมอยากจะลุกขึ้นเต็มทีแล้ว นี่ไม่ใช่

เตียงในโรงพยาบาล และคุณก็ไม่ใช่นางพยาบาลพิเศษของผม มันเป็นเวลาแห่งภาระและหน้าที่ของผมแล้ว ไม่ใช่มาสำออยตะบอยนอนอยู่อย่างนี้”

“รู้หรอกน่าว่าคุณ ‘เก่ง’ เสมอ แต่มันยังไม่ถึงเวลาที่ฉันกำหนดไว้ให้ คุณต้องพักนิ่งๆ อยู่ก่อน เหลืออีก 1 นาที กับ 12 วินาที”

“ผมรำคาญตัวเอง ที่ตื่นแล้ว รู้สึกสบายดีแล้ว ยังต้องมานอนแช่อยู่อีก ในขณะที่คนอื่นๆ กำลังง่วนอยู่กับงาน”

“ก็ให้เขาทำงานกันไปก่อน จนกว่าคุณจะสบายกว่านี้ ถ้าแม้ไม่คิดว่าเป็นความปรารถนาดี ก็คิดเสียว่ามันเป็นผลประโยชน์ของฝ่ายฉันก็แล้วกัน”

“ผลประโยชน์ยังไง ผมเป็นลูกจ้างของพวกคุณ มันถึงเวลาที่ผมจะต้องลุกขึ้นมาทำงานแล้ว”

“ก็ใช่ซิ คุณเป็นลูกจ้างของพวกฉัน แต่เราไม่ต้องการลูกจ้างที่ยังอ่อนแอ ไม่มีสมรรถภาพ เราจะต้องรอให้เขาแข็งแรงดีเสียก่อน จึงจะใช้งานได้ผล และไม่ต้องกังวลไปหรอก ฉันคิดว่าวันนี้คุณมีงานหนักมากทีเดียว”

“ประเดี๋ยวผมก็เลยแกล้งนอนหลับไปอีก 2-3 ชั่วโมงเท่านั้นยิ่งเพลียๆ อยู่ด้วย”

“อนุญาต ถ้าคุณจะหลับได้จริง และเราก็ต้องการอย่างนั้นด้วย แต่รู้ล่วงหน้าแล้วว่ามันเป็นไปไม่ได้ คนอย่างคุณ พอรู้สึกตัวตื่นขึ้น คุณก็พรวดพราดลุกขึ้นมาแล้ว แค่ให้นอนพักต่อไปอีก 5-6 นาที ก็ยังต้องมาอ้อนวอนขอร้องกัน”

“อาการของกะเหรี่ยงสะเอิงเป็นยังไงบ้าง ตลอดเมื่อคืน

นี้มันนอนอยู่ในเต็นท์ของพวกคุณไม่ใช่หรือ และเห็นหมอเบลบอกว่าเช้าวันนี้เราจะให้อาหารเหลวกับมันได้แล้ว”

“ห่วงตัวของคุณเองก่อนดีกว่า อย่าเพิ่งไปห่วงคนอื่นเขาเลย”

พร้อมกับคำพูดนั้น ปลายจมูกของเขาถูกคีบและสั่นเบา ๆ

“ผมเป็นห่วงคนในรับผิดชอบ ก่อนที่จะห่วงตัวเองเสมอ”

“นั่นเป็นลักษณะของหัวหน้า หรือผู้นำที่ดี แต่ก็ควรจะมีกาลเทศะบ้าง”

“ผมหนักมากหรือ?”

“เบลบอกว่า ถ้าให้ยาคุณไม่ทัน วันนี้ทั้งวันคุณจะทำอะไรไม่ได้เลย นอกจากนอนซมอยู่กับที่ หรือมิฉะนั้นก็อาจตายไปเลย”

“ขอบคุณที่ช่วย ผมยังไม่อยากตาย”

“คุณพูดตรงดีมาก คุณสุภาพบุรุษ ไพรวัลย์ เราขอร้องอะไรคุณอย่างได้ไหม?”

“อะไร?”

“ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ถ้าคุณเกิดอาการไม่ดี จะเจ็บป่วย ไข้ขึ้น ขอให้คุณบอกเราทันที ไม่ว่าจะเป็นเวลาไหน แม้จะเป็น เวลากลางคืน ที่เรานอนหลับไปแล้ว อย่าคิดว่าเป็นประโยชน์ของคุณ แต่คิดว่าเป็นประโยชน์ของพวกเราก็แล้วกัน เพราะเราไม่ชอบให้มัคคุเทศก์นำทางต้องเจ็บป่วยระหว่างนำเราเดินป่า มันเสียผลหลายอย่างเหลือเกิน”

“คุณก็พูดตรงดีมาก มิสกรูบิล...ตกลง!”

รู้สึกว่าแขนข้างขวาของเขาถูกจับขึ้น มีอะไรลักษณะ

คล้าย ๆ ผ้าหรือยางแถบกว้าง ๆ พันรัดหลายรอบ และอึดใจต่อมาก็รู้สึกว่าส่วนที่รัดพันไว้นั้น เขม็งรัดแน่นขึ้นที่แขนเป็นลำดับ

“เอ๊ะ! นั่นคุณทำอะไรผมน่ะ คริส มามัดแขนผมไว้ทำไม?”

“ชี้ย์ย์!...เฉย ๆ ฉันต้องการฟังกระแสเลือดของคุณเต้น”

ครู่เดียว สายพันนั้น ก็ถูกปลดออกไป

“เป็นยังไง กระแสเลือดของผมมันเต้นว่ายังไงบ้าง?”

“ก็ประหลาดดี หูฉันจะฝาดไปหรือเปล่าไม่รู้นะ ทุกตุบของมันที่เต้น เสียงมันคร่ำครวญออกมาว่า ดาริน...ดาริน...ดาริน...”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ดึงกายลุกขึ้นในฉับพลันนั้น พร้อมกับสลัดผ้ากอซที่ปิดตาออก ลืมตาจ้อง...

คริสติน่ามีอาการเรียบเฉยปกติ กำลังม้วนเครื่องวัดความดันโลหิต แล้วปลดวิทยุประจำตัวออกมากดสัญญาณเรียกไปยังพรรคพวก พร้อมกับรายงานว่า

“รพินทร์ตื่นและรู้สึกตัวแล้ว อาการเกือบจะอยู่ในเกณฑ์ปกติความดันโลหิต 90-130 อุณหภูมิประมาณ 98.5 เอฟ ขอให้ทุกคนมาพบเขาได้แล้ว!”

“เฮ้! คริสเขารู้เรื่องห่าเหวที่มันเกิดขึ้น หรือยัง?”

เสียง ดร. สแตนลีย์ ร้องถามมาลั่นเครื่องวิทยุจิ๋วที่หล่อนถืออยู่

“ขอให้อาจารย์มาเป็นผู้เล่าให้เขาฟังดีกว่าค่ะ อย่าลืม

เรียกพรานของเขาสี่คนและหัวหน้าลูกหาบเข้ามาพร้อม ๆ กันด้วยเพราะฉันไม่ทราบจะเริ่มต้นบอกกับเขาว่าอย่างไรดี!”

พรานใหญ่ ยังคงจ้องหน้าหล่อนตาไม่กะพริบอยู่เช่นนั้น เขาไม่ได้สนใจฟังเลยว่า คริสพูดวิทยุกับพรรคพวกว่าอย่างไร แต่เพ่งดูร่างที่กำลังเก็บเครื่องมือเครื่องไม้เกี่ยวกับเวชภัณฑ์ง่วนอยู่โดยไม่เหลือบสบตาเขาเลย

“คริสติน่า!...”

เขาอุทานเรียกชื่อเต็มของหล่อน

“เมื่อกี้นี้คุณพูดว่ายังไงนะ?”

หล่อนยักไหล่นิดหนึ่ง

“คุณก็ได้ยินอยู่แล้วนี่ ว่าฉันพูดวิทยุกับพวกฉันว่ายังไง?”

“ผมไม่ได้ยินหรอกว่า คุณพูดวิทยุกับพวกคุณว่ายังไง แต่ผมดูเหมือนจะได้ยินที่คุณพูดกับผมก่อนที่จะส่งวิทยุเรียกไปยังพวกนั้น”

คริสสบตา ทำหน้าฉงน ไก๋ได้อย่างสนิทที่สุด

“เอ๊ะ! ฉันพูดอะไร...ยังไม่ได้พูดอะไรสักคำ กำลังตรวจวัดบีพีของคุณอยู่ ก็แค่บอกให้คุณอยู่เงียบ ๆ เฉย ๆ เท่านั้น... หรือคุณได้ยินว่าฉันพูดอะไรมากกว่านั้น?”

รพินทร์อึ้ง คอแข็ง พยายามจะอ่านสายตา แต่คริสมองเมินหลบไปเสีย เห็นแต่แววยิ้มที่มุมปากบางรูปสวยนั้นเท่านั้น...

ระหว่างที่พรานใหญ่ยังนั่งทื่อมะลื่ออยู่ คณะอเมริกัน ทั้งหมดและเชิดวุธ รวมทั้งพรานพื้นเมืองของเขาทั้งสี่คน ก็พา

กันพรูเข้ามาเป็นกลุ่มใหญ่ ตรงเข้ามารายล้อมคนป่วยที่เพิ่งจะฟื้นไข้ และเพิ่งจะลุกขึ้นมานั่ง โดยยังไม่รู้อิโหน่อิเหน่อะไรทั้งสิ้น

คนเหล่านั้นร้องทักเรียกนามเขาแซดเป็นเสียงเดียว โดยเฉพาะสแตนลีย์ และหมอเบลเข้ามาจับตัวเขาไว้ ส่วนลูกน้องทั้งสี่คนของเขา รวมทั้งนายตาบ หัวหน้าลูกหาบที่ติดตามเข้ามาด้วย พากันยืนนิ่งกันอยู่ทางหนึ่ง

"เป็นยังไงบ้าง รพินทร์ รู้สึกสบายดีแล้วหรือ?"

หัวหน้าคณะคนหาระเบิดนิวเคลียร์ ร้องถามอย่างกระตือรือร้น จอมพรานมองหน้าทุกคนที่กำลังรุมล้อมเขาอยู่ในขณะนี้ด้วยอาการงงๆ สัญชาตญาณบางอย่างกระตุ้นเตือนให้เกิดสัมผัสที่หกในทันทีว่า มันน่าจะเกิดเรื่องอันไม่ปกติขึ้นกับคณะทั้งหมดเสียแล้ว

"ผมเป็นปกติดีแล้วครับ ด็อกเตอร์..."

เขาตอบหนักแน่นในน้ำเสียง มองหน้าเชิดวุธเห็นริ้วรอยยุ่งยากที่ไม่สามารถอ่านออก ครั้นจ้องไปทาง พ.อ. คี๊ธ ก็เห็นเอามือขยี้จมูกอันแดงก่ำ พึมพำอะไรอุบอิบอยู่ในลำคอ อิสซาเบลกำลังหันไปซุบซิบอะไรอยู่กับคริสเกี่ยวกับอาการของเขา โดยมืออีกข้างหนึ่งของหล่อนเอื้อมมาคว้าข้อมือเขาเอาไว้กดจับชีพจรโดยเทียบดูกับนาฬิกาข้อมือ

"ผมไม่คิดว่าอาการเจ็บป่วยของผมเมื่อคืนนี้จะทำให้เกิดความยุ่งยากตื่นเต้นมากมายอะไร ให้แก่พวกท่านทั้งหลายเหมือนอย่างที่ผมรู้สึกอยู่ในขณะนี้ เกิดอะไรขึ้นหรือเปล่าครับนี่ ระหว่างที่ผมสลบไสลไปด้วยพิษไข้?"

ประโยคหลังเขาประกาศขึ้นดังๆ กับทุกคน

“คริส เธอยังไม่ได้บอกอะไรแก่เขาเลยหรือ?”

สแตนลีย์หันไปถามลูกน้อง ผู้ถนัดในทางเคมีฟิสิกส์ของเขา แม่ผมทองสั่นศีรษะนิดหนึ่ง

“เขาเพิ่งจะได้สติรู้สึกตัวแน่ชัดเอาเดี๋ยวนี้เองค่ะ อาจารย์ แต่ก็คงยังอิดโรยอยู่มากทีเดียว จึงไม่อยากบอกอะไรทั้งสิ้น รอให้พวกเรามาพบเขาพร้อมๆ กันเสียก่อนดีกว่า”

หัวหน้าคณะคร่างฮือในลำคอ เอามือขยี้ปลายคาง ขณะที่มองหน้ามัคคเทศก์นำทาง เหมือนจะสำรวจดอาการ เสียงเบลหันไปร้องสั่งคี๊ธกับเชิดวุธ ให้จัดหานมสดกระป๋องจากเรชั่นเพื่อให้มาเป็นเครื่องรองท้องของรพินทร์ก่อน ระหว่างที่ทั้งสองสาละวนอยู่กับเสบียงเรชั่น เพื่อจัดการตามคำสั่งของหมอเบล รพินทร์ได้ยินอย่างถนัด จึงร้องบอกมาว่า

“โปรดอย่ากังวลในเรื่องนั้นเลยครับ ถ้าจะกรุณาก็ขอบรั่นดีให้ผมสักอึกสองอึก แล้วกรุณาบอกความจริงให้ผมทราบได้เลยว่านี่มันเกิดอะไรขึ้น”

คริสส่งกระติกบรั่นดีให้เขาทันที ก่อนจะเปิดฝาออกดื่ม รพินทร์หันมองไปยังคนของเขา ยิ่งฉงนประหลาดใจเหลือที่จะกล่าว บุญคำ จัน เกิด และเส่ยยืนหน้าเซียวคล้ำกันไปหมดเหมือนบ้าใบ้ ได้แต่กะพริบตาปริบๆ มองหน้าเขาเช่นนั้น จอมพรานมองละผ่านใบหน้าไปทีละคน แล้วมาหยุดนิ่งอยู่ที่บุญคำคนเดียว ใช้สายตาถามในขณะที่กรอกบรั่นดีเข้าปาก ตาพรานเฒ่าสมุนขวาของเขาไม่เอ่ยอะไร ได้แต่ทำปากหมุบหมิบ แล้วกลอกหน้า

รพินทร์ดื่มบรั่นดีเข้าไปอึกใหญ่ จนเลือดร้อนฉ่า แล้ว เขาก็ลุกขึ้นยืนในทันที แต่ซวนเซเล็กน้อย เชิดวุธโดดเข้าประคองไว้

"นั่งลงก่อน คุณรพินทร์...โปรดเถิดครับ ผมขอร้องนั่งลงอีกเดี๋ยวเท่านั้น อย่าเพิ่งเคลื่อนไหวไปไหนก่อนเลย รอให้เลือดลมประสาทของคุณดีกว่านี้อีกสักนิด แล้วเราจะเล่าอะไรให้คุณฟัง"

คี๊ธปราดเข้ามาขนาบข้างอีกคนหนึ่ง กดไหล่เขาลงพร้อมกับบอกห้าว ๆ ว่า

"เห็นแก่พระเจ้า!...นั่งลงก่อน เพื่อนยาก!"

สุภาพบุรุษไพรหย่อนกายก้นกระแทกลงตามเดิม เบลส่งนมกระป๋องมาให้ บอกเฉียบขาดว่า

"ถ้าคุณยังไม่ยอมดื่มนมกระป๋องนี้ และไม่ยอมให้ฉันฉีดยาคุณอีก 1 เข็ม เราจะบังคับให้คุณนั่งเฉย ๆ อยู่ตรงนี้แหละ และจะไม่เล่าอะไรให้ฟังเลย!"

"นรก! นี่มันเกิดอะไรขึ้นหว่า!"

เขาคำรามออกมาเป็นภาษาไทย แล้วก็ต้องยอมปฏิบัติตามคำสั่งนั้นโดยเลี่ยงไม่ได้ ยกนมขึ้นดื่มทั้งกระป๋อง ยื่นแขนไปให้หมอเบล ซึ่งมีเข็มฉีดยาเตรียมพร้อมอยู่ก่อนแล้ว

บรั่นดีทำให้หัวใจเริ่มสูบฉีดแรง

นมช่วยทำให้กระเพาะที่ว่างเปล่าโหวงเหวงเริ่มมีสิ่งเคลือบ บรรเทาความอ่อนระโหยแม้ว่ามันจะผะอืดผะอม แทบจะทำให้อาเจียนออกมา

ยาฉีดจากหมอเบล ที่เดินเข้าเส้นเลือดอย่างระมัดระวัง

ครั้งแรกมันวูบวาบร้อนซ่าตั้งแต่เส้นผมจนจรดปลายเท้า แล้วต่อมาอีกอึดใจเดียว พละกำลังก็ดูเหมือนจะกลับคืนมา ตาเริ่มสว่างใสประสาทตื่นพร้อมแววง่วงเหงาสลายไปในทันที ลมหายใจคล่องสะดวกขึ้น แล้วทุกคนของฝ่ายนายจ้างจับสังเกตดูเขาอยู่ทุกขณะ พอหมอเบลหันมาพยักหน้าให้ดร.สแตนลีย์เหมือนจะให้สัญญาณ อเมริกันอาวุโสที่สุดในคณะก็เอื้อมมือมาตบไหล่เขาหนัก ๆ

"รพินทร์! เรามีข่าวร้ายมากนะ แต่คุณต้องสัญญาก่อนว่าระหว่างที่ผมเล่าอะไรให้คุณฟัง คุณอย่าเพิ่งลุกขึ้นก่อนเป็นอันขาดจนกว่าผมจะเล่าให้ฟังจบสิ้นหมดทุกอย่างเสียก่อน"

"ตกลง ด็อกเตอร์...ขณะนี้ใจผมร้อนแทบจะเป็นบ้าอยู่แล้วเกิดอะไรขึ้นครับระหว่างที่ผมนอนจับไข้ไม่รู้สึกตัวอยู่"

เขากล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงที่ราบเรียบเป็นปกติ ม่านตาเบิกสว่างโพลง

คี๊ธจุดซิการ์ขึ้นตัวหนึ่ง ยื่นส่งมาให้

"ทำตัวให้สบายเพื่อนยาก อย่าเพิ่งตื่นเต้นอะไรนัก เราทุกคนกำลังรอการตื่นขึ้นมาของคุณเพื่อแก้ไขคลี่คลายเหตุการณ์เมื่อคืนนี้พวกเราแทบจะบ้ากันไปหมดทั้งคณะทุกคนทีเดียวเมื่อขาดคุณเสียคนเดียวเท่านั้น เรื่องร้ายมันถือโอกาสเกิดขึ้นในขณะที่คุณนอนสลบไสลอยู่นั่นแหละ"

แล้วอดีตคู่ปรับที่เคยฟาดปากกับเขามาแล้วแต่บัดนี้กลายมาเป็นมิตรที่ดีที่สุดของเขาคนหนึ่ง ก็หันไปทางดร.สแตนลีย์พยักหน้าบอกว่า

"บ๊อบ แกเล่าให้เขาฟังได้แล้ว ว่ามันเกิดอะไรขึ้น เล่า

ให้ละเอียดในทุกสิ่งทุกอย่าง นับตั้งแต่การตื่นขึ้นมาพบเห็นเหตุการณ์ทีเดียว”

ดร.สแตนลีย์ลดตัวจากท่าที่นั่งคกเข่าอย่ มาเป็นนั่งขัดสมาธิอยู่ตรงหน้าจอมพราน แล้วพยักหน้าเรียกให้บุญคำ เกิดจัน เส่ย และนายตาบ หัวหน้าลูกหาบล้อมวงเข้ามา

แล้วเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อคืนที่ผ่านมา ก็ถูกลำดับภาพออกมาให้รพินทร์ฟัง ตามลำดับขั้นตอนโดยไม่ตกหล่น

ตลอดเวลาพรานใหญ่นั่งเบิกตาฟังโดยไม่กะพริบและยังไม่เอ่ยถามคำใดทั้งสิ้น จนกระทั่งสแตนลีย์ได้เล่าจบลงโดยไม่ตกหล่นแม้แต่รายละเอียดปลีกย่อยทั้งหมด

“ทุกคนภายในแค้มป์ของเรา ยกเว้นจากคุณผู้นอนไม่ได้สติอยู่กับกะเหรี่ยงสะเอิงผู้บาดเจ็บเท่านั้น ที่ไม่รู้เห็นอะไรของเหตุการณ์ตามที่เล่ามาให้ฟังทั้งหมดนี่ นอกนั้นพวกเราทุกคนเผชิญหน้าพร้อมกันทั้งหมด”

หัวหน้าคณะ กล่าวสรุปในตอนท้าย ระหว่างที่ทุกคนยังนิ่งฟังเงียบกริบอยู่

รพินทร์ ไพรวัลย์ อัดควันซิการ์ลึก แล้วมองไปที่บุญคำสมุนขวาของเขาหน้าเผือดคล้ำ หลบตาก้มหน้าลงอุบอิบออกมาว่า

“นายอย่าด่าบุญคำนะ...บุญคำเตือนนายแล้วพยายามหาทางกันอย่างดีที่สุดแล้ว มันเกินความสามารถของบุญคำที่จะคุ้มครองป้องกันไว้ได้...”

สุภาพบุรุษไพร ป้ายแขนเสื้อขึ้นเช็ดปลายจมูก ซึ่งบัดนี้เหงื่อเม็ดเล็ก ๆ เริ่มผุดซึม เขาไม่กล่าวอะไรกับบุญคำทั้งสิ้น หันไปหยิบไรเฟิล พร้อมกับลุกขึ้นยืนช้า ๆ บอกกับคณะนายจ้างเสียงต่ำลึกว่า

“ขอให้ผมไปดูศพลูกหาบสองคนนั่นก่อนเถิดครับ”

กล่าวจบ ก็ออกเดินตัดกลางบริเวณแค้มป์ไปในทันที ตรงไปยังศพทั้งสอง ซึ่งยังวางเรียงกันอยู่หลังแค้มป์ของกลุ่มนายจ้าง ซึ่งบัดนี้ มีลูกหาบเกือบทั้งหมดยังนั่งเฝ้ารายล้อมอยู่

ทุกคนเดินตามมาหมดทั้งขบวน พอถึงก็ก้มลงตรวจพิจารณาศพอย่างถี่ถ้วน กัดริมฝีปากนิ่ง สีหน้าเย็นกระด้างจนไม่มีใครสามารถอ่านความรู้สึกภายในได้ถูก แววตากร้านเกรียมคู่นั้นหรี่ลง

ทุกคนเงียบกริบ ระหว่างที่พรานใหญ่ตรวจศพคนของเขาแล้วเคลื่อนไปพิจารณารอยตีนประหลาดที่ยังปรากฏอยู่อันเนื่องจากพื้นดินแฉะ ขณะนั้นลำแสงของตะวันรุ่งเริ่มจะสาดลงมายังบริเวณป่าไผ่อันเป็นที่พัก เป็นจุดเรืองรองอยู่ทั่วไป ทำให้เห็นทุกสิ่งทุกอย่างได้อย่างกระจ่างชัด

“ใครเป็นคนตามไปพบศพ?”

เขาถามเบา ๆ ทำลายความเงียบขึ้น จันเป็นคนตอบว่า

“พี่คำกับผม มีนายห้างบ๊อบ นายห้างคี๊ธ และนายทหารเชิดวุธตามไปด้วย”

“พาดูบริเวณที่มันลากศพไปทิ้งไว้ก่อนซิ” เขาสั่ง

จันนำหน้าลิ่วไปก่อนทันที โดยทิศทางที่จำได้เป็นอย่างดีแล้วรพินทร์หันมากระซากไหล่บุญคำให้เดินเคียงคู่ไปด้วย ส่วน

เบื้องหลังคณะนายจ้างทั้งหมด รวมทั้งคริสและเบลเดินตามไปด้วยพร้อมทั้งนายตาบ ส่วนเกิดและเส่ยคุมพวกลูกหาบอื่นๆ ให้รอคอยอยู่ในแค้มป์

พอมาถึงตำแหน่งที่ค้นพบศพซึ่งถูกลากมาทิ้งไว้จากหลักฐานที่มีรอยลากมาเป็นทาง จันก็ชี้ให้ดู รพินทร์พิจารณาสภาพป่ารอบด้านของบริเวณนั้น ตรวจหารอยตามพื้นด้านหลังพงไม้ออกไป แต่ไม่พบอะไร จึงวกมาหยุดยืนดูอยู่ที่ตำแหน่งพบศพอีกครั้ง

ยังไม่มีใครในกลุ่มนายจ้างกล้าปริปากถามคำใดแก่เขา นอกจากซุบซิบพูดกันเอง ใครคนหนึ่งเข้ามายืนเบียดชิดอยู่ข้างเขา ปรายหางตาดูก็เห็นว่าเป็นตาเฒ่าบุญคำ

“มันละนาย! ไม่ผิดไปหรอก บุญคำเตือนนายแล้ว แต่นายก็มัวแต่ใจเย็นอยู่ ในที่สุดมันก็ดอดเข้ามาเล่นงานเราจริงๆ”

แกกระซิบเป็นภาษากะเหรี่ยง

คริสเคลื่อนตัวอย่างเบากริบ เข้ามาประกบติดหลังทั้งสองทันที โดยที่ทั้งรพินทร์ และบุญคำยังไม่ทันสังเกตเห็น

“บุญคำยอมรับมาเสียตามตรงดีกว่า ว่าตัวเองหลับในระหว่างที่ฉันจับไข้ไม่สบายอยู่”

“บุญคำนอนเฝ้านายอยู่ บอกกับตัวเองตลอดเวลาว่าจะหลับไม่ได้ แต่ไม่รู้มันเผลอหลับไปตอนไหน คล้ายๆ ถูกสะกดงั้นแหละ มาสะดุ้งตื่น ก็ตอนที่พวกนายฟารั้งเขายิงกันเปรี้ยง-ปร้างสนั่นปางพักไปหมด”

แกอุบอิบแทบจะไม่ได้ยินเสียง

"เจ้าวงษ์กับเจ้าม้วนที่นั่งยามเฝ้าอยู่หลังกระโจมนายจ้างก็จะต้องนั่งหลับด้วย ไม่งั้นคงไม่ถูกมันย่องเข้ามาขยุ้มก้านคอหิ้วมาทิ้งไว้ที่นี่โดยไม่ทันต่อสู้ หรือเอะอะส่งเสียงขึ้น เป็นการย่องเข้ามาเก็บยามของเราก่อน อย่างเงียบกริบที่สุด ก่อนที่จะย้อนไปที่กระโจมพักของพวกนั้นอีกครั้ง" รพินทร์พูดแผ่วเบา

บุญคำสรุปด้วยเสียงเบายิ่งกว่าเดิม

"รูปการณ์มันก็เป็นอย่างที่นายคาดคะเนนั่นแหละ ลักษณะของมันเหมือนไอ้ผีดิบมันตรัยไม่มีผิด ร้ายยิ่งไปกว่านั้น ไอ้มันตรัยยังไม่เคยฆ่าพวกเราได้เลยในครั้งนั้น แต่ไอ้ผีตายซากพันปีตัวนี้ เล่นงานพวกเราพร้อมกันเลยสองศพ ด้วยมือของมันเอง แล้วมันก็จะต้องมีอะไรเกี่ยวข้องกับโขลงของไอ้งาดำ เพราะรอยตีนตอนที่มันหนีไปนั้น บุญคำกับจันตามไปพบว่ามันเดินหายเข้าไปกลางโขลงช้างที่เข้ามาล้อมเงียบ ๆ อยู่"

"บุญคำบอกกับพวกนั้นหรือเปล่า ว่าเราไปพบอะไรเข้าก่อนแล้ว เมื่อบ่ายวันนี้?"

"ยัง ยังไม่ได้บอกใครเลยทั้งนั้น แม้แต่ไอ้จัน ไอ้เกิด หรือไอ้เส่ย บุญคำยังไม่แน่ใจว่านายมีเจตนาจะบอกพวกนั้นยังไง เลยไม่กล้าพูดอะไรก่อน รอให้นายตื่นขึ้นมาแล้วตัดสินใจเองดีกว่า"

รพินทร์กัดริมฝีปากแน่น ตาจับอยู่ที่พงไม้ อันมีรอยหักลู่เนื่องจากสองศพถูกลากมาทิ้งไว้ ขณะนั้นเองก็มีเสียงเบาต่ำของคริส แทรกมาเบื้องหลัง

"สัญญากันไว้หลายครั้งแล้วไม่ใช่หรือว่า ถ้าหากจะมีการ

ปรึกษาหารือกัน ก็ควรจะใช้ภาษาที่ฝ่ายฉันฟังเข้าใจด้วย ทำไมจะต้องซุบซิบกันในภาษากะเหรี่ยง”

บณคำเงียบ

รพินทร์เองก็ไม่สนใจกับคำพูดของแม่ผมทอง ชูมือขึ้นสูงแล้วดีดแรงๆ เป็นสัญญาณ พรรคพวกทุกคนที่ร่วมทางมาดูสถานที่อันกระจายกันอยู่ยังตำแหน่งต่างๆ นั้นพากันหันขวับมาที่เขาเป็นตาเดียว พรานใหญ่โบกมือเป็นความหมายให้เดินกลับ

ความอึดอัดใจของฝ่ายนายจ้าง ก็คือการไม่ยอมพูดอะไรเลยของเขานี่แหละ ในเที่ยวเดินกลับ ดร.สแตนลีย์จึงเข้าประกบตัวเคียงคู่มาด้วย

“คุณคิดยังไง ในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมด รวมทั้งหลักฐานที่เห็นอยู่นี่?”

“ประเดี๋ยวครับ ขณะนี้ผมยังคาดคะเนอะไรไม่ได้ทั้งสิ้นทุกสิ่งทุกอย่างมันเป็นความลี้ลับ ขอให้ผมกลับไปตรวจดูบริเวณแวดล้อมอื่นๆให้ละเอียดกว่านี้หน่อย ระหว่างที่เกิดเหตุขึ้นสดๆร้อนๆ ผมก็ไม่ได้ตื่นขึ้นมาเห็นเหตุการณ์ด้วยตนเอง ได้รับฟังแต่เฉพาะคำบอกเล่า และพยานหลักฐานเท่าที่พอจะเหลือทิ้งไว้เท่านั้น และผมเองก็ยังไม่ได้สอบถามพวกท่านเลย ในสิ่งที่ต่างฝ่ายต่างเล่า ในแต่ละมุมที่ต่างพบเห็นเผชิญมา”

ลักษณะเดินของเขา ในขณะนี้ ก็คือ รพินทร์ ไพรวัลย์นั่นแหละ คือก้าวยาวๆ ตัวปลิวเหมือนเดิม ชนิดไม่น่าเชื่อเลยว่าเพิ่งจะฟื้นจากไข้และไม่หยุดรอใครทั้งสิ้นบ่ายหน้าจ้ำพรวดๆกลับมาถึงบริเวณหลังกระโจมพักของนายจ้างอีกครั้ง

ทุกคนวิ่งบ้าง เดินบ้าง ไล่หลังเขาอย่างกระชั้นชิด

ขอนไม้ใหญ่ ริมกองไฟ ที่เขาและคริสยืนสนทนา

กันเมื่อหัวค่ำของคืนที่ผ่านมานั่นเอง คือตำแหน่งที่ลูกหาบเคราะห์ร้ายสองคนนั่นเฝ้ายามอยู่ โดยคำสั่งของบุญคำ พรานใหญ่โบกมือไล่พวกลูกหาบ และพรานพื้นเมืองที่ยืนเกะกะบังทิศทางอยู่ให้กระจายออกไป เพื่อว่าเขาจะได้ตรวจทิศทางได้อย่างละเอียด คนเหล่านั้นเข้าใจอาการดี ต่างหลบไปยืนออรวมกลุ่มกันอยู่สองฟากโดยไม่มีใครยืนบัง

แล้วพรานใหญ่ก็กวักมือเรียกหัวหน้าคณะ กับบุญคำให้เข้ามายืนอยู่ใกล้ๆ

“ตรงนี้ใช่ไหมที่บุญคำเห็นเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนจะเผลอหลับไป...ไอ้ม้วน กับไอ้วงษ์นั่งยามอยู่”

เขาถามขึ้นเป็นภาษาไทย เพื่อให้ทุกคนของฝ่ายนายจ้างเข้าใจ ตาเฒ่าพยักหน้า อาการของแกซึมเศร้าเงื่องหงอยผิดปกติไปกว่าทุกวัน หมดแววตลกคะนองอันเป็นอุปนิสัยตามปกติ

“ใช่! นาย...บุญคำเห็นสองคนมันนั่งเอากระสอบป่านคลุมตัวอยู่ตรงขอนไม้นี่แหละ”

เขาหันมาทาง ดร.สแตนลีย์

“คนเคราะห์ร้าย นั่งหันหลังให้ราวป่า หันหน้าเข้าหากระโจมของพวกคุณ และคงจะนั่งหลับ ไฟที่ก่อไว้ด้านหลังคงมอดลง ไอ้ผีนั่นโผล่ออกมาจากป่าด้านหลัง ย่องกริบเข้ามาโดยที่ทั้งสองไม่ทันรู้ตัว มือซ้ายขยุ้มก้านคอของคนนั่งทางด้าน

ซ้าย มือขวาขยุ้มคนที่นั่งอยู่ทางด้านขวา บีบเค้นจนกระดูกหักในทันทีเหมือนเราบีบคอลูกไก่ แล้วเดินถอยหลัง ลากเอาศพทั้งสองไปทิ้งไว้ยังพงรกที่เราไปดเมื่อตะกี้นี้”

หัวหน้าคณะ ผงกศีรษะลงนิดหนึ่ง

“พวกผมก็เข้าใจอย่างนั้นแหละ จากพยานหลักฐานที่เราพบเห็น ลักษณะของมันถ้าจะพูดกันในแง่ของการจู่โจมทางยุทธศาสตร์ก็คือ เก็บยามเสียก่อน แล้วหวนกลับเข้ามาอีกครั้งภายหลังเอาศพไปแอบไว้แล้ว ที่น่าประหลาดใจที่สุดก็คือ มันเป็นใคร หมายประสงค์ร้ายเช่นไรกับเราเพื่ออะไร เอาเรี่ยวแรงอย่างมหาศาลผิดธรรมดาสามัญของมนุษย์ปุถุชนธรรมดา มาจากไหน ถึงขนาดที่สามารถขยุ้มลำคอจากด้านหลังของคนของเรา ทีเดียวพร้อมกันสองมือ และเค้นจนกระดูกคอหักได้ในพริบตา พร้อมทั้งลากไปพร้อม ๆ กันจากมือแต่ละข้าง ที่ยังหิ้วคออยู่”

รพินทร์กระดกปลายลิ้นออกมาแตะริมฝีปากคะเนกะวัดทิศทาง จากขอนไม้ตำแหน่งนั้น ไปยังกระโจมด้านหัวนอนของฝ่ายนายจ้าง

“มันจะเป็นใครหรือ ‘อะไร’ และหมายจะประสงค์ร้ายกับเราเพื่ออะไร เป็นสิ่งที่ผมยังตอบไม่ได้ แต่แน่ใจว่ามันไม่ใช่มนุษย์ปุถุชนธรรมดาแน่นอน จากกำลังอันมากมายผิดปกติไปดังที่เราได้เห็นพยานหลักฐานเหล่านี้ ในขณะนี้เรายังตั้งสมมุติฐานไว้ก่อน ว่ามันคือ ‘มอนสเตอร์’ หรืออมนุษย์ มิฉะนั้นก็สัตว์ประหลาด ที่เรายังค้นพบความจริงออกมาไม่ได้ในเวลานี้ เต็มไปด้วยแล่ห์กลเพทุบายประสงค์ร้าย และมีอำนาจลึกลับพิเศษ

อยู่ในตัว มีอะไรบางสิ่งบางอย่างเกี่ยวอยู่กับโขลงช้างที่ไอ้งาดำเป็นจ่าโขลงอยู่ด้วย ประเดี๋ยวพวกเราทั้งหมดจะเดินดูตามรอยของมันที่บณคำกับจันอ้างว่า ได้เดินหายเข้าไปกลางโขลงช้างที่แอบเข้ามาล้อมเลียบอยู่ คนที่เห็นมันชัดกับตามีอยู่สามคนใช่ไหมครับ คนแรกคือเบล ซึ่งเห็นจากเงาที่มันปรากฏทาบแสงไฟในกอง มาปรากฏที่ม่านกั้นกระโจมด้านหัวนอน และเลิกผ้ากระโจมออกมาดู คนต่อไปก็คือคุณเอง จากการเคลื่อนไหวผิดปกติของหมอเบล แล้วตามออกมารวบขาเบลไว้ก่อนที่จะเดินไปถึงตัวมัน และคนที่สามก็คือคริสซึ่งเป็นคนยิง”

“ใช่!...คี๊ธกับเชิดวุธนั้นออกมาทีหลังแล้ว เป็นตอนที่มันเดินหนีเกือบจะลับหายเข้าไปในป่าทึบ สองคนนั่นเห็นเพียงแวบเดียว แต่ผม เบล และคริสเห็นได้ถนัดที่สุด”

“สูงใหญ่มาก...ลักษณะเหมือนศพอาบยา ของมนุษย์โบราณ...ใช่ไหมครับ?”

“ใช่! ส่วนสูงของมันผมว่ากว่า 7 ฟุต สูงมากทีเดียว หนังหุ้มกระดูก แต่ทุกส่วนสัดของร่างกายบริบูรณ์เรียบร้อยดี ไม่มีส่วนใดชำรุด คุณดูที่รอยตีนของมันนั่นก็คงจะคะเนได้ว่า รูปร่างมันควรขนาดไหน”

“ทั้งสามท่านสามารถจะจำหน้ามันได้ไหมครับ ถ้าเห็นอีกครั้ง?”

คราวนี้เขาถาม ทง ดร.สแตนลย เบล และครส

“ถ้าเห็นอีกก็จำได้แน่นอน มันเหมือนคนธรรมดาทั่วๆ ไปเสียเมื่อไหร่ มันมีชัดๆ เลย!”

ทั้งสามตอบเป็นเสียงเดียวกัน

“โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ดวงตาของมัน...!”

เบลบอก กลั้นกลืนอะไรชนิดหนึ่งลงลำคออย่างยากเย็น เมื่อหวนคิดไปถึงภาพที่หล่อนพบเห็น

“เป็นดวงตาที่มีอำนาจประหลาดที่สุด เหมือนตาของพ่อมด พอเลิกผ้ากระโจมขึ้นมา ฉันก็มองไปเห็นดวงตาของมันพอดี ต่อจากนั้นฉันก็ลืมตัวไปชั่วขณะ ด้วยอำนาจสะกดจิต อาจารย์มาเล่าให้ฟังภายหลังว่า เห็นฉันเดินเข้าไปหามัน แต่เขาแท็คฉันล้มลงเสียก่อน”

“มันยืนอยู่ตรงนี้!...”

ดร.สแตนลีย์บอกพร้อมทั้งก้าวไปหยุดยืนอยู่ทางด้านขวาของขอนไม้ริมกองไฟ ทำลักษณะให้ดู โดยหันหน้าไปทางด้านหัวนอนของกระโจมพัก

“มือทั้งสองข้างของมันยกโบกขึ้นเรียกเบล โดยการยกจากข้างล่างขึ้นมาด้านบนเหมือนคนวิดน้ำช้าๆ ระหว่างนั้นเบลเดินเหมือนคนไร้สติ ปราศจากการควบคุมตัวเอง ตรงเข้าไปหามัน ขนาดผมตะโกนเรียกสุดเสียงเบลยังไม่ได้ยิน ผมตัดสินใจพุ่งรวบขาเบลไว้ เป็นเวลาเดียวกับที่คริสซึ่งพรวดตามออกมาติดๆ ก็ยิงเมื่อนั้นแหละ มันจึงหันหลังกลับ ก้าวอย่างเร็วหนีไปทันที ก่อนที่มันจะลับหายไป คริสยิงตามหลังไปอีกนัด ส่วนบุญคำกับจันวิ่งมาถึงพวกเรา ในเวลาประมาณไม่เกิน 10 วินาทีให้หลัง และบุญคำกับจันก็ออกสาวรอยตามมันไปในทันที ในขณะที่พวกเราทั้งหมดยังอยู่ในแค้มป์ ต่อมาอีกอึดใจใหญ่ที่พวกเรารอกันอยู่ทางนี้ ก็ได้ยินเสียงไรเฟิล เสียงช้างร้องลั่นไปหมดทั้งป่า อย่างที่เล่าให้ฟังแล้ว เรานึกว่าเมื่อคืนนี้เราคงแหลก

กันทั้งหมดถ้าพวกช้างบุกเข้ามา ก็ได้แต่กระจายกันออกยึดที่มั่นกันไปตามมีตามเกิด แล้วช่วยกันยิงขึ้นฟ้า พวกมันทำเสียงโห่ร้องข่คำราม หักกิ่งไม้ปั่นป่วนไปหมด พื้นสะเทือนยังกะเกิดแผ่นดินไหว ต่อมาเสียงของพวกมันนับร้อยเหล่านั้น ก็ห่างไกลออกไป แล้วบุญคำกับจันก็วิ่งกลับเข้ามา โดยบอกว่าได้ตามรอยตีนของไอ้มอนสเตอร์ตัวนั้นเข้าไปจนกระทั่งแทบจะไปชนเอาขาช้าง ที่ยืนเข้าแถวรายล้อมขวางหน้าอยู่แล้ว”

บัดนี้ รพินทร์ ไพรวัลย์ พอจะลำดับภาพติดต่อกันได้หมดแล้ว สำหรับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ในขณะที่เขานอนจับไข้ไม่รู้สึกตัวอยู่

เบลตื่นขึ้น เนื่องจากนอนไม่หลับ และต้องการจะหายากินจึงมองเห็นภาพเงาที่ปรากฏทาบอยู่กับผนังกระโจม โผล่หน้าออกไปดู ก็เลยถูกสะกด

ดร.สแตนลีย์ตื่นทันเหตุการณ์เพราะผ้าห่มที่อาศัยห่มร่วมกันหมดทั้ง 5 คนในกระโจมพักระหว่างนอนถูกลากดึงผิดปกติเนื่องจากเบลลุกขึ้นมุดลอดกระโจมออกไป

คริสตื่นเพราะการไหวตัวของดร.สแตนลีย์ผู้นอนอยู่ข้างๆ พร้อมทั้งได้ยินเสียงตะโกนเอะอะของหัวหน้าคณะ และหล่อนเป็นคนยิง

เชิดวุธกับคี๊ธนอนขี้เซาด้วยกันทั้งคู่ ตกใจตื่นด้วยเสียงปืนที่คริสยิง และพรวดพราดออกมาล้าหลังสุด เห็นเหตุการณ์น้อยที่สุด

บุญคำกับจันแล่นเข้ามาถึงที่เกิดเหตุภายหลังเสียงปืนลั่นแล้ว และชวนกันสาวรอยออกไปจนประจันหน้ากับโขลงช้างที่ล้อมเงียบอยู่

เหตุร้ายทั้งหมด มันถือโอกาสเข้าเล่นงานคณะในขณะที่เขา 'ดับเครื่อง' ไปเสียคนเดียวเท่านั้น และกว่าจะตื่นขึ้นมารับรู้เหตุการณ์ มันก็สายไปเสียแล้ว ด้วยการสังเวยชีวิตลูกหาบไปสองศพ!

รพินทร์ ไพรวัลย์ยืนนิ่งหนักอึ้งไปทั้งสมอง บัดนี้ ทุกสายตาไม่ว่าจะเป็นพวกนายจ้างทั้งหลาย พรานคู่ใจของเขา พวกลูกหาบทั้งหมด รวมทั้งกะเหรี่ยงอีก 2 คน พุ่งจับมาที่เขาเป็นเป้าเดียวกันหมด เหนือนจะกานว่านี่มันคืออะไร และเขาจะดำเนินการต่อไปอย่างไร ในฐานะหลักประกันที่จะต้องรับผิดชอบต่อทุกชีวิต คนเหล่านั้นเต็มไปด้วยความกังขาประหวั่นพรั่นพรึง และยึดเขาเป็นที่พึ่งอยู่คนเดียว!!

ระหว่างที่เขายังยืนมองดูรอยเท้าที่ปรากฏอยู่บนพื้นดินเปียกแฉะนั้น สแตนลีย์กล่าวต่ำ ๆ ว่า

“พวกเรายังไม่ได้ตามไปดูรอยเท้า และทิศทางเดินหายเข้าไปในโขลงช้างเลย ก็รอให้คุณตื่นขึ้นมาเสียก่อนนี่แหละ”

“ดีครับ นั่นเป็นวิธีที่ถูกต้องที่สุด ก่อนที่พวกคุณจะขยับ–

เขยื้อนไปไหนก็ควรให้ผมได้รู้เห็นด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อเกิดเหตุการณ์ผิดปกติขึ้นเช่นนี้ ประเดี๋ยวเราจะไปดูให้รู้แจ้งเห็นจริงพร้อม ๆ กัน...”

เขาเหลือบตาไปที่คริสติน่า

“คริส คุณยิงนัดแรก ขณะที่มันยังยืนอยู่ในตำแหน่งที่ด็อกเตอร์สแตนลีย์ยืนให้ดูเป็นตัวอย่างนี่ใช่ไหม?”

แม่ผมทองพยักหน้าโดยเร็ว มิหนำซ้ำยังล้วงปืนจากซองอกเสื้อเปิดโม่ออก เทปลอกกระสุนที่ยิงไปแล้ว 3 ปลอกยื่นส่งให้เขา

“นี่ยังไง ปลอกกระสุนยังค้างอยู่ในช่องโม่ นี่ฉันยังไม่ได้บรรจุใหม่เลย กระสุนที่ยิงเป็นแบบหัวกรวยฝาชี สำหรับเจาะโลหะ”

พรานใหญ่รับปลอกทั้งสามมาเดาะในมืออย่างไม่สนใจอะไรนัก แต่คำนวณระยะจากตำแหน่งที่คริสโผล่ออกมายิงมันห่างจากบริเวณที่ ดร.สแตนลีย์ยังยืนเป็นตัวอย่างอยู่แค่ไม่เกิน 6-7 เมตรเท่านั้น ซึ่งเขาเชื่อเหลือเกินว่าระยะขนาดนี้มืออย่างคริสจะไม่มีวันยิงผิดเป็นอันขาด แม้จะตื่นเต้นตกใจสักเพียงใด แต่ก็แกล้งย้อนถามมาว่า

“คุณแน่ใจหรือว่าคุณยิงถูก และสมมติว่าถูก คุณแน่ใจไหมว่า ควรจะถูกอวัยวะส่วนไหนของมัน คุณเล็งหรือหมายตำแหน่งที่แน่นอนในร่างกายมันหรือเปล่า?”

คริสมีสีหน้าลำบากใจ แต่ยืนยันว่า

“ฉันแน่ใจว่านัดแรกและนัดที่สองควรจะต้องถูกอย่างจังที่สุด ยอมรับว่าไม่ทันเล็ง แต่ระยะคอมแบ็ตใกล้ ๆ แค่นี้เอง ฉัน

จับสองมือยิง เป้าหมายก็ควรเป็นบริเวณอกของมัน แต่นัดที่สามที่ยิงไล่หลังไปนั้นอาจผิดก็ได้”

“ไม่มีร่องรอยอะไรที่จะแสดงให้เห็นว่ามันถกลกปืนคณเลย อย่างน้อยมันควรจะมีรอยเลือดสักหยดสองหยดไม่ใช่หรือถ้าคุณยิงถูก”

เขาชี้ไปที่บริเวณนั้น และใกล้เคียง ทุกคนพยายามช่วยค้นหาแต่ก็ไม่พบวี่แววอะไรทั้งสิ้น นอกจากรอยเท้าของมันเท่านั้น

รพินทร์เองก็แกล้งพดไปเช่นนั้นเอง มันจะเอาเลือดที่ไหนมาหยดให้เห็นได้ สำหรับไอ้ผีดิบที่เขาพบเห็นมันมาก่อนแล้ว เมื่อตอนบ่ายวานนี้โดยไม่บอกให้คณะนายจ้างทราบเพราะมันเป็นแต่เพียง ‘ซาก’ เท่านั้น ซากซึ่งแต่แรกนั้น เขาคิดว่าเป็นเพียงศพโบราณดึกดำบรรพ์ธรรมดา ขณะที่พบก็เกิดสังหรณ์ระแวงบ้างเล็กน้อยเท่านั้น ว่าถ้ามันเกิดเคลื่อนไหวได้ ก็เห็นจะไม่เข้าทีแน่

และบัดนี้ ก็พิสูจน์แล้วว่าข้อระแวงของเขาเป็นความจริง ไม่เพียงแต่มันจะเคลื่อนย้ายตัวเองไปเสียก่อนที่บุญคำกับเขาจะย้อนกลับไปดูอีกครั้งเท่านั้น ตกดึกยังเข้ามาเล่นงานคณะเดินทางทั้งหมดอีก โดยฉวยโอกาสตอนที่เขาไม่สบาย หมดสติอยู่ ต่อให้คริสยิงถูกร่างกายส่วนใดของมันก็ตาม ก็อย่าหวังเลยว่าจะได้พบรอยเลือด หรือหยุดมันได้

ตราบใดก็ตาม ที่ยังไม่สามารถจะค้นพบความจริงออกมาได้ว่ามันสามารถจะลุกขึ้นมาเดิน เคลื่อนไหว หรือปฏิบัติการใดๆ ได้ด้วยอำนาจมหัศจรรย์ลี้ลับเช่นไร ซึ่งสิ่งนี้เขาก็ยังไม่อาจ

ตัดสินใจถูกว่า จะอธิบายให้คณะนายจ้างอเมริกันชุดนี้เข้าใจได้อย่างไรหรือไม่ เพราะตัวเองก็ยังเผชิญปัญหาที่มืดมนไปหมดอยู่เช่นนั้น

คำพูดที่ไม่ตรงกับความรู้สึกภายในของเขาประโยคนั้นทำให้ฝ่ายอเมริกันอึ้ง โดยเฉพาะคริส ซึ่งเป็นคนยิงด้วยมือเอง สีหน้าของหล่อนยามนี้ปั้นยากที่สุด ดูเหมือนจะอยากร้องไห้

"ฉันกล้าสาบานว่าฉันยิงถูกมันแน่ ๆ แต่ทำไมมันถึงไม่ได้แสดงอาการว่าถูกลูกปืน หรือมีรอยเลือดหยดอยู่ให้เห็นบ้าง ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน มันเป็นความลี้ลับที่น่าขนพองสยองเกล้าเหลือเกิน แต่อย่างน้อยการยิงของฉัน ก็ทำให้มันผละหนีไป"

"ผมไม่คิดว่าการผละหนีไปของมัน จะมาจากลูกปืนของคุณหรอก คริส แต่มันน่าจะมาจากข้อที่ว่า มันเห็นว่าพวกเราส่วนใหญ่ตื่นกันขึ้นมาเห็นมันกันแล้วก็ได้ และหมดโอกาสจะทำอะไรต่อไปได้อีก จึงหนีไปก่อน ลูกปืนของคุณแม้จะยิงถูกก็ไม่ได้ทำให้มันบาดเจ็บหรือสะทกสะเทือนอะไรเลย และร่างกายของมันก็ไม่มีเลือดด้วย สภาพของมันเหมือนหุ่นยนต์ที่ปราศจากชีวิต หากแต่เคลื่อนไหวหรือปฏิบัติการลงไปด้วยการบังคับของคลื่นวิทยุ นั่นเราพูดกันในแง่ของวิทยาศาตร์ แต่ทางด้านไสย-ศาสตร์มนต์มืด การเคลื่อนไหวได้ของซากนี้จะต้องถูกบังคับด้วยกฤตยามนต์หรืออิทธิฤทธิ์อำนาจชั่วร้ายที่ลึกลับ ซึ่งกำลังจ้องที่จะเล่นงานพวกเราอยู่"

"ว๊อท!! คุณพูดว่ายังไงนะ"

อเมริกันทั้ง 4 คนร้องลั่นออกมาเป็นเสียงเดียวกันด้วยความงุนงง ประหลาดใจขีดสุด

รพินทร์ ไพรวัลย์เริ่มยุ่งยากใจ เขาเผลอตัวบอกความจริงอะไรบางอย่างแก่พวกนั้นไปแล้ว บัดนี้ ปัญหามันก็เกิดขึ้น ซึ่งจะต้องอธิบายต่อไปในสิ่งที่เขาพูดและตัวเขาเองก็หมดปัญญาที่จะอธิบายให้คนเหล่านี้เข้าใจได้

แน่ล่ะ เหตุการณ์ที่จะเผชิญกันต่อไปข้างหน้านั้น ที่จะทำให้กลุ่มชนที่มาจากแหล่งเจริญสุดขีดแล้วเชื่อถือเคารพเฉพาะทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ ได้รู้เห็น เข้าใจซึมซาบไปทีละน้อยได้เอง คนเหล่านี้ไม่เคยยอมรับในความลี้ลับเหนือกฎเกณฑ์ธรรม-ชาติสามัญมาก่อน ไม่เคยประสบพบเห็น ถ้าขืนพูดอะไรออกไปมาก เขาจะถูกพิจารณาเป็นตัวตลกไปเสียเปล่าๆ เอาว่าให้เหตุการณ์มันสอนเองดีกว่า

“เอาละครับ อย่าเพิ่งสนใจอะไรที่ผมพูดไปเมื่อครู่นี้เลย ผมจะตามไปดูรอยของมันทางด้านที่บุญคำบอกว่าหายเข้าไปในโขลงช้าง หวังว่าพวกคุณคงอยากจะไปเห็นด้วย”

“แน่นอน! เราอยากจะไปเห็นพร้อมกับคุณนั่นแหละ ที่ยังรีรอกันอยู่ก็เพราะอยากจะให้คุณตื่นขึ้นมารับรู้เหตุการณ์เสียก่อนเท่านั้น”

คี๊ธบอกมาในทันที

รพินทร์สั่งให้เกิดและเส่ยอยู่เฝ้าแค้มป์ตามเดิมพร้อมกับลูกหาบทั้งหลาย รวมทั้งสั่งให้เตรียมขุดหลุมได้เลยเพื่อจัดการฝังศพลูกหาบเคราะห์ร้ายทั้งสอง เพื่อมิให้เสียเวลา จากนั้นเขาก็ออกเดินโดยไม่รอช้า แกะรอยตีนประหลาดนั้นไปด้วย

ประสาทสัมผัส และความชำนาญของตนเองโดยไม่ต้องอาศัยให้บุญคำ หรือจันเป็นผู้นำ สมุนซ้ายขวาของเขาเร่งฝีเท้าตามมาอย่างกระชั้นชิด ส่วนกลุ่มนายจ้างทุกคนกับเชิดวุธก็ตามมาติด ๆ

รอยตีนขนาดใหญ่ และก้าวยาว ๆ นั้น ปรากฏชัดเจนบ้างเลือนลางไปบ้างสุดแล้วแต่ว่าพื้นดินจะแข็งหรือนุ่ม ฝนที่ตกหนักเมื่อบ่ายวานนี้ ช่วยสร้างรอยให้เกิดขึ้นอย่างดีที่สุด มันเดินไปตามทางด่านระหว่างป่าไผ่หนาเลี้ยวลัดไปมาราวกับใครแกล้งเอาเท้าจำลองที่หล่อไว้ในปูนพลาสเตอร์ ซึ่งมีขนาดใหญ่ผิดมนุษย์ธรรมดาทิ้งไว้ให้เห็น แต่รอยที่ปรากฏอยู่นั้น พินิจด้วยสัญชาตญาณพรานผู้เจนไพรเช่นเขาก็ตระหนักได้ในทันทีว่ามันเป็นการเดินของเจ้าของร่างกายประหลาดอย่างแน่นอน จะเดินด้วยลักษณะที่รีบเร่งเพราะบางแห่งที่ดินอ่อนมากนั้น จะเห็นส่วนของปลายเท้าจิกลึกแทบจะสังเกตเห็นนิ้วได้ทั้ง 5 นิ้วทีเดียว

สิ่งที่เขายังกังขาอยู่ในขณะนี้ก็คือ มันจะเป็นเจ้าของรอยตีนร่างเดียวกันกับที่เขาไปพบเห็นซาก ประดุจท่อนไม้เมื่อบ่ายวานนี้หรือเปล่า ตราบใดก็ตามที่เขาไม่ได้เห็นมันด้วยตาตนเองเช่นเมื่อคืนนี้ เขาก็ยังสรุปแน่ชัดไม่ได้ แต่สำหรับบุญคำนั้นเชื่อแน่ร้อยเปอร์เซ็นต์ ว่ามันจะต้องเป็นรอยตีนของไอ้ซากประหลาดนั้น ระหว่างที่เดินสาวรอยกันมา บุญคำพยายามเดินเคียงใกล้ชิดเขาตลอดเวลา เพื่อหาโอกาสพูดด้วย เพราะถึงอย่างไรกลุ่มนายจ้างก็เว้นระยะห่างพอสมควร ขณะที่เดินตามมาเบื้องหลังและรพินทร์ก็คืบหน้าไปอย่างรวดเร็วมาก โดยไม่หยุดรอ

"ระหว่างไล่ตามหลังมันมา บุญคำกับจันเห็นด้านหลังมันบ้างหรือเปล่า? ทันเห็นตัวมั่งไหม?"

เขากระซิบถาม

"ไม่ทันได้เห็นมันหรอกนาย รู้สึกว่ามันจะเดินเร็วมาก แล้วบุญคำก็มัวแต่คอยดูรอยมันตามพื้นอยู่ เพราะกลัวจะตามไปผิดทาง มาเงยขึ้นอีกทีหนึ่ง ก็ปะหน้ากับกองทัพจมูกยาวเข้าแถวรับหน้าอยู่แล้ว สองคนกับไอ้จันหวิดแบนแต้ดแต๋ไปแล้ว"

"บุญคำแน่ใจไหมว่า มันจะเป็นไอ้ตัวเดียวกับที่พบมาแล้ว"

"โธ่ นาย..."

ตาเฒ่าคราง

"มันจะเป็นไอ้ตัวอื่นไปได้ยังไง รูปการณ์มันก็บอกอยู่ชัด เมื่อบ่ายวานนี้พอบุญคำกับนายย่องไปที่มันอีกครั้งจะเอาสาย-สิญจน์ไปล้อมมันไว้ มันก็นกรู้ รีบย้ายตัวเองหายไปอย่างลึกลับ บุญคำก็บอกนายแล้วว่า มันเอาเราแน่แต่ก็ยังใจชื้นอยู่ว่านายยังอยู่ทั้งคน ต่อให้มันแสดงฤทธิ์เดชยังไง เมื่อคืนนี้นายก็คงรับมืออยู่ บังเอิญสิ้นดีนายก็มาเป็นไข้ไม่รู้สึกตัวเสีย ความจริงก่อนนอนเมื่อคืน บุญคำก็เอาสายอาคมไว้รอบปางพักเราหมดแล้ว แต่อาคมของบุญคำสู้มันไม่ได้เอาไว้ไม่อยู่ นายไม่ต้องสงสัยไปหรอก ว่ามันจะเป็นตัวอื่น ก็ไอ้ตัวที่เราเห็นนั่งแหงแก๋อยู่ตรงซอกโพรงหินเหนือฝั่งห้วยนั่นแหละ ถึงบุญคำจะไม่ทันได้เห็นตัวมัน ตอนที่มันดอดเข้ามาเมื่อคืนแต่ฟังรูปร่างลักษณะของมันตามที่พวกนายห้างกับแหม่มเล่าให้ฟัง มันก็ไอ้ตัวเดียวกันชัด ๆ แน่แล้ว"

รพินทร์กัดริมฝีปาก คำรามออกมา

“เราเสียท่ามันเสียแล้วบุญคำ เจ็บใจตัวเองจริงๆ ที่เมื่อคืนฉันมัวแต่ไม่สบายเสีย ในที่สุดคนของเราก็ตายลงจนได้พร้อมกันเลยสองคน ฉันไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน อายฝรั่งพวกนั้นเหลือเกิน ในฐานะที่ฉันเป็นผู้รับผิดชอบในชีวิตของทุกคน”

“บุญคำว่ามันเจตนาจะเล่นงาน ลองดีกับนายแน่ๆ ลงมาอีรูปนี้ เหมือนจะอาฆาตแค้นอะไรนายมางั้นๆ แหละ แต่นายอย่าเสียใจไปเลย คนเรามันก็มีทีเผลอพลาดเหมือนกัน ต่อให้ระวังกันสักแค่ไหน เมื่อวานนี้ตอนที่นายพบมันนั่งเป็นซากแข็งทื่ออยู่ บุญคำบอกนายแล้วให้เผาซากของมันเสีย ก็คงเสร็จเรื่องไปแล้ว แต่นายไม่เชื่อ มาสังหรณ์นึกได้อีกทีก็ตอนที่บุญคำไปชวนนายให้ย้อนกลับไปดูมันอีกนั่นแหละ ก็พอดีกัน พอเราไปถึงคราวหลังมันก็ลุกขึ้นเดินหนีไปเสียแล้ว ยังกะอ่านใจเราออก”

“ฉันยอมรับว่า ฉันประมาทไปหน่อยและมองข้ามประสบการณ์ที่เราเคยพบกันมาก่อนแล้ว ลักษณะของมันไม่ผิดอะไรเลยกับไอ้ผีดิบมันตรัย ที่เราเผชิญมาในครั้งนั้น และก็น่าจะมีอะไรเกี่ยวพันกันด้วย เพราะมันเป็นซากของศพอาบยาในนิทรานครนั่นเอง ถึงแม้คัมภีร์อุบาทว์นั่นจะถูกเราล้างอาถรรพณ์ทำลายไปแล้ว ถึงแม้เราจะกำจัดซากของมันตรัย และไอ้โคร่งดำนั่นย่อยยับไป จนกระทั่งปราสาทพันธุมวดี ก็ถูกนายใหญ่เชษฐาระเบิดพินาศไปพร้อมกัน แต่เราก็ลืมนึกถึงความจริงข้อหนึ่ง...สุสานของนิทรานครอันเป็นภูเขาทั้งลูกที่นายทหารไชยยันต์

กับนายแหม่มมาเรียเข้าไปถูกติดขังอยู่ ในครั้งนั้นเรายังไม่ได้ทำลายสุสานแห่งนั้น หรือจัดการกับมันอย่างไรลงไปเลย ไอ้พวกผีดิบตายซากเหล่านั้นยังมีอยู่เต็มทั้งสสาน ภายใต้ภเขาทั้งลูกทีเดียว”

บุญคำเบิกตาโตมองหน้าเขา

“นาย...นายคิดยังไง?”

“มันตรัยไม่มีร่างเดิมของมันแล้ว เสือโคร่งดำที่เกิดจากอำนาจเวทมนตร์ของมันพินาศไปด้วย เพราะนายทหารไชยยันต์วางกับระเบิด ทกวิญญาณที่ถกสาปด้วยอำนาจคัมภีร์อบาทว์ของมัน ถูกปลดปล่อยเป็นอิสระไปหมดก็จริงอยู่ แต่บุญคำคิดบ้างไหมวิญญาณของมันตรัยเป็นวิญญาณที่เต็มไปด้วยอำนาจเวทมนตร์ชั่วร้าย มันไปอยู่ที่ไหน ฉันไม่คิดว่ามันจะเสื่อมสลายไปหมดแต่คงยังวนเวียนอยู่แน่นอน และก็พร้อมเสมอที่จะเข้าไปสิงอยู่ในศพหนึ่งศพใด ภายในสุสานของนิทรานครแห่งนั้นเพื่อกลับคืนมาจองเวรกับเราอีก โดยเฉพาะฉัน ซึ่งเป็นต้นเหตุทำลายล้างไสยเวทอาถรรพณ์ของมันให้เสื่อมสิ้นไปในครั้งนั้น”

ตาพรานเฒ่าตบขาตัวเองโดยแรง

“ถ้ายังงั้นนายก็คิดเหมือนบุญคำไม่มีผิด...บุญคำคิดมาก่อนแล้ว แต่ไม่กล้าพูด!”

จันผู้เดินฟังอยู่ใกล้ๆ ด้วย ได้ยินแว่วๆ จับความไม่ถนัดก็กระซิบถามแทรกมาว่า

“นายกับพี่คำมีอะไรก็ให้จันรู้มั่งซิ”

บุญคำตบไหล่ลูกน้อง แล้วเอียงหน้าเข้าไปที่ริมหูบอกว่า

“เอ็งเฉยๆ ไว้ก่อนเถอะ ไอ้จัน แล้วข้าจะเล่าให้ฟังว่า

อะไรมันเป็นอะไร เรื่องฉิบหายบรรลัยจักรมันจะเกิดขึ้นกับพวกเราอีกแล้ว เหมือน ๆ กับตอนที่เดินผ่านเข้าไปในนิทรานครไม่มีผิด อย่าให้กูพบมึงนั่งโด่เป็นท่อนไม้อยู่ที่ไหนอีกนะ พ่อจะเอายันต์อีเป๋อแปะหน้ามึงเสียเลย เจ็บใจนัก หนอยแน่ะ บังอาจข้ามรั้วอาคมของกูเข้ามาได้”

ประโยคหลังแกสบถสาบาน ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันอย่างเดือดแค้น

ชั่วไม่กี่อึดใจต่อมาเท่านั้น ทั้งจันและบุญคำ ก็ชี้ไปที่ ดงไผ่ ซึ่งเริ่มจะโปร่งบางตาไม่ห่างออกไปข้างหน้านัก และบอกให้ทราบว่า ตำแหน่งนั้นแหละที่ต่างเดินมาปะหน้าเอาโขลงช้างที่ยืนเรียงเป็นหน้ากระดานดักอยู่ รพินทร์มองเห็นได้ทันทีจากรอยเท้าช้างที่ย่ำอยู่สับสนเต็มไปหมด และพยานหลักฐานที่ฟ้องชัดก็คือหย่อมเลือดกองโต ๆ ที่หยดอยู่เรี่ยราด นั่นเป็นเลือดของช้างที่บุญคำ กับจันสาดกระสุนไรเฟิลเข้าใส่ ก่อนที่จะเผ่นหนีเข้ากำบังตัวอยู่ในกอไผ่ด้านหนึ่ง ด้วยสัญชาตญาณเอาตัวรอดของพรานผู้ชำนาญไพร **มีแต่รอยเลือดเท่านั้น แสดงว่าตัวหนึ่งหรือสองตัวถูกยิงบาดเจ็บไป แต่ไม่ปรากฏว่าจะมีซากช้างล้มอยู่เลยหรือมิฉะนั้นไอ้ตัวอื่น ๆ ก็คงจะช่วยกันพยุงตัวที่บาดเจ็บหรือตายไปให้พ้นจากบริเวณนั้น**

เสียงกลุ่มนายจ้างที่ตามมาเบื้องหลัง อุทานกันให้แซดไปหมด และกระจายกันออกตรวจรอยเท้าช้างและรอยเลือดเหล่านั้น แต่รพินทร์พยายามแกะรอยเท้าของไอ้ผีดิบต่อไป

ความเปียกแฉะของพื้นดินอ่อนๆ บริเวณนั้น ทำให้ยิ่งมองเห็นชัดเจนที่สุด

แล้วเขากหยุดยืนนิ่งอยู่ที่รอยสุดท้าย ซึ่งอยู่ๆ มันก็อันตรธานหายไปเสียเฉยๆราวกับว่ามันเหาะไปในอากาศฉะนั้น มองไม่เห็นวี่แววเลยว่ามันจะเดินไปทางไหนอีก และนอกเหนือจากรอยเท้าของมันที่สะดุดสูญหายไปเฉยๆ แล้ว ก็มีรอยเท้าขนาดใหญ่ผิดปกติของช้างขนาดที่คนร่างใหญ่เช่นคี๊ธ แทบจะลงไปนั่งขัดสมาธิได้อย่างสบาย

บุญคำ กับจน ที่ตามรอยมาเมื่อคืนนี้ ก็เพิ่งจะเห็นเอาเดี๋ยวนี้เหมือนกัน เพราะขณะที่ตามรอยของมันมาเมื่อคืนยังไม่ทันจะถึงตำแหน่งที่รพินทร์ค้นพบนี้ ก็ปรากฏว่า ต้องประจันหน้ากับโขลงช้างเสียก่อน ต่างคนต่างหลบหนีเอาชีวิตรอด จึงไม่ทราบได้ว่ารอยของไอ้ผีดิบสิ้นสุดลงตรงไหน

สรุปรู้ได้แต่เพียงว่า มันเดินฝ่าหายเข้าไปกลางโขลงช้าง!

จอมพรานควักซิปโป้ออกมาจุดลนกับซิการ์ ซึ่งดับไปครึ่งตัวเขาสูบอีกครั้งขณะที่หรี่ตา เหมือนจะเข้าฌานเพ่งอยู่ที่รอยเท้าตำแหน่งสุดท้ายนั้น อึดใจต่อมา กลุ่มนายจ้างทั้งหมดที่กระจายกันอยู่รอบๆ บริเวณ ก็พรูมาที่เขา ก่อนที่ใครจะเอ่ยปากถามเช่นไร รพินทร์ก็ใช้ปากกระบอกไรเฟิลในมือ ชี้ลงไปให้ดูตำแหน่งของรอยเท้าสุดท้ายนั้น

ทั้งหมดล้อมวงจ้องดู แล้วมองหน้ากันเองเลิ่กลั่ก เชิดวุธพยายามที่จะเหลียวค้นหาไปรอบๆเผื่อจะพบรอยมันเดินไปทางไหนอีก แต่ก็ไม่เห็น คี๊ธ อิสซาเบล คริสติน่า และ ดร.สแตนลีย์ต่างมีอาการงงเป็นไก่ตาแตก

"มาย กู๊ดเนสส์..."

เบลอุทานแผ่วเบา กายของหล่อนสั่นเทิ้ม

"รอยเท้าของมันหายไปไหนเสียแล้ว มาหยุดชะงักแค่นั้นเองทั้งที่พื้นบริเวณนี้ ก็เปียกอ่อนพอที่จะรับรอยเท้าของมันได้ ถ้ามันยังเดินต่อไป"

"ช่วยกันตรวจค้นให้รอบ ๆ ซิ มันอาจหันกลับเดินไปทางอื่น" หัวหน้าคณะร้องเร็วปรื๋อ กวาดตาไปรอบ ๆ อีกคนหนึ่ง

"อย่าไปค้นหาให้เสียเวลาเลยครับ ไม่มีประโยชน์หรอก ผมแกะรอยมันมาทุกก้าวทีเดียว ครั้งสุดท้ายมันมาสิ้นสุดเอาตรงนี้แหละ"

รพินทร์บอกทุกคนขึ้นด้วยเสียงต่ำลึกของเขา แล้วมองไปยังภูมิประเทศรอบด้าน ซึ่งเป็นพงไม้ หักระเนระนาดอันเกิดจากโขลงช้างป่าวิ่งเข้าชนปะทะ

"รอยช้างที่อยู่ใกล้ ๆ รอยตีนของไอ้มอนสเตอร์นั่นใหญ่เหลือเกิน ใหญ่กว่าช้างอาฟริกาตั้งเท่าตัว!!"

คี๊ธร้องโวยวาย ทำตาเหลือก สำหรับรพินทร์เขามองดูรอยตีนช้างใหญ่เหนือกว่ารอยช้างทั้งหลาย ที่ย่ำกันอยู่สับสนอย่างไม่ตื่นเต้นใด ๆ ทั้งสิ้น เพราะความใหญ่โตน่ากลัวของมันก็ยังไม่ได้เพียงเสี้ยวส่วนกับสิ่งมหัศจรรย์ของสัตว์ใหญ่ในดงอาถรรพณ์ที่เขาเคยผ่านพบมาก่อนแล้วไม่ มันก็เป็นช้างป่าธรรมดา ที่มีขนาดใหญ่กว่าช้างสามัญไปบ้างเท่านั้น **เทียบกับช้างไดโนเทเรี่ยมที่ผจญประจันกันมาแล้วกับคณะของคุณชายเชษฐาเมื่อคราวบุกเทือกพระศิวะไอ้ตัวนี้ก็เป็นเพียงแค่ลูกช้างเท่านั้น**

นั่นเป็นความรู้สึกเฉพาะส่วนตัวของเขา

สำหรับเชิดวุธ และฝ่ายนายจ้างอเมริกันทั้งหมด เพียงแค่เห็นรอยตีนช้างที่ใหญ่พิเศษออกไปบ้างเท่านั้นทกคนมีอาการเหมือนจะเข่าอ่อน หน้าซีดกันไปหมด

“อย่างน้อยที่สุด ไอ้ตัวนี้ต้องหนัก 10 ตันขึ้นไป!”

ดร.สแตนลีย์ทำปากหมุบหมิบ แทบไม่มีเสียงผ่านลำคอ

“จ่าโขลงของมันแน่ครับ และผมเข้าใจว่า อาจเป็นไอ้ตัวที่มีงาสีดำ อย่างที่กะเหรี่ยงพวกนั้นบอกเรา นี่เรายังไม่ได้เห็นตัวจริงของมันกับตา แต่ก็ได้รอยของมันแล้ว เข้าใจว่าไม่ผิดไปหรอก แต่นี่ก็ไม่น่าจะเป็นเรื่องแปลกประหลาดอะไรทั้งสิ้น ที่แปลกประหลาดซึ่งจะต้องขบคิดกันก็คือ...”

เขายักไหล่ หึๆ ในลำคอ ขณะที่มองหน้าทุกคน

“รอยตีนของมอนสเตอร์ตนนั้นสูญหายไปไหน พวกท่านสะดุดกับปัญหาข้อนี้หรือเปล่า?”

ทั้งหมดพากันยืนตัวแข็งกันไปหมด มองที่รอยตีนอมนุษย์และรอยตีนช้างสลับกัน

“รพินทร์...”

เสียงแหบเหือดแผ่วโหยของคริสดังขึ้นอย่างยากเย็น

“คุณคงไม่บอกเรานะว่า...”

เสียงของหล่อนขาดหายไปเพียงแค่นั้น มือข้างหนึ่งวางกุมอยู่ที่หน้าอกแล้วทุกคนก็แทบผงะ เมื่อสุภาพบุรุษไพรเอ่ยขึ้นช้าๆ ชัดเจน แต่เบาเรียบว่า

“ไม่บอกไม่ได้หรอกครับ เพราะมันเป็นความจริงอย่างที่คุณคิดนั่นแหละ นั่นก็คือ ไอ้อมนุษย์ที่เดินผละหนีมาภายหลัง

จากคุณยิง ได้เดินมายังโขลงช้างซึ่งยืนรอรับอยู่ที่นี่ แล้วมันก็ก้าวขึ้นไปอยู่ที่บนคอช้างตัวนั้น ช้างใหญ่อันเป็นจ่าโขลง ทำหน้าที่เป็นพาหนะนำมันหนีไปพร้อมกับลูกโขลงทั้งหลาย เพราะฉะนั้น รอยเท้าของมันจึงมาหยุดหายเพียงแค่นี้ มีแต่รอยตีนช้างให้เราเห็นแทน นี่ถ้าฝนไม่ตกไว้ก่อนดินไม่เปียกแฉะ เราก็ไม่มีวันรู้ได้เลย ว่ามันหายจากที่นี่ไปได้โดยวิธีใด มันไปกับช้างโขลงนั้นครับ! ขึ้นนั่งขี่คอช้างไป ไม่ผิดอะไรกับควาญ”

เบล ผู้เป็นหมอด้วยตัวเอง ขณะนี้มีอาการเหมือนจะเป็นลม ทรุดตัวลงไปนั่งแผละกับหินก้อนหนึ่งที่โผล่เหนือพื้นดินขึ้นมาเล็กน้อย คี๊ธนั้นร้องจ้ากอะไรออกมาคำหนึ่ง แทบจะกระโดดตัวลอย เชิดวุธทำปากขมุบขมิบเหมือนจะสวดมนต์ คริสหยุดหายใจไปชั่วขณะ คงมีแต่ดร.สแตนลีย์เท่านั้น ที่อาการสงบกว่าเพื่อน ขณะนี้มองสบตาเขาแน่วนิ่ง ดวงตาสีฟ้าของอเมริกันอาวุโสเต็มไปด้วยปัญหานานัปการที่ต้องการคำอธิบาย

และต่อให้ประสาทแข็งมั่นคงสักเพียงไหนก็ตาม บัดนี้หัวหน้าคณะก็ถึงกับต้องกรอกบรั่นดีในกระติกสะพายติดตัวมาด้วยเข้าไปราวกับดื่มน้ำเปล่า เพื่อกระตุ้นเลือดทุกหยดในร่างที่มีอาการเหมือนจะจับเป็นก้อนแข็ง...

“รพินทร์!...”

ที่สุด อเมริกันอาวุโส ก็หล่นถ้อยคำออกจากปาก ดู เขาเครียดขรึมจริงจังผิดไปกว่าทุกครั้ง ความลำบากใจและอะไรต่อมิอะไรอีกสารพัด เปิดเผยออกมาจากสีหน้าแลเห็นชัด

“คุณลงความเห็นว่า มันไปกับช้างโขลงนั้น โดยขี่ไปบนคอของไอ้ตัวจ่าโขลง ตัวที่เราเห็นรอยตีนขนาดใหญ่ที่สุดนี่ คุณอธิบายได้ไหมว่า มันเป็นยังไงมายังไง และไอ้มอนสเตอร์ตนนั้นมีความเกี่ยวพันอย่างไรกับโขลงของไอ้งาดำ”

“ในขณะนี้ ผมยังอธิบายอะไรชัดเจนออกมาไม่ได้ครับ เพราะผมก็ไม่รู้เหมือนกัน”

เขาตอบราบเรียบ ยากที่ใครจะอ่านความรู้สึกภายในได้เหมือนเคย

“แต่จากพยานหลักฐาน และร่องรอยที่ผมเห็นนี่ ผมเชื่อเช่นนั้น เว้นไว้เสียแต่ว่า พวกท่านจะไม่เชื่อในการอ่านรอยของผม”

“ตอบคำถามให้ตรงๆ ชัดๆ สักคำเถอะเพื่อน ไอ้เจ้าของรอยตีน ที่เข้าไปเล่นงานคนของเราตายไปสองคน และเดินฝ่าเข้ามาในโขลงช้างนี่นะ มันเป็นอะไร?”

เป็นคำถามจาก พ.อ.คี๊ธ

“ไม่ใช่สัตว์ และไม่ใช่คน แต่จะเป็นอะไรแน่นอนนั้น ก็ยังลงความไม่ได้แน่ชัดเหมือนกัน ขอให้เราตั้งสมมุติฐานไว้ก่อนก็แล้วกันว่า มันเป็นสิ่งลี้ลับมหัศจรรย์เหนือกฎเกณฑ์ธรรมชาติและวิทยาศาสตร์ชนิดหนึ่ง ซึ่งส่อเจตนาร้ายเป็นภัยกับคณะพวกเราทุกคน เรียกง่ายๆ ว่า ‘ผีดิบ’ ไปพลางๆ ก่อน ไม่ใช่ ‘ผีดิบ’ เฉยๆ หากแต่ยังเต็มไปด้วยคาถาอาคมกฤตยามนต์อันเร้นลับเต็มไปด้วยอิทธิฤทธิ์อำนาจมืด พวกท่านไม่จำเป็นต้องเชื่อ หรือคล้อยตามในคำพูดของผมนี่แต่ก็รับฟังไว้ก่อนก็แล้วกัน เพราะผมเองก็ไม่ทราบจะอธิบายอะไรได้มากไปกว่านี้”

“แล้วมันมาแสดงตัวเป็นศัตรู มุ่งร้ายกับเราถึงเพียงนี้เพื่ออะไรกัน?”

คริสอุทานเบาๆ

จอมพรานเอานิ้วคีบสันจมูก หลับตาลงชั่วขณะ

“ใครจะรู้ได้...”

เขาพึมพำ

“ภัยมืด จากป่ามรณะแถบนี้ สามารถเกิดขึ้นได้ในรูปแบบ ต่างๆ เสมอ โดยหาเหตุผลที่มาของมันยาก หรืออาจจะหาได้ ก็ต่อเมื่อเราค้นคว้าติดตามออกไปภายหลัง ผมได้กล่าวเตือนพวกท่านทั้งหลายไว้แล้ว เมื่อก่อนออกเดินมาในครั้งนี้ว่าเขตป่าดิบดงดำโดยทิศทางที่เราจะมุ่งไปนี้ มันเต็มไปด้วยสรรพ-อันตรายสารพัดที่ผมไม่อาจบอกได้ว่า มันมีอะไรบ้าง และมันจะมาในแบบไหน บัดนี้พวกท่านก็ได้ประจักษ์กันเองกับตาแล้วถูกละครับ...มันเต็มไปด้วยปริศนา...เต็มไปด้วยคำถามว่า มันคืออะไร? และทำไมจะต้องเกิดขึ้นด้วย?...เวลาเท่านั้นครับ จะเป็นเครื่องคลี่คลายคำถามเหล่านี้ ถ้าหากเราไม่ตายเสียก่อน สำหรับผมเสียใจมากกว่าทุกท่าน เพราะคนของผมถึงแก่ชีวิตไปถึงสองคนพร้อมกัน มันหมายถึงว่า ผมไม่สามารถจะปกป้องคุ้มครองเขาไว้ได้เพราะมัวแต่นอนจับไข้เสีย แต่ก็ยังดีใจ ที่ฝ่ายนายจ้างของผมปลอดภัยสำหรับเมื่อคืนที่ผ่านมาต่อไปนี้เราจะต้องเตรียมพร้อม ระมัดระวังตัวให้มากกว่าเดิม คิดไปไม่ถึงจริงๆ...”

ประโยคสุดท้าย เขาพึมพำกับตัวเองอย่างขมขื่น เมื่อนึกไปถึงศพของวงษ์และม้วน ซึ่งถึงแก่มรณะกาลไปอย่างทารุณน่าทุเรศที่สุด ทั้งสองเด็กหนุ่มก็คือ คนใกล้ชิดในหมู่บ้านที่เขา

ปกครองอยู่นั่นเอง และมันแปลว่า กำลังของลูกหาบเต็มอัตรา 10 คน เดี๋ยวนี้เหลืออยู่เพียง 8 คนเท่านั้น ปัญหาอื่นๆ มันคงจะตามมาอีก

ทุกคนเงียบงันไปอีก

ดร.สแตนลีย์เข้ามาจับแขนเขาไว้ บีบหนักหน่วง น้ำเสียงปลอบโยน

“เราทั้งหมด เข้าใจความรู้สึกของคุณในขณะนี้ดีที่สุด ที่เกิดเหตุร้ายจนถึงแก่ชีวิตของคนสองคนในคณะเราเมื่อคืนนี้ มันเป็นเหตสดวิสัยจริง ต่อไปนี้เรามาร่วมหารือกันอย่างใกล้ชิดเถิดว่า จะเตรียมแก้ไขข้อบกพร่อง หรือเผชิญหน้ากับมันอย่างไรต่อไป ทางด้านฝ่ายผมนั้นขอรับรองว่าขวัญและกำลังใจยังดีอยู่ และพร้อมที่จะร่วมมือกับคุณในทุกวิถีทาง ยอมรับว่าที่เรามาพบเห็นอยู่นี่ เราไม่คาดฝันมาก่อน มันลี้ลับน่าสะพรึงกลัวสยดสยองเหลือเกิน แต่มันท้าทายความอยากรู้อยากเห็นของเราเหมือนกัน”

“ครับ คุณเป็นบุคคลที่เข้มแข็ง และมีกำลังใจดีมาก คุณเหมาะสมแล้วที่จะเป็นหัวหน้าคณะผมต้องการร่วมทางกับบุคคลประเภทนี้แหละ ถ้าหากคุณเสียขวัญเสียอย่างเดียว ผมก็ยิ่งลำบากใจลงไปมากกว่านี้ ดีไม่ดีการเดินทางอาจล้มเหลวกลางคัน สำหรับผมไม่ต้องห่วง ลงได้ตัดสินใจรับนำทางมาแล้วก็ถึงไหนถึงกัน จนกว่าพวกคุณจะสั่งให้กลับเอง”

“บ๊อบ เรามีความรู้สึกว่า เราได้เหยียบย่างเข้ามาสู่เขตของโลกมหัศจรรย์เสียแล้ว...” คี๊ธพูดดังๆ “ว่าแต่ว่าเราจะรายงานให้หอบัญชาการเขาทราบความจริงทั้งหมดที่เกิดขึ้นนี่ได้ยังไง ไอ้

พวกที่ลอยฟ้าอยู่เหนือเราขณะนี้มันคงจะหัวเราะขบขัน เห็นว่าพวกเราบ้ากันไปหมดเสียแล้ว”

“ยังไม่ต้องรายงานอะไรในสิ่งที่เราก็ยังไม่สามารถจะล่วงรู้เข้าใจได้เหล่านี้ รายงานปกติธรรมดาก็แล้วกันถึงตำแหน่งที่อยู่ของเราและทิศทางที่บ่ายหน้าไป ฉันก็ไม่อยากให้หน่วยเหนือเขาเข้าใจว่าพวกเราวิปริตกันไปทั้งหมดทั้งคณะเหมือนกัน”

ดร. สแตนลีย์บอกขรึมๆ เชิดวุธนั้นไม่พูดอะไรกับกลุ่มนั้น หากแต่เลี่ยงไปแอบซุบซิบอยู่กับจันและบุญคำทางหนึ่ง

เบลยังนั่งอย่างหมดเรี่ยวแรงอยู่ตรงก้อนหินเตี้ยที่เดิม ท่าทางหล่อนอกสั่นขวัญกระเจิงกว่าเพื่อน คริสเข้าไปฉุดแขนประคองให้ยืนขึ้น

“อย่าทำเหมือนคนจะตายอย่างนั้นเลย เบล ถึงยังไงเธอก็ไม่มีโอกาสจะถอนตัวกลับได้อีกแล้ว”

“ฉันไม่เคยกลัวสัตว์ หรือกลัวคน ไม่ว่าจะร้ายกาจสักขนาดไหน...”

แม่หมอผมแดงประจำคณะพูดอย่างยากเย็น

“แต่ฉันไม่รู้สึกสนุก ที่จะมาพบเห็นกับเรื่องพิลึกกึกกือแบบนี้ เมื่อคืนนี้ มันกวักมือเรียกฉันเสียด้วย ถ้าอาจารย์กับเธอตื่นขึ้นมาไม่ทันในตอนนั้น ยังทายไม่ถูกว่าอะไรจะเกิดขึ้น”

“ถามจริงๆเถอะ รพินทร์ คุณเคยพบกับเหตุการณ์ประ-เภทเดียวกันกับที่เกิดกับเรา เมื่อคืนนี้มาก่อนบ้างหรือเปล่า?”

คี๊ธร้องถามมา

“เคยครับ ยิ่งกว่านี้สักสิบเท่าด้วยซ้ำ ทุกปัญหาที่เกิดขึ้นผมค่อยๆแสวงหาต้นเหตุและแก้ปมไปทีละเปลาะ ซึ่งมันก็ลุล่วงไปได้ แม้บางกรณีจะยากเย็นจนแทบเอาชีวิตไม่รอดก็ตาม ของทุกอย่างในโลกนี้มันมีการแก้กันได้ทั้งนั้น ถ้าเรารู้ทัน และเข้าใจวิธีการ อำนาจของน้ำกรดจะหมดสิ้นไปทันที ถ้าเราแก้ด้วยด่าง นั่นคือวิทยาศาสตร์เคมี ในทางไสยศาสตร์ก็มีหลักเกณฑ์คล้ายๆ กัน มันใช้มนต์มืดมายาเล่นงานเรา–เราก็ต้องตอบโต้มันด้วยไสยเวทเช่นเดียวกัน ผมแน่ใจว่า ผมรับมือมันได้ ขอให้รัตัวแน่ชัดออกไปเท่านั้น ทางฝ่ายท่านทั้งหลาย ถ้าจะให้การร่วมมือกับผม ก็แทบจะไม่ต้องทำอะไรมากเลย แค่ทำอยู่ในขอบเขตที่ผมสั่งหรือแนะนำ อย่านอกลู่นอกทางเท่านั้น ก็จะปลอดภัย ดูเหมือนว่าเมื่อหัวค่ำวานนี้ ผมได้เตือนท่านทุกคนแล้วให้ระมัดระวังตัวเตรียมพร้อมทุกทุกขณะ ถ้าได้ยินหรือได้เห็นอะไรผิดปกติ ก็อย่าโผล่ออกมาดูเพียงคนเดียว แต่ให้ปลุกพรรคพวกขึ้นมาร่วมรับรู้ด้วย”

“ฉันรู้สึกว่า คุณจะมีการสังหรณ์ร้ายอะไรล่วงหน้าแล้วสำหรับหัวค่ำเมื่อคืนนี้ แต่คุณไม่ยอมบอกเราตามตรง” คริสเอ่ยขึ้น

“ผมไม่ทราบจะบอกตามตรงได้ยังไงเหมือนกัน เพราะทราบในพฤติการณ์ว่า มันจะเกิดในทำนองไหนก็ได้ แต่เตือนทุกครั้งไปว่า นับตั้งแต่ออกจากหนองน้ำแห้ง เราทุกคนอยู่ในเขตอันตรายทั้งสิ้น คนของผมทั้งสองคนก็ล้วนแต่เป็นลูกไพรชำนาญป่ามาอย่างดีแล้ว เขาก็ยังเผลอพลาดเสียชีวิตลงจนได้ นับประสาอะไรกับพวกคุณ ซึ่งไม่รู้ความเป็นไปของป่าแถบนี้เลย

ซึ่งจะตกเป็นเหยื่อภัยได้ง่ายที่สุด สัตว์ป่าธรรมดาน่ะเรื่องเล็กครับ หลีกหลบป้องกันตัวได้ไม่ยากนักหรอก แต่อาถรรพณ์ลี้ลับของป่านี่ซิมันร้ายกาจนัก และทำให้นักเดินป่าต้องสาบสูญหรือเสียชีวิตลงนับไม่ถ้วนมาแล้ว จะอธิบายกันอย่างไร ฝ่ายที่ไม่เคยรู้มาก่อนก็สุดที่จะเข้าใจหรือยอมรับฟังได้ นอกจากจะได้ประสบพบเห็นกับตัวเองเท่านั้น ผมไม่อยากทำตัวเป็นนักเล่านิทานโกหกให้พวกท่านฟัง เพราะจะเป็นการข่มขู่ทำลายขวัญอย่างที่ผมพูดตำหนิอยู่บ่อย ๆ รอให้พบเห็นกันเองดีกว่า”

คริสจ้องเขาเหมือนจะค้นหาอะไรบางอย่าง ตามนิสัยอันเฉียบไวละเอียดอ่อนของหล่อน

“ไพรวัลย์! ฉันรู้สึกว่าคุณจะรู้ และเข้าใจอะไรบางอย่างในสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วนี่ มากกว่าที่บอกให้เราฟังนี่นะ เพียงแต่คุณไม่ยอมเปิดเผยพูดตรงไปตรงมากับเราเท่านั้น ตลอดเวลาฉันสังเกตเห็นคุณปรึกษาซุบซิบอะไรกับบุญคำ และพยายามใช้ภาษาที่เราฟังไม่เข้าใจ พอถามเข้าก็มักจะกลบเกลื่อนทุกครั้งสิ่งผิดปกตินี้ มันเริ่มตั้งแต่ตอนที่คุณพูดวิทยุกับบุญคำ เมื่อบ่ายวานนี้แล้ว”

รพินทร์คงมีสีหน้าเย็นกระด้างอยู่เช่นนั้น ตัดบทว่า

“เราทำอะไรไม่ได้มากไปกว่านี้อีกแล้วครับ สำหรับเช้าวันนี้ผมคิดว่ารีบกลับที่พักกันดีกว่า ผมจะได้จัดการฝังศพลูกหาบเคราะห์ร้ายสองคนนั่นให้เรียบร้อย และเมื่อทานอาหารเช้าเสร็จก็จะเคลื่อนออกเดินทางต่อในทันที จุดหมายเดิมคือหมู่บ้านกะเหรี่ยงที่ตะเคียนทอง”

จบคำ เขาก็หันหลังกลับ ออกเดินดุ่มนำหน้า มุ่งไปยังที่

พักทันที โดยไม่สนใจว่าฝ่ายนายจ้างจะตามมาด้วยหรือไม่ ซึ่งก็เป็นการบังคับให้พวกนั้นต้องรีบตามกลับไปในตัว

หลุมฝังศพ ได้ถูกพวกลูกหาบและพรานพื้นเมืองอัน เป็นเด็กหนุ่มสองคนของเขาที่ให้อยู่เฝ้าแค้มป์ ขุดเสร็จเรียบร้อยแล้ว ณ ตำแหน่งที่ไม่ห่างไกลจากที่ตั้งกระโจมพักของนายจ้างมากนักเป็นหลุมเดียว มีขนาดกว้างพอที่จะหย่อนศพทั้งสองลงไปได้ และลึกพอที่จะแน่ใจว่าไม่มีสัตว์ขุดขึ้นมาได้

บรรยากาศภายในบริเวณแค้มป์เงียบเหงาซึมเซา รพินทร์และลูกน้องทุกคนรวมทั้งฝ่ายนายจ้างมายืนรายล้อมกันอยู่ที่หลุมนั้น เมื่อร่างทั้งสองถูกหย่อนลงไปนอนสงบนิ่งเคียงคู่กัน จอม-พรานถอดหมวกออกยืนสงบนิ่งเป็นการคารวะศพอยู่อึดใจหนึ่ง ริมฝีปากของเขาหมุบหมิบเหมือนจะสวดบริกรรมอะไรอยู่ ต่อมาจึงหยิบก้อนดินหย่อนลงไปเป็นคนแรก ต่อจากนั้นคนอื่น ๆ ทั้งหมด ก็หย่อนก้อนดินตามลงไปเพื่อเป็นการร่วมกันฝัง

ดร.สแตนลีย์ ทำพิธีส่งวิญญาณของผู้ตายตามหลักศาสนาของตน โดยมีคริส เบล และคี๊ธ ร่วมด้วย

พอเสร็จพิธีง่าย ๆ นั้น ดินที่ถูกขุดขึ้นมา ก็ถูกโกยลงกลบอย่างรวดเร็ว สมบัติส่วนตัวของผู้ตายถูกฝังพร้อมศพด้วย ยกเว้นปืนประจำมือเท่านั้น รพินทร์ไม่ได้รอดูการฝังศพต่อไป แต่กระดิกนิ้วเรียกพรานคู่ใจของเขาทั้งสี่คนรวมทั้งกะเหรี่ยงอูถะและพะโต้ให้เข้ามารวมกลุ่ม บุ้ยใบ้ให้ไปชุมนุมรอกันอยู่ยังบริเวณที่พักนอนของเขา โดยบอกว่าอีกสักครู่เขาจะตามไป แล้วก็หันมาบอกนายจ้าง

“ผมให้เวลาต่อจากนี้อีกชั่วโมงครับ สำหรับการรับประทานอาหารเช้า จากนั้นเราจะเดินทาง โปรดเตรียมเก็บของด่วนด้วย”

“คุณแน่ใจหรือว่าคุณแข็งแรงดีแล้ว สำหรับเช้าวันนี้?”

หมอเบลถามจ้องหน้าเขาเหมือนจะสำรวจอาการ รพินทร์ยิ้มให้นิดนึง

“ผมแข็งแรงดีแล้วครับ ไม่ต้องห่วง และขอขอบคุณที่กรุณาเยียวยาให้เมื่อคืนนี้ ถ้าไม่ได้ยาจากคุณ ผมคงแย่”

“ทำไมไม่กินอาหารเช้าร่วมกับเรา?”

ดร.สแตนลีย์จับแขนถาม

“ผมขอตัวเถอะครับ สำหรับมื้อนี้ เพราะมีเรื่องจะต้องปรึกษากับคนของผมอีกมาก เชิญตามสบาย ประเดี๋ยวเราค่อยพบกันใหม่”

“อย่างน้อย คุณจะไม่แวะเข้าไปเยี่ยมกะเหรี่ยงสะเอิงเสียหน่อยหรือ คุณยังไม่ได้เห็นเขาเลยนี่ ตั้งแต่ตื่นขึ้นมาเช้านี้”

คริสเอ่ยขึ้นเบาๆ ทำให้พรานใหญ่ผู้กำลังจะก้าวออกไปชะงักนิดหนึ่ง

“ครับ! ผมลืมเสียอย่างสนิท เพราะเหตุร้ายที่เกิดขึ้น ขอแวะดูสักหน่อยก็ดีเหมือนกัน วันนี้เรามีภาระที่จะต้องนำคนเจ็บกลับไปยังพรรคพวกเขาที่หมู่บ้านตะเคียนทองด้วย”

กระโจมพัก อันขึงกั้นด้วยผ้าพลาสติก บัดนี้ถูกตลบโล่งขึ้นสูงหมดทุกด้าน กะเหรี่ยงผู้บาดเจ็บ ลุกขึ้นมานั่งได้แล้ว

สีหน้าอาการพอมองเห็นรพินทร์ก็ใจชื้นขึ้น เชื่อมั่นว่าเจ้านี่รอดตายแน่ ด้วยการดูแลอย่างดีเกือบตลอด 24 ชั่วโมงของฝ่ายนายจ้างอเมริกัน โดยเฉพาะหมอเบล

เขาเดินเข้าไปตบศีรษะมันเบา ๆ พร้อมกับส่งยิ้มให้ เป็นเวลาเดียวกับที่เบลและคริสเข้ามายืนอยู่ด้วยใกล้ ๆ ได้ยินมัคคุ-เทศก์นำทางส่งภาษาอะไรกับคนเจ็บอยู่ครู่หนึ่ง เจ้านั่นตอบด้วยน้ำเสียงแจ่มใส แล้วหันไปมองดูแหม่มสาวผมแดงกับผมทองด้วยสายตาอ่อนโยนแสดงถึงความขอบคุณอย่างสูง

"สะเอิงเชื่อมั่นตัวเองว่าเขาไม่เป็นอะไรแล้วครับ และให้ผมขอบคุณหมอเบลกับคริส ตลอดจนเจ้านายทุกคนอย่างสูงสุด ที่กรุณาช่วยชีวิตไว้"

เบลยิ้ม เอามือวางบนไหล่คนเจ็บ แต่พูดกับรพินทร์ว่า

"บอกเขาเถอะ ว่าปลอดภัยแน่ และพอจะลุกขึ้นนั่งเคลื่อนไหวได้บ้างแล้ว แต่อย่ารุนแรงนัก และประเดี๋ยวเราจะให้อาหารเหลวแก่เขาเป็นมื้อแรก เขายังจะอยู่กับพวกเราไปอีกระยะหนึ่ง ซึ่งจะยิ่งทำให้ปลอดภัยเพิ่มขึ้นทุกขณะ จนกว่าที่เราจะออกจากหมู่บ้านตะเคียนทอง"

จอมพรานหันไปแปลข้อความให้สะเอิงฟัง เจ้านั่นพยักหน้ารับทราบ และพูดอะไรงึมงำกับพรานใหญ่

"นี่เจ้าตัวเองเขารู้หรือยังว่า เพื่อนเขาอีกสองคนเปลี่ยนแผนที่จะลงไปยังหมู่บ้านซับบอนโดยจะย้อนกลับไปตะเคียนทองพร้อมพวกเราด้วย?"

คริสถามเบา ๆ

"เขารู้แล้วครับ และยินดีมากที่จะกลับไปยังหมู่บ้านเดิม

แต่ก็เป็นทุกข์เรื่องโขลงของไอ้งาดำ แต่ผมบอกเขาแล้วว่าไม่ต้องกลัวอะไร เราจะหาทางจัดการให้เรียบร้อย เอาละครับ ฝากเรื่องดูแลและจัดให้อาหารสำหรับคนเจ็บรายนี้แก่คุณหมอเบลและคริสด้วย ผมแยกไปก่อน ประเดี๋ยวจะมาใหม่...อ้อ! สะเอิงพูดไทยไม่ได้เลย ถ้าพวกคุณจะสั่งหรือพูดอะไรกับเขาในตอนนี้ ก็เรียกพวกลูกหาบคนใดคนหนึ่งก็ได้ ให้มาเป็นล่ามแทนให้พลางๆ ก่อน”

แล้วคนนามสกุลไพรวัลย์ ก็เอามือแตะปีกหมวกให้แก่แหม่มสาวทั้งสอง เดินผละไปยังกลุ่มของเขาทันที

พรานพื้นเมืองทั้งสี่ และกะเหรี่ยงอูถะกับพะโต้ นั่งล้อมวงรอคอยเขาอยู่ก่อนแล้วตามคำสั่ง

พรานใหญ่นั่งลงกลางวงของคนเหล่านั้น ซึ่งบัดนี้ทั้งกลุ่มมองจับมาที่เขาเป็นตาเดียว

“พี่คำเล่าให้เราฟังหมดแล้วครับนาย ว่าเมื่อตอนบ่ายวานนี้นายกับพี่คำไปพบไอ้ผีดิบตายซากนั่น นั่งอยู่ในซอกหินเหนือฝั่งห้วยตอนที่นายตามโขลงช้างไป”

จันเป็นคนพูดขึ้นแผ่วเบา สีหน้าพรานพื้นเมืองของเขาทั้งสี่และกะเหรี่ยงอีกสองคนที่นั่งอยู่ด้วยเต็มไปด้วยแววเครียด

“ฮือม์ รู้กันหมดแบบนี้ก็ดีแล้ว มันเป็นความผิดของฉันเองที่ไม่จัดการทำลายซากนั้นเสียก่อน พอบุญคำเฉลียวใจคิดชวนกลับไปดูอีกที มันก็ลุกเดินหนีไปเสียแล้ว เหมือนครั้งไอ้มันตรัยไม่มีผิด เราพลาดท่ามันจริงๆ...”

จอมพรานกัดฟันพูดอย่างเดือดดาลใจ หันกลับไปที่ย่ามส่วนตัวของเขา รื้อค้นอะไรอยู่ชั่วครู่ ก็หยิบไถ้สีย้อมฝาดเหมือนจีวรพระธุดงค์ออกมา ค่อยๆแกะออก แล้วล้วงเอาสิ่งหนึ่งในจำนวนหลายๆ สิ่งที่ปะปนกันอยู่นั้นออกมา ลักษณะของมันเป็นเส้นหวายเก่าแก่ยาวประมาณ 3 นิ้วเศษ เอามีดพับเล็กๆ สะอาดที่เก็บไว้ในอกเสื้อเดินป่าชั้นใน กางส่วนคมออก สะกดลมปราณบริกรรมนิ่งอยู่อึดใจใหญ่ ท่ามกลางความเงียบสงบของลูกน้อง แล้วค่อยๆ บรรจงตัดเส้นหวายนั้นออกเป็นท่อนเล็กๆ ประมาณ7-8 ท่อน ส่งแจกๆ ไปให้บริวารทุกคนรวมทั้งกะเหรี่ยงสองคน คนละชิ้น ยกเว้นบุญคำคนเดียว พร้อมกับบอกว่า

“เก็บไว้คนละชิ้น ห่อให้ดีที่สุด ผูกห้อยคอไว้ อย่าให้หลุดหายเป็นอันขาด”

จัน เกิด และเส่ย รับไป พนมไว้ในมือยกขึ้นจบเหนือศีรษะขนลุกเกรียวขึ้นทั้งกายในทันที สำหรับพะโต้กับอูถะกะพริบตาปริบๆ ยังไม่รู้เรื่องเข้าใจอะไรทั้งสิ้น บุญคำตบฉาดมาที่ท้ายทอยคนละที ตวาดมาเบาๆ ว่า

“สำหรับเอ็งสองคน ไอ้อูถะ! พะโต้! ถ้าไม่มีปัญญาจะหาอะไรแขวนคอไว้ได้ ก็อมใส่ปากไว้ตลอดเวลา ไม่งั้นเอ็งอาจคอหักตายเหมือนไอ้วงษ์กับไอ้ม้วน กูไม่เคยเห็นครั้งไหน นายจะงัดเอาของดีประจำตัวออกมาแจกจ่ายพวกนี้มาก่อนเลย แล้วก็ยังแจกให้เฉพาะพวกเอ็งเท่านั้น ทีไอ้คำไม่เห็นนายแจกมั่งเลย”

ประโยคหลังแกบ่นอย่างน้อยใจ แล้วเอื้อมมือไปสะกิดเข่าลูกพี่ใหญ่ แบมือ

"มั่งฮี่นาย!...ไอ้คำก็กลัวคอบิดไปอยู่ข้างหลังเหมือนกันนี่นา"

เจ้านายหัวเราะหึ ๆ แต่สั่นศีรษะ

"เรามันพ่อมดหมอผีมีวิชาดีอยู่แล้ว ไม่ต้องก็ได้ บุญคำเอาไว้ให้คนที่เขาจำเป็นดีกว่า"

"อ้าว! แหลวกัน ซวยเลยกู ไอ้คำ...นายก็รู้อยู่แล้วว่า ไอ้คำนะมันเป็นหมอผีประเภทลูบหัวเท่านั้น เอาจริงเอาจังเข้า ก็เผ่นป่าราบเหมือนกัน"

ตาพรานเฒ่าจอมสัปโดกครางอ๋อย รพินทร์หันไปมองหน้าอย่างเขม่น ๆ

"บุญคำศิษย์มีครูนะ แล้วครูก็แรงด้วย ไสยเวทอาคมก็แก่กล้าพอตัว ผิดกับไอ้พวกนี้มาก เฉพาะตัวเองนะเอาตัวรอดได้อย่างสบาย จะมาแย่งอะไรจากไอ้พวกนี้อีก"

บุญคำหน้ามุ่ย เกาหัวกราก ๆ

"ก็บุญคำถือว่านายเป็น 'อาจารย์' ของบุญคำคนหนึ่งเหมือนกัน ฝนตกไม่ทั่วฟ้านี่หว่า แบบนี้ไม่ยอมรับไอ้คำเป็นศิษย์หรือยังไง"

พรานใหญ่เอานิ้วเคาะมาที่หน้าผากของแก

"คาถาอาคมของเรานะมีตั้งกรุ ขนาดผีตายทั้งกลมก็ยังเรียกขึ้นมาเอาไฟลนเอาน้ำมันได้ ไอ้มันตรัยกับนังแม่มดวาชิกานั่นไหม้เป็นขี้เถ้าไปก็ไม่ใช่เพราะฝีมือบุญคำหรอกรึ"

"แต่ตอนนี้มันใจไม่ดีจริง ๆ นาย จำเป็นขึ้นมาจริง ๆ คาถาอาคมที่ร่ำเรียนมาก็ลืมเสียหมด ไม่รู้จะงัดบทไหนขึ้นมาใช้"

"หัวใจอิติปิโส ท่องได้ใช่ไหม"

"ก็พอได้อยู่หรอกนาย"

"แล้วหัวใจพระเจ้า 5 พระองค์?"

"ก็ยังไหว"

"สองบทนั่นก็เหลือกินแล้วบุญคำ ใช้เพียงสองบทสั้น ๆ ก็พออิติปิโสฯ กับพระเจ้า 5 พระองค์ มันทำอะไรบุญคำไม่ได้หรอก หนอยแน่ะ! ตอนนี้ละก็ทำเป็นกลัวขึ้นมาแล้ว ทีเมื่อบ่ายวานนี้จะเอาสายสิญจน์ไปล้อมวงมันไว้"

"ก็เมื่อวานนี้บุญคำไม่นึกว่ามันจะลุกขึ้นมาเดินได้นี่นา..."

แกอุบอิบในลำคอยิ้มแหย ๆ

"เออ! ไม่ให้ก็ไม่เอาวะ กะเดี๋ยวหาทางขโมยกุงเกงในของแหม่มคนไหนสักคนแทนผ้ายันต์ก็ยังไหว"

"เอากุงเกงในแหม่มคล้องคอเลยเหรอ ลุงคำ"

เส่ยถามอย่างพาซื่อ บุญคำร้องว้าก ถีบผลุงเข้าให้ เจ้าพรานเด็กหนุ่มปากเปราะตะแคงเค้เก้ไป พรรคพวกทุกคนยกเว้นรพินทร์หัวร่อกันครืน

"ชิบหายนี่ ไอ้เส่ย!...กูขืนเอากุงเกงในแหม่มมาคล้องคออย่างมึงว่า วิชากูก็บินกลับไปอาจารย์หมดเท่านั้น ซวยกะลุ้ดม้อ ไป 10 ชาติ กูจะเอาไว้ลงเลขยันต์อักขระชั้นต่ำแทนธงอีเป๋อเจอหน้าไอ้ผีนรกนั่นอีกเมื่อไหร่ ก็ไล่เอาปะหัวมัน รับรองนั่งโด่เป็นท่อนไม้อยู่ยังงี้แหละไม่มีวันลุกขึ้นมาแผลงฤทธิ์ได้อีกเลยแต่ไม่รู้จะขโมยได้อีตอนไหน ต้องเอาตัวที่ถอดใหม่ ๆ ยังไม่ทันซักซะด้วยซิ ใครจะรับอาสาไปขโมยถอดมาให้กูได้มั่งล่ะ"

"ก็จะยากอะไรละลุง ไปขอแหม่มสักตัวหนึ่ง แหม่มคงให้แน่"

เกิดบอกมาพลางหัวเราะ บุญคำตาเขียว

“โธ่! ไอ้ลูกอีเห็น! ...เสือกไปบอกขอกุงเกงในตัวที่แหม่มกำลังใส่อย่ กกก็โดนตีนแหม่มถีบกระเด็นออกมาเท่านั้น เห็นมีอยู่คนเดียวเท่านั้นที่จะไปเอามาให้กูได้ รายนี้ไม่ต้องขอให้เสียเวลาด้วย ถอดออกมาเฉย ๆ ก็ยังไหว”

“ใครล่ะ พี่คำ?”

จันถาม

“ก็นายกูซิวะ นายรพินทร์นั่นแหละ สำคัญว่านายจะไม่ถอดมาให้กเท่านั้น คงถอดเอาไว้เสียเอง ฮิ! ฮิ!”

พรานใหญ่สบถอะไรออกมาคำหนึ่ง เอามือผลักหน้าบุญคำผงะไป

“คราวนี้ประเดี๋ยวตัวเองก็ถูกถีบบ้างเท่านั้น ตาคำ! ตะกี้นี้เห็นหน้าซีดเป็นผี มาตอนนี้ทะลึ่งโลนได้อีกแล้ว...เสียแรงไว้ใจเห็นว่าเป็นผู้ใหญ่อยู่ทั้งคน ไอ้เราเองหรือเจ็บไข้ได้ป่วยอยู่ ฝากให้ช่วยดแลเป็นหเป็นตาให้ ดันเสือกนอนหลับเสียนี่ ฉันเผลอตัวเสียคืนเดียวเท่านั้น คนของเราตายไปสองคน หวังพึ่งอะไรไม่ได้เลย ดีแต่ตลกโลนหน้าทะเล้นไม่เป็นเรื่อง”

บุญคำหน้าจ๋อยไปในทันที...และหุบปากเงียบทันที เมื่อนึกถึงภาพการตายของม้วน และวงษ์ ซึ่งเป็นความสะเทือนใจของทุกคน

ทางด้านนายจ้างอเมริกันทั้งหมดขณะนี้ปฏิบัติภารกิจในตอนเช้าอย่างเร่งรีบแข่งกับเวลาที่สุด เพื่อสำหรับเตรียมเดิน

ทางเคลื่อนย้ายกะเหรี่ยงผู้บาดเจ็บ คือสะเอิง ได้รับอาหารเหลวมื้อแรกแล้ว จากเครื่องเรชั่นของฝ่ายนายจ้าง ลักษณะของมันกระชุ่มกระชวยและอาการดีจนพอที่จะแน่ใจได้ว่า ภายในอาทิตย์เดียวของการพักผ่อน ทุกสิ่งทุกอย่างก็จะเป็นปกติเรียบร้อย และสำหรับวันนี้ก็คงจะร่วมเดินทางไปกับคณะทั้งหมดได้ โดยการต่อแคร่ และให้สหายของมันสองคนช่วยกันแบกหามไป

ระหว่างเตรียมเก็บของไปพลางและกินอาหารกระป๋องไปพลาง ฝ่ายนายจ้างสังเกตไปยังรพินทร์ และลูกน้องของเขาที่ล้อมวงกันอยู่อีกทางหนึ่งตลอดเวลา เห็นคนเหล่านั้นอยู่ในลักษณะหารือกันอย่างเคร่งเครียด ผิดไปจากปกติทุกครั้งที่เคยเห็น

“ทำยังไงเราถึงจะรู้ได้ว่า อะไรเป็นความคิดของพวกเขาในขณะนี้?”

สแตนลีย์พึมพำออกมาเบาๆ กับลูกน้องฝ่ายตน และเชิดวุธผู้รวมกลุ่มอยู่ด้วย

“สังเกตดูไอ้เสือนั่น ‘สะเทือน’ ไม่ใช่น้อยทีเดียว ในการตายของลูกหาบสองคน เพียงแต่เก็บซ่อนทุกสิ่งทุกอย่างไว้ไม่ให้เราเห็นเท่านั้น ท่าทางหงุดหงิด หัวเสียมาก แต่ซ่อนความรู้สึกเก่งเหลือเกิน”

คี๊ธว่า

“ฉันไม่เชื่อว่าเขาจะเปิดเผยความจริงจากเรื่องเกิดขึ้นให้เราฟังทั้งหมด จะต้องมีอะไรที่ยังซ่อนเร้นปิดบังเราอยู่แน่ๆ”

คริสตินาก็ระซิบ ตาหล่อนจับเขม็งไปยังกลุ่มนั้นอย่างใคร่ครวญ แต่แล้วพอหันมาทางหัวหน้าคณะอย่างบังเอิญ ก็เห็น

ดร.สแตนลีย์มองหล่อนอยู่ก่อนแล้ว สบตากันแวบเดียว หล่อนอ่านความนัยของหัวหน้างานออก สั่นศีรษะปฏิเสธ

“โน! อาจารย์อย่าให้ฉันเข้าไปยุ่มย่ามอะไรกับเขาในขณะนี้เลยค่ะ บรรยากาศมันไม่ให้เสียเลย ฉันรู้ดีว่าเวลาไหนบ้าง ที่ฉันพอจะเลียบเคียงเข้าไปใกล้เขาได้ แต่คงไม่ใช่ตอนนี้”

“ถ้างั้นเบล...เธอมีเหตุผลที่จะเฉียดเข้าไปหาเขาได้ อย่างน้อยก็มีเรื่องของกะเหรี่ยงสะเอิงเป็นเครื่องบังหน้า ลองเข้าไปร่วมวงกับเขาหน่อยซิ”

อิสซาเบลห่อไหล่ลง ปฏิเสธอีกคน

“ไม่เหมาะหรอกค่ะ อาจารย์ สำหรับฉัน ยิ่งมีภาษีเลวกว่าคริสเสียอีก ดีไม่ดีหมอนั่นอาจตะเพิดไล่ฉันออกมาไม่ทัน เขายิ่งอารมณ์ขุ่นมัวอยู่ด้วย”

“ถ้างั้นก็มีอยู่คนเดียวเท่านั้น ที่จะเข้าไปได้ในขณะนี้...”

สแตนลีย์กล่าว หันไปทางเชิดวุธ

“วธ...คุณนั่นแหละ ลองเข้าไปฟังหางเสียงดซิ ผมเชื่อว่าเขาคงไม่มีอะไรปิดบังคุณหรอก เพราะคุณเป็นคนไทยพวกเดียวกับเขาและสังเกตดู เขาให้ความรักความไว้วางใจคุณมากที่สุด”

“ตกลง ผมเข้าไปเอง...”

พ.ต.หนุ่มรับคำง่าย ๆ พร้อมกับลุกขึ้นยืนภายหลังใช้ส้อมตักเนื้อกระป๋องใส่ปากเป็นคำสุดท้าย คริสร้องบอกมาว่า “รอเดี๋ยว...” พร้อมกัน หล่อนก็หันไปฉวยได้ เอ็ม 16 สองกระบอก เสียบแม็กกาซีน บรรจุลูกพร้อมที่ยื่นส่งให้เชิดวุธ

“เอาปืนสองกระบอกนี่ไปให้เขาด้วย มันเป็นหน้าที่ของเขาเองแหละ ที่จะมอบให้พวกเขาคนไหนถือระหว่างเดินทาง”

เชิดวุธรับ ‘เอ็ม16’ แบบพลร่ม ทั้งสองกระบอกมาถือไว้แล้วมองหน้าคริส หัวเราะหึๆ

“คุณทำเสียในความรู้สึกของรพินทร์อะไรอย่างหนึ่งนะคริส เกี่ยวกับเอ็ม 16 สองกระบอกนี่ คุณฉลาดเกินไป แต่บางทีมันก็กลายเป็นความโง่เหมือนกัน เมื่อไปใช้ความฉลาดนั้นกับคนที่เขาก็ฉลาดเท่าๆ กับคุณ”

แม่ผมทองเบิกตาตื่น งุนงง

“เอ๊ะ! คุณว่าอะไร ฉันไม่เข้าใจ?”

“เมื่อวานนี้ ตอนที่เราประชุมตกลงกันว่า ให้นำเอาเอ็ม 16 สองกระบอกนี้ ออกมาเพื่อพร้อมจะใช้งานได้ในระหว่างที่พวกเราทั้งหมดยังอยู่ในเขตอันตรายจากโขลงช้าง ทางฝ่ายเราเสนอกับเขาไปเองว่า ให้มอบปืนสองกระบอกนี้ไปไว้ที่พวกเขา แต่คุณจำได้ไหม คุณเองเป็นคนตั้งเงื่อนไขไว้ว่า จะมอบให้ฝ่ายเขาไปเฉพาะเวลาออกเดินทางเท่านั้น พูดง่ายๆ ก็คือขอแรงให้พวกเขาแบกไป แต่เมื่อถึงที่พักหรือในเวลากลางคืน คุณก็สั่งให้เขานำปืนทั้งสองกระบอกมามอบคืนไว้ที่พวกเรา คุณคิดบ้างไหมว่า รพินทร์จะรู้สึกยังไง...เขาต้องคิดว่าพวกคุณไม่มีความไว้วางใจเขาอยู่ตลอดเวลา นั่นแหละ ซึ่งมันไม่ช่วยอะไรให้มันดีขึ้นเลย ตราบใดก็ตามที่พวกเราก็ยอมรับแล้วว่า ในป่าเราจะต้องพึ่งเขาหมดทุกอย่าง”

“โอ๊ว!...”

คริสร้องเบาๆ หน้าเสีย

“ที่ฉันสั่งไปอย่างนั้น ฉันไม่ได้มีความหมายไปไกลไปถึงเพียงนั้นเลย มันจะผิดแปลกหรือมีข้อได้เปรียบเสียเปรียบแตก

ต่างกันอย่างไร สมมติว่าเวลากลางวันระหว่างออกเดินทางปืนสองกระบอกนี่อยู่ในมือของฝ่ายเขา แล้วเวลาหยุดพักนอน ฉันเรียกปืนให้มาเก็บรักษาไว้ที่เรา ถ้าฉันกลัวว่าปืนทั้งสองกระบอกนี่ จะกลับมาเป็นอันตรายใด ๆ กับฝ่ายเราละก็ เรื่องอะไรที่เราจะมอบให้เขาไปยึดถือไว้ในเวลากลางวัน ผลมันไม่เห็นจะแตกต่างกันสักนิด ที่ฉันสั่งให้เอามาคืนตอนถึงที่พัก ก็เพราะเหตุว่ามันเป็นปืนอัตโนมัติและคงจะไม่อยู่ในความดูแลรับผิดชอบของเขาตลอดเวลา พวกลูกหาบคนหนึ่งคนใด อาจไปหยิบฉวยดูเล่น โดยไม่รู้กลไกของมัน ซึ่งอาจเกิดเหตุขึ้นก็ได้ ฉันป้องกันในเรื่องนั้นต่างหาก ไม่ใช่จะระแวงไปว่า พวกเขาจะใช้ปืนทั้งสองกระบอกนี้ มาทำการยึดอำนาจอะไรเราระหว่างทางหรอก เพราะถ้าจะทำอย่างนั้น เขาจะทำได้อยู่ตลอดเวลาแล้ว คุณคิดมากไปเอง วุธ ตัวของนายฮันเตอร์คนนั้นฉันไม่เห็นเขาแสดงอะไรเลย ที่ฉันสั่งไปเช่นนั้น”

“คนฉลาด ใครเขาจะแสดงความไม่พอใจอย่างใดให้คุณเห็น แต่ขอให้คุณรู้เถอะว่าการวางกำหนดกฎเกณฑ์ของคุณไว้เช่นนั้นเกี่ยวกับปืนเอ็ม16 สองกระบอกนี่ ไม่ได้สร้างความรู้สึกที่ดีแก่ตัวเขาเลย”

“โอเค! เรื่องเล็กน้อยแค่นี้เอง...”

ดร.สแตนลีย์โบกมือ ร้องตัดบทมาเบา ๆ

“ผมอีกคนหนึ่ง ที่จะยืนยันได้ตามที่คริสว่า เราไม่ได้มีเจตนาอะไรทั้งสิ้น วุธคุณเอาปืนสองกระบอกนั่นไปมอบไว้ให้เขาเถอะ บอกด้วยว่าขอให้ฝ่ายเขาเก็บรักษาและดูแลรับผิดชอบตลอดระหว่างการเดินทาง ไม่ต้องนำมาคืนให้เราในเวลาพัก

วางแค้มป์ให้เสียเวลาหรอก ไอ้ที่ผมไม่ได้ส่งปืนสองกระบอกนี่คืนกลับไป ตอนที่คอปเตอร์มาส่งของให้แก่เราที่ทุ่งโล่งเหนือซับบอน ก่อนจะได้หน้าผาขึ้นมาก็เพราะคิดสังหรณ์อยู่ว่า เราอาจจำเป็นต้องใช้มันก็ได้ ไม่งั้นก็ไม่หิ้วมาให้เป็นภาระหรอก”

“ผมก็ว่างั้นแหละ ไม่เห็นจำเป็นสักนิดที่จะต้องให้ฝ่ายเขาถือปฏิบัติว่า เช้ามาเบิกไปแบก เย็นต้องนำส่งมอบคืน ยุ่งยากเปล่า ๆ เมื่อเห็นว่าจำเป็นจะต้องมอบให้แก่ฝ่ายเขาไปแล้วก็มอบไปให้เสียเลย ทางด้านคุณ เกิดจำเป็นต้องใช้งานเมื่อไหร่ก็ค่อยเรียกกลับคืนมา พวกเขาเองก็คงไม่คิดจะใช้มันหรอก นอกจากสะพายสำรองไว้ให้พวกคุณวิ่งเข้าไปหยิบฉวยได้ง่าย ๆ ดีกว่าจะแพ็คลงหีบห่อไว้เท่านั้น”

เชิดวุธพูดขรึม ๆ แต่ซ่อนยิ้มไว้ในสีหน้ามิดชิด เขาต้องการให้เอ็ม16 ทั้งสองกระบอกนี้ไปอยู่ในมือของฝ่ายรพินทร์มานานแล้ว นับตั้งแต่เห็นว่าฝ่ายอเมริกันไม่ยอมส่งกลับคืนไป ขณะที่คอปเตอร์มาส่งของให้ เมื่อเหตุการณ์ยังปกติไม่มีอะไรร้ายแรงนัก อเมริกันกลุ่มนี้ยังรักษาเหลี่ยมคูอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน ตามวิสัยที่เคยได้รับการอบรมกันมาเกี่ยวกับงานลับ โดยถือหลักในข้อที่ว่าฝ่ายของตนจะต้องไม่หละหลวมและ ‘เหนือกว่า’ เสมอ

แต่ในที่สุด พอวิกฤตการณ์มันเกิดขึ้นชนิดไม่มีอะไรมาเป็นหลักประกันได้ว่า **แม้ชีวิตของพวกตนเอง ก็ยังไม่ทราบว่าใครจะอยู่ หรือใครจะไปจากภัยมืดที่ไม่เกี่ยวข้องกับคณะซึ่งมาด้วยกันเลย หากแต่เป็นภัยจากป่าดิบ ระเบียบหรือวิธีการเพื่อจะรักษาความปลอดภัยที่เคยได้รับการอบรมฝึกมา ก็ใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้**

ความจริงใจ รักใคร่สามัคคี และความไว้เนื้อเชื่อใจซึ่งกันและกันต่างหาก ที่จะช่วยให้ทุกคนรอดพ้นจากภาวะคับขันไปได้

วันเวลาที่ผ่านไป ตลอดจนเหตุการณ์ร้าย ๆ ที่หมุนเวียนให้มาให้ผ่านพบ ทำให้อเมริกันทั้งสี่คนต้องเปลี่ยนแผนเดิมของตนเองหมดสิ้น ไม่อาจจะ 'วางมาด' หรือไว้ชั้นเชิงอย่างใดต่อไปได้ หรือถ้ายังคิดที่จะกระทำอยู่ก็โง่เต็มทน

ก่อนที่เขาจะผละตรงไปยังกลุ่มของรพินทร์และพรานพื้นเมืองพวกนั้น คริสก็ก้าวเข้ามาหยุดยืนอยู่ตรงหน้า เอื้อมมือจับแขนนายทหารหนุ่มไว้ สายตาของหล่อนร้อนรุ่มวิงวอน

"วุธ!...ถ้าหากรพินทร์จะเกิดเข้าใจผิด หรือไม่พอใจอะไรฉัน ในบรรดาพวกเราทั้งหมด 4 คนนี่ ไม่มีใครจะเป็นตัวแทนเพื่อเจรจาทุกสิ่งทุกอย่างกับเขาได้ดีไปกว่าคุณ ซึ่งเป็นคนชาติเดียวกัน และฉันสังเกตเห็นว่าเขามีความรู้สึกที่ดีต่อคุณมากทีเดียว ตรงข้ามกับฝ่ายฉัน ซึ่งเขาจะต้องระมัดระวังตัวอยู่เสมอไม่ว่าจะพูดอะไรออกมาสักคำ"

"ไม่ต้องห่วง วันนี้เป็นหน้าที่ของผมเอง"

เชิดวุธยิ้มให้ แล้วฉวยโอกาสจับแก้มคริสเล่นดื้อ ๆ พร้อมกับผละไป

รพินทร์กับลูกน้องใกล้ชิดทุกคน พากันเงียบกริบลงทันที เมื่อเชิดวุธเดินเข้ามาหยุดอยู่ที่วงนั้น นายทหารหนุ่มยิ้มให้กับพรานใหญ่ ส่งปืนยิงเร็วทั้งสองกระบอกให้

“เอ้า! ยึดไว้เสียเลย เป็นโอกาสของพวกเราแล้ว พวกนั้นทูนหัวให้ผมนำมาส่งมอบให้แก่คุณ ไม่ต้องเอาไปคืนแล้ว ทั้งสองกระบอกลูกเต็มอัตราในแม็กกาซีน และถ้าต้องการกระสุนอีกเมื่อไหร่ ก็เบิกเอาได้เต็มที่จากคลังกระสุนกลาง ลูกเอ็ม16 มีแยะทีเดียว พวกขนกันมาราวกับจะไปรบกับใครงั้นแหละ”

รพินทร์รับมาอย่างไม่สนใจอะไรนัก เพียงแต่ชำเลืองดูคันบังคับการยิง เห็นว่าทั้งสองกระบอกอยู่ในจังหวะห้ามไกเรียบร้อยดีก็วางไว้ข้างๆ ตัว ยังไม่กำหนดชัดลงไปในขณะนั้นว่าจะมอบให้คนของเขาคนใดสะพายไป แต่พวกพรานพื้นเมืองมองปืนกลแบบล่าสังหารนั้น ตาเป็นมัน

“นึกแล้ว ยังไงๆ เสีย นายทหารก็ต้องหาอุบายเอาปืนสองกระบอกนี่มาให้พวกบุญคำจนได้นั้นแหละ มีอย่างรึ ตอนที่ไอ้แมงปอนั่นมาส่งของให้ แทนที่จะส่งปืนสองกระบอกนี่คืนกลับไปเสีย ไม่ต้องเป็นภาระแบกให้หนัก เพราะมีปืนล่าสัตว์ใหญ่ส่งมาให้แทนแล้ว กลับให้หอบมาด้วย มิหนำซ้ำยังให้มัดเข้าหีบเสียอีก เพราะพวกตัวเองก็ไม่มีใครคิดสะพายปืนคนละสองกระบอก”

บุญคำพูดขึ้นเบาๆ อย่างยินดี เชิดวุธขยิบตาให้

“เชื่อเหอะน่า ถึงยังไงพวกนั้นก็ไม่มีทางเหนือเมฆไปกว่าพวกเราหรอก ลงอยู่กลางดงดิบแบบนี้เสียอย่าง ต่อให้มีวิทยุติดต่อกับกองบัญชาการของเขาได้เครื่องนั้นอีกเครื่องก็เถอะ”

แล้วนายทหารหนุ่มก็แตะไหล่รพินทร์ผู้นั่งขัดสมาธิอยู่ หย่อนกายลงใกล้ๆ แผ่วเสียงลงพูดอย่างตรงไปตรงมา

“พวกนั้นส่งผมมาสอดแนมว่า กำลังปรึกษาหารือ หรือ

มีทีท่าอย่างไรต่อไป ถ้าคิดว่าผมเป็นฝ่ายเดียวกับคุณพอที่จะไว้วางใจได้ก็บอกให้ฟังมั่งซิ รับรองได้ว่าอะไรที่คุณไม่ต้องการให้อเมริกันพวกนั้นรู้ ผมก็จะปิดไว้”

รพินทร์สบตาบุตรชายของท่านนายพล ผู้ซึ่งถูกชะตากับเขาตั้งแต่แรกพบ เชิดวุธมีดีอะไรอยู่อย่าง ก็ตรงที่เป็นกันเอง เปิดเผยกล้าหาญ ตรงไปตรงมาแบบลูกผู้ชายชาติทหาร และมีวิญญาณความเป็นไทยแท้ ทำให้เกิดความสนิทใจ และรักใคร่เหมือนน้องชายคนหนึ่ง แม้ว่าหน้าฉากเบื้องนอก ต่อหน้าอเมริกันทั้งสี่คน เขาจะแสดงว่าไม่สนใจหรือสนิทสนมอะไรกับเชิดวุธเป็นพิเศษก็ตาม

“พวกนั้นสงสัยอะไรพวกผมหรือครับ?”

“ความจริงก็ไม่ได้สงสัย หรือไม่ไว้วางใจอะไรคุณหรอก เพียงแต่เขารู้สึกกันว่า เรื่องร้ายที่เกิดขึ้นนี่ คุณน่าจะรู้ตื้นลึกหนาบางอะไรมากไปกว่าเท่าที่บอกกับเขาไปแล้ว เขาพากันกังวลมาก และอยากจะรู้ว่าอะไรเป็นความคิดของคุณในขณะนี้”

“รู้สึกว่าเขาจะเป็นพวกขี้สงสัยกันเสียจริง!”

“อ้าว! ก็พวกจารบุรุษจารสตรีทั้งนั้น คุณก็รู้อยู่แล้ว แต่ละคนก็ฉลาดราวกับกรด ไม่เห็นเหรอว่าเดี๋ยวนี้ พวกนั้นเปลี่ยนท่าทีไปเช่นไรบ้าง เขาพยายามจะใกล้ชิดสนิทสนมกับคุณให้มากที่สุด แต่จะจริงใจแค่ไหนผมไม่รับรองนะ...”

แล้วเชิดวุธก็พูดเป็นภาษาอังกฤษด้วยสำเนียงต่ำๆ เพื่อไม่ให้พวกพรานพื้นเมืองรู้เรื่องว่า

“คุณรู้ตัวแล้วหรือยัง ขณะนี้หัวหน้างานของเขาสั่งลูกน้องสาวทั้งสองคน ให้คอยประกบตัวคุณไว้อย่างใกล้ชิดที่สุดทีเดียว

ผมคิดว่าโดยคำสั่งนั้น แม่ผมแดงกับแม่ผมทอง จะต้องคอยเอาใจคุณทุกอย่าง แม้แต่ว่า...ฮี้! อย่าให้พูดเลย พูดแล้วมันเสียวท้องน้อยของผมเอง ถ้าผมเป็นคุณในขณะนี้ ก็มองเห็นสวรรค์ลิบๆแล้วจะบุกเนินหญ้าสีแดงหรือสีทองก็สบายมาก ทางสะดวกตลอด”

รพินทร์ขมวดคิ้วนิดหนึ่ง บุญคำสะกิดที่เข่าของเชิดวุธพร้อมกระแอม

“นี่! นายทหารเชิดวุธ...นายเป็นคนไทยนะ และก็พูดอยู่กับคนไทย ทำไมจะต้องพูดภาษาไอ้ตาน้ำข้าวด้วย...พูดให้พวกบุญคำฟังรู้เรื่องมั่งฮี่ ฟุดฟิดฟอไฟ ฟังแล้วไอ้คำไม่สบายหูเล้ยพับเผื่อย...”

เชิดวุธยิ้มๆเอาศอกกระทุ้งสีข้างพรานเฒ่า นักเสือกสอดยอดสัปดนตัวยง

“เฉยก่อนเหอะน่า ลุงคำ...แล้วเดี๋ยวเราค่อยคุยกัน ฉันมีเรื่องที่จะเล่าให้ฟังโดยเฉพาะคนอื่นรู้ไม่ได้ เรารู้กันสองคนเท่านั้นระหว่างฉันก๊ะลุง”

บุญคำชักสนใจ ทำตาโตมองหน้า แต่เชิดวุธละความสนใจเสีย หันไปมองรพินทร์ตามเดิม พรานใหญ่ถามเหมือนกระซิบ

“เพื่ออะไรกันครับ หัวหน้างานเขาวางแผนอะไรกับผม?”

“ใช้ผู้หญิงล่อ เพื่อล้วงทุกสิ่งทุกอย่างจากคุณนะซิ โดยเฉพาะเมื่อรู้อยู่แล้วว่า ชีวิต หรือความสำเร็จทุกอย่างในงานของ เขามันขึ้นอยู่กับคุณคนเดียว ถ้าคุณเบี้ยวเสียอย่างเดียวเท่านั้น พวกเขาก็ลำบาก ด็อกเตอร์สแตนลีย์กลัวใจคุณมากใน

กรณีที่คุณไม่ค่อยจะพูดอะไรนี่แหละ คุณยิ่งนิ่งเฉยมากเท่าไหร่ เขาก็ยิ่งรู้สึกลำบากใจมากเท่านั้น เลยใช้ให้เบลกับคริสทอดสนิทอ่อยเหยื่อไว้เรื่อย”

จอมพรานถอนใจยาว ๆ พร้อมกับส่ายศีรษะแช่มช้า

“พวกนี้เข้าใจผิดจริง ๆ เขาไม่รู้แก่นแท้ของผมหรอก ถ้าคุณมีโอกาสจะพูดให้เขาเข้าใจได้ ก็โปรดบอกเขาเถิดครับ ว่าคนชื่อรพินทร์ ไพรวัลย์ มีเกียรติยศอยู่อย่างเดียวเท่านั้น คือความซื่อสัตย์สุจริตต่องานในหน้าที่ ไม่จำเป็นที่เขาจะต้องมาวางแผนอะไรกับผม...ให้เสียเวลาหรอก แต่การที่จะแสดงความเป็นมิตร แสดงน้ำใจไมตรีด้วยนั้นเป็นสิ่งที่ดีอยู่ และสิ่งสำคัญที่สุดก็คือ ถ้าแผนงานของเขาสำเร็จแล้วอย่าคิดหักหลังพวกผมเท่านั้น พวกเขารู้สึกอึดอัดใจในความเงียบ ๆ เฉย ๆ ของผม ผมก็อึดอัดใจที่เขามีวิทยุสามารถติดต่อกับหอบังคับการของเขาได้ตลอดเวลา ไม่ว่าจะเคลื่อนไหวไปไหน มันแสดงว่าเราตกอยู่ในสายตาของพวกเขาตลอดเวลา การส่งกำลังบำรุงสามารถจะส่งลงมาเมื่อไหร่ก็ได้ทั้งสิ้น รวมทั้งคำสั่งลับต่าง ๆ แต่เอาเถอะ ผมก็อยากดูเหมือนกันว่า เครื่องวิทยุของเขาจะใช้งานไปได้นานอีกเท่าไหร่ นี่ก็ยังอุ่นใจอยู่บ้าง ที่มีคุณเชิดวุธแทรกซึมอยู่ในพวกเขาอยู่คนหนึ่ง ถึงอย่างไรเราก็เลือดไทยด้วยกัน ไม่งั้นผมจะหนักใจกว่านี้อีกมาก”

“ผมแน่ใจว่า โดยน้ำใสใจจริง และความรู้สึกของแต่ละบุคคลแล้ว ทั้งสี่คนนั่น เดี๋ยวนี้นิยมนับถือน้ำใจคุณมากทีเดียว เว้นไว้อย่างเดียวเท่านั้น ถ้าหากมีคำสั่งลับจากเบื้องบนสั่งลงมาก็คงจะต้องถือคำสั่งเป็นใหญ่ ก็บอกแล้ว พวกสายลับเสียอย่าง

แต่ให้ตายเถอะ...ผมไม่ห่วงเลยสักนิด มองเห็นอยู่ชัดๆ แล้วว่าทั้งสี่คนนั่นนะ ลูกไก่ในกำมือคุณสำหรับกลางป่าแบบนี้ เมื่อคืนนี้ขาดคุณเสียคนเดียว พวกนี้ตกใจเสียยิ่งกว่าอะไร แต่ละคนเรียกหาคุณเสียงหลง เต้นเร่าๆ กันไปหมด...”

แล้วเชิดวุธก็กลับมาพูดไทยอีกครั้ง ให้พรานพื้นเมืองทุกคนที่นั่งล้อมวงอยู่ได้ยิน

“ว่าแต่กำลังปรึกษาอะไรกันอยู่ผมรู้สึกว่าคุณจะไม่สบายใจเป็นอย่างมาก”

รพินทร์ฝืนยิ้ม

“ผมจะสบายใจได้ยังไงละครับ ในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อคืน แล้วลูกน้องผมก็ตายไปสองคน เพิ่งฝังไปหยกๆ ลูกหาบๆ 10 คน ที่ผมคัดตัวมาเหล่านี้ ล้วนเป็นเด็กหนองน้ำแห้ง ใกล้ชิดสนิทสนมกับผมทั้งนั้น ทุกคนมีฝีมือดี ใจถึง ผมไม่คิดเลยว่าเดินทางมายังไม่ทันถึงไหน ก็ต้องเสียเขาไปถึง 2 คน ภายในคืนเดียว นี่ผมกำลังปรึกษากันอยู่ว่าจะรับมือเหตุการณ์ข้างหน้ากันอย่างไรดี”

“เกี่ยวกับไอ้ผีดิบลึกลับตัวนั้น กับโขลงของไอ้งาดำ ซึ่งมีอะไรเกี่ยวพันกันอยู่?”

“ครับ พฤติการณ์ของมันไม่ใช่เรื่องของการบังเอิญ แต่เป็นการส่อเจตนาที่จะเล่นงานเราให้พินาศทั้งคณะ เต็มไปด้วยแผนการเล่ห์กลชั่วร้าย เป็นอุปสรรคสกัดขวางการเดินทางของเราเสียแล้ว เหนือกว่าอะไรทั้งหมดก็คือ เจตนาท้าทายลองดีผมโดยตรง”

เชิดวุธจ้องหน้าเขา

“ผมยอมรับว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ลี้ลับมหัศจรรย์น่าขนลุก แต่ก็ไม่คิดว่ามันจะเกินความสามารถของคุณไปได้ เรื่องร้ายอย่างเมื่อคืนจะไม่เกิดขึ้น และลกหาบสองคนคงไม่ตาย ถ้าหากคุณเป็นปกติสภาพดี โดยไม่เจ็บไข้ได้ป่วยเสีย”

จอมพรานเอามือกุมขมับ

“ผมเจ็บใจตัวเองจริงๆและยอมรับว่าเป็นความผิดพลาดของผมเอง”

“การเจ็บป่วยของคุณไม่ใช่ความผิดพลาด มันเป็นสิ่งพ้นวิสัย พวกนั้นก็หารือกันแล้วเหมือนกัน ลงความเห็นว่า ต่อไปนี้พวกเขาจะต้องระวังสุขภาพของคุณให้มากที่สุด จะปล่อยให้เกิดจับไข้หมดสติไม่ได้อีกเลย คุณเองก็พยายามจะซ่อนจุดอ่อนนี้ไว้ โดยไม่ให้เขาเห็น แล้วมันก็เกิดเหตุร้ายแรงขึ้นจนได้ สรุปผลของการหารือฝ่ายโน้นก็คือ จะช่วยกันระวังสุขภาพของคุณเพื่อให้คุณทำหน้าที่ระวังภัยให้แก่พวกเขา ความจริงถึงคุณจะป่วยเสียคนเดียว ลูกน้องมือดีคุณก็ยังอยู่อีกถึงสี่คน บุญคำ จันเกิด เส่ย ไม่น่าจะเล็ดลอดเข้ามาเล่นงานพวกเราได้เลย”

“ระหว่างเกิดเหตุเป็นเวรดูแลของบุญคำครับ”

เขาบอกตามตรง โคลงศีรษะอยู่ไปมา

“ก่อนที่ผมจะไม่ได้สติไป ผมก็กำชับบุญคำไว้แล้ว ให้คอยระวัง แต่ตานี่ก็ดันเผลอหลับไปจนได้ บอกว่าเหมือนถูกมนต์สะกด”

“โธ่ นาย! ก็ไอ้สองคนที่คอหักไปนั่น ก็นั่งหลับยามเหมือนกัน ไม่งั้นก็ไม่ถูกขยุ้มคอ ลากไปทิ้งหรอก บุญคำบอกแล้วว่า มันจะต้องเกิดจากอำนาจอะไรสักอย่างหนึ่ง ที่มาครอบ-

งำไว้ ทำให้พวกเราหลับเป็นตายกันไปหมด ตามปกติแล้วนายก็รู้ว่าพวกบุญคำน่ะ ต่อให้หลับอยู่ แม้แต่มดสักตัว ถ้ามันเดินเข้ามาม่งร้ายพวกเราก็ยังตื่นทัน แต่นี่มันไม่รู้สึกตัวกันไปหมด”

ตาพรานเฒ่าบ่นอู้อี้ แล้วสบถสาปแช่งอยู่ในลำคอ ฟังไม่ได้ศัพท์

ก่อนที่เชิดวุธจะซักถามอะไรต่อไปนั้นเอง รพินทร์ก็จับแขนไว้ จ้องหน้าอย่างเป็นห่วง

“คณเชิดวุธเข้ามานี่ก็ดีแล้ว ผมอยากทราบว่า คณมีพระเครื่องรางติดตัวเข้าป่ามาคราวนี้ด้วยหรือเปล่า?”

อีกฝ่ายทำหน้างง ยังไม่เข้าใจอะไรนัก แต่งัดสร้อยสเตนเลส ที่แขวนพระเครื่องไว้องค์เดียวออกมาให้ดู

รพินทร์ชะโงกหน้าเข้าไปใกล้ ใช้มือประคองพระเครื่องที่ล้อมกรอบไว้ด้วยโลหะชาวธรรมดาดูผาด ๆ ว่าเป็นสิ่งที่พื้น ๆ ปราศจากราคาค่างวดนั้นขึ้นพิจารณาอย่างละเอียดที่สุด

วัตถุนั้นทำด้วยเนื้อว่านสีดำสนิทเป็นรูปพระภิกษุชราภาพนั่งสมาธิ ส่วนสูงเพียงนิ้วเศษเท่านั้น ลักษณะทั่ว ๆ ไปเกือบจะไม่มีความน่าสนใจอะไรเลยทั้งสิ้น องค์พระเครื่องนั้นก็เลี่ยมโลหะไว้สภาพหยาบ ๆ คือเลี่ยมเป็นกรอบเฉพาะด้านข้าง เปิดส่วนหน้าและหลัง โดยไม่มีวัตถุอื่นหุ้มทั้งสิ้น ผิวของเนื้อว่านอันเป็นองค์พระภิกษุชรา จึงเสียดสีสัมผัสกับบริเวณทรวงอกของผู้แขวนอยู่ตลอดเวลา จนกลี้ยงและสึก แทบมองไม่เห็นองค์ได้ถนัดนัก นอกจากเค้าโครงเดิมเท่านั้น

สภาพของสร้อยสเตนเลสและองค์พระ เท่าที่พรานใหญ่พินิจดูอยู่ในขณะนี้บอกได้ในทันทีถึงความเคารพบูชาและศรัทธาเลื่อมใสของผู้สวมใส่ชนิดที่ใช้ติดตัวอยู่ตลอดเวลา แทบจะไม่มีการถอดออกเลย และได้ใช้ติดตัวมานานพอสมควรทีเดียว

เขาเหลือบดูหน้าเชิดวุธ ซึ่งก็มองเขาอยู่ก่อนแล้วเช่นกัน

"คุณคงผิดหวังมากใช่ไหม...คงนึกว่าอย่างน้อย คุณคงเห็นสร้อยทองคำหนักหลาย ๆ บาท และพระที่ผมใช้ประจำตัวก็คงหุ้มทองคำอร่ามไปหมด เป็นพระเครื่องชนิดเช่ากันราคาแพงนับแสน ๆ ล้าน ๆ ถ้าอย่างนั้นละก็ ขอให้คุณรู้ไว้เสียด้วยว่า คนอย่างผมถึงแม้จะนับถือศาสนา แต่ผมก็ไม่ใช่พวกบ้าพระเครื่องหรือสนใจมาก่อนทั้งสิ้น มิหนำซ้ำสมัยก่อน ๆ นี้ ก็ไม่เคยเชื่อถือเสียด้วยซ้ำ จนกระทั่งมาประสบเหตุการณ์ด้วยตนเองเข้าหลาย ๆ ครั้ง จากอภินิหารที่ท่านสำแดงให้เห็นชัด ๆ กับตา ผมก็เลยต้องยึดถือท่านเป็นสรณะที่พึ่งในทุกสถานการณ์ที่เข้าตาร้าย และก็เลยนิมนต์ท่านติดตัวไว้องค์เดียวเท่านั้น ไม่เคยให้ห่างตัวเลย ไม่ว่าผมจะอยู่ที่ไหน ตามปกติโดยทั่ว ๆ ไปแล้ว ต่อให้คนใกล้ชิดผมสักเพียงไหน ก็จะไม่รู้เลยว่าผมมีพระอยู่องค์เดียวที่ผมเชื่อในพุทธคุณมากที่สุด และนิมนต์ท่านไว้กับตัวเสมอ ดูผาด ๆ คนทั่วไปจะคิดว่าผมไม่สนใจอยู่กับเรื่องชนิดนี้ ผมก็นึกแปลกใจเหมือนกันที่คุณมาถามผมวันนี้ เลยเอาออกมาให้ดู ผมมีท่านอยู่องค์เดียวนี่เท่านั้นแหละครับคุณรพินทร์...และถึงไหนก็ถึงกัน ผมไม่เคยหวั่นเลย ว่าแต่คุณชำนาญในพระเครื่อง และดูออกหรือเปล่า ว่าพระอะไร?"

รพินทร์สั่นศีรษะช้า ๆ

“ผมไม่ชำนาญ ในเรื่องพระเครื่องเป็นพิเศษหรอกครับ แต่ก็พอดูออกว่าเป็นอะไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งองค์ที่คุณแขวนอยู่นี่ และคิดว่าคุณใช้ไม่ผิดแล้วด้วย...ว่าแต่ได้มาจากไหนครับองค์นี้ เช่ามา คุณพ่อ หรือใครให้?”

เชิดวุธหัวเราะเบาๆ

“ผมไม่เคยเช่าพระหรอกครับ และคุณพ่อเองก็มีพระ-เครื่องดีๆ อยู่มาก จะมอบให้ผมอยู่หลายองค์ หลายครั้ง แต่ผมก็ขอฝากท่านไว้ก่อน องค์นี้ผมได้มาจากมือของท่านอาจารย์ทิมเอง ก่อนที่ท่านจะมรณะภาพไม่กี่เดือน เรื่องมีอย่าระหว่างไปราชการภาคใต้ ผมแวะเข้าไปกราบหลวงพ่อทวดที่วัดช้างให้แล้วเลยแวะเข้าไปกราบเยี่ยมท่านอาจารย์ทิม ที่เป็นเจ้าอาวาสอยู่ในขณะนั้น คุยกันได้แค่ไม่กี่คำ ผมเห็นท่านอาจารย์จ้องหน้าผมอยู่ครู่ แล้วถามว่าไปนมัสการหลวงพ่อทวดแล้วรึยัง ผมว่าผมไปกราบบูชามาแล้ว ท่านก็หยิบหลวงพ่อทวดเนื้อว่านองค์นี้แหละส่งให้ผมโดยไม่พูดอะไรทั้งสิ้น ตอนที่ผมได้รับมากับมือท่านเอง ผมก็รับมาโดยไม่ได้ศรัทธาอะไรนัก คิดแต่เพียงว่า เมื่อได้รับจากมือของท่านอาจารย์ทิมก็ถือเป็นเรื่องมงคลสำหรับตัวเอง ขากลับออกมาจากวัด ผมขับรถจิ๊ปเลี้ยวโค้งคว่ำ 3 ตลบ รถพังหมดทั้งคัน โชคดีที่ผมขับไปคนเดียวไม่มีใครอื่นนั่งอยู่ด้วย ตัวผมไม่เป็นอะไรเลยแม้แต่รอยขีดข่วน นอกจากตัวดำมิดหมีเพราะกระเด็นตกลงไปในปลักควายเท่านั้น หลวงพ่อทวดห่อผ้าเช็ดหน้าอยู่ในกระเป๋าเสื้อผมในขณะนั้นองค์เดียว ถึงงั้นผมก็ยังงงๆ สับสน คิดว่าเป็นคราวเคราะห์ดีของผมเองเสียมากกว่าอีตอนที่ผมขนหัวลุกชันไปหมด และศรัทธาบูชาท่านไว้เหนือหัว

เป็นสรณะประจำตัวสูงสุดนี่ซิครับ คุณรู้ไหม เล่าไปแล้วก็เหมือนโกหก..."

"ลองเล่าให้ผมฟังซิครับ"

"ในสมรภูมิเวียดนามครับ ระหว่างลาดตระเวนอยู่ในป่าเขตสู้รบ ตัวผมเองเหยียบกับระเบิดเข้าเต็มเปา แต่มันไม่ระเบิด พอผมคล้อยหลัง ลับก้อนหินใหญ่ไปห่างแค่ 4-5 วาเท่านั้น ไอ้มืดกับไอ้ขาว จีไออีก 4 คนเดินตามหลังผมมา และเหยียบลงไปที่เดียวกันกับที่ผมเหยียบไว้ก่อนแล้ว ไอ้สี่คนนั่น เป็นหมูบะช่อไปเลย ชดลาดตระเวนชดนั้น ผมรอดมาคนเดียว

ต่อมาอีก 3 วัน ในเขตสนามบินทหาร หน่วยแซปเปอร์ลอบซุ่มเข้ามาโจมตี ระหว่างการยิงกันนั้น ไอ้คนหนึ่งโผล่เข้ามาทางด้านหลังผมห่างไม่ถึง 5 วา พอผมเหลียวกลับมา มันก็กดพรวดเข้าให้ด้วยเอเค 47 เต็มอก ขนาดมือกางตีนกางเท้าหลุดจากพื้นกระเด็นไปหงายท้อง ผมหมดสติไปประมาณชั่วโมงเศษ มาฟื้นอีกทีอยู่ในโรงพยาบาล ท่ามกลางผู้บังคับบัญชาของผมหลายท่าน และนายทหารอเมริกันอีกกลุ่มใหญ่ที่ยืนล้อมเฝ้าดูอาการอยู่ ผมรู้สึกเจ็บยอกไปทั้งอก มีรอยกระสุนประมาณ 6-7 นัด กระแทกเป็นจ้ำๆ ช้ำเขียวพราวไปหมดทั้งอกและหน้าท้อง เสื้อเครื่องแบบที่เขาเอามาให้ผมดูกระจุยไม่มีชิ้นดี ผมนอนอยู่เจ็ดวัน วันแรกๆ ไอออกมาเป็นเลือด และแทบจะกินอะไรไม่ได้เลยแม้แต่น้ำ เพราะเจ็บอกไปหมด แต่พออาทิตย์ให้หลัง ผมก็เข้าสนามรบได้อีก...

หลวงพ่อทวดในยุคนั้น ผมเพียงแต่ห่อผ้าเช็ดหน้าใส่กระเป๋าเสื้อไว้เท่านั้นครับ หลังจากนั้นผมก็เลยต้องอาราธนา

ขึ้นแขวนคอไว้ ปาฏิหาริย์ของท่านในด้านพุทธคุณยังสำแดงให้ผมเห็นชัดๆ อีกหลายครั้งนับไม่ถ้วน ขนาดฐานล้อของเครื่องบิน ไม่ยอมกางออกเพราะเกิดอบัติเหตุขัดข้องจากเครื่องบินตรวจการที่ผมขับ นึกว่าตายแน่แล้ว น้ำมันใกล้จะหมดเต็มที แก้ไขยังไงล้อก็ไม่ยอมกางออก เท่าแล้วเท่ารอดผมก็ได้แต่อาราธนาบอกท่าน แล้วร่อนลงทุ่งนาใกล้ๆ รันเวย์ เอาท้องเครื่องบินครูดไปกับพื้น คิดว่าระเบิดแหง่ๆ และตัวเองก็คงจะไหม้เป็นตอตะโกคาซากเครื่องนั่นแหละ แต่กลับปรากฏว่าเครื่องไม่ระเบิด ไฟไม่ลก แต่ปีกขวากระแทกต้นไม้หักสะบั้นหมนติ้วผมรอดตายได้ตามเคย จนกลายเป็นมนุษย์มหัศจรรย์ของไอ้พวกนั้นไป หลวงพ่อทวดองค์นี้องค์เดียวเท่านั้นครับ **ผมไม่เคยเล่าให้ใครฟังเลยนอกจากคุณพ่อ และเพิ่งจะเล่าความจริงให้ทุกคนฟังเดี๋ยวนี้เอง ถ้าผมไม่เชื่อมั่นในหลวงพ่อทวดองค์นี้ละก็ ผมคงไม่กล้าเสี่ยงตายนำอเมริกันชุดนี้มากับคุณในการเดินทางครั้งนี้หรอก”**

รพินทร์ค่อยๆ บรรจงปล่อยพระเครื่องรางเพียงองค์เดียวที่เชิดวุธแขวนคออยู่นั้น ให้คืนกลับเข้าไปอยู่ในอกเสื้อของเจ้าของตามเดิม

“คุณเป็นลูกที่หรือเปล่าครับ ผมหมายถึงว่า มีพื้นเพแหล่งกำเนิดอยู่ในจังหวัดอันเป็นที่สร้างที่ปลุกเสกหลวงพ่อทวดหรือเปล่า?”

“ผมเกิดที่ปัตตานีครับ แต่มาโตกรุงเทพ บ้านต้นตระกูลอยู่ที่นั่น นานๆ ผมก็กลับไปเยี่ยมแหล่งเกิดสักครั้ง”

"ถ้าเช่นนั้น ผมก็วางใจได้แล้ว ว่าคุณมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มตัวอย่างดีที่สุด ไม่ต้องไปแสวงหาสิ่งอื่นอีก ว่าแต่มีบทอาราธนา พระเครื่ององค์นี้ กำกับองค์พระอยู่ด้วยคุณจำหรือท่องได้หรือเปล่า?"

เชิดวุธสั่นศีรษะ มองดูเขาอย่างฉงนนิด ๆ

"ผมจำไม่ได้หรอกครับ รู้สึกว่าจะมีคาถากำกับมาด้วยเหมือนกันท่านอาจารย์ทิมมอบให้ผมมาพร้อมกับองค์พระเครื่อง แต่ผมทำหาย ลืมไปเสียแล้ว เหลืออยู่แต่เฉพาะองค์ท่านเท่านั้น ผมอาราธนาไม่เป็นหรอก นอกจากคิดภาวนาอยู่ในใจระลึกถึงท่านเท่านั้น"

จอมพรานใหญ่ไม่กล่าวอะไรทั้งสิ้นในขณะนั้น ล้วงกระเป๋าเสื้อ หยิบสมุดพกเล็ก ๆ บาง ๆ สำหรับจดหรือบันทึกอะไรออกมาฉีกออกแผ่นหนึ่ง แล้วใช้ปากกาลูกลื่นเขียนข้อความลงไปประมาณ 4-5 บรรทัด แล้วส่งให้นายทหารหนุ่ม

"นี่คือคาถา หรือบทอาราธนาหลวงพ่อทวดของคุณครับคุณเชิดวุธ ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป ทุกคืนก่อนเข้านอน หรือรู้นึกว่าจะมีเหตุเภทภัยมาถึงตัว หมั่นภาวนาท่องคาถาบทนี้ไว้ จะไม่มีอันตรายใด ๆ มาแผ้วพานคุณได้เลย ไม่ว่าภัยจากสัตว์ จากมนุษย์ด้วยกันเองหรือจากไสยเวทลี้ลับมนต์มืดทั้งหลาย ขอให้ท่องให้จำขึ้นใจไว้"

เชิดวุธรับไปทำปากหมุบหมิบอ่าน แล้วเงยขึ้นจ้องเขาอย่างประหลาดใจขีดสุด

“คุณรพินทร์!...ทำไมคุณถึงรู้คาถาบทนี้ นี่แปลว่า...”

“ผมก็ลูกศิษย์หลวงพ่อทวด ลูกศิษย์ของท่านอาจารย์ทิมเหมือนกัน สมัยเด็กๆ ผมบวชเณรที่วัดช้างให้ ครั้งแรกผมหนักใจมาก เมื่อมีเหตุอาถรรพณ์ลึกลับ คอยจ้องจะเล่นงานเราอยู่เช่นนี้ถึงได้ถามว่าคุณยึดมั่น หรือมีอะไรเป็นเครื่องคุ้มครองตัวบ้างหรือเปล่า เมื่อเห็นว่าคุณศรัทธานับถือและมีหลวงพ่อองค์นี้แขวนคออยู่แล้ว ผมก็หมดห่วง คุณไม่ต้องสะดุ้งสะเทือนต่อไอ้ผีดิบลึกลับตัวนั้นอีกต่อไป รับรองได้ว่าต่อให้มันมีฤทธิ์เดชสักแค่ไหน มันก็ไม่อาจเข้าถึงตัวคุณได้หรอก ตราบใดก็ตามที่หลวงพ่อองค์นั้นยังติดคอคุณอยู่ ขอเน้นอีกครั้ง อย่าลืมบทอาราธนาบทนั้นเสียนะครับหมั่นภาวนาไว้เสมอ มีข้อห้ามอยู่สองข้อเท่านั้นที่คุณพึงควรละเว้น ถ้าคุณนับถือท่าน 1. อย่าฆ่าสัตว์ตัดชีวิตโดยไม่จำเป็นเว้นแต่การป้องกันชีวิตตนเอง 2. อย่ามั่วสุมกับการพนันหรืออบายมุข”

แล้วเขาก็หัวเราะออกมาเบาๆ

“มีหลวงพ่อทวดติดตัวอยู่ ถ้าคุณเล่นการพนัน คุณจะแพ้หมดตัว และถ้าคิดจะล่าสัตว์เพื่อหวังเป็นเกมสนุก จะไม่มีสัตว์ใดเข้าทางปืนของคุณเลย การจะให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยเหลือคุ้มครองตัวโดยอำนาจของพระพุทธคุณ ผู้นั้นจะต้องรักษาสัจจะให้มั่นด้วย มิฉะนั้นสิ่งศักดิ์สิทธิ์จะไม่ช่วยอะไรเลย”

พ.ต. หนุ่มจองเขาอย่างสุดพิศวงและทึ่งสุดขีด ร้องออกมาเบาๆ

“ผมไม่คิดมาก่อนเลยว่าคุณจะรู้อะไรในเรื่องนี้ลึกซึ้งขนาดนี้เลย ลักษณะภายนอกของคุณไม่ส่อให้เห็นแม้แต่นิดเดียว”

บุญคำสะกิดเข่าเชิดวุธ บอกว่า

“บุญคำเคยบอกนายทหารแล้วไม่ใช่หรือว่า นายรพินทร์บุกป่ามาได้ทกวันนี้ ไม่ใช่เพราะแกยิงปืนแม่น หรือเดินป่าเก่งอย่างเดียว แกยังมีดีอยู่ในตัวอีกด้วย ไม่งั้นก็เหลือแต่ชื่อไปนานแล้ว เรื่องวิทยาอาคมแล้ว พ่อมดหมอผีที่ว่าเฮี้ยนสักขนาดไหนก็ทำอะไรแกไม่ได้หรอก ไม่ดีจริงแกก็อยู่ป่านี้ไม่ได้ เสียท่าอยู่อย่างเดียว อีตอนจับไข้สั่นงากๆ เท่านั้น ที่แกไม่รู้จะเอาคาถาบทไหนมาช่วยได้ ต้องอาศัยยาฉีดจากหมอยา”

คำพูดของตาเฒ่าบุญคำ ทำให้ทกคนในกลุ่มนั้นหัวเราะขึ้น รพินทร์จุ๊ปากเบาๆ ผลักหน้าหงายไป แล้วหันมาทางเชิดวุธ

“คณะของพวกเราทั้งหมดขณะนี้ กำลังตกอยู่ในภัยของมนต์ลี้ลับ พลาดแม้แต่นิดเดียวจะมีการล้มตายกันขึ้นอีก อันตรายมันจะมาถึงเราในรูปแปลกๆ ชนิดที่คิดไปไม่ถึง ทางด้านผมนั้นพร้อมแล้วที่จะเผชิญหน้ารับมือกับมัน โดยวิธีการของผม แต่เราก็ไม่สามารถจะพูดหรืออธิบายอะไรให้อเมริกันทั้งสี่คนนั่นเข้าใจได้ง่ายๆ นอกจากจะคอยดู และระมัดระวังอันตรายให้แก่พวกเขาเท่านั้น ซึ่งเป็นภาระที่หนักเอาการ พวกเขาจะเชื่อเฉพาะกฎเกณฑ์ของวิทยาศาสตร์เท่านั้น และนั่นคืออันตรายที่จะเข้าถึงตัวได้ง่ายที่สุด เพราะฉะนั้นผมขอฝากพวกนั้นไว้ในการดูแลของคุณด้วย พยายามห้ามปรามเขา อย่าชะล่าใจออกนอกลู่นอกทางเท่าที่ผมสั่งไว้ เพราะคำสั่งหรือคำขอร้องต่างๆ ของผม บางขณะเขาอาจเห็นเป็นสิ่งเหลวไหลน่าขบขันก็ได้ นี่ผมยังอุ่นใจอยู่บ้างที่ตัวคุณเชิดวุธเอง ก็ยอมรับและเชื่อถือในสิ่ง

เหล่านี้อยู่ และทำตัวให้สอดคล้องกับพวกเราได้โดยไม่เห็นเป็นเรื่องไร้สาระ”

“สำหรับผม คุณรพินทร์ไม่ต้องห่วง ผมไม่เคยเห็นว่าความอาถรรพณ์ลี้ลับมหัศจรรย์ ที่ไม่สามารถจะพิสูจน์ได้ โดยกฎเกณฑ์ของวิทยาศาสตร์ จะเป็นเรื่องเหลวไหลไร้สาระเลย เพราะถึงอย่างไรผมก็เป็นคนไทยคนหนึ่ง ถึงแม้จะศึกษาและคลุกคลีกับโลกวิทยาศาสตร์มาแล้วสักแค่ไหนก็ตามที โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อมันออกมาจากปากของคุณ ซึ่งก็ผ่านโลกเจริญมาแล้วเช่นกัน อำนาจพระพุทธคุณที่ผมเคยพบมากับตนเอง ยังทำให้ผมเชื่อว่า...ไสยศาสตร์มนต์มืดเป็นสิ่งที่ปฏิเสธไม่ได้เลย อำนาจลึกลับในสิ่งที่ดีงามยังสำแดงปาฏิหาริย์ได้ ทำไมอำนาจลึกลับของสิ่งชั่วร้ายจะสำแดงปาฏิหาริย์ไม่ได้ แต่ก็ดีเหมือนกัน ผมอยากจะให้ฝรั่งพวกนั้นโดนกับตัวเองเสียบ้าง จะได้ซึมซาบในสิ่งที่เขาไม่เคยเชื่อถือมาก่อน เหตุการณ์เมื่อคืนนี้ ทำเอาทั้งสี่คนนั่นแทบเป็นบ้าไปทีเดียวแหละ ว่าแต่คุณจะบอกความจริงอะไรในสิ่งที่คุณยังไม่ได้บอกฝรั่งพวกนั้น ให้ผมได้รู้ไว้ก่อนบ้างได้ไหม เหตุการณ์เมื่อคืนมันเป็นอะไรกันแน่”

รพินทร์อึ้งไปครู่ใหญ่ มองหน้าเชิดวุธเหมือนจะชั่งใจ

“รับรองได้ไหมว่าคุณจะไม่นำเรื่องนี้ไปเล่าให้พวกนั้นฟังก่อน รู้ไว้เฉพาะตัวคุณเองก่อนเท่านั้น ผมยังไม่ต้องการอธิบายอะไรให้พวกเขาฟัง เพราะแน่ละ มันจะเต็มไปด้วยคำถามที่ติดตามมาอีกมากมายเหลือเกิน ซึ่งผมยังไม่พร้อมที่จะพูดให้พวกเขาเข้าใจได้ จนกว่าเหตุการณ์มันจะค่อย ๆ คลี่คลายตัวของมันเอง แทนคำตอบออกไปเป็นลำดับ”

เชิดวุธกำพระเครื่องที่ห้อยคอไว้ ชูขึ้นประกอบคำพูด

"ผมสาบานต่อหน้าหลวงพ่อทวด ว่าจะปฏิบัติตามคำสั่งของคุณ"

"ตัวคุณเองก็เหมือนกัน ถ้าพอจะทราบอะไรเป็นเลา ๆ บ้างแล้วก็อย่าตกใจ อย่าเสียขวัญ คุณมีเครื่องรางอย่างดีคุ้มตัวอยู่แล้วอย่าพรั่นพรึงกับมัน ไม่ว่าคุณจะอยู่ใกล้ผม หรือว่ามีเหตุอันเป็นไปจะต้องพลัดพรากแยกกันไปคนละทาง"

คำพูดของจอมมัคคุเทศก์ ทำให้เชิดวุธขนลุกเกรียวขึ้นอย่างประหลาด แต่พยายามปรับกำลังใจให้เข้มแข็งมั่นคงขึ้นยิ้มออกมาเลี่ยน ๆ

"ถ้าอยู่ใกล้คุณ ผมไม่หวั่นกับอะไรเลยสักอย่าง ไม่ว่าจะมาในรูปไหน แต่ถ้าหากจำเป็นจะต้องพลัดห่างจากคุณไปเมื่อไหร่ ผมก็ยังมีหลวงพ่อองค์นี้เป็นสรณะ"

"คิดได้อย่างงั้นก็ดีแล้ว เอาละ ผมจะเปิดเผยให้คุณทราบเพียงคร่าว ๆ ก่อน เท่าที่ผมเห็นมากับตา และจากการคาดคะเนส่วนเรื่องอะไรที่ลึกซึ้งไปกว่านั้น ผมก็ยังไม่แน่ใจเหมือนกันเป็นสิ่งที่เราจะค้นหาความจริงออกไปในอนาคตข้างหน้า พวกผมกำลังปรึกษาหารือกันอยู่ในเรื่องนี้แหละ ก่อนที่คุณจะเข้ามาร่วมวง"

แล้วรพินทร์ ไพรวัลย์ ก็ตัดสินใจเล่าความจริงให้เชิดวุธทราบ เกี่ยวกับซากมัมมี่โบราณคะเนอายุของมันไม่ได้ ที่เขาและบุญคำไปพบนั่งอยู่ในซอกหินระหว่างที่ตามไล่ยิงโขลงช้างไปเมื่อบ่ายวานนี้...การหวนกลับไปที่ซากของมันอีกครั้งโดยการสังหรณ์ของบุญคำ เพื่อจะเอาสายสิญจน์ไปวงล้อมซากนั้น

ไว้ แต่ปรากฏว่า ซากได้อันตรธานไปจากที่พบเสียแล้ว อย่างปราศจากร่องรอย ก่อนที่เขาและบุญคำจะย้อนกลับไปถึงที่เก่า

และไอ้ซากอุบาทว์นั้นเองที่ย่องเข้ามาเล่นงานลูกหาบเสียสองชีวิต ระหว่างที่ตัวเขาจับไข้อยู่ แล้วมายืนกวักมือเรียกเบลจนสแตนลีย์และพรรคพวกคนอื่น ๆ ตื่นขึ้นมาเห็นเหตุการณ์เสียก่อนสกัดกั้นขัดขวางไว้ทัน พร้อมคริสได้ยิงไล่หลังมันไป จนกระทั่งบุญคำและจันได้สาวรอยพบว่า มันหายเข้าไปในโขลงช้างไอ้งาดำที่ยืนรอรับอยู่แล้ว

เหตุการณ์ระยะหลัง เป็นเหตุการณ์ที่เชิดวุธได้รับทราบอยู่แล้ว โดยเฉพาะเมื่อตอนเกิดเหตุกลียุคขึ้นกลางดึกแก่คณะทุกคน

นายทหารหนุ่มนั่งฟังชนิดลืมตาโพลงตะลึงพรึงเพริดไปชั่วขณะ

"ผมนึกออกแล้ว"

ในที่สุด บุตรชายของท่านนายพลที่มาด้วยกับคณะก็พูดด้วยเสียงดังไม่เกินกระซิบ

"ตอนที่คุณตามยิงช้างเงียบหายไปเมื่อบ่ายวานนี้และทางด้านนี้วิทยุเรียกคุณ ต่อมาคุณก็ขอให้บุญคำเข้ามาพูดวิทยุด้วยและพูดสั่งความกันเป็นภาษากะเหรี่ยงนั่นใช่ไหม?"

"ครับ ตอนนั้นแหละ ที่ผมพบซากของมันนั่งอยู่ในซอกหินเหนือลำห้วย ผมสั่งให้บุญคำตามไปดูด้วย ตอนนั้นพราน

ของผมอีก 3 คนนี่ก็ยังไม่รู้เรื่องอะไรทั้งสิ้น ผมสั่งให้บุญคำปิดทุกคนไว้เป็นความลับก่อน”

“ภาษากะเหรี่ยงที่คณสั่งความกับบญคำทางวิทยนั่นแหละที่พวกนั้นได้ยินอยู่ด้วยและเกิดความสงสัยอยู่จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ว่าคุณพูดอะไรกับบุญคำ โดยเฉพาะคริส ตั้งข้อสงสัยมากที่สุด”

“ผมรู้ครับ ว่าพวกนั้นสงสัย แต่ก็ไม่ทราบที่จะบอกความจริงกับเขาได้ยังไง เกี่ยวกับไอ้ซากมัมมี่ที่ผมไปเห็นนั่งแข็งโด่อยู่ตรงนั้น ขณะที่ผมเห็น ผมก็ตัดสินใจไม่ถูกว่ามันเป็นอะไรมาจากไหน และมานั่งอยู่ตรงนั้นตั้งแต่เมื่อไหร่ เดาไม่ถูกอีกด้วยว่ามันจะก่อเหตุยุ่งยากอะไรให้กับคณะเราหรือไม่ ตอนที่บุญคำมาชวนผมกลับไปที่ซากนั้นอีกครั้ง ขณะที่ฝนกำลังจะตกหนัก คุณคงจำได้?”

“ครับ ผมจำได้ และรู้ด้วยว่า คริสกับเบล สงสัยคุณกับบุญคำเต็มที่ ได้รับคำสั่งจากสแตนลีย์ให้ติดตามคุณไป ดูเหมือนจะให้จันเป็นคนนำทางไม่ใช่หรือ?”

“สองคนนั่น สะกดหลังผมกับบุญคำไปครับ โดยใช้ให้จันออกสาวรอย แต่มันก็พอดีกับที่ผมและบุญคำเดินกลับจากตำแหน่งนั้นแล้ว เราสวนทางกันภายหลังจากที่ผมและบุญคำย้อนกลับมายังลำห้วยฝั่งนี้แล้ว ทั้งเบล และคริสก็เลยไม่ทราบว่าผมกับบุญคำไปไหน ซึ่งผมก็บอกว่าออกมาสำรวจที่ลำห้วยเกรงน้ำจะท่วมเพราะฝนกำลังตกหนัก ผมเอาเบลกับคริสกลับมาถึงแค้มป์โดยทั้งสองไม่รู้อะไรทั้งสิ้น นอกจากจะสงสัยอยู่เช่นนั้นว่าผมไปไหนในตอนนั้น”

เชิดวุธกัดริมฝีปากแน่น หัวคิ้วขมวด

"เสียดายเหลือเกิน ที่เรากำลังจะเตรียมออกเดินทางกันเดี๋ยวนี้แล้ว ไม่งั้น ผมอยากจะให้คุณพาผมไปเห็นกับตำแหน่งที่ไอ้มัมมี่ตัวนั้นนั่งอยู่ในซอกหินตรงที่คุณพบ"

"ไปดูตอนนี้ไม่มีประโยชน์อะไรแล้วครับ เพราะมันเคลื่อนที่ไปแล้ว อย่างดีก็จะเหลือรอยมีดที่ผมขีดแนวไปตามลำพังของมันที่นั่งพิงก้อนหินอยู่เท่านั้น"

"เอ...น่าอัศจรรย์เหลือเกิน ว่าแต่คุณแน่ใจหรือว่า ขณะที่คุณไปพบนั้น มันเป็นซากที่ปราศจากวิญญาณ"

"ขณะนั้น มันเป็นเพียงแค่ 'วัตถุ' เท่านั้นครับ เหมือนเหง้าไม้เก่า ๆ ที่เหนียวแน่นและแกร่งไปทั้งตัว ขนาดผมทดลองเอามีดโบวี่เคาะแรง ๆ ลงไปที่หน้าแข้งมัน มีดยังกระเด้งผึงขึ้นมา แต่เป็นซากที่สมบูรณ์เรียบร้อยที่สุด ไม่มีส่วนใดผุพังเปื่อยชำรุดเลย เสื้อผ้าของมันกลืนสนิทอยู่กับผิวหนัง มองไม่ผิดอะไรกับการสลักด้วยหิน หรือท่อนไม้ ตลอดทั้งตัวเป็นสีน้ำตาลคล้ำจัด และไม่มีรอยมดปลวกหรือแมลงเจาะไชเลย ร่องรอยของการมานั่งพิงอยู่ตรงนั้น ก็ค้นไม่พบว่ามาโดยวิธีไหน เพราะตอนนั้นพื้นยังแห้งสนิท ฝนยังไม่ตก แต่รู้สึกว่าจะมาตั้งอยู่ตรงนั้นไม่นานนัก เพราะภายหลังจากที่ผมและบุญคำหวนกลับไปดูอีกครั้ง ซึ่งมันหายไปเสียแล้ว ไม่ปรากฏว่าจะมีร่องรอยว่าซากนั้นจะตั้งไว้นานเลย เพราะถ้าอยู่ตรงนั้นนานนมมาก่อน ก็จะต้องปรากฏรอยที่มันนั่งพิงอยู่ที่พื้นหิน ผมไม่ได้เล่าเรื่องนี้ให้ใครฟังเลย นอกจากบุญคำที่ไปร่วมเห็นด้วยเท่านั้น พรานของผมอีกสามคนนี่ก็เพิ่งจะมาทราบความจริงไล่ ๆ กับที่ผมเล่าให้คุณเชิดวุธฟังนี่แหละ"

“คุณมีเหตุผลอะไรหรือ ที่ไม่บอกเรื่องนี้ให้พวกเราทั้งหมดฟัง ขณะที่คุณไปพบเข้า”

เชิดวธถาม

“ผมเห็นว่ายังไม่มีประโยชน์อะไรที่จะบอกความจริงเรื่องนี้ ผมพิจารณามันเป็นเพียง ‘วัตถุ’ ชนิดหนึ่งที่ผมจะเล่าให้ฟังเท่านั้น ไม่เชื่อมาก่อนว่ามันจะเป็นต้นเหตุร้ายที่ดอดเข้ามาเล่นงานพวกเราเมื่อคืนนี้ ก็คิดว่าคงจะเป็นซากเก่าแก่โบราณซากหนึ่งเท่านั้น ไม่น่าจะมีอะไรเป็นพิษเป็นภัยกับคณะของเรา ถ้าผมนำมาเล่าให้คณะนายจ้างฟัง ทุกคนก็อยากจะไปด ู และจะเกิดปัญหาถามมากมายทำให้เสียเวลาไปเปล่าๆ และเมื่อไม่ได้เล่าความจริง ที่ผมไปพบซากมันมาก่อนแล้ว พอตกกลางคืนมันก็เข้ามาอาละวาดในแค้มป์ของเรา ซึ่งผมแน่ใจว่าเป็นไอ้ซากเวรนั่นแหละ ผมก็ยิ่งไม่กล้าบอกความจริงเข้าไปอีก เพราะถ้านำมาเล่าว่าผมไปพบก่อนแล้วนั่งอยู่ตรงซอกหินเหนือฝั่งลำห้วย นายจ้างทุกคนก็จะถามว่า ทำไมถึงไม่บอกให้รู้เสียก่อน สรุปก็คือผมทายเหตุการณ์ล่วงหน้าไม่ถูก มิหนำซ้ำยังเชื่อมั่น แน่ใจตัวเองว่า ผมอยู่ในแค้มป์นี่ด้วยทั้งคน เรื่องร้ายมันจะเกิดขึ้นได้อย่างไร จะว่าเป็นความประมาทของผมก็ยอมรับ”

นายทหารหนุ่มห่อไหล่ลงอย่างสยดสยอง เค้าหน้าของเขายามนี้ปั้นยากที่สุด

“คุณพอบอกได้ไหมว่า ซากที่คุณพบ มีสภาพไม่ผิดอะไรกับท่อนไม้หรือท่อนหิน แต่มันลุกขึ้นมาเดินได้อย่างไร พอลับหลังคุณไปแล้ว ไม่ใช่เดินเฉยๆ ยังเสือกเดินเข้ามาเล่นงานพวกเรากลางดึกเมื่อคืนนี้เสียอีกด้วย ซ้ำยังกวักมือเรียกเบลอยู่

หยอย ๆ ตอนที่พวกนั้นตื่นขึ้นมาเห็นพอดี...หักคอคนของเราสองคนเสียอีกด้วย! แล้วก็ขึ้นคอช้างหนีหายไปเสียเฉย ๆ โอ้โฮ...ขนลุกเลย”

“นี่ซิครับ เป็นปัญหาปวดกะโหลกที่สุด สำหรับผมขณะนี้...แต่จากประสบการณ์ที่ผมเคยเผชิญมาแล้วอยากจะสันนิษฐานว่ามีวิญญาณหรือกฤติยาอาคมร้ายเข้ามาสิงอยู่ในซากนั้นชั่วระยะเวลาใดเวลาหนึ่ง ที่มันต้องการจะเข้าสิง พอวิญญาณนั้นเข้าสิงสภาพมันก็คือผีดิบ สามารถเคลื่อนไหวได้ทันที และถ้าวิญญาณถอดออกมันก็แปรสภาพเป็นซากตามเดิม เป็นเรื่องไสยเวทมนตร์ที่พิสูจน์ไม่ได้ มันเป็นพลังงานอันลึกลับเหนือธรรมชาติ และเป็นพลังงานชนิดเดียวกับที่เข้าควบคุมบงการโขลงช้างไอ้งาดำนั่นด้วย สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ พฤติการณ์ของมันประกาศตัวเป็นศัตรูกับคณะเราโดยตรง ชนิดตามล่าตามจองเวร!”

“ตามล่า...ตามจองเวร!...”

เชิดวุธครางออกมา ประหลาดใจเหลือที่จะกล่าว

“เราไปทำอะไรให้กับมันหรือไปขัดผลประโยชน์อะไรของมัน?”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ถอนใจออกมาอย่างอึดอัด เขาไม่ทราบจะอธิบายอะไรให้เชิดวุธฟังเข้าใจได้โดยละเอียดในช่วงเวลาอันสั้น

“มันก็มีอยู่สองข้อครับ สำหรับอันตรายลึกลับที่เรากำลังเผชิญหน้ากับมันอยู่ในขณะนี้ ข้อที่หนึ่ง ป่าใหญ่ไพรอาถรรพณ์ ‘ปิดทาง’ สำหรับเรา ไม่ต้องการที่จะให้เราคืบหน้าต่อไปเหมือน

จะไล่ให้กลับ เพื่อให้เราเลิกล้มแผนการเดินทางทั้งหมด เพราะดินแดนที่เราจะบุกต่อไป เป็นดินแดนหวงห้ามของภูตผีร้ายที่ครอบครองอยู่ ส่วนข้อที่สอง ตัวผมเองเคยมีบาปมีเวรอยู่กับสิ่งลี้ลับอาถรรพณ์นี้มาก่อน ผมเคยไปทำลายล้าง ก่อความอาฆาตไว้กับมัน ในสมัยที่เคยเดินทางผ่านแดนของมันในคราวนั้น มันก็เลยผูกใจอาฆาตย้อนกลับมาสำแดงฤทธิ์เดชลองดีเอากับผมอีก หาทางก่อกวนเบียดเบียนหรือท้าทายผม ทุกคนที่มากับผมนี่ก็ล้วนตกอยู่ในความรับผิดชอบของผมทั้งสิ้น ถ้ายังทำอันตรายใดๆ กับผมโดยตรงไม่ได้ มันก็สร้างเหตุร้าย ราวีลิดรอนบุคคลในส่วนรับผิดชอบของผมไปเรื่อยๆ เป็นการแก้แค้นผม ลักษณะนี้มันเป็นการประกาศศึกกันโดยตรงนั่นแหละ”

อีกฝ่ายหนึ่งยิ่งงุนงงจัด

“ผมไม่เข้าใจที่คุณพูดเลยรพินทร์...คุณว่าคุณเคยไปทำลายล้างมันก่อน เคยมีบาปเวรอยู่กับมัน แล้วมันก็หวนกลับมาอาฆาตจองเวรกับคุณ ‘มัน’ ในที่นี้นะหมายถึงใคร และคุณเคยไปก่อความเจ็บแค้นอะไรมันไว้ในลักษณะไหน!”

จอมพรานมีสีหน้าแสดงความยุ่งยากใจเหลือที่จะกล่าวนิ่งงันไปนาน บุญคำก็พึมพำว่า

“โธ่! นาย...นายไม่น่าจะพูดอะไรให้นายทหารเชิดวุธฟังเลย แกไม่มีวันจะเข้าใจได้หรอก ในเมื่อแกไม่ได้บุกเทือกพระศิวะร่วมกับเราในครั้งนั้น และลงถ้ำแย้มออกไปแบบนี้แล้ว นายก็ต้องถูกซักถามจนอธิบายกันไม่ถูกทีเดียว ไปๆ มาๆ นายเองนั่นแหละ จะถูกหาว่าเพ้อเจ้อเป็นบ้าไป ใครที่ไม่ได้เดินทางพบเห็นร่วมกับเราในครั้งนั้น เขาจะมาเข้าใจกับเราด้วยได้ยังไง นี่

ยังดีว่าเป็นนายทหารเชิดวุธนะ ถ้านายพูดเรื่องนี้กับนายฟารั้งทั้งหลายละก็ นายถูกด่าก็อดแดมน์แน่ ๆ”

“ลุงคำ กับพวกเราทุกคนนี่แหละ...”

เชิดวุธพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง ไปทางพรานพื้นเมืองทั้งหลาย

“ขอให้รู้ไว้เถิดว่าฉันไม่เคยคิดว่าคุณรพินทร์หรือพวกของลุงคำจะพูดเท็จอะไรทั้งสิ้น และพร้อมที่จะรับฟังเสมอ ไม่ว่าเรื่องมันจะพิสดารพิลึกกึกกือสักเพียงไหน ฉันรู้ว่าเหตุการณ์เมื่อคืนนี้มันจะต้องมีที่มา และมีเบื้องหลังอย่างแน่นอน และรู้ด้วยว่า คุณรพินทร์กับพวกลุงคำพยายามจะปกปิดไว้ไม่ยอมพูด เพื่อให้ฉันกับฝรั่งพวกนั้นเจอเข้ากับตัวเองเสียก่อน โปรดอย่าคิดว่าฉันเป็นคนอื่น คิดเสียว่าเราเป็นฝ่ายเดียวกันดีกว่า ฉันแน่ใจว่ามันจะต้องเป็นเหตุการณ์ซับซ้อนที่สืบโยงต่อเนื่องมาจากการเดินทางครั้งล่าสุดของคุณรพินทร์ ถ้ายิ่งปิดบังไว้มากเท่าไหร่ฝ่ายฉันก็ยิ่งจะไม่เข้าใจและหาทางป้องกันตัวเองยากขึ้นเท่านั้น สู้บอกให้รู้ล่วงหน้าก่อนดีกว่า เราจะได้ร่วมมือกันระมัดระวัง หรือเผชิญหน้ากับมันได้ถนัดขึ้น ดีกว่าปล่อยให้เซ่อซ่าอยู่แบบนี้”

จอมมัคคุเทศก์ยกมือทั้งสองขยี้ใบหน้าแรง ๆ อยู่ไปมา ในที่สุดก็ยิ้มให้นายทหารหนุ่มรุ่นน้อง เอื้อมมือมาตบที่ไหล่เบา ๆ

“เอาเถิดครับ คุณเชิดวุธ ถ้ามีโอกาสว่าง ๆ สักนิด ผมจะเล่าอะไรให้คุณฟัง สำหรับเช้าวันนี้คงไม่มีเวลาเสียแล้ว ขณะนี้ก็ขอให้คุณรู้ไว้เฉพาะเท่าที่ผมเล่าให้ฟังก่อนก็แล้วกัน แล้วก็อย่าลืมสัญญาในข้อที่ว่า อย่าเพิ่งแพร่งพรายอะไรให้อเมริกันพวกนั้นทราบ”

“เอายังงี้ได้ไหม คุณรพินทร์ ผมคงมีโอกาสได้ใกล้ชิดกับบุญคำ หรือลูกน้องของคุณ 3 คน นี่มากกว่าคุณ ในระหว่างเดินทางถ้าผมจะขอให้พวกนี้เล่าให้ผมฟังไปพลางๆ ก่อน คุณจะอนุญาตไหม?”

“บุญคำจะเล่าให้คุณฟังได้ดีที่สุดครับ เพราะแกเข้าใจเรื่องนี้ดี แต่ก็ฟังหูไว้หูก่อน อย่าเพิ่งเชื่ออะไรนัก สงสัยอะไรก็ค่อยหาโอกาสถามผมทีหลัง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าจะออกไปในแนวทางเรื่องสัปดี้สีปะดนเมื่อไหร่ ก็อย่าไปฟังแก ตานี่เป็นคนแก่ลามก วิชาอาคมที่แกร่ำเรียนมาถึงได้ไม่ค่อยจะขลังนัก เพราะเรื่องปากสัปดนของแกนี่แหละ”

“อ้าว! นาย!! ไหงใส่ไฟบุญคำเข้าให้นั่นล่ะ”

ตาพรานเฒ่าลืมตาโตร้องลั่นออกมา

ขณะนั้นเอง เสียงออดวิทยุ ทั้งเครื่องของรพินทร์และเครื่องของเชิดวุธก็ดังเรียกขึ้น รพินทร์เพียงแต่หันไปมองทางกลุ่มนายจ้าง ซึ่งขณะนี้ยืนรวมกลุ่มกันอยู่ ส่วนเชิดวุธเปิดเครื่องของตน

“ทางนี้พร้อมแล้วที่จะออกเดินทางได้ ทางด้านโน้นพร้อมหรือยัง หรือมีปัญหาอะไร?”

เสียง ดร.สแตนลีย์ห้าวออกมาจากลำโพง

“เรียบร้อยครับ เราจะออกเดินทางกันภายใน 5 นาทีนี้!”

รพินทร์ชะโงกหน้าเข้าไปที่วิทยุของเชิดวุธ แล้วกรอกคำตอบลงไป

กลุ่มที่ล้อมวงกันอยู่ ยืนขึ้นทันที เชิดวุธเดินกลับไป

ยังอเมริกันทั้งสี่คน รพินทร์ร้องสั่งการกับคนของเขาและลูกหาบ จากนั้น ก็เรียกบญคำกับจัน ซึ่งเป็นพรานอาวโสที่สดเข้ามารับมอบปืนเอ็ม 16 แบบพลร่มไปสะพายไว้ แนะนำกลไกปฏิบัติการของปืนให้เข้าใจ ชั่วอึดใจเดียวทั้งสองก็เข้าใจตลอด ซึ่งเชื่อแน่ว่าถ้าหากถึงคราวจำเป็นขึ้นมาเมื่อใดก็จะใช้งานได้ทันที โดยไม่ขลุกขลักเงอะงะอยู่

ทุกสิ่งทุกอย่างพร้อม กองไฟดับสนิท แคร่สำหรับที่จะหามกะเหรี่ยงบาดเจ็บไปด้วย ก็ต่อเสร็จโดยฝีมือของอถะและพะโต้ สะเอิงถูกยกขึ้นไปนอนกะพริบตาปริบๆ อยู่ในแคร่นั้นเรียบร้อยแล้ว รอแต่จะถูกเพื่อนเกลอของมันหามไปเท่านั้น

อึดใจมา รพินทร์ก็ถือไรเฟิลก้าวสวบๆ เข้ามายังคณะนายจ้างของเขา ซึ่งรวมกลุ่มรอกันอยู่แล้ว ขณะนั้นลำแสงของตะวันสาย เริ่มแก่กล้าขึ้นจากจดดวงที่ส่องลอดใบไผ่ลงมา

"เราควรจะถึงตะเคียนทอง ภายในเวลาไม่เกินบ่าย 2 โมงวันนี้..."

เขาบอกกับทุกคนขณะที่ทิ้งก้นบุหรี่ลงกับพื้น ใช้ปลายท้อปเดินป่าขยี้ดับ

"พยายามพบหัวหน้าหมู่บ้านที่ชื่อโบเมียะ และพวกชาวบ้านที่เหลือตายจากการอาละวาดของโขลงไอ้งาดำซึ่งอพยพหนีขึ้นไปอยู่ในถ้ำบนไหล่เขา แล้วดูเหตุการณ์อีกครั้งหนึ่ง ว่าจะเอายังไงกันต่อไป เราจะมอบสะเอิงให้แก่พรรคพวกของเขาที่นั่นด้วย"

“ตกลง เอายังไงก็เอากัน...”

หัวหน้าคณะตอบง่ายๆ แล้วหันไปดูทางหลุมฝังศพลูก-หาบสองคน พร้อมกับถอนใจเบาๆ รพินทร์เข้าใจในความรู้สึกของอเมริกันหัวหน้าคณะ ก็บอกมาว่า

“สำหรับลูกหาบที่ขาดกำลังไปสองคนไม่มีอะไรต้องกังวลครับ อูถะกับพะโต้ บอกกับผมเมื่อกี้นี้เองว่า เขาสำนึกในบุญคุณและเคารพน้ำใจของท่านทั้งหลายเป็นอย่างมาก ภายหลังจากส่งเพื่อนเขาให้พวกพ้องที่ตะเคียนทองเรียบร้อยแล้ว เขายินดีที่จะทำหน้าที่ลูกหาบแทนสองคนที่ตาย ติดตามเราไปด้วยทุกหนทุกแห่ง”

ฝ่ายนายจ้างทุกคนมีสีหน้าประหลาดใจและยินดีเห็นได้ชัด อิสซาเบลอุทานออกมาเบาๆ ว่า

“จริงหรือ รพินทร์?”

“คนป่าคนดอยพวกนี้ ถือสัจจะยิ่งกว่าคนเจริญแล้วในเมืองมากนัก และมีความจริงใจอย่างบริสุทธิ์ ตรงไปตรงมาปราศจากเหลี่ยมคูชั้นเชิงใดๆ ทั้งสิ้น เมื่อเขาบอกว่าเขาจะไปกับเรา เขาก็ต้องไป เว้นแต่เขาจะตายเสียก่อนเท่านั้น”

จอมพรานหันไปกระดิกนิ้วเรียกอูถะกับพะโต้ ให้มายืนอยู่ตรงหน้าของอเมริกันทั้งสี่คนซึ่งบัดนี้ต่างมองจับมาที่กะเหรี่ยงทั้งสองอย่างชื่นชมยินดียิ่ง เห็นรพินทร์หันไปส่งภาษาอะไรสั้นๆ ทั้งสองกะเหรี่ยงหนุ่มหันมายิ้มยิงฟันให้ฝ่ายอเมริกัน แล้วพยักหน้าหงึกๆ

“วิเศษมาก! ผมยังเป็นทุกข์อยู่นี่ว่าเราขาดกำลังไปเสียแล้วสองคน ข้าวของก็มีมาแยะชนิดที่จะขาดจำนวนคนที่เตรียม

ไว้แล้วไม่ได้เลย บอกเขาด้วยว่า พวกเราขอขอบใจ ยินดีต้อนรับเขา และจะให้รางวัลอย่างงามเมื่องานของเราสำเร็จแล้ว”

หัวหน้าคณะกล่าวขึ้นด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม รพินทร์หันไปบอกกับคนทั้งสอง ซึ่งไม่มีปฏิกิริยาใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากอาการยิ้มเช่นเดิม เป็นธรรมชาติอันบริสุทธิ์โดยแท้เหมือนรอยยิ้มของเด็ก

“ไม่มีสินจ้างรางวัลใดๆที่คนพวกนี้ต้องการหรอกครับเรา จะคบกับพวกเขาได้ ก็ด้วยน้ำใจไมตรีจิตเท่านั้น”

“เป็นความสมัครใจ ข้อเสนอของเขาเอง หรือว่าคุณขอร้องเขา?”

คริสถามอย่างยังไม่แน่ใจนัก

“ผมไม่ได้ขอร้อง หรือบีบบังคับอะไรเขาเลย เป็นความสมัครใจของเขาเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อเขาเห็นว่าเราขาดคนไปสองคน”

“บอกเขาหรือเปล่าว่า เส้นทางของเราไม่รู้อนาคต และเสี่ยงอันตรายมาก”

คี๊ธถามขึ้นบ้าง

“เรื่องการเสี่ยงชีวิต เรื่องของอนาคต ไม่มีความหมายสำหรับพวกนี้ เมื่อเขาตกลงจะไปกับเรา เขาก็ไป รับรองได้ว่าจะไม่มีการหันหลังกลับก่อน จนกว่าจะได้รับคำสั่งให้กลับ แล้วพวกคุณจะได้เห็นเอง ว่าน้ำใจของคนพวกนี้แน่แค่ไหน ก็ไม่มีเสียผลหรอกครับ ที่พวกคุณอุตส่าห์เป็นภาระ ช่วยเหลือสะเอิงไว้ เราได้กะเหรี่ยงสองคนนี่ไว้แล้ว โดยไม่ต้องจ้างวานอะไรทั้งสิ้น ผมก็ไม่รู้มาก่อนเหมือนกันว่า สองคนนี่จะรับอาสาเป็น

ลูกหาบให้เราแทนคนที่ตายไปเมื่อคืน เขาเพิ่งจะมาบอกเมื่อสักครู่นี่เอง ถึงสะเอิงนั่นก็เหมือนกัน ถ้าเขาไม่บาดเจ็บต้องพักรักษาตัว เขาก็อยากจะไปกับพวกเราด้วย”

“พวกนี้มีน้ำใจที่น่ารักมาก และเดี๋ยวนี้ เราไม่มีอะไรสงสัยแล้ว ในข้อที่ว่าทำไมสารทุกข์สุกดิบของพวกเขา คุณจึงคอยเอาเป็นภาระดูแลอยู่เสมอ สรุปก็คือ คนในป่าทุกคนล้วนเป็นคนของคุณทั้งนั้น”

เบลพูดยิ้มๆ ตามองจับอยู่ที่มัคคุเทศก์นำทางเป็นประกายเลื่อมใส ดร.สแตนลีย์ หัวเราะกว้างๆ เดินตรงเข้าไปโอบกะเหรี่ยงทั้งสองไว้ พร้อมกับตบหนักๆ พูดออกมาในภาษาของตน

“กู๊ด บอยส์!...เธอทั้งสองมีน้ำใจเป็นลูกผู้ชาย น่านับถือมาก เอาละ! เป็นอันว่าเราจะไปด้วยกัน ร่วมเป็นร่วมตายด้วยกัน”

สองกะเหรี่ยงคงฟังไม่รู้เรื่อง แต่**ด้วยสัญชาตญาณก็รู้ว่านั่นคือน้ำเสียงของความปรานี เป็นมิตร และต้อนรับไว้ในขบวน**

แล้วอย่างไม่ทันรู้เนื้อรู้ตัว หรือมีพิธีรีตองอะไรทั้งสิ้น จอมพรานหันไปโบกมือกับคนของเขา พวกลูกหาบที่เข้าประจำที่อยู่แล้วก็ยกของขึ้นบ่า ออกเดินเป็นแถวผ่านหน้าฝ่ายนายจ้างไปทันที

เกิดและเส่ย อันตามปกติแล้วก็มีหน้าที่เป็นพรานประจำ

ตัวของคณะเจ้านาย บัดนี้ เมื่อเกิดความจำเป็น ลูกหาบสองคนมาเสียชีวิตลงเช่นนี้ ก็เข้ารับภาระแทนในการแบกหาม โดยไม่จำเป็นจะต้องได้รับคำสั่ง อถะกับพะโต้ ก็หามแคร่คนเจ็บอันเป็นเพื่อนของมันไป โดยเดินอยู่กลางขบวนของคนเหล่านั้น

จนกระทั่งทั้งขบวนผ่านพ้นเกือบจะลับแนวซุ้มไผ่หายไปหมดแล้ว คงเหลือแต่กลุ่มนายจ้างและมัคคุเทศก์นำทางเท่านั้นที่ยังยืนจับกลุ่มกันอยู่ โดยเฉพาะอเมริกันทั้งสี่คน ทำหน้าตื่นๆ มองกันเองไปมา แล้วพุ่งสายตาไปรวมจุดอยู่ที่รพินทร์เป็นตาเดียว

“เอ๊ะ! นี่ไปกันแล้วหรือนี่?”

คริสอุทานออกมาเบาๆ ปนหัวเราะ

“ก็จะรออะไรกันอยู่อีกละครับ? ซากช้างพวกนี้กำลังจะขึ้นอืดส่งกลิ่นแล้ว หรือว่าเราจะอยู่ที่นี่กันต่อไปอีกจนกว่าจะได้กลิ่นเน่าของช้าง”

“โอ๊ะโอ่! รวดเร็วเงียบเชียบกันดีจริง อยู่ๆ พวกนั้นก็แบกของเดินกันเฉยๆ โดยไม่บอกให้รู้เนื้อรู้ตัวกันบ้างเลย”

อิสซาเบลหัวเราะอย่างขันๆ

“ไม่จำเป็นจะต้องเป่าแตรสัญญาณ หรือว่าบรรเลงเพลงมาร์ชเสียก่อนหรอกครับ สำหรับคนของผมทุกคนพยักหน้ากันหงึกเดียว เขาก็รู้ว่าควรจะเริ่มเดินหรือว่าหยุด ส่วนพวกคุณเองก็เหมือนกัน ผมคงไม่ต้องบอกกระมังว่า ‘หน้าเดิน’ เราพร้อมกันหมดแล้วนี่”

พูดยังไม่ทันจบประโยค · รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็ออกเดินผละไปในทันที ตามหลังขบวนลูกหาบที่ล่วงหน้าไปก่อนแล้ว

โดยไม่กล่าวชวน หรือหันมามองดูฝ่ายนายจ้างใดๆ ทั้งสิ้น ดร. สแตนลีย์ จึงพยักหน้ากับพรรคพวกให้เริ่มเคลื่อนที่ ทุกคนมองจับไปยังด้านหลังร่างสุภาพบุรุษไพรซึ่งเดินดุ่มๆไปด้วยเท้าปกติธรรมดา ห่างประมาณ 7-8 เมตรเบื้องหน้า ไม่วายกึ่งฉงนกึ่งขันอยู่ในที

“กลัวใจจริงๆ ให้ตายเถอะ ตาพรานคนนี้นี่”

เบลส่ายหน้าช้าๆ บ่นออกมา

“ฉันคิดว่าเขา ทำตลกแบบเงียบๆ เสียมากกว่า”

คี๊ธว่าปนหัวเราะ

“นั่นไม่ใช่การทำตลก!”

คริสตินน่ากัดริมฝีปาก ตางามสีฟ้าของหล่อนหรี่ลง

“แต่เป็นวาจาอันเลี้ยวลดประชดประชันพวกเราอยู่ในส่วนลึก ตามสันดานเดิมของเขา คนคนนี้ร้ายกาจจริงๆ...”

ประโยคหลังหล่อนอุบอิบอยู่ในลำคอ แววตาเป็นประกายแห่งความหมายอันเร้นลึก

ทั้งหมด 5 คนของฝ่ายนายจ้าง คงเดินเกาะกลุ่มรั้งท้ายขบวนอยู่เช่นนั้น และไม่มีอาการเร่งรีบใดๆ ทั้งสิ้นในระยะที่เริ่มเคลื่อนที่นี้ เพราะก็ยังสังเกตเห็นจอมมัคคุเทศก์เดินนำอยู่เบื้องหน้าในลักษณะทอดน่องโดยไม่ทิ้งออกไปห่างนัก

เส้นทางเดิน ครั้งแรกก็เป็นทางด่านเส้นเดียวกับที่ได้สาวรอยของไอ้เจ้ารอยตีนประหลาดไป เมื่อตอนหัวรุ่ง ทุกคนอดไม่ได้ที่จะก้มมองรอยเท้าขนาดใหญ่ ที่ปรากฏอยู่เหล่านั้น แม้

จะถูกพวกลูกหาบ และพรานพื้นเมืองที่ล่วงหน้าไปก่อนแล้ว เหยียบย่ำซ้ำลงไปเกือบหมดแล้วก็ตาม แต่บางส่วนก็ยังพอเหลืออยู่ให้เห็นได้ ทว่าก็ช่วงระยะเดียวเท่านั้น ขบวนทั้งหมดที่เคลื่อนล่วงหน้าไปก่อน ก็แยกทางตัดออกเส้นด่านใหญ่ขวามือ โดยเฉียดผ่านบริเวณที่บุญคำกับจันได้นำให้ไปพบรอยเท้าตำแหน่งสุดท้าย ก่อนมันจะหายไปอย่างลึกลับท่ามกลางโขลงช้าง ซึ่งไปตรวจพิจารณากันแล้ว

สองฟากทางอันเป็นดงไผ่ มีรอยโขลงช้าง วิ่งชนปะทะไว้หักระเนระนาด **นั่นคือร่องรอยพยานหลักฐานของเมื่อตอนดึกของคืนที่ผ่านมาแล้ว ขณะที่กองทัพช้างสำแดงอภินิหารเขย่าป่าทั้งป่ารอบด้านที่พัก เสมือนหนึ่งจะเป็นการคุกคามข่มขวัญ ไม้ยืนต้นขนาดย่อม ๆ หลายต้นถูกถอนหักล้มโดยการเจตนาของพวกมัน มากกว่าที่จะวิ่งเข้าชน เพราะการแตกตื่นธรรมดา**

และแทบทุกตารางนิ้ว รอยตีนของพวกมันย่ำอยู่สับสนไม่อาจนับจำนวนได้ พิสูจน์ได้แน่ชัดว่า พวกมันยกกันมาเป็นกองทัพจริง ๆ และมาซุ่มตัวรายล้อมอยู่เงียบ ๆ อย่างมีเลศนัยก่อนที่จะเคลื่อนไหวทำลายป่าอยู่ครืนโครม ภายหลังจากที่ฝ่ายมนุษย์ได้ระเบิดกระสุนนัดแรกขึ้น

ห่างไม่เกิน 20 เมตร คนนามสกุล ไพรวัลย์ คอนไรเฟิลอยู่ในแขนซ้ายมือขวาคีบบุหรี่เดินดุ่ม ๆ ตามบุคลิกของเขา พลางก็เหลียวซ้ายและขวา สำรวจดูร่องรอยสองฟากฝั่งทางด่านนั้นไปด้วยอาการปกติ

นั่นเป็นภาพที่ฝ่ายนายจ้างทั้งหมด ซึ่งเดินรวมกลุ่มกัน

มาเบื้องหลัง สังเกตเห็นจากอากัปกิริยาของเขา ทุกคนอยากจะอ่านความรู้สึกนึกคิดของบุคคลผู้นั้น แต่ต่างก็หมดปัญญาที่คาดคะเนหรือเดาได้ถูก

ชายคนนั้นอ่านอะไรได้ยากที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ขณะที่เขาเดินนำอยู่กลางป่าไพรกว้าง ที่แวดล้อมไปด้วยสารพันอันตรายอันจะจู่โจมเข้าถึงตัวเมื่อไหร่ก็ยังไม่ทราบได้ ถ้าจะสำเหนียกทราบกันได้บ้างจากประสบการณ์ที่ผ่านมา ก็พอจะบอกได้บ้างว่า ระยะนี้คงเป็นระยะที่ปลอดภัยพอสมควร เพราะมิฉะนั้น เขาคงไม่ทิ้งกลุ่มของพวกนายจ้างให้เดินกันตามลำพังอยู่เบื้องหลัง และก็ยังไม่แน่ใจอีกเหมือนกันว่า นั่นจะเป็นการทดสอบอะไรหรือเปล่า เป็นต้นว่า แกล้งปล่อยทั้งชุดไว้ให้รั้งท้ายขบวน แล้วรอดูว่ากลุ่มนั้นจะกวดไล่หลังเขามาหรือไม่ หรือว่าจะยังโอ้เอ้กันอยู่ หรือจะดูกันอีกทีเป็นการทดสอบจิตของคนเหล่านี้ด้วยว่าจะมีความพรั่นพรึงหวาดผวาอย่างใดบ้างหรือไม่ เมื่อปราศจากพรานคุ้มกันเดินคุมอยู่ด้วยใกล้ ๆ

ดร.สแตนลีย์ผู้สุขุมและอาวุโสกว่าทุกคนในคณะยกมือขึ้นเป็นความหมายห้าม เมื่อเห็นคี๊ธ เบล เชิดวุธ และคริสทำท่าจะเร่งฝีเท้าเดินตามไปให้ทัน

“ปล่อยเขาไปก่อน อย่าเพิ่งตามเข้าไปชิดเลย พวกเราเดินตามไปเรื่อย ๆ ก็แล้วกัน แล้วดูซิว่าเมื่อไหร่เขาจะหยุดรอเราหรือว่าส่งพวกพรานพื้นเมืองคนไหนให้ลงมาเดินร่วมอยู่กับเราด้วย มาลองดูกันสักวัน...”

“ลองอะไรคะ อาจารย์?”

คริสถามอย่างฉงนพยายามอ่านความคิดเห็นของงหัวหน้างาน

“วันนี้ เราจะไม่ซักถามอะไรให้เป็นที่จุกจิกกวนใจเขาเลย เขาเงียบ เราก็จะเงียบ แล้วดูซิว่าเขาจะพูดอะไรกับเราบ้าง ตลอดเวลามา ฉันรู้สึกว่า พวกเราจะเป็นฝ่ายป้อนคำถามเขามากเกินไป ครานี้เราจะพยายามไม่ถามละ ขอแต่เพียงให้พวกเราทุกคนระมัดระวังตัวเตรียมพร้อมไว้ตลอดเวลาก็แล้วกัน”

“ผมก็ว่ายังงั้นแหละ”

เชิดวุธสนับสนุนมาเบา ๆ

“คุณเป็นคนฉลาดมาก ด็อกเตอร์ และผมคิดว่าคุณเริ่มจะรู้นิสัยสันดาน ของพรานนำทางของเราคนนี้ได้ดีแล้ว”

“ผมเองก็ไม่ชอบคนคุยโว หรือพูดอะไรพร่ำเพรื่อโดยไม่จำเป็นอยู่แล้ว แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ชายคนนั้นเงียบขรึมเกินไปเสียจนผมรู้สึกอึดอัดใจ...ว่าแต่ให้ผมถามคุณดีกว่าวธ เมื่อกี้นี้ก่อนออกเดินทาง ผมส่งคุณเข้าไปคุยกับเขา เห็นนั่งพูดกันอยู่ตั้งเกือบยี่สิบนาทีได้ความว่ายังไงมั่ง?”

ประโยคหลัง หัวหน้าคณะถามนายทหารหนุ่ม

“เขาผิดหวังและเสียใจมาก ที่คนของเขาสองคนตายลง...”

เชิดวุธบอกทุกคน พยายามเลี่ยงไม่พูดความจริงอะไรที่รพินทร์เล่าให้ฟังก่อนเป็นเลา ๆ

“เป็นการคุยกันธรรมดา เขาก็ไม่ได้บอกอะไรผมเหมือนกัน กำชับผมแต่เพียงว่า...ให้คอยตักเตือนพวกคุณว่า อย่าให้ประมาทเพราะตั้งแต่นี้เป็นต้นไป อันตรายทุกฝีก้าวย่าง”

“เขาไม่ได้บอกอะไรคุณเพิ่มเติมบ้างหรือ เกี่ยวกับเจ้ามอนสเตอร์ลึกลับตัวนั้น?”

เบลถามแทนให้แก่ทกคน ซึ่งก็ต้องการจะถามประโยคนี้อยู่แล้ว เชิดวุธยักไหล่ หัวเราะเบา ๆ

“ผมถามเพื่อหยั่งความเห็นของเขาเหมือนกัน แต่รู้สึกว่าเขาจะยังไม่กล้าพูดอะไรออกมาให้ชัดเจนนัก ตราบใดก็ตามที่ตัวเขาเองก็ยังไม่แน่ใจ ‘มัน’ คืออะไรที่แท้จริง เราต้องไม่ลืมด้วยว่าขณะที่เกิดเหตุร้ายนั้น เขาไม่รู้สึกตัวเลย พวกเราต่างหากที่เห็นกันด้วยตา แต่เขาไม่เห็น เพราะฉะนั้นเราก็น่าจะลงความเห็นได้ดีกว่าเขาว่า...มันคืออะไร”

“แต่ฉันไม่เชื่อว่ารพินทร์จะไม่ระแคะระคายมาก่อนเกี่ยวกับเรื่องอันลี้ลับ เว้นแต่เขาจะไม่ยอมบอกเราเท่านั้น”

คริสกล่าวอย่างแสดงถึงความคลางแคลงใจขีดสุด

เกือบชั่วโมงเต็ม ๆ ที่ทั้งขบวนเดินกันไปในลักษณะเช่นนั้น แล้วก็หลุดพ้นจากบริเวณป่าไผ่จะเข้าสู่ดงดึกดำบรรพ์ที่เห็นทะมึนประหนึ่งทวารนรกขวางกั้นอยู่เบื้องหน้าโดยมีทุ่งหญ้าคาสูงแทบจะท่วมศีรษะกั้นอยู่ไม่กว้างไกลเกินไปนัก

ระหว่างดงดิบกับป่าไผ่ที่หลุดพ้นกันออกมา สามารถสังเกตเห็นหัวขบวนของพวกลูกหาบที่แหวกพงหญ้าคาสู่เป็นทางนำรุดไปเรื่อย ๆ เมื่อร่างโผล่ออกมาสู่ที่โล่งเพิ่งจะมองเห็นท้องฟ้าได้เต็มตาเป็นครั้งแรกก่อนจะเข้าสู่ดงทึบอีกครั้ง ก็พบว่าตะวันสายกำลังแผดแสงแรงกล้า ร้อนระอุ อบอ้าว ท้องฟ้าเบื้องบนสว่างแจ่มใสมองเห็นฝูงแร้งร่อนอยู่สูงลิบ ๆ

เส้นทางที่บุกดงหญ้าคากันไปนั้น พวกที่ล่วงหน้าไปก่อนได้ใช้ดาบเดินป่าถากถางฟันเป็นช่องทางไว้ให้พวกที่จะเดินตามหลังผ่านไปได้โดยสะดวก เสียงรพินทร์ตะโกนสั่งการอะไรไปยังพวกที่ล่วงหน้าก่อน เหมือนจะกำหนดทิศทางให้มุ่งหน้าไปทางด้านไหน และเพิ่งจะหันหน้ากลับมาดูแลฝ่ายนายจ้างเป็นครั้งแรก แต่ก็ไม่ได้หยุดรอใด ๆ ทั้งสิ้น เพียงแต่โบกมือเป็นสัญญาณให้ตามมา

นอกจากดงดิบที่เห็นอยู่เบื้องหน้า รอบด้าน ทั้งขวามือและซ้ายมือเป็นทิวของขุนเขาใหญ่น้อย สูง ๆ ต่ำ ๆ แวดล้อมอยู่รอบด้านสลับซับซ้อน ราวกับใครมาเขียนเป็นฉากกั้นไว้

สภาพของป่าแวดล้อมยามนี้ มันบอกให้ทราบชัดโดยประสาทสัมผัสและภูมิประเทศที่เห็น จากฝ่ายอเมริกันทั้งสี่และเชิดวุธแล้วว่า มันเป็นดงอันกว้างใหญ่ไพศาล และลึกล้ำ ทวีเพิ่มขึ้นกว่าเท่าที่ได้เคยผ่านพบกันมาแล้วในช่วงแรก ๆ มากนัก

มีเสียงกอหญ้าที่ขึ้นอยู่หนาทึบไหวซู่ซ่าห่างไกลออกไปรอบด้าน นั่นคือการวิ่งเตลิดของสัตว์บางชนิดที่มองไม่เห็นตัวซึ่งสังเกตเห็นได้เป็นระยะ ๆ ไป ฝ่ายนายจ้างไม่อาจทราบได้ว่ามันเป็นสัตว์ประเภทใด เพราะความสูงของต้นหญ้าคาที่ปิดบังไว้รอบด้าน อย่างมากก็สะกิดให้กันดู เมื่อเห็นยอดหญ้าไหวเอนลู่เป็นทางไปเท่านั้น

อีกประมาณ 200 เมตร จะเข้าเขตดงดิบ เป็นทุ่งของหญ้าแตกระบัด บริเวณรอบด้านเป็นลอนคลื่น มีต้นมหาดและมะขามป้อมเตี้ย ๆ ยืนเรียงรายอยู่เป็นระยะ ฝ่ายนายจ้างทั้ง

หมด เห็นขบวนลูกหาบพากันหยุดชะงัก มีอาการลังเลและพูดจาอะไรกันพึมพำ บุญคำกับจัน ซึ่งดูเหมือนจะเป็นคนนำไปเบื้องหน้าของขบวน แล่นย้อนกลับมายังพรานใหญ่ ซุบซิบอยู่ครู่และการเดินก็หยุดชะงักลงชั่วขณะ ระยะนั้นห่างประมาณ 50 เมตร ระหว่างกลุ่มนายจ้าง กับรพินทร์ ผู้กำลังยืนพูดกับพรานทั้งสองของเขา

"เฮ้! นั่นเขาหยุดกันทำไม"

คี๊ธยกมือขึ้นป้ายเหงื่อ ร้องออกมาเบา ๆ

ขณะนั้นเอง วิทยุของทุกคน ก็ลั่นออดเรียกขึ้น เป็นเสียงจากรพินทร์นั่นเอง ดร.สแตนลีย์เปิดเครื่องรับทันทีที่ดึงขึ้นมาจากการเหน็บเข็มขัดไว้

"มีอะไรหรือ รพินทร์?"

อเมริกันอาวุโสกรอกคำพูดลงไปทันที

"ทุกคนโปรดหยุดอยู่ตรงนั้นก่อนครับ ผมจะเข้าไปหาเดี๋ยวนี้!"

เสียงพูดปรากฏออกมาแค่นั้น แล้วก็เห็นพรานใหญ่พูดอะไรกับคนของเขาทั้งสองคน บุญคำกับจัน ยกมือยกไม้ชี้โบ้ชี้เบ้อยู่อีกพักเดียว ก็ดูเหมือนจะตกลงกับเจ้านายได้ ขบวนลูกหาบทั้งหมดรวมทั้งแคร่คนเจ็บที่หามกันมา เปลี่ยนทิศทางทันที จากแนวเส้นตรงที่เห็นชัด ๆ ว่าถ้าตัดทุ่งหญ้าระบัดตรงไปอีกนิดเดียวก็จะถึงดงเบื้องหน้าอยู่แล้ว ก็เริ่มแยกออกขวามือพากันเดินบุกหญ้าคาบ่ายหน้าไปทางเหนือ โดยมีบุญคำกับจันทำหน้าที่ต้อนขบวนคุมหน้าคุมหลังไป

ส่วนตัวจอมมัคคุเทศก์เอง หันหลังเดินย้อนมายังคณะ

นายจ้าง ซึ่งยังหยุดยืนรวมกลุ่มกันอยู่ตามลำพัง นับตั้งแต่เริ่มออกเดินทางมาในสายวันนี้ ทั้งหมดเพิ่งจะเห็นพรานใหญ่ย้อนกลับมาสมทบด้วยเป็นครั้งแรก หน้าเกรียมแข็งกระด้างอยู่เป็นนิจของเขามีรอยยิ้มให้เห็นระหว่างที่ทั้งหมดยืนรอและจ้องเพื่อจะรอฟังคำสั่งอยู่ บุรุษผู้นั้นก็เข้ามาหยุดอยู่ตรงหน้า

"รังเกียจไหมครับ ถ้าเราจะเดินอ้อมกันสักสองไมล์ โดยตัดไปทางเหนือ ก่อนที่จะตัดทางเข้าสู่ดงข้างหน้าที่เห็นอยู่นั่น"

"เป็นคำพูดสุภาพ น่ารัก แต่ไม่กระจ่าง..."

แม่ผมแดงโพล่งออกมาก่อนใครทั้งสิ้น ขณะนี้หล่อนเหนื่อยหายใจอกกระเพื่อมเป็นระลอก ตามปกติอิสซาเบลเป็นคนมีอารมณ์รื่นเริงอยู่เป็นนิจ แต่ขณะนี้ หล่อนดูจะหงุดหงิดกว่าใครทั้งหมด จ้องหน้าพรานใหญ่อย่างฉิว ๆ

"ถ้าดงดิบข้างหน้า คือจุดหมายที่เราจะมุ่งเข้าไป ระยะก็เห็นอยู่แล้วว่าใกล้แค่นี้เองถ้าตัดตรง คุณนึกสนุกอะไรไม่ทราบที่จะให้พวกเราทั้งหมดเดินบุกหญ้าคาอ้อมเสียอีก 2 ไมล์"

คริส ตามปกติเป็นคนที่มักจะใส่เขาด้วยวาจาอันเผ็ดร้อนอยู่เสมอมา...กลับเป็นฝ่ายยืนนิ่ง กะพริบตามองหน้าอยู่เฉย ๆ สแตนลีย์เอียงหู คอยสดับฟังว่าเขาจะพูดอะไรต่อไป เพราะแน่ใจทันทีว่ามันน่าจะมีอะไรผิดปกติ คี๊ธก็ปฏิบัติได้ตามข้อตกลงกันไว้ คือไม่ถามอะไรทั้งสิ้น ส่วนเชิดวุธ ปลดไรเฟิลจากการสะพายไหล่ ลงมาถือในมือและขยับลูกเลื่อนขึ้นลำทันที

"ตลอดเวลามา คุณเป็นคนรื่นเริง แต่วันนี้ดูจะมีอารมณ์บูดผิดไปมาก"

เขาติงเบา ๆ ปนหัวเราะ

“ใช่ซิ บุกป่าหญ้าคา ทั้งแสบทั้งคันไปหมดทั้งตัวแล้ว ดีใจว่ามันจะพ้นออกมาเสียที คุณจะพาบุกแล่นไปถึงไหนอีก”

เบลสวนมาทันที เอามือเกาหยุกหยิกไปตามแขนทั้งสองข้าง และบริเวณลำคอซึ่งแดงเป็นผื่นไปหมด สบถอะไรอุบอิบต่อไปฟังไม่ได้ศัพท์

“ผมจะโกหกพวกคุณว่าอย่างไรก็ย่อมได้ ในการที่ขอร้องให้ทนเดินอ้อมกันอีกสักหน่อย แต่ก็ไม่อยากจะโกหกหรอกบอกให้รักันตามจริงดีกว่า...”

จอมพรานพูดอ่อนโยน สีหน้ายังยิ้ม ๆ อยู่เช่นนั้น ถอดหมวกออกมาเป่าลมไล่อากาศอบอ้าวที่อยู่ภายใน แล้วครอบลงศีรษะตามเดิม

“ห่างประมาณ 300 เมตร บริเวณทุ่งหญ้าที่เราจะผ่านไปเยื้องไปทางด้านเหนือเล็กน้อย แรดใหญ่สองตัวนอนเกลือกอยู่ในปลัก ผมคิดว่าพวกคุณคงจะทราบดีอยู่แล้วว่า แรดเป็นสัตว์มุทะลุบ้าดีเดือดโดยไม่มีเหตุผล ไม่เคยกลัวอะไร ประสาทตาอาจไม่ดี แต่ประสาทจมูกดีมาก ถ้าเราไม่เปลี่ยนทิศทางโดยเดินตัดเป็นเส้นตรงออกทุ่งโล่งข้างหน้านี้เมื่อไหร่ เราก็อยู่เหนือลมมันเมื่อนั้น และถ้ามันได้กลิ่น ผมรู้สึกว่าจะไม่ค่อยสนุกนักสำหรับขบวนของพวกเราทั้งหมดที่มีลูกหาบแบกของหนัก และมีคนเจ็บมาด้วย ขณะนี้ผมสั่งให้พวกลูกหาบทั้งหมดพยายามเดินอ้อมลงด้านใต้ลมแล้วเพื่อตัดปัญหา ก็เหลือเฉพาะพวกเรา 6 คนเท่านั้น ที่จะต้องปรึกษากันดูว่าจะเดินอ้อมหลีกมันเสียโดยยอมเสียเวลาบุกพงหญ้าคาอีกเล็กน้อย หรือว่าจะตัดตรง

ไปตามเส้นทางเดิม แล้วก็รอดูปฏิกิริยาของไอ้รถถังหนาสองตัวนั่น ว่ามันจะทักทายเราอย่างไร”

“คุณคงไม่บอกเรานะ ว่าคุณกลัวแรดมันชาร์จ!”

คริสกลั้วคอจากน้ำในกระติก พลางพูดเรียบ ๆ

“ครับ! แรดชาร์จน่ะไม่เป็นไรหรอก แต่ผมไม่อยากจะให้พวกเราต้องฆ่าสัตว์ชนิดใดโดยไม่จำเป็น ถ้าหากยังมีทางหลีกเลี่ยงได้ ผมเสียดายมัน อยากจะให้มันมีอยู่ในโลกนี้อีกต่อไป แทนที่จะให้มันสูญพันธ์เสียก่อนเวลาอันสมควร ทั้ง ๆ ที่ผมมีอาชีพดักสัตว์ป่าขาย และแรดมีราคาดีที่สุด ระยะหลัง ๆ มานี่ผมก็ไม่เคยจับมันเลยไม่ว่าเป็นหรือตาย...จะอย่างไรก็ตาม ผมขอการตัดสินใจจากพวกคุณ จะเอายังไงก็สุดแล้วแต่เห็นสมควร ผมเพียงแต่มาบอกให้ทราบเท่านั้น”

“รพินทร์ พวกเราอยากจะออกจากป่าหญ้าคานี่ให้เร็วที่สุด แต่อยากทราบว่าพวกเรา 5 คน โดยไม่นับคุณด้วย จะมีการเสี่ยงเท่าไหร่ หากมันพุ่งเข้ามา”

หัวหน้าคณะถาม

“ถ้ากระสุนของผมไม่ด้านเสีย ก็รับรองว่าไม่เสี่ยงเลยสักเปอร์เซ็นต์เดียว”

“ถ้างั้นก็ตัดตรงออกทุ่งหญ้านี่ไปเลยดีกว่า อย่าเสียเวลาเลยให้พวกนั้นอ้อมไปบรรจบกับเราทีหลังก็แล้วกัน”

คี๊ธยืนยันมาอีกคนหนึ่ง เพราะขณะนี้ตัวเองก็เกาเป็นลิงอยู่เหมือนกัน เลือดออกซิบ ๆ ตามแขน เนื่องจากใบหญ้าคาบาด

“ตกลงครับ แต่มาทำความเข้าใจกันไว้ก่อน เราจะตัด

ทุ่งโล่งออกไปด้วยกัน พวกคุณเดินระมัดระวังตัวโดยหลีกให้ห่างผมออกไปทางด้านซ้ายมือให้มากที่สุด ผมจะเดินดักหน้ามันไว้เอง ถ้ามันไม่ได้กลิ่นเรา และไม่ลุกขึ้นมา ก็โชคดีทั้งเราและมัน แต่ถ้ามันถลันพรวดพราดเข้ามา ทุกคนไม่ต้องทำอะไรทั้งนั้น แต่ให้วิ่งไปที่ดงข้างหน้าให้เร็วที่สุด ปล่อยให้เป็นหน้าที่ผมเอง มิฉะนั้นกระสุนปืนของพวกคุณอาจถูกผม หรือไม่ก็ปลิวเลยไปถูกลูกหาบที่เดินบุกกันอยู่ในดงหญ้าคา”

“แปลว่า ไม่ให้พวกเราใช้ปืนเลย นอกจากวิ่งอย่างเดียว?”

สแตนลีย์ถามอย่างไม่แน่ใจ

“นั่นเป็นวิธีที่ปลอดภัยที่สุด สำหรับผมและลูกหาบทุกคน ที่เดินแยกไปทางโน้น”

“โอเค”

หัวหน้าคณะบอกง่าย ๆ ตบไหล่เขาหนัก ๆ

รพินทร์ไม่กล่าวอะไรอีก โบกมือเป็นสัญญาณให้ทั้งหมดเดินตามเขาไปทันที โดยมุ่งหน้าตัดออกสู่ทุ่งหญ้าที่มองเห็นอยู่ไม่ห่างนัก

พอพ้นบริเวณป่าหญ้าคา ทุกคนของฝ่ายนายจ้างก็พยายามมองค้นหาแต่ก็ยังไม่เห็นอะไรจะแจ้งถนัดตานัก รพินทร์ชี้มือแทนคำพูดให้ทั้ง 5 คนเดินแยกออกจากเขาตัดเฉียงไปทางด้านซ้ายมือ ส่วนตัวเองเดินแยกออกไปทางด้านขวาในลักษณะปกติธรรมดาที่สุด สแตนลีย์และคณะเดินเกาะกลุ่มกัน และเร่งฝีเท้าอย่างรีบด่วน เพื่อจะมุ่งไปให้ถึงดงดิบเห็นอยู่เบื้องหน้าโดยเร็ว ส่วนตาก็มองกวาดค้นหาตลอดเวลา

กลางที่ราบโล่ง ใต้ต้นไม้เล็กๆ ที่ยืนแผ่พุ่มเหมือนใครมาปักร่มเอาไว้ บัดนี้ทั้งหมดมองเห็นเป้าหมายแล้ว เจ้าสัตว์ซึ่งจัดอยู่ในประเภทสัตว์ใหญ่ทรหดดร้าย และบ้าดีเดือดที่สุดนอนชูคอตัวเป็นสีโคลนอยู่ในปลัก ห่างจากตำแหน่งแนวทางเดินของรพินทร์ประมาณ 100 เมตรเท่านั้น เพราะเขาพยายามเลียบใกล้มันเข้าไปให้มากที่สุด เพื่อทำหน้าที่สกัดกั้นเป็นด่านแรกสำหรับฝ่ายนายจ้าง ในกรณีที่มันเกิดจะลุกพรวดพราดขึ้นมาเพราะได้กลิ่น

นอที่โผล่อย่บนดั้งจมูก แม้จะเห็นในระยะไกล ก็เห็นชัดว่าโง้งแหลมยาวกว่าศอก ตัวหนึ่งมองเห็นชัด เพราะศีรษะเกยอยู่กับขอบปลัก ส่วนอีกตัวหนึ่งเห็นแต่ลำตัว ที่นอนตะแคงโผล่สูงขึ้นมาสองหูกระดิกอยู่เป็นระยะ พร้อมกับอาการสะบัดตัวไล่แมลงที่ตอมหึ่งอยู่

รพินทร์คงเดินด้วยฝีเท้าปกติธรรมดาของเขา แต่ตาจับอยู่ที่เจ้าสัตว์ผู้มีอารมณ์ดีเดือดตามสันดาน โดยสังเกตปฏิกิริยาของมันอยู่ตลอดเวลา แขนขวาคอนไรเฟิลไว้ มือซ้ายก็ทำหน้าที่โบกให้สัญญาณกับพรรคพวก เพื่อเร่งให้ผ่านท้องทุ่งไปเสียโดยเร็ว

ลมอ่อนๆ โชยจากด้านมนุษย์ไปทางด้านมันเป็นระยะๆ แต่รู้สึกว่ามันยังไม่กระสากับกลิ่นไอผิดปกติใดๆ ในขณะนั้นทั้งสิ้นคงนอนเกลือกปลักอยู่อย่างสบายอารมณ์ตามธรรมชาตินิสัย รพินทร์เดินไปเรื่อยๆ และรักษาระยะไว้โดยไม่ให้เข้าไปใกล้มันต่ำกว่า 100 เมตร ในใจก็ภาวนาขออย่าให้มันได้กลิ่นไอของสิ่งแปลกปลอม ที่ผ่านไปเหนือลมเลย

ตัวเขาเอง ผ่านตำแหน่งที่มันนอนใกล้ปากดงเข้าไปแล้ว แต่ฝ่ายนายจ้าง ที่ยังเดินเป็นมุมทะแยงซ้าย เพื่อปลีกตัวให้ห่างออกไปยังอยู่กลางใจท่ง

และบัดนั้นเอง กระแสลมก็พัดวูบแรงขึ้นอย่างกะทันหัน...

38

ชั่วอึดใจเดียวเท่านั้น ที่รพินทร์สัมผัสได้กับกระแสลมที่พัดจากด้านเขาไปยัง 'เจ้าทุ่ม' ทั้งสองที่นอนเกลือกปลักดีแปลงอยู่ เจ้าสัตว์ใหญ่หนังหนาราวกับหุ้มเกราะตัวที่นอนชูคออยู่ ก็กลับพรวดขึ้นยืนทันที หันหน้าเข้าสู่ทิศทางลม เชิดหัวชัน โคลนจากปลักเห็นกระจายเป็นสะเก็ดปลิวว่อนจากการเผ่นลุกขึ้นมาอย่างพรวดพราดของมัน

อีกตัวหนึ่งที่นอนเกลือกอยู่ใกล้ๆ ก็ทะลึ่งโลดขึ้นตามในบัดดล และเจ้าตัวที่ยังมองเห็นไม่ถนัดในครั้งแรกซึ่งลุกขึ้นมาภายหลังนี้เองกลับปรากฏว่ามีขนาดเขื่องกว่าตัวแรกเสียอีก

สุภาพบุรุษไพรหยุดยืนนิ่งในทันทีนั้นเหมือนกัน หันหน้าประจันกับมัน ไรเฟิลที่คอนอยู่ในแขนขวา เดาะขึ้นมากำไว้ตรงคอปืน แต่ก็ยังไม่มีท่าทีว่าจะเตรียมพร้อมอะไรนัก ส่วนมือซ้าย

ก็ทำหน้าที่โบกไปยังพรรคพวกทุกคน โดยไม่เหลียวกลับ เป็นสัญญาณให้ออกเดินออกไปโดยเร็ว

"ชิบหายละซิ!"

เสียงเชิดวุธอุทานออกมา ทำท่าชะงักคุมเชิง แต่สแตนลีย์ตบไหล่โดยแรง ผลักให้รุดหน้าต่อไป

"ทำตามคำสั่งของเขา วุธ! พวกเรารีบไปให้ถึงดงนั่นเร็วที่สุด ลองทำตามคำสั่งของเขาให้เคร่งครัดดูสักครั้ง"

ทั้ง 5 คน ซึ่งตามปกติก็ก้าวพรวดๆ ยาวๆ กันอยู่แล้ว บัดนี้จับกลุ่มวิ่งเหยาะๆ ตัดท้องทุ่งบ่ายหน้าเข้าหาชายป่าทึบทันที แต่ตาก็ยังหันไปมองทางด้านรพินทร์ตลอดเวลา

รถถังประจำป่าลึก น้ำหนักตัวน้องๆ ช้างทั้งคู่ โบกสะบัดเรียวหูเล็กของมันไปมา แล้วออกวิ่งหมุนวนอยู่ใกล้ๆ บริเวณปลักที่มันลงไปนอนเกลือกกลิ้งอยู่ แลทะมึนทึนสง่างามยิ่งนักกลางทุ่งโล่งเช่นนี้ โคลนซึ่งเกาะอยู่ตามลำตัวอันพ่วงพีของมัน หยดลงสู่พื้นเป็นก้อนๆ ขณะที่มันขยับวิ่งหมุนวนหันซ้ายหันขวาเหมือนจะสูดกลิ่นให้แน่ชัด ระยะระหว่างพรานใหญ่กับมันทั้งสอง เป็นความเรียบโล่งของพื้นที่ ซึ่งไม่ห่างกันเท่าใดนักและปราศจากที่กำบังใดๆ ทั้งสิ้น

ลมหยุดพัดลงอีก

มันยืนเบิ่ง ความงุ่นง่านดื่นเต้นต่อกลิ่นยุติลงชั่วขณะแต่ไม่มีหลักประกันใดๆ จะมารับรองได้ว่า มันจะยืนอยู่เฉยๆ เช่นนั้นต่อไปอีกนานสักเท่าไหร่

จอมพรานสังเกตทิศทางลมอย่างระมัดระวังที่สุด เพราะเขาเองก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่า กระแสลมจะไม่โชยมาอีก

“นั่นเขาทำอะไร เสกคาถา แผ่เมตตาจิตให้มันหรือยังไง?”

คริสวิ่งไปพลางร้องออกมาอย่างร้อนใจที่ยังเห็นมัคคุเทศก์นำทาง อันเป็นชายร่างสันทัดแลเห็นในท้องทุ่งอันเวิ้งว้างระยะไกลขณะนี้ว่า ตัวเล็กนิดเดียว เมื่อเทียบกับเจ้าสัตว์พันธุ์ดึกดำบรรพ์ คู่นั้นซึ่งกำลังหันหัวมา

หล่อนอยากจะปักหลักอยู่กับที่ เพื่อคอยระวังคมเชิงเช่นเดียวกับเชิดวุธ แต่ก็ไม่อาจขัดคำสั่งของหัวหน้าคณะ ซึ่งบัดนี้ไล่ต้อนให้วิ่งต่อไป ส่วนคี๊ธนั้นไม่ฟังเสียงแล้ว ฉุดมือหมอเบลวิ่งนำหน้าไปก่อนโดยเร็วแต่ก็หันหน้ามาดูอยู่ตลอดเวลาทั้งคณะ มี ดร.สแตนลีย์ วิ่งคุมล้าหลังอยู่ท้ายขบวน เพราะกลัวจะมีพรรคพวกคนใดขัดขืนคำสั่ง

ทุกคนเห็นพรานใหญ่เริ่มออกเดินอีกครั้งช้า ๆ แต่หน้าก็ยังหันไปทางแรดทั้งสองตัว โดยจับสังเกตอากัปกิริยามันอยู่ทุกขณะ ลักษณะของเขาดูไม่ตื่นเต้นหรือจริงจังอะไรนักกับการเดินเฉียดผ่านหน้าไอ้ยักษ์สองตัวนั่น ที่น่าประหลาดใจสำหรับฝ่ายนายจ้างทุกคนในขณะนี้ก็คือ ระยะมันก็ไม่ห่างกันออกไปเท่าใดนัก ระหว่างมนุษย์ตัวกระจ้อยร่อย กับพญาสัตว์ใหญ่ดุร้ายชั้นเจ้าป่าทั้งสอง

ต่างฝ่ายต่างมองกันเฉย ๆ เหมือนจะสำรวจท่าทีของกันและกัน โดยยังไม่มีปฏิกิริยาอะไรคืบหน้าทั้งสิ้น คล้ายกับว่ามันยังไม่แน่ใจในสายตาที่เบิ่งมองอยู่ในขณะนี้ หรือมิฉะนั้นก็

มองเห็นชายผู้นั้น เป็นเพียงแค่ต้นหญ้าสักต้นหนึ่ง ฉะนั้นระยะที่ทุกคนวิ่งเฉียงออกไปทางด้านซ้ายมือยามนี้ ก็อยู่ในรัศมีที่ห่างไกลออกไปมากจน ถ้าหากเกิดเหตุฉุกเฉินที่จะต้องยิงช่วยเหลือในกรณีที่รพินทร์พลาดพลั้งอะไรลงไป ก็คงทำได้ยากเสียแล้ว

ทิศทางลมในบริเวณใจกลางทุ่งจะเป็นอย่างไรในขณะนี้ อเมริกันทั้งสี่และเชิดวุธไม่สามารถจะทราบได้ เพราะบัดนี้ต่างก็วิ่งรวมกลุ่มกันมาถึงชายดงแล้ว และหยุดหอบกันอยู่ตรงนั้น

คี๊ธงัดกล้องส่องทางไกลออกมาส่องจับภาพทันที!

ภาพจากในเลนส์กล้อง และภาพจากตาเปล่าของคนอื่นๆ เห็นรพินทร์ซึ่งกำลังเดินเนิบๆ อยู่ ได้หยุดชะงักนิ่งลงอีกคราวนี้มือซ้ายจับกระโจมไรเฟิล ถือเฉียงขึ้น 45 องศา

“เฮ้! ไอ้แรด กับไอ้คนนั่นมันจะยังไงกันแน่”

พ.อ.แห่ง ยเอส.อาร์มี่ อุทานออกมา

ไม่มีใครเดาเหตุการณ์ใดๆ ได้ถูกทั้งสิ้น จากภาพปริศนาที่เห็นอยู่ในขณะนี้ เพราะไม่สามารถเข้าใจอะไรได้ เห็นกันแต่เพียงว่ารพินทร์นั้นเดินๆ หยุดๆ แล้วอยู่ไม่อยู่ก็ปักหลักนิ่งกับที่ ส่วนเจ้าแรดทั้งสองก็หันรีหันขวางวิ่งเหยาะวนเวียนอยู่ไปมาราวกับจะคอยอะไรกันอยู่

และไม่ทันขาดเสียงร้องของคี๊ธนั่นเอง ทั้งหมดก็สะกดกลั้นลมหายใจลงพร้อมกันหมดราวกับนัดกันไว้ เบิกตาโพลง

ตัวที่หันเบิ่งทำมุมเฉียงกับรพินทร์ประมาณ 30 องศา เริ่มควบออกจากที่ ครั้งแรกก็เหยาะๆ ก่อน โดยบ่ายหน้าตัด

ตรงไปกลางทุ่ง แต่ชั่วพริบตาต่อมานั่นเอง มันก็สะบัดหัวพรืดกลับ พุ่งเข้าใส่จอมพรานทันที

"ระวัง! รพินทร์!!"

หลายคนร้องลั่นออกมาอย่างลืมตัว

ไรเฟิลที่ชูในมุม 45 องศา วาดช้าๆ ลงมา ทุกคนรอฟังเสียงปืนในวินาทีวิกฤตนี้ เชิดวุธแทบจะกระโดดตัวลอยด้วยความตกใจ เมื่อยังไม่ได้ยินเสียงปืนลั่นขึ้นเลย ทั้งๆ ที่ไอ้แรดตัวนั้น ก็ควบฝุ่นตลบใกล้ร่างที่ยืนประจันสวนหน้านิ่งอยู่เช่นนั้นทุกขณะ

และโดยไม่ได้นัดกันไว้เลย ทั้งเชิดวุธ สแตนลีย์และคี๊ธวิ่งออกจากที่ ตรงเข้าไปยังภาพที่เห็นอย่างใจหายใจคว่ำอยู่นั้นทันที ส่วนคริสกับเบลยังยืนตะลึงอยู่กับที่

ประมาณไม่เกิน 15 เมตร หัวหลิมเรียว ประดับไปด้วยนอโง้งแหลมที่มุดต่ำลง...เตรียมจะเสยเป้าหมาย ทุกคนของฝ่ายนายจ้างเห็นกลุ่มควันบางๆ พุ่งออกมาจากลำกล้องไรเฟิลวูบหนึ่งแล้วเสียงตูมของกระสุนขนาด .458 ก็สะท้อนกึกก้องตามมาภายหลัง สะเทือนไปทั้งท้องทุ่งตลอดจนป่าใหญ่และขุนเขารอบด้าน

ร่างมหึมา ที่พุ่งเข้ามาราวกับตอร์ปิโด เอาหัวปักดินแล้วตีลังกาหงายท้องสามสี่ตลบ เศษใบหญ้า ดิน และฝุ่นกระจายว่อน ร่างของมันไถลจากแรงเหวี่ยงเข้ามาดิ้น ขาทั้งสี่ถีบอากาศอยู่สั่นพลิ้ว ห่างจากด้านหน้าของชายผู้นั้นแค่วาเดียว โดยที่เขาไม่ได้ขยับตัวหลีกหลบแม้แต่ก้าวเดียว

ตัวที่สอง พุ่งเข้ามาทางด้านซ้ายของเขา

ณ ที่เดิมที่ยังยืนอยู่ ชายผู้นั้นเพียงแต่เอี้ยวตัววาดปากกระบอกปืนตาม

กลับตาลปัตรสิ้นดี! แทนที่จะมาตรงเข้ามาที่เขากลับแล่นเลยควบตะบึงเข้าใส่สแตนลีย์ คี๊ธและเชิดวุธ ซึ่งกำลังวิ่งพรูเข้ามาสมทบ

รพินทร์ไม่ทราบล่วงหน้ามาก่อน เพราะกะเป้าหมายไว้ว่ารอให้มันหันส่วนศีรษะมาทางเขา ก่อนที่จะปล่อยกระสุนออกไปชนิดนัดเดียวดับจิต โดยไม่มีการทรมานหรือยิงซ้ำให้เปลืองกระสุน แต่ปรากฏว่ามันวิ่งเลยไปทางด้านหลังของเขา พอหมุนตัวตาม เขาก็ตกใจแทบทำอะไรไม่ถูก เพราะเห็นสามคนกำลังตกอยู่ในทิศทางของมัน

"หลบ เร็ว!"

เขาตะโกนออกไปสุดเสียง แต่แล้วก็ยิ่งใจหายวูบ เมื่อเห็นคนเหล่านั้นประทับไรเฟิลในมือขึ้น ทิศทางมันอยู่ในแนวเดียวกับที่เขายืนอยู่

พรานใหญ่ทิ้งตัว ล้มฟาดหน้าลงทันที มันก็พอดีกับที่เสียงไรเฟิลทั้งสามกระบอกแผดสนั่นหวั่นไหว แยกไม่ถูกว่านัดไหนของใคร แต่รู้สึกว่าหัวกระสุนบางนัดปลิวแหวกอากาศเหนือศีรษะของเขา ห่างเพียงไม่ถึงศอก ระคนไปกับเสียงร้องกันเอะอะโวยวายไม่เป็นภาษา

ผงกหัว ตะกายขึ้นมาอีกครั้ง เห็นในสายตาชั่ววาบว่า คี๊ธล้มคว่ำคะมำหงายอยู่กลางทุ่ง ไรเฟิลหลุดมือกระเด็น สแตน-ลีย์ ยงโย่ยงหยกเหมือนจะเพิ่งลุกขึ้นมาได้ ปืนยังแกว่งเก้งก้างอยู่ในมือทั้งสองชนิดที่ยังไม่พร้อมจะแล่นกระสุนออกไปได้ส่วน

เชิดวุธนั้น วิ่งพลางกระชากลูกเลื่อนพลาง ในขณะที่ไอ้แรดเจ้ากรรมวิ่งเลยไปประมาณ 15 เมตร ลำตัวของมันเริ่มมีรอยเลือดไหลโกรกออกมา

ไม่มีประโยชน์อะไรอีกแล้วที่เขาจะร้องตะโกนบอกความใดๆ แก่คนเหล่านั้นได้ นอกจากจะช่วยยุติให้รถถังคันนั้นเสียโดยเร็ว ก่อนที่คนใดคนหนึ่งในสามคนนั่น จะแหลกเหลวไป และบัดนี้ก็ยังไม่ทราบว่าคี๊ธเป็นอย่างไรบ้าง จากสภาพที่ลงไปกลิ้งอยู่กับพื้นนั้น เพราะภาพตอนนั้นเขาไม่ทันเห็น

จอมพรานวาดปืนขึ้นไหล่ในพริบตานั้น แต่เชิดวุธซัดตูมออกไปอีกนัดหนึ่งแล้ว เป็นจังหวะเดียวกับที่มันวกกลับ กระสุน .375 จับเข้าที่สะบักอันหนาทึบ โคลนที่อาบกายไว้กระจายว่อน ในขณะที่กระสุนเจาะเข้ามองเห็นได้ชัด แต่มันไม่สามารถจะหยุดไอ้จอมทรหดแห่งไพรกว้างได้

และบัดนี้บุตรชายท่านนายพลก็ลงหนีหลัง วิ่งอย่างไม่คิดชีวิตสวนเข้ามาที่เขา ดันบังทางปืนเสียอีก เสี้ยววินาทีที่จะชี้ถึงความเป็นความตายนี้ รพินทร์ยังไม่สามารถจะลั่นไกได้

เสียงบึมม์ ดังสะเทือนขึ้นอีกครั้ง แต่คราวนี้มาจาก ดร. สแตนลีย์ซึ่งอยู่เยื้องคนละมุมกับเขา และเห็นเป้าหมายได้ดีกว่าท่ามกลางความโกลาหลอลหม่าน

มันกำลังกวดไล่เชิดวุธ ขาซ้ายด้านหน้าทรุดฮวบลงทันที นั่นแสดงว่ากระสุนของหัวหน้าคณะ ทะลวงเข้าหักขาด้านนั้น มันเพียงแต่เสียหลักคะมำไปวูบหนึ่งเท่านั้น ก่อนที่นออันใหญ่โตจะทันเสยเข้ากลางหลังของเชิดวุธ

สแตนลีย์กระชากปลอกที่ยิงแล้วออก แล้วบรรจุนัดใหม่ รพินทร์รอช้าอีกไม่ได้แล้ว เขาวาดศูนย์จับเข้ากลางแสกหน้าของมัน แล้วปล่อยกระสนนัดที่สองออกไป โดยสวนหน้าของเชิดวุธที่กำลังวิ่งแจ้นเข้ามาหา มีแนวของปากลำกล้อง เฉียงห่างจากศีรษะของนายทหารหนุ่มเพียงไม่เกิน 1 เมตรเท่านั้น

แรงอัดของอากาศปลิวผ่านหน้าอกเชิดวุธ ร้อนวูบ แต่หัวกระสุน 500 เกรนตีคว้านเข้าไปกลางกะโหลกของไอ้สัตว์หนังหนาทะลุผ่านก้านคอปลิวหายออกไป

เจ้าตัวที่สองก็ฟบฮวบลงมาซบกับพื้นดิน สนิทนิ่งลงทันทีเลือดทะลักฟูม

สิ่งแรกที่รพินทร์ทำก็คือ วิ่งไปยังร่างของ พ.อ.ลาร์รี่ คี๊ธ ใจของเขาบัดนี้ แทบไม่อยู่กับเนื้อกับตัว แต่แล้วก็เหมือนยกภูเขาออกจากอก เมื่อเห็นนายผมทรงลานบินพลิกตัวขึ้นมาคลานงุ่มง่ามไปยังไรเฟิลที่ตกอยู่ พอเข้าถึง ก็คว้าแขนไว้กระชากขึ้นตะโกนถามลั่น

“คี๊ธ! คุณเป็นยังไงบ้าง”

นายนั่น สะบัดหน้าอยู่เร่าๆ อย่างมึนงง สังเกตดูร่างกายส่วนใดไม่มีการชำรุด นอกจากรอยถลอกปอกเปิกเล็กน้อยอันเกิดจากการกลิ้งไปกระทบตอไม้เล็กๆ เวลาเดียวกัน ทั้งสแตนลีย์ และเชิดวุธ ก็วิ่งตาลีตาเหลือกเข้าสมทบ ส่งเสียงถามลั่น ส่วนสองสาวที่ยังยืนอยู่ลิบๆ ริมดงโน่น ก็เต้นอยู่เร่าๆ ดูเหมือนจะตะเบ็งเสียงแซ่ฟังไม่ได้ศัพท์ ต่อจากนั้นก็พากันแล่น

ตัดทุ่งเข้ามาเช่นกัน ทั้งคริสและเบล มองเห็นเหตุการณ์อยู่ทุกระยะ ถนัดกว่าทุกคน

"ฮ๊ยย์!..."

เสียงคี๊ธร้องยาวออกมา พร้อมกับเบ้ปาก

"ผมนึกว่าผมแหลกแน่แล้ว มันพุ่งเข้าใส่ผมเต็มตัวเลย ยิงออกไปได้นัดเดียวแล้วก็กระโดดหลบ...หลบพ้นหัวมันได้ก็จริง แต่สีข้างมันกระทบตัวผมกระเด็นไปร่วม 5 เมตร"

"คี๊ธ แกแน่ใจหรือว่าแกไม่เป็นอะไร?"

หัวหน้าคณะละล้าละลักเข้ามาตรวจดูร่างกายเพื่อน นายนั่นหัวเราะออกมากร่อย ๆ

"ไม่เป็นไรหรอก จุกนิดหน่อย..."

แล้วก็หันไปดูเจ้าตัวมหากาฬ ซึ่งเกือบจะปลิดชีวิตเขาเสียแล้ว ซึ่งบัดนี้หมอบฟุบกองพะเนินอยู่ไม่ห่างออกไปนัก เป่าลมพรูออกจากปาก

"อุวาวว์! อยู่หมัดแล้วหรือ ไอ้ริยำนั่น ใครซัดคว่ำไปล่ะ บ๊อบหรือว่าวุธ?"

เชิดวุธกระเดือกน้ำลายลงคอฝืด ๆ สแตนลีย์ถอนใจเฮือกสั่นศีรษะอยู่ดิก ๆ

"ทั้งฉัน และวุธ ก็เกือบไปแล้วเหมือนกัน ถ้ารพินทร์ไม่เจาะกะโหลกมันเสียก่อน"

รพินทร์ ไพรวัลย์ ยกแขนเสื้อขึ้นป้ายเหงื่อบนใบหน้า

"โชคดีมาก ที่พวกคุณไม่ได้รับอันตรายอะไรมากนัก... ทำไมถึงไม่ทำตามที่เราตกลงกันแล้วละครับ ผมบอกให้ทุกคนแยกจากผมไปที่ดงนั่นโดยเร็ว ไม่น่าจะวิ่งสวนเข้ามาเลย"

สแตนลีย์ เชิดวุธ และคี๊ธ มองหน้ากันเองไปมาแล้วยิ้มออกมาไม่สนิทนัก หัวหน้าคณะเป็นคนบอกว่า

“เป็นความผิดของพวกเราเอง ความจริง พวกผมก็ไปถึงที่ชายดงโน่นตามคำสั่งของคุณแล้ว แต่เราเห็นมันวิ่งเข้าใส่คุณ...ผมหมายถึงไอ้ตัวแรก...และคุณจ้องปืนเฉย มันก็ยิ่งใกล้คุณเข้ามาทุกขณะ ครั้งแรกเราเข้าใจว่าปืนคุณคงจะขัดข้อง เพราะไม่เห็นยิงสักทีเลยวิ่งกันเข้ามาโดยไม่ได้นัดกันไว้”

พรานใหญ่โคลงศีรษะช้า ๆ ยิ้มให้อย่างเวทนาในความไม่ประสีประสาของคนทั้งสาม

“ความจริงพวกคุณไม่ต้องมาเสี่ยงอะไรเลย ดีที่ไม่มีใครเป็นอันตราย ผมบอกแล้วว่าผมจะรับหน้ามันเอง ถ้ามันเจตนาที่จะเล่นงานเรา แต่ก็ขอบคุณครับที่อุตส่าห์เป็นห่วง วิ่งมาช่วยผม”

“ก็พวกเราไม่เห็นคุณยิงสักที จนกระทั่งมันพุ่งเข้ามาเกือบถึงตัวแล้ว!”

เชิดวุธร้องขึ้น

“ผมไม่ชอบยิงสัตว์ที่กำลังชาร์จในระยะไกลครับ เพราะหวังผลไม่ได้เต็มที่ โดยเฉพาะในทุ่งโล่ง ๆ แบบนี้ การยิงระยะเผาขนด้วยกระสุนนัดเดียว เป็นการประหยัดกระสุนและหวังผลได้แน่นอนที่สุด และผมก็เปิดโอกาสให้มันด้วย ถ้าหากมันเปลี่ยนใจ วิ่งเบนออกไปเสียทางอื่น พวกคุณเข้ามายุ่งอยู่ด้วยตรงนี้ ทำให้เสี่ยงโดยใช่ที่ในทุกทาง ถ้าผมไม่หลบลงนอนเสียก่อน ก็คงจะเจอะกระสุนของใครเข้าให้แล้ว เมื่อครู่นี้”

“ขอโทษ...ขอโทษจริง ๆ รพินทร์...”

ดร.สแตนลีย์เข้ามาจับมือเขาเขย่า

“เราเชื่อมือคุณก็จริง แต่เราไม่เคยรู้จักวิธีการยิงสัตว์ในระยะอันหวาดเสียวอย่างนี้มาก่อน ก็คิดว่าคงมีอะไรขัดข้องในปืนของคุณ หรือกระสุนด้าน เลยวิ่งเข้ามาเป็นภาระให้คุณ ก็เพราะความเป็นห่วงนั่นแหละ กลับกลายเป็นว่าทำให้คุณลำบากและพวกเราก็เกือบได้รับอันตราย คราวหลังผมจะจำไว้...แต่ให้ตายเถอะ คุณเล่นยิงในระยะที่มันชาร์จเข้ามาเกือบถึงตัวแบบนี้ ทำให้พวกเราใจหายใจคว่ำและเข้าใจผิดไปหมด ผมเองเป็นคนห้ามพวกนี้ ไม่ให้เข้ามายุ่งกับคุณแต่แรกเลย ต้อนไปจนถึงชายดงโน่นแล้ว แต่พอเห็นมันพุ่งเข้าเล่นงานคุณ และคุณก็ยังไม่ยิงเสียที ทั้งๆ ที่มันใกล้เข้าแค่จมูก ทำให้พวกเราลืมตัว วิ่งเข้ามาหาคุณ ไอ้ตัวที่สองนี่ก็เหมือนกัน ถ้าคุณไม่คว่ำมันลงไปเสียก่อน ผมก็ยังไม่แน่ใจว่า ผมหรือเชิดวุธจะแหลกไปหรือเปล่า เราช่วยกันรุมยิง ในขณะที่มันพุ่งเข้าใส่ แต่ก็หยุดมันไม่ได้ เพราะถูกเป้าหมายไม่ถนัด ทั้งรีบร้อนทั้งตื่นเต้น...ก็ดีเหมือนกัน คราวนี้จะได้เห็นเป็นบทเรียนกันชัดๆ อีกบทหนึ่ง ขอให้คุณรู้แต่เพียงว่าเราไม่ได้เจตนาจะฝ่าฝืนคำสั่งของคุณเลย แต่ทำไปเพราะความลืมตัว เป็นห่วงคุณนั่นแหละ”

จอมพรานยิ้มให้อย่างสุภาพ

“เอาละครับ โปรดอย่ากังวลอะไรเลยครับ และผมก็เข้าใจความรู้สึกของพวกคุณดี ขอขอบคุณอีกครั้งที่เป็นห่วงผม แล้วก็เข้ามาหมายจะช่วย รายการนี้ เมื่อหลีกเลี่ยงไม่ได้ ผมก็ใช้กระสุนเพียงสองนัด นัดละตัว อาจดูหวาดเสียวหน่อยในสายตาของพวกท่าน แต่เป็นเรื่องธรรมดาของผม อย่าไปสนใจ

กับมันอีกเลยครับ...อ้าว! โน่นก็วิ่งหน้าตั้งเข้ามากันอีกสองคนแล้ว”

คริสกับเบลวิ่งกระหืดกระหอบมาถึง พอมองเห็นทุกคนอยู่ในสภาพที่เรียบร้อยดี และแรดทั้งสองหมดฤทธิ์ คว่ำอยู่กับที่ตายสนิทไปแล้ว ก็ถอนใจออกมาอย่างโล่งอก เบลเอามือทั้งสองตบที่ขมับของตัวเอง เหลือกตามองขึ้นไปบนท้องฟ้าแล้วทรุดกายลงนั่งกับพื้น

“ขอบคุณพระเจ้า! ฉันกับคริสยืนดอยู่ที่ชายดงนั้น คิดว่าไม่ใครก็ใครคงจะแหลกเหลวกันไปบ้างแล้ว”

“ขอบคุณชายร่างเล็กคนนี้ดีกว่า!”

คี๊ธตบที่ไหล่ของรพินทร์

“พวกเรา 3 คน วิ่งเข้ามาทำความยุ่งยากให้เขาแท้ ๆ และถ้าจะมีการตายเกิดขึ้น ก็คิดว่าคงเป็นฉัน หรือเชิดวุธสองคนนี่แหละ ครั้งสุดท้ายฉันเห็นมันกวดไล่หลังวุธไปติด ๆ ทีเดียว ส่วนฉันน่ะกระเด็นไปก่อนแล้ว ตอนที่มันพุ่งเข้าใส่ครั้งแรก”

คริสติน่ายังกายสั่นด้วยความตื่นเต้นอยู่เช่นนั้น แต่พยายามระงับไว้ มองหน้าพรานใหญ่

“คุณทำให้พวกเราหวาดเสียวมากนะ...”

แม่ผมทองพูดเบา ๆ

“ทำไมถึงยิงในระยะที่ใกล้ประชิดตัวอย่างนี้”

“ถ้ายิงห่างโอกาสผิดมันมีมาก ยิงใกล้...โอกาสผิดมันก็น้อย”

อีกฝ่ายตอบง่าย ๆ หน้าตาเฉย แล้วก็บอกต่อมาว่า

“ไปกันเถอะครับ ป่านนี้พวกพรานของผมกับลูกหาบตกใจกันแย่แล้ว เพราะได้ยินเสียงปืนหลายนัดเหลือเกิน ความจริงผมไม่อยากจะฆ่ามันเลย แต่ก็ช่วยไม่ได้จริงๆ เราอยู่เหนือลมของมัน ครั้งแรกนึกว่าจะผ่านไปได้โดยไม่เกิดอะไรขึ้นแล้ว และถึงแม้มันจะได้กลิ่นเรา ส่วนมากที่พบมา มันก็จะเป็นฝ่ายผละหนีเสียมากกว่าจะพุ่งเข้าใส่ ถ้าเราไม่เข้าใกล้มันจนเกินไปนัก แต่ไอ้สองตัวนี่เอาเรื่องทีเดียวแหละ”

ทั้งหมดผละออกจากบริเวณนั้นทันที อเมริกันทั้งสี่คนยังอยากที่จะเข้าไปสำรวจดูซากแรดใหญ่ทั้งสองอย่างสนใจ แต่ก็ไม่มีโอกาส เพราะมัคคุเทศก์นำทางออกเดินนำผ่านไปเสียโดยเร็วจึงจำเป็นต้องเดินตามมา

มีเสียงกู่โหวกๆ มาทางด้านเหนือ ทุกคนหันไปก็มองเห็นในระยะไกลว่าบุญคำกับจัน...กำลังวิ่งตัดทุ่งเข้ามาหาอย่างรีบร้อน แต่รพินทร์โบกมือเป็นสัญญาณให้บ่ายหน้าเข้าดง โดยไม่จำเป็นต้องเสียเวลาเข้ามาหา นั่นเป็นเครื่องหมายที่รู้กันเองได้ดีจากความคุ้นเคยว่า ไม่เกิดเหตุร้ายแรงอะไรกับคณะและไม่จำเป็นต้องสนใจอะไรทั้งสิ้น คนทั้งสองจึงเปลี่ยนทิศทางตามสัญญาณของเขาทันที

ในครั้งนี้ฝ่ายนายจ้างทั้ง 5 คน เร่งฝีเท้าตามติดรวมหมู่มากับพรานนำทาง ซึ่งจ้ำพรวดๆ หมายจะตัดทุ่งเข้าสู่ชายดงโดยเร็ว

ระหว่างเดิน ทุกคนเห็นเขาเปิดลูกเลื่อนไรเฟิลประจำ

มือออกและบรรจุกระสุนเพิ่มเติมจากจำนวนที่ยิงไปสองนัดเข้าแม็กกาซีน จากนั้นก็ปิดลูกเลื่อนปลดนกลง อาการเช่นนั้น เท่ากับช่วยเตือนให้สแตนลีย์ เชิดวธ และคี๊ธ รีบบรรจกระสุนในปืนของตนเพิ่มเติมเต็มอัตรา ซึ่งความจริงทั้งสามคนก็ลืมไปแล้ว **ในช่วงระยะเวลาอันฉุกละหุกกะทันหัน เต็มไปด้วยความตื่นเต้น บางคนดูเหมือนยังไม่ได้กระชากปลอกกระสุนที่ยิงไปแล้วออกจากรังเพลิงเสียด้วยซ้ำ**

เฮ้! ฮันเตอร์!...”

อิสซาเบลยังไม่วายกังขา ร้องถามมาด้วยน้ำเสียงและสำนวนแบบอเมริกันแท้ ฟังดูอาจไม่รื่นหูนัก แต่ก็เปิดเผยมีความจริงใจ ซึ่งคนถูกเรียกเดี๋ยวนี้ก็ไม่ถือสาอะไร

“คุณเล่นยิงสัตว์ใหญ่อันตราย ในระยะที่มันพุ่งสวนเข้ามาอย่างใกล้ชิดแบบนี้ทุกครั้งไปหรือ?”

“ก็ไม่เสมอไปนัก...สงสัยอะไร?”

“สงสัยอะไร?”

แม่ผมแดงลืมตา ร้องลั่น

“นั่นมันลักษณะของคนบ้า–คนเสียสติ ไม่มีความจำเป็นอะไรเลยสักนิดที่จะต้องเสี่ยงถึงขนาดนั้น ในระยะจวนตัวเช่นนั้น ถ้าคุณหยุดมันไม่ได้ด้วยกระสุนนัดเดียวอะไรจะเกิดขึ้น?”

“ก็แลกกัน! ถ้าหยุดมันลงไม่ได้ มันก็หยุดชีวิตของผมลง ก็แค่นั้นเอง ผมต้องการความยุติธรรมในทุกสิ่งทุกอย่าง ต้องแน่ใจที่สุดเสียก่อนว่า...มันมีเจตนาร้ายอย่างแน่นอน และเมื่อนั้นแหละ จึงจะถึงโอกาสตัดสินใจว่า ระหว่างมันกับผม ใครจะอยู่ หรือใครจะไป สัตว์ร้ายที่วิ่งปราดเข้ามาที่ผม ไม่แน่เสมอ

ไปว่า มันจะเข้ามาทำอันตรายทุกครั้งไป ส่วนมากพอใกล้เข้ามา มันก็มักเบนหัวออกไปเสีย และเตลิดไปทางอื่น ซึ่งในกรณีเช่นนั้น ก็ไม่จำเป็นจะต้องฆ่ามัน ผมบอกแล้วว่าผมเปิดโอกาสให้มันเสมอ นี่เป็นสัจจะข้อหนึ่งในชีวิตหากินอยู่กับป่าของผม ผมฆ่าสัตว์มามากแล้ว ตั้งปณิธานไว้ว่า ชีวิตก็ล่วงเลยมาจนถึงบัดนี้แล้ว ไม่ควรจะฆ่ามันอีกโดยไม่จำเป็น ผมรู้ว่าระยะไหนผมควรจะลั่นกระสุน และเป้าหมายที่จะหยุดมันลงได้อย่างเฉียบพลัน คือบริเวณไหน พวกคุณอาจดูเป็นเรื่องประหลาด หรือพิจารณาว่าผมบ้า แต่ความจริงมันอยู่ที่ประสบการณ์ความเคยชิน ถ้าทุกคนผ่านชีวิตยิงสัตว์มากมาก ๆ อย่างผม ก็ทำอย่างผมได้ทั้งนั้น ผมเองก็เคยประหลาดใจเหมือนกันว่า พวกคุณสร้างอาวุธนิวเคลียร์หรือนิวตรอนขึ้นมาได้อย่างไร เพราะผมไม่มีความรู้ความชำนาญในเรื่องนั้น มันเป็นเรื่องธรรมดาของพวกคุณ ไอ้การยิงสวนหน้าสัตว์ร้ายในระยะที่ดูว่าเสี่ยงอันตรายที่สุดมันก็เป็นเรื่องธรรมดาสำหรับผมเหมือนกัน ในขณะที่พวกคุณดูเป็นเรื่องพิสดาร ไม่มีใครในโลกนี้จะมีความรู้ความชำนาญไปเสียทุกอย่างหรอก ไม่งั้นพวกคุณก็คงไม่มาจ้างผมให้เป็นมัคคุเทศก์นำทางจริงไหม?”

คำตอบนั้นเรื่อยเฉื่อย เนือย ๆ สายตาของผู้พูดก็หรี่ฝ่าเปลวแดดพุ่งตรงไปยังชายดงทึบด้านหน้า เหมือนจะแสวงหาทางเข้าที่ถูกต้องใกล้เคียงที่สุดสำหรับการนัดพบกับขบวนลูกหาบซึ่งแยกไปอีกด้านหนึ่ง

เบลกะพริบตาปริบ ๆ หันไปมองสบตาพรรคพวกทุกคนแล้วเบ้ปากยักไหล่

สแตนลีย์และคี๊ธมองไปที่พรานนำทางอย่างกลัวใจ ส่วนคริสกระซิบกับเพื่อนสาวว่า

“อย่าไปสงสัยซักถามอะไรเขาในเรื่องนี้เลยเบล นับประสาอะไรกับกลางวันแสกๆ ในทุ่งโล่ง แรดตัวออกเบ้อเร่อเป็นเป้าหมายอย่างถนัด ที่จะวิ่งเอาหัวเข้ามาชนกระสุนปืนของเขา คืนวานซืนที่โป่งน้ำร้อน ชายคนนี้ยิง ‘แมน อี๊ทเตอร์’ ตัวนั้นขณะที่มันกำลังกระโจนลอยสวนมากลางอากาศเสียด้วยซ้ำ...นัดเดียวหลับสนิท เขาอาจเป็นโรคจิตชนิดหนึ่งก็ได้ ประเภทที่ชอบยิงสัตว์ในขณะที่มันกำลังชาร์จ มันน่าจะเป็นการบำบัดความใคร่ที่ซ่อนลึกอยู่ในความรู้สึกแอบแฝงของเขา...เสียมากกว่าอย่างอื่น สัตว์กำลังหนีหรือยืนเป็นเป้านิ่ง คงจะไม่ ‘มัน’ สำหรับเขาหรอกในการจะลั่นกระสุนเข้าใส่ ต้องรอโอกาสให้มันพุ่ง หรือกระโจนเข้ามาหาตัวเสียก่อน ฉันว่ามันเป็น ‘มาสเตอร์เบชั่น’ ชนิดหนึ่งของเขาใครจะรู้ เขาอาจถึงขีดสำเร็จตอนนั้นก็ได้”

คนถูกนินทาไม่ได้ยิน หรือมิฉะนั้นก็คงไม่ได้สนใจเสียงซุบซิบนั้น เพราะรุดหน้าไปราวกับตามควายหาย ไม่สนใจที่จะหันมาพูดคุยอะไรด้วยอีก

เบลเอาศอกกระทุ้งแขนแม่ผมทองเอียงหน้าเข้ามากระซิบ

“ถ้าวิเคราะห์ได้แบบนั้น คราวหลังหาทางให้เขาสำเร็จใน ‘มาสเตอร์เบชั่น’ โดยวิธีอื่นดีกว่า ฉันไม่ชอบให้มัคคุเทศก์นำทางของเรา ทำอะไรเสี่ยงเกินไปแบบนั้น ไม่ว่าเขาจะมีความชำนาญขนาดไหน”

คริสมีรอยยิ้มที่มุมปากนิดหนึ่งแผ่วเสียงตอบ

“จะพยายาม แต่ไม่ควรจะโยนหน้าที่มาให้ฉันรับภาระคนเดียว เธออาจทำได้สำเร็จก่อนฉันเสียอีก”

“ยาก!”

“ไม่เคยมีผู้ชายคนไหน ที่จะรอดเงื้อมือเธอไปได้ ถ้าเธอเจตนาจะวางกับดัก”

“แต่คงไม่ใช่ผู้ชายหน้าหินคนนี้ ดูท่าไม่ยอมเป็นเชื้อที่จะให้ติดไฟได้เลย”

“เธอยังไม่ได้ลงมือจริงจังสักครั้ง”

“ฉันบอกมาหลายครั้งแล้วว่านายคนนั้น ไม่ชอบผู้หญิงสไตล์ฉันหรอก”

“นั่นเป็นความรู้สึกของเธอต่างหาก และที่สำคัญที่สุด การ **‘ชอบ’** กับการ **‘เล่นรัก’** มันแยกกันออกไปคนละประเภท ไม่มีผู้ชายคนไหนในโลกที่ไม่ปรารถนาผู้หญิงที่มีเสน่ห์ทางเพศเด่นชัดรุนแรงอย่างเธอหรอก ถ้าเขายังมีความเป็นลูกผู้ชายอยู่ในตัว และฉันก็ขอรับรองว่า เขามีครบในสิ่งนั้น เพียงแต่ใช้ความอดกลั้นข่มไว้เท่านั้น เขาอาจเริ่มชอบที่จะสนิมสนมคุยกับฉัน แต่ในขณะเดียวกัน ก็อาจลอบชำเลืองดูรูปร่างของเธอ ตอนที่ใครๆ ไม่ทันสังเกตก็ได้...แต่ฉันเห็น”

“จริงหรือ?”

แม่ผมแดง ทำหน้าตื่น สนใจ

“จริง!...ลองดูซิ เบล เธอยังไม่ได้ใกล้ชิดเขาอย่างจริงจัง เลยลองเข้าไปให้ใกล้กว่านี้ เธออาจจุดไฟในตัวเขาได้”

เบลจ้องไปยังร่างที่ดุ่มเดินอยู่เบื้องหน้า แล้วสั่นหน้าอย่างไม่เชื่อตัวเอง

“อย่าหลอกให้ฉันภูมิใจในตัวเอง เกี่ยวกับเรื่องนี้ไปหน่อยเลยน่า เธอไม่รู้อะไร คริส...ขนาดไม่มีเสื้อผ้าติดตัวเลยสักชิ้นเดียว ยืนประจันหน้าห่างเพียงหลาเดียว นายนั่นยืนมองดฉันเหมือนมองท่อนไม้หรือก้อนหิน”

คริสตินาหันขวับจ้องหน้าเพื่อนสาว

“ที่ไหน? เมื่อไร? อย่างไร?”

“ที่ซับบอน ตอนเช้าก่อนออกเดินทาง เขาไปเป็นเพื่อนฉัน ระหว่างเปลี่ยนเสื้อผ้าหลังก้อนหินใหญ่ ยืนหันหลังให้ฉัน พอดีจงอางมันโผล่ขึ้นมา ฉันช็อคยืนนิ่ง เขาเห็นฉันเงียบไป ก็เลยหันกลับมาดู ตอนนั้นฉันยืนแก้ผ้า ยืนตัวแข็ง เสียงเขาบอกให้ฉันยืนนิ่งๆ งูมันลดหัวเลื้อยไป...ฉันตกใจโดดเข้ามากอดเขาไว้ทั้งที่ตัวเปล่าๆ เขาก็บอกให้ฉันใส่เสื้อผ้าเสีย...เกิดมาฉันไม่เคยเห็นผู้ชายคนไหนเป็นแบบนี้ หมดศรัทธาตั้งแต่วันนั้น”

เบลเล่าความจริงให้ฟัง

คริสเอียงคอ เลิกคิ้วนิดหนึ่ง พลางยิ้มน้อยๆ

“มันอาจผิดกาลเทศะก็ได้นะ ลองดูใหม่ เลือกบรรยากาศให้ถูกต้อง เธอต้องเข้าใจเขาให้ถ่องแท้เสียก่อน ผู้ชายคนนี้เป็นสุภาพบุรุษเต็มตัว และถือตัวในเรื่องอย่างนี้มาก แต่ฉันไม่คิดว่าเขาจะลักเพศเป็นพวกตายด้าน หรือโฮโมที่ไม่สนใจในเสน่ห์ของเพศตรงข้ามหรอก แต่พยายามซ่อนเร้นความรู้สึกของตัวเองไว้อย่างมิดชิด สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ อย่าหยาบกระด้างกับเขา เพราะนิสัยและอารมณ์แท้จริงของเขา เป็นคนอ่อนโยนลึกซึ้งมาก”

“เธอเรียนรู้เขาได้เร็วเหลือเกินนะ”

“ก็ฉันถูกใช้ให้ประกบติดตัวเขาอยู่ตลอดเวลา เธอซิห่างเขาและพยายามจะปัดภาระมาให้ฉันคนเดียว เมื่อวานนี้ติดต่อมาจนกระทั่งตลอดทั้งคืน ฉันรับภาระไปแล้ว ต่อไปนี้เป็นเวรของเธอบ้างล่ะ”

เบลอมยิ้ม หรี่ตาลงมองคริสอย่างมีความหมาย

“เธอเต็มใจนะ?”

“หมายความว่ายังไง”

อีกฝ่ายทำเสียงต่ำ ๆ

“ฉันร้นะ...”

“รู้? อะไร?”

“โดยใจจริงอันซ่อนเร้น เธอชอบผู้ชายคนนั้น!”

แม่ผมทองขมวดคิ้ว หน้าขรึมลงเช็ดเหงื่อที่จับพราวอยู่บนแก้ม

“เหลวไหล!...เรามีภาระหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายจากอาจารย์เท่า ๆกัน นั่นก็คือ ทำให้เขาเป็นกันเอง สนิทสนมและอ่อนโยน มีความพอใจที่จะทำงานให้เราอย่างเต็มที่ ไม่ใช่ซัง-กะตายทำ”

“ไม่รังเกียจนะ ถ้าหากว่าฉันจะ ‘กิน’ เขาเสีย”

“อ๋อ! ตามสบาย ตามปกติเธอก็ชอบ ‘กิน’ ผู้ชายทุกคนที่เธอหมายตาเอาไว้อยู่แล้ว และก็ ‘กิน’ ได้สำเร็จทุกรายเสียด้วย อย่าให้เสียเชิงของแม่ค้างคาวดูดสเปิร์มเป็นอันขาด และครั้งนี้มันก็เป็นภาระหน้าที่เสียด้วย”

“ตกลง! 24 ชั่วโมงต่อไปนี้ เป็นภาระหน้าที่ของฉันเอง ว่าแต่เธอใกล้ชิดกับเขามากกว่าฉันมีอะไรจะแนะนำบ้าง”

“สุภาพ อ่อนหวานเข้าไว้...อย่าเมคเลิฟกับคี๊ธ หรือเชิดวุธให้เขาเห็น เอาใจใส่ต่อสุขภาพของเขาและลูกหาบทุกคน พยายามแสดงถึงความเห็นอกเห็นใจเขา ในกรณีที่เขาต้องพลัดพรากจากคนรักมา พูดถึงคนรักของเขาในแง่ดีไว้เสมอ และถ้าจู่โจมถึงตัวเขา ระวังอย่าให้มีสายตาที่สามรู้เห็นด้วย”

“เฮ้!...”

เบลอุทานออกมาดังๆ อย่างลืมตัว แล้วหัวเราะคิ๊ก

“เธอแนะนำได้ละเอียดลึกซึ้งมาก ตัวเองคงจะทำสำเร็จล่วงหน้าไปก่อนแล้วละซินี่”

“สาบานว่ายัง เพราะฉันไม่ ‘ใจถึง’ อย่างเธอ”

เสียงร้อง “เฮ้!” พร้อมกับอาการหัวเราะของเบลอาจดังมาก ผิดไปจากสภาพที่เดินคุยกันอย่างกระซิบกระซาบตามลำพัง ดังนั้น รพินทร์ ไพรวัลย์ ผู้เดินล้ำอยู่เบื้องหน้าห่างประมาณ 4-5 ก้าว จึงหยุดชะงัก เหลียวกลับมาเพราะนึกว่าคนใดคนหนึ่งเรียกเขา ส่วนสแตนลีย์ คี๊ธ และเชิดวุธที่เดินรวมกลุ่มทอดไปเบื้องหลังก็พากันจ้องมา แล้วเร่งเดินเข้ามาถึงสองสาว

“มีอะไรหรือ?”

หัวหน้าคณะถามขึ้นหน้าตื่นๆ

คริสนิ่งเฉย แต่เบลกัดริมฝีปากกลั้นหัวเราะพรืดๆ แล้วพูดพลางหัวเราะพลางว่า

“เปล่าค่ะ อาจารย์ กำลังคุยกับคริสถึงแรดตัวนั้น...ตัวที่มันวิ่งชาร์จเข้าหานายพรานของเรานะ นอบนดั้งจมูกของมันดู

ใหญ่ยาวแข็งทะมึ่นเหลือเกิน และอยากจะถามนายพรานเขาดูว่า ถ้ามันเสยแทงขึ้น จะเป็นยังไงบ้าง”

เสียงพูดดัง ๆ ของหล่อน เจตนาจะให้ได้ยินไปถึงรพินทร์ด้วย พรานใหญ่ทำหน้างงนิด ๆ มองหน้าผู้พูด ซึ่งยังหัวเราะอกกระเพื่อมเป็นระลอกอยู่ แต่แวบเดียวเท่านั้น เขาก็เห็นเลศนัยแฝงอยู่ในแววตาและน้ำเสียงนั้น เพียงแต่ยิ้มนิดหนึ่ง แล้วโบกมือปัดออกไปอย่างเห็นเป็นเรื่องไร้สาระ แต่เชิดวุธผู้ก้าวพรวดเข้ามากระทบไหล่เบล ทำหน้าที่ตอบแทนให้ว่า

“ถ้ามันเสยเข้าละก็ ต่อให้ตะโพกหนา ๆ อย่างนี้เถอะ รับรองเสียบหน้าทะลุหลังเลย! เสียดายที่คุณไม่ได้ไปยืนดักหน้ามันเหมือนพวกเราเมื่อตะกี้นี้”

“เหรอ เก๊าะดีนะซิ คราวนี้ฉันจะลองไปดักหน้ามันดูบ้าง ถ้าพบมันอีก...”

เบลพูดปนหัวเราะร่วนอยู่เช่นนั้น แล้วเอามือหนีบแขนเสื้อของเชิดวุธ ฉุดให้เดินห่างคณะออกไปเล็กน้อยกระซิบว่า

“แต่ ‘นอ’ ของคุณ ไม่เป็นเรื่องเลยนะ เสยผิดเสยถูก ไม่ได้ตรงเป้าหมายสักนิด ใจเสาะก็เท่านั้น ชี๊ท!”

เชิดวุธอายจนหน้าชา เบลพูดจบ ก็ผลักต้นคอออกเซคะมำไป

คี๊ธมองจับกิริยาอาการระหว่างเบล และเชิดวุธ ที่มักจะเล่นกันอย่างคลุกคลีสนิทสนมกันราวกับเพื่อนชายอยู่ตลอดเวลา

ตามปกติก็ไม่ได้มีอารมณ์หึงหวงอะไร เพราะมีหัวใจกว้างขวางเกี่ยวกับเรื่องประเภทนี้อยู่ตามลักษณะของเชื้อชาติตนเองอยู่แล้ว แต่วันนี้เขารู้สึกหงุดหงิด และบังเกิด

ความหวงแหนเบลขึ้นมาเฉยๆ บางทีอาจเกิดจากความกำหนัดใน ซึ่งว่างเว้นมาเสียหลายคืน ร้องถามมาว่า

"สองคนนั่นมีความลับอะไรกัน?"

เบลหันมาโบกมือปัด

"หุบปากเถอะน่า ไม่ใช่เรื่องอะไรของเธอ!"

ต่อจากนั้นครู่เดียว รพินทร์ก็นำทุกคนตัดเข้าบริเวณดงทึบ ประเภทดงดึกดำบรรพ์เต็มไปด้วยไม้ใหญ่แผ่กิ่งก้านสาขาปกคลุมท้องฟ้าไว้ โดยนำเลาะไปในลำห้วยแฉะ อันเนื่องมาจากฝนตกหนักเมื่อบ่ายวาน มันเป็นร่องน้ำไหล ที่ไม่กว้างใหญ่นัก สองข้างเป็นตลิ่งสูงท่วมศีรษะ เต็มไปด้วยโขดหินที่งอกอยู่ตะปุ่มตะป่ำพออาศัยให้คนเหล่านั้นก้าวกระโดดเหยียบไปตามแง่หิน โดยไม่จำเป็นจะต้องเดินลุยไปตามพื้นกรวด ระคนดินลูกรังที่ยังพอจะมีน้ำสีขุ่นข้นไหลอยู่ รากไม้ใหญ่น้อยที่โผล่ออกมาจากผนังสองด้านของลำห้วยทำให้สามารถเกาะพยุงตัวกันไปได้

อากาศที่สว่างจ้าขณะที่อยู่กันกลางทุ่งเมื่อครู่ใหญ่นี้บัดนี้กลายเป็นทึมทึบ ได้กลิ่นใบไม้เน่าที่สุมทับโถมอยู่เป็นเวลานานและกลิ่นไอของดอกว่านบางชนิด ทำให้คนที่ไม่คุ้นเคยมาก่อนรู้สึกอึดอัดตะครั่นตะครอ

เสียงพรานใหญ่ที่นำอยู่เบื้องหน้าเตือนทุกคนที่ตามหลังมาเบาๆ ไม่ให้เดินเลียบชิดชายฝั่งห้วยเกินไปนัก เพราะอาจเข้า

ไปใกล้งูพิษบางชนิด ที่มักจะอาศัยซ่อนตัวอยู่ตามโพรงรากไม้ที่โผล่ยื่นออกมา

ประมาณ 5-6 นาที ที่ทกคนอาศัยเดินมาตามเส้นทางอันคดเคี้ยวของลำห้วย จอมมัคคุเทศก์ก็นำไต่ขึ้นไปยังบริเวณพื้นเบื้องบนฝั่งซ้ายมือ อันมีต้นไทรใหญ่หลายคนโอบยืนตระ-หง่านอยู่และคอยระวัง ส่งมือไปฉุดพรรคพวกที่ตามหลังขึ้นมาโดยให้ทยอยขึ้นมาทีละคนเป็นลำดับ

เบลเป็นคนแรกที่ไต่รากไม้ตามหลังเขาขึ้นมา และส่งมือไปให้ช่วยจับ รพินทร์ไม่ทันเฉลียวคิดอะไรทั้งสิ้น แต่แล้วก็รู้สึกได้ทันทีเมื่อมือต่อมือประสานกัน ก่อนที่เขาจะฉุดขึ้น อุ้งมือของแม่ผมแดงผู้เป็นแพทย์ประจำคณะกำกระชับบีบมือเขาแน่นผิดปกติ มิหนำซ้ำยังเอาปลายนิ้วมือชี้สะกิดใจกลางฝ่ามือเขาให้นิดหนึ่งก่อนที่จะโหนตัวขึ้นมา

นั่นมันเป็นสัญญาณ ‘เจ้าชู้’ เชิญชวนแบบตรงไปตรงมา

แต่เขาก็คิดว่ามันคงเป็นเรื่องอุบัติเหตุบังเอิญเสียมากกว่า เพราะสีหน้าของเบลวางเฉยเป็นปกติ มาเริ่มรู้สึกอึดอัด และทราบแน่ว่าเป็นเจตนาก็ต่อเมื่อหล่อนไถลลื่น ก่อนจะพ้นขอบห้วยขึ้นมาได้โดยเอาหน้าอกอันอวบใหญ่หยุ่นนุ่มกระทบกับไหล่เขาอย่างจังเบอร์

“แท้งส์! แหม่น”

หล่อนพึมพำเบาๆ ขณะที่หันมองไปทางพงไพรอันน่าสะพรึงกลัวรอบด้านเหมือนจะสำรวจ รพินทร์ชำเลืองนิดหนึ่งอย่างไม่สู้จะปลอดโปร่งใจนัก

เขาเห็นจะต้องระวังตัว สำหรับแม่อเมริกันหุ่นยั่วอารมณ์ทางเพศอย่างเปิดเผยคนนี้กว่าเคยเสียแล้ว ท่าทางของหล่อนร้ายกาจกว่า มาเรีย ฮอฟมัน หลายเท่านัก

ตามปกติ หลายสิบชั่วโมงที่ผ่านมา ดูหล่อนจะห่าง ๆ เขาออกไปมากแล้ว ไม่เข้ามาตอแยจุกจิกใกล้ชิดนัก นอกจากในหน้าที่ แต่มาวันนี้ ท่าทางไม่ชอบมาพากลอีกแล้ว แต่ก็ไม่อยากจะถือสาเป็นอารมณ์มากนัก

คนต่อไปเป็นคริส ซึ่งพวกผู้ชายซึ่งยืนรออยู่ข้างล่างช่วยทำหน้าที่ส่งผู้หญิงของคณะขึ้นมาก่อน แม่ผมทองนั้นคล่องตัวตามบุคลิกของหล่อน เพียงแต่อาศัยการส่งมือมาช่วย หล่อนเหนี่ยววูบเดียวก็นำกายขึ้นไปบนฝั่งได้อย่างสบาย คนถัดไปเป็นนายยักษ์ใหญ่คี๊ธ ซึ่งน้ำหนักตัว และความอุ้ยอ้าย แทบจะทำให้เขาหัวคะมำตามลงไปด้วย เชิดวุธแยกไปปีนขึ้นมาเองอีกทางหนึ่งโดยไม่ให้เสียเวลาและ ดร.สแตนลีย์ก็เป็นภาระให้เขาน้อยที่สุดเหมือนกัน

ห่างจากโคนไทรใหญ่ออกไปเล็กน้อย เบื้องหน้าเป็นเนินดินเกลี้ยง ๆ มีรอยขุดคุ้ยเล็มกินของสัตว์ และรอยตีนสารพัดสัตว์ย่ำไว้เกลื่อนไปหมด มีทางด่านขนาดใหญ่ตัดผ่าน ระหว่างที่ฝ่ายนายจ้างทุกคนกำลังกวาดตาสำรวจบริเวณอยู่ รพินทร์ทรุดกายลงนั่งที่รากไทร ควักบุหรี่ออกมาจุดสูบ ลักษณะของเขาเหมือนจะเป็นการเตือนให้ทราบโดยอาการว่า จะหยุดพักชั่วขณะ และเมื่อดร.สแตนลีย์หันมามอง เขาก็บอกว่า

"เราจะหยุดพักรอขบวนลูกหาบตรงนี้ครับ ประเดี๋ยวก็คงมาถึง พวกนั้นอ้อมตัดเข้าอีกทางหนึ่ง"

เมื่อนั้นเอง ทุกคนจึงพักขา บางคนดื่มน้ำในกระติก บางคนจุดบุหรี่สูบและเข้าไปยืดนั่งตามบริเวณรากไทร ซึ่งมีอยู่มากมายราวกับจะเป็นเก้าอี้ ที่จัดไว้ให้โดยธรรมชาติ เบื้องบนขึ้นไปนกเปล้าฝูงใหญ่ กำลังส่งเสียงร้องแซด เกาะกิ่งจิกกินลูกไทรอยู่นับร้อย ๆ ตัว

"เมื่อใกล้สว่างนี่เอง คุณจับไข้หนักมาก อาการเหมือนจะตายงั้นแหละ พอตะวันขึ้นก็ไม่เหลือวี่แววอะไรเลย ทรหดพอ ๆ กับแรด เรี่ยวแรงกลับมาเหมือนเดิม แทบไม่น่าเชื่อเลย"

หัวหน้าคณะพูดยิ้ม ๆ จ้องสำรวจใบหน้าแข็งกระด้างประดุจภาพสลักของหินนั้น จับเค้าไม่ได้เลยว่ามีอาการซีดเซียวหรือโผเผอย่างใดทั้งสิ้น

"ยาของพวกคุณดีเสียมากกว่า แล้วอีกอย่าง ธรรมชาติการเจ็บป่วยเรื้อรังด้วยโรคเก่าของผม ก็เป็นแบบนี้แหละ ถ้าหนักก็หนักจนไม่รู้สึกตัวหมดสติ แต่พอฟื้นไข้ ก็เหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลย มันเคยชินเสียแล้ว"

"ฉันคิดว่า เช้านี้คุณจะต้องโดนน้ำเกลือ ผสมควินินเสียอีก"

เสียงหมอเบลร้องบอกมา

"ภาวนาขออย่าให้ถึงกับต้องอย่างนั้นเลย เหตุการณ์สิ่งแวดล้อมรอบตัว มันบังคับให้ผมต้องรีบฟื้นไข้เสียโดยเร็ว จะมานอนเป็นคนป่วย นอนมองดูน้ำเกลือหยดทีละหยดไม่ได้...เอาละครับ เราจะใช้เวลา 4-5 นาที ที่รอพวกลูกหาบอยู่นี่ประชุมหารือกันหน่อย เกี่ยวกับไอ้ผีดิบหรือมอนสเตอร์ตัวนั้น"

คำพูดประโยคสุดท้ายของเขาทำให้คณะนายจ้างทั้งหมด

ที่นั่งแยกกันอยู่ห่าง ๆ ปราดเข้ามารวมกลุ่มรายล้อมเขาทันที สแตนลีย์มองสบตาพรรคพวกพร้อมกับยิ้มออกมาอย่างพอใจ เหมือนจะเป็นการบอกกับคนเหล่านั้นว่า...**เห็นหรือยัง เราไม่จำเป็นจะต้องไปปริปากถามอะไรจุกจิกให้เป็นที่กวนใจของเขาเลย รอฟังเขาพูดเองดีกว่า และเมื่อมันจำเป็นขึ้นมาจริง ๆ ชายคนนี้ก็คงไม่หุบปากเฉยอยู่หรอก**

"เราอยากจะถาม หรือพูดกับคุณเรื่องนี้มานานแล้ว แต่เห็นคุณเฉยเราก็ไม่อยากรบกวน รออยู่แล้วว่า คุณจะเอ่ยถึงมันเมื่อไหร่และจะวางแผนยังไงต่อไปสำหรับข้างหน้า"

คี๊ธเอ่ยขึ้นเสียงห้าว ๆ เมื่อทรุดตัวลงนั่งตรงหน้าเขาเป็นคนล้าหลังสุด...

บัดนี้ หน้าของเขา เป็นเป้าสายตาของทุกคนที่จ้องมารวมจุด มคคุเทศก์ของคณะดูดบุหรี่จนแก้มตอบ

"เอางี้ครับ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ขอให้ทุกท่านโปรดถือเป็นหลักปฏิบัติว่า ไม่ว่าจะพบมันอีกที่ไหน เมื่อไหร่และในสภาพอย่างไร เราจะจัดการทำลายซากของมันทันที"

"ทำลาย? อธิบายชัด ๆ หน่อยซิ เราจะทำลายมันยังไงก็ในเมื่อเห็นอยู่ชัด ๆ แล้วว่าลูกปืนของเราทำอะไรมันไม่ได้เลย" ครสรองเสียงสูง จองหน้าเขาเหมือนจะอ่านความคิด

"ผมก็เชื่อว่าเมื่อคืนนี้ คริสยิงมันไม่ผิดนะรพินทร์ นอกจากมันจะไม่สะดุ้งสะเทือนต่อลูกปืน แล้วเราก็ยังไม่พบว่าแม้แต่รอยเลือด แสดงให้เห็นชัดว่ามันเป็นแค่ซากที่เคลื่อนไหว หรือ

ทำอะไรได้เช่นเดียวกับหุ่นยนต์ที่ใช้วิทยุบังคับ ไม่มีความรู้สึก ไม่มีความเจ็บปวดใดๆ ทั้งสิ้น”

ดร. สแตนลีย์กล่าวแผ่วต่ำมาอีกคนหนึ่ง แช่มช้าเต็มไปด้วยอาการใคร่ครวญลึก

“คริส...”

เขาหันไปมองแม่ผมทอง อันเป็นเจ้าของกระสุนปืนที่ระเบิดขึ้นเมื่อคืนที่ผ่านมา

“ผมเชื่อว่าคุณยิงถูกมันแน่ๆ จากปืนสั้นประจำตัวของคุณ เพราะฝีมือยิงปืนของคุณดี และระยะยิงก็ไม่ห่าง แต่คุณรู้สึกหรือพอจะคาดคะเนได้ไหมว่า กระสุนของคุณทั้งสองนัด ที่ว่าถูกอย่างจังนั้น ถูกเข้าบริเวณไหนของร่างกายมัน”

คริสติน่ายิ่งมีสีหน้างงงัด มองดูพวกกันเอง ก่อนจะตอบเขาว่า

“ฉันแน่ใจว่า ถ้าไม่บริเวณหน้าท้อง ก็บริเวณทรวงอก หากเป็นคนธรรมดาก็กองอยู่กับที่แล้ว หรือต่อให้มีความอดทนสักขนาดไหน อย่างมากก็วิ่งไปได้ไม่เกิน 2-3 ก้าวจะต้องล้ม แต่นี่มันไม่ระคายเคืองเลย หัวกระสุนมันดูเหมือนกับว่าทะลุผ่านตัวมันไปเฉยๆ แบบเดียวกับยิงผ่านวัตถุที่ปราศจากเลือดเนื้อชีวิต ตามหลักของชีววิทยา”

รพินทร์ก้มหัวผงกลงนิดหนึ่ง ตาคมเฉียบทั้งคู่หรี่ลง

“ใช่! ผมก็กำลังจะพูดกับพวกคุณอยู่ในเรื่องนี้แหละ ‘มัน’ เป็นสิ่งที่ปราศจากชีวิตตามหลักของชีววิทยา เพราะฉะนั้น จะไปหวังว่าถ้าคุณยิงถูกร่างกายของมัน แล้วจะทำให้มันได้รับความเจ็บปวดอย่างมนุษย์หรือสัตว์ทั่วๆ ไปย่อมไม่ได้ มันเป็น

เพียงแต่ ‘วัตถุ’ ดุ้นหนึ่งเท่านั้น แต่แทนที่จะเคลื่อนไหวหรือทำการสิ่งใดได้ด้วยอำนาจบังคับของคลื่นของวิทยุตามที่ด็อกเตอร์สแตนลีย์ว่า ผมแน่ใจว่า มันถูกบังคับด้วยกระแสจิต เวทมนตร์อาคมมืดที่เรายังพิสูจน์ไม่ได้ ซึ่งน่าจะมีผลมากยิ่งกว่าการบังคับด้วยอำนาจคลื่นวิทยุเสียด้วยซ้ำ เพราะฉะนั้นการที่เราจะทำลายมัน เราจะต้องทำลายแบบทำลายวัตถุ ไม่ใช่ทำลายสิ่งที่มีชีวิต การทำลายวัตถุก็คือ ทำให้ร่างกายมันพินาศย่อยยับไป จนไม่สามารถจะคงสภาพอยู่ในรูปเดิม และไม่อาจนำซากนั้นมาเป็นพิษเป็นภัยกับเราได้อีก”

ทุกคนเงียบกริบไปหมด แลตากันเองไปมา

“มีใครเข้าใจในสิ่งที่เขาพูดบ้างไหมนี่ ฟังว่าเขาพูดง่าย ๆ นี่แหละ แต่เข้าใจยากเหลือเกิน”

อิสซาเบลเปรยขึ้นลอย ๆ หน้าตื่น

“ผมกำลังจะอธิบายให้พวกคุณเข้าใจ มากกว่าที่ได้พูดไปแล้ว...ขอย้ำอีกครั้งว่า เราจะทำลายซากมัน ในลักษณะทำลายวัตถุ ไม่ใช่ฆ่ามันแบบสิ่งมีชีวิต ซึ่งเป็นไปไม่ได้ บังเอิญ ‘วัตถุ’ ชิ้นนี้ มันอยู่ในลักษณะรูปร่างของซาก ที่อดีตเคยมีความเป็นมนุษย์มาก่อนเนื้อหนังมังสาของมันได้ถูกอาบยา และแห้งรัดจนดูเหมือนจะกลายเป็นท่อนไม้ไปแล้ว แต่โครงภายในของมันเป็นกระดูกมนุษย์...ถ้าเราพบมันอีก ในลักษณะที่มันนั่ง หรือนอนแข็งที่อเป็นซากอยู่เฉย ๆ เราจะใช้วิธีเผาหรือระเบิด ให้ซากนั้นแหลกละเอียดไปจากการคงสภาพเป็นรูปร่างเดิมอยู่ ซึ่งผมคิดว่าเราทำได้ไม่ยากนัก”

ดร.สแตนลีย์ก้มศีรษะลง ลูบมือเข้าหากันช้า ๆ

"ข้อนั้นมันไม่ยากหรอก รพินทร์ ถ้าเราพบว่ามันเป็นซากรอคอยให้เราจัดการอยู่โดยไม่กระดุกกระดิก หรือไม่มีปฏิกิริยาในการเคลื่อนไหวต่อสู้ ทีนี้ถ้าเราเผชิญหน้ากับมันอาจเป็นทั้งคณะ หรืออาจเป็นคนใดคนหนึ่ง โดยที่มันปรี่เข้ามาทำร้ายก็ดี หรือเดินหนีก็ดี เราจะจัดการกับมันยังไง ก็รู้อยู่แล้วว่าลูกปืนหยุดยั้งมันไม่ได้"

"ผมคิดว่าเราอาจทำลายซากมันได้จากลูกปืนครับ สำคัญว่าเลือกยิงให้ถูกจุดเท่านั้น..."

รพินทร์กล่าวกับทุกคนอย่างไตร่ตรอง ทั้งหมดตั้งใจฟังเขาตาไม่กะพริบ

"ผม ท่านด็อกเตอร์และคี๊ธใช้ .458 ส่วนคุณเชิดวุธใช้ .375 ถ้าเราพบเห็นมันอีกในขณะที่กำลังเคลื่อนไหว เป้าหมายที่ควรจะยิง มีอยู่ห้าจุด ซึ่งผมเชื่อว่าสามารถจะหยุดชะงักมันลงได้ หรืออย่างน้อยก็ทำให้มันไม่สามารถใช้ซากนั้นได้ต่อไปและหมดสมรรถภาพลงทันที"

"เป้าหมายห้าจุด ที่ไหนบ้าง ผมยังมองไม่เห็นเลย ก็รู้ ๆ อยู่แล้วว่า กระสุนจะผ่านทะลุมันไปเฉย ๆ มันไม่มีความเจ็บปวดเหมือนมนุษย์หรือสัตว์ธรรมดา ต่อให้กระสุนเจาะผ่าน"

หัวหน้าคณะยังงงอยู่เช่นนั้น

"จุดหนึ่ง คือศีรษะครับ!...โปรดพิจารณาที่ผมพูดนี่ให้ดี ศีรษะของมันประกอบด้วยกะโหลก ซึ่งเป็นโครงอยู่ภายในกระสุนไรเฟิลขนาดหนัก ถ้าพุ่งเข้ากระทบส่วนใบหน้าหรือกะโหลกของมัน แรงปะทะและน้ำหนักของกระสุน จะสร้างความย่อยยับให้แก่กะโหลกนั้น ผมคิดว่าอำนาจกระสุนจะทำให้กะโหลก

มันแยกออกเป็นซีก ถ้านัดหนึ่งมันยังไม่เป็นผลทำลายมากนัก ให้ซ้ำนัดที่สองและสามไปยังส่วนศีรษะของมัน เชื่อผมเถิดครับ ว่าแรงปะทะตั้งแต่ 4,500 ฟุตปอนด์ขึ้นไป จะทำลายส่วนศีรษะของมันให้ขาดออกไปจากตัวเลยในการยิงซ้ำหลาย ๆ นัด แล้วเราจะดูกันต่อไปว่า ถ้าหัวกุดขาดออกจากบ่าไปแล้ว ร่างของมันจะเคลื่อนไหวต่อไปได้อีกหรือไม่ อย่ายิงที่อกท้อง หรือลำตัว เพราะกระสุนจะเพียงทะลุผ่านไปเฉย ๆ อย่างเช่นที่คริสยิงมาแล้ว”

“ฮือม์ เป็นความคิดที่ไม่เลวนักหรอก...แล้วจุดต่อไปล่ะ?”

คี๊ธถามต่อมาโดยเร็ว

“จุดต่อไป ถ้าไม่ได้เป้าหมายส่วนกะโหลกศีรษะ ให้ยิงไปที่บริเวณกระดูกไหล่ ช่วงที่ติดต่อกับแขนทั้งสองข้าง ใช้กระสุนตัดกระดูกส่วนนั้นทั้งสองด้านให้ขาดออกไป เมื่อกระดูกไหล่แหลกละเอียด ขาดออก ถึงแม้จะมีส่วนหนังติดอยู่ภายนอกแขน ทั้งสองข้างของซากนั้น ก็ย่อมจะใช้งานไม่ได้ เพราะปราศจากโครงบังคับภายใน ผมเชื่อว่ากระสุนไรเฟิลขนาดหนักของเรา เพียงนัดเดียวถ้ายิงให้ถูกจุดตามที่บอกนี้ ก็จะทำลายกระดูกแขนของมันให้ย่อยยับร่องแร่งไปได้ทันที”

ทั้ง 5 คนของฝ่ายนายจ้าง หันไปปรึกษากันซุบซิบ ครู่หนึ่งเชิดวุธก็หันมายิ้มกร่อย ๆ กับเขา

“คุณแน่ใจหรือว่า จะหยุด หรือทำให้มันหมดสมรรถภาพลงได้”

“เราไม่มีอะไรที่จะทำได้ดีไปกว่านี้อีกแล้ว ในกรณีที่พบมันอีกครั้ง ไม่ว่าจะเข้ามาเล่นงานเรา หรือว่าเดินหนี ขอให้ทุก

คนปฏิบัติตามที่ผมบอก ถ้าไม่ลองก็ไม่รู้เหมือนกัน ผมใช้ทฤษฎีตามหลักเทคนิคทางเครื่องยนต์กลไก สมมุติว่าเราประดิษฐ์หุ่นยนต์ขึ้นมาตัวหนึ่ง ให้มันมีแขนทั้งสองข้าง เพื่อให้หยิบฉวยหรือทำอะไรได้โดยอำนาจบงการของวิทยุบังคับ แต่ถ้าแขนของไอ้หุ่นยนต์นั่นมันถูกทำลายชำรุดเสียหายไป มันก็ย่อมจะใช้แขนนั้นไม่ได้"

"เป็นไปได้ และเราก็ควรต้องรับฟังเขาไว้ในเรื่องนี้..."

หัวหน้าคณะพูด หันมาทางเขาอีกครั้งถามต่อไป

"เป้าหมายแรก ยิงทำลายส่วนหัวของมัน ต่อไปก็ทำลายกระดูกแขนทั้งสองข้างแล้วจุดหมายต่อไปล่ะ?"

"กระดูกอันเป็นจุดเชื่อมระหว่างท่อนขาบน กับส่วนหน้าแข้ง ผมหมายถึงบริเวณกระดูกหัวเข่า นั่นหมายถึงการยืนทรงตัวและทำให้เคลื่อนที่ได้ของมัน โดยอาศัยโครงกระดูกภายในเหมือนกัน เราจะยิงตัดกระดูกเข่าทั้งสองข้างให้แหลกไป ซึ่งถ้ากระดูกขาส่วนนั้นย่อยยับไปแล้ว มันไม่ควรจะทรงตัวยืน หรือเดินอยู่ได้ นอกจากจะทรุดฮวบลงทันที เพราะน้ำหนักร่างกายส่วนบน จะขาดสมดุลที่อาศัยยึดเป็นหลัก"

"ขอทวนอีกที..."

เบลว่า เม้มริมฝีปาก

"หนึ่ง ส่วนศีรษะ สอง และ สาม ส่วนกระดูกไหล่ติดต่อกับแขนทั้งสองข้าง และสี่-ห้า คือกระดูกสะบ้าหัวเข่าทั้งสองข้างที่เราจะใช้ลูกปืนเข้าทำลายอย่างนั้นใช่ไหม?"

"ถูกต้องครับ นั่นคือจุดที่เราอาจหยุดยั้งมันได้ตามแนวความคิดของผม"

“คุณสี่คน และพวกพรานพื้นเมืองของคุณ ล้วนแต่ใช้ไรเฟิลขนาดใหญ่ แรงปะทะสูงทั้งสิ้น แล้วทางด้านฉันกับเบลสองคนล่ะ ปืนประจำตัวเราเทียบกับของพวกคุณแล้ว เล็กจิ๋วนิดเดียว แปลว่าใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้เลยงั้นสิ?”

คริสถามอย่างไม่สบายใจนัก

“โปรดคำนึงถึงความจริงสักนิดเกี่ยวกับอานุภาพในด้านการยิงกระสุนรัวซ้ำได้หลายๆ นัด จาก เอ็ม 16 ในมือของคุณทั้งสองคน แล้วคุณก็ผ่านปัญหากังวลใจข้อนี้ไปได้...”

พรานใหญ่บอก ตาจับอยู่ที่ไรเฟิลอัตโนมัติ แบบพลร่มอันเป็นอาวุธสงครามที่สองสาวใช้ประจำตัวอยู่

“จริงอยู่ ลูกปืนของคุณมีขนาดเล็กและน้ำหนักน้อย แต่การที่สามารถยิงรัวออกไปในลักษณะปืนกล มันก็สามารถจะทำลายเป้าหมายให้กระจุยกระจายยับเยินได้เหมือนกัน ขอให้คุณทั้งสองแน่ใจเพียงว่า แนวกระสุนจะไม่ไปถูกเอาพวกเรากันเอง แล้วก็ขอให้ยิงแบบฟลูออโตเถิด ถ้าหากพบเห็นมันอีกโครงกระดูกภายในของมันจะแหลกป่นทันทีที่กระสุน 5.56 มม. หลายๆ นัดระดมเข้ากระทบแขนขา หรือร่างกายส่วนใดของมันจะหลุดขาดออกจากกันเป็นชิ้นๆ ถ้าคุณทั้งสองสามารถควบคุมแนวกระสุนไว้ได้ โดยไม่ให้มันเปะปะออกนอกบริเวณร่างกายของมันโดยเปล่าประโยชน์ จำไว้ว่า เราไม่ต้องการอาการช็อคทางประสาทหรือช็อคน้ำจากไอ้ผีดิบตนนั้น เพราะมันไม่ใช่สัตว์ ไม่ใช่มนุษย์ แต่เป็นวัตถุที่มีลักษณะเช่นเดียวกับหุ่นยนต์ เราจะใช้อำนาจการยิงทำลายชิ้นส่วนโครงสร้างมันเสีย อย่าขวัญเสีย ถ้าหากบังเอิญนัดแรกมันยังไม่หยุด แต่ขอให้ยิงต่อไปและยิงให้

ได้จุดตามที่ผมได้บอกไว้แล้ว และถ้าจะว่ากันไปแล้ว คุณสองคนถือปืนกลน่าจะได้เปรียบกว่าพวกผม ที่ใช้ไรเฟิลล่าสัตว์ ซึ่งยิงได้ทีละนัดเสียอีก รัวมันออกไปทั้งชุดเลยครับ แล้วดูซิว่าร่างกายของมันจะทนทานอยู่ได้เพียงไหน อย่านึกว่าปืนในมือของคุณทั้งสองจะไม่มีประโยชน์ ถ้ารู้จักใช้ให้ถูกต้องกับเป้าหมาย”

แม่ผมทองกัดริมฝีปากคิด แล้วพยักหน้าช้า ๆ

“เอาละ เราจะลองทำตามวิธีที่คุณแนะนำมา แล้วระเบิดมือล่ะ คุณคิดว่าพอจะมีประโยชน์บ้างไหม สำหรับมอนสเตอร์ตัวนั้น?”

“มันสุดแล้วแต่โอกาส อำนาจทำลายของระเบิดมือ ผมเชื่อว่าสร้างความยับเยินให้แก่มันได้แน่ แต่การใช้ระเบิดชนิดนี้อันตรายมากสำหรับพวกเรากันเอง เนื่องจากไม่สามารถจะควบคุมสะเก็ดที่กระจายออกไปรอบทิศทางได้ ผิดกับลูกปืน แต่ถ้าเป็นโอกาสของเรา โดยแน่ใจว่า สะเก็ดระเบิดจะไม่ปลิวมาถูกพวกเราคนใด เราก็จะใช้เหมือนกัน มันขึ้นอยู่กับภูมิประเทศและเหตุการณ์...มีใครสงสัยอะไรอีกไหมครับ”

ทุกคนนิ่งกันไปครู่หนึ่ง

“เป็นการดีมาก รพินทร์...ที่คุณนัดแนะให้เราทราบล่วงหน้าเสียก่อนว่า ถ้าพบเห็นมันอีกเราจะทำอย่างไร พวกเราทั้งหมดมีกังวลมาตลอดระยะเวลา นับตั้งแต่ออกเดินทางวันนี้ เพราะไม่เห็นคุณพูดอะไรถึงไอ้ตัวอัปรีย์นี่อีกเลย ยังนึกอยู่ว่าคุณจะเอายังไงแน่ ก็เพิ่งจะทราบข้อแนะนำของคุณเดี๋ยวนี้เอง มันไม่สายเกินไปนัก”

ที่สุด หัวหน้าคณะก็กล่าวขึ้นเบา ๆ

"ผมมีแนวความคิด เตรียมรับมือกับมันไว้แล้ว แต่ยังไม่มีโอกาสจะบอกได้ ก็เลยฉวยโอกาสบอกเสียตอนที่เราพักระยะเวลาสั้น ๆ เพื่อรอขบวนลูกหาบตรงนี้"

ระหว่างนั้นคริสหันไปซุบซิบอะไรกับเบล อึดใจเดียว แม่ผมแดงก็มองมาที่เขา

"เรามีข้อสงสัย สะกิดใจอยู่ข้อหนึ่ง ถ้าจะถามคุณเสียเดี๋ยวนี้ไม่ทราบคุณจะอธิบายได้ไหม?"

รพินทร์ขยี้ก้นบุหรี่ลงกับพื้นตรงหน้า และใช้ใบไม้แห้งที่หล่นอยู่เกลื่อนกลาดกลบเสียโดยนิสัยเคยชิน

"สงสัยอะไร?"

"เมื่อกี้นี้ คุณพูดในทำนองว่า ถ้าเราไปพบมันนั่งหรือนอนแข็งทื่อเป็นซากอยู่เฉย ๆ เราสงสัยในประโยคนี้ของคุณมาก มีอะไรเป็นมูลเหตุจูงใจให้คุณเชื่อ หรือคาดว่าเราอาจไปพบมันนั่ง หรือนอนเป็นซาก ให้เราพบได้เหมือนกันหรือ"

จอมพรานอึ้งไปขณะหนึ่ง บอกกับตนเองทันทีว่า เขาน่าจะใช้คำพูดที่ขาดความระมัดระวังไปเสียแล้ว และผู้ที่จับกระแสความได้ ก็คือคริสติน่า ผู้ฉลาดเฉียบไว และคงจะถ่ายทอดความรู้สึกนั้นไปให้เบลเป็นผู้ตั้งคำถามเขา

จริงซิ! เขามีเหตุผลใด ที่จะพูดว่าในหนทางเดินข้างหน้า คณะทั้งหมด หรือใครบางคนอาจจะไปพบ 'มัน' กลายเป็นดุ้นไม้นั่งแข็งโด่โดยปราศจากการเคลื่อนไหว อันเป็น

ลักษณะที่เขาเคยพบมันมาก่อนแล้ว แต่ยังปิดบังไม่ให้คณะของนายจ้างอเมริกันทราบ ยกเว้นเชิดวุธเพียงคนเดียว คนเหล่านี้ไม่เคยระแคะระคายอะไรมาก่อนเลยทั้งสิ้น เกี่ยวกับซากประหลาดที่เขาไปพบกับบุญคำในตอนบ่ายวาน นั่งเป็นท่อนไม้อยู่ในซอกหินเหนือลำห้วย ระหว่างที่ตามโขลงช้างไป

ความระแวงของเขาที่คิดว่า อาจไปพบซากของมันในลักษณะเช่นนั้นเข้าอีก ทำให้พูดอะไรออกไปโดยไม่ทันรู้สึกตัว และทำให้คริสผู้รอบคอบถี่ถ้วนจับกระแสความนั้นได้ ใช้ให้เบลเป็นผู้ตั้งคำถามมา

ไอ้ครั้นจะบอกความไปตามจริงหรือ มันก็หาใช่นโยบายของเขาในขณะนี้ไม่ ชำเลืองแวบไปทางเชิดวุธ ก็เห็นนายทหารหนุ่มผู้ได้ทราบความจริงมาก่อนแล้วเป็นเลา ๆ จากการบอกเล่าตามตรงของเขา มองมาอย่างอึดอัดใจแทน

“ผมเพียงแต่คาดคะเน และพูดเผื่อไว้กว้าง ๆ เท่านั้น ไม่ได้มีมูลเหตุจูงใจอะไรทั้งสิ้น เพราะผมไม่แน่ใจว่า เราคนใดคนหนึ่งจะพบมันอีกในลักษณะที่พวกท่านเคยพบคือ สามารถเคลื่อนไหวตัวได้ หรือว่าจะไปพบมันสงบนิ่งเป็นซากโบราณที่ดูว่าปราศจากพิษสงนอกจากเป็นแค่วัตถุชิ้นหนึ่งเข้าที่ไหน แต่ก็สรุปให้ว่า ไม่ว่าเราจะพบมันในลักษณะไหน สิ่งที่เราจะทำก็คือ รีบจัดการทำลายซากมันเสียโดยเร็ว โดยไม่ปล่อยทิ้งไว้”

รพินทร์บอกมาอย่างระมัดระวัง และวางสีหน้าปกติไม่ส่อพิรุธใด ๆ ทั้งสิ้น แต่เขารู้สึกว่า ตาสีฟ้างามของคริสจับนิ่งมาที่เขาเสมือนจะค้นลึกเข้าไปในความคิดอ่านในสมองของเขาขณะนี้ และไม่พยายามจะสบตาด้วย

“ฉันจะเข้าใจผิดไปหรือเปล่าไม่ทราบนะ แต่รู้สึกว่ายังมีอะไรบางสิ่งบางอย่างที่คุณยังไม่ได้บอกเราให้กระจ่างแจ้งหมดเปลือกออกไป เกี่ยวกับไอ้ตัวประหลาดนั่น และนึกเหตุผลไม่ออกด้วยว่า ถ้ามี เหตุใดคุณจึงต้องปิดไว้โดยไม่บอกเราเสียให้เคลียร์”

คริสเอ่ยมาเบาๆ เหมือนจะปรารภ มากกว่าที่เจตนาจะเค้นให้เขาต้องพูดอะไรออกมา พรานใหญ่เฉยเสีย ทำเหมือนไม่ได้ยินหรือใส่ใจอะไรกับคำพูดของแม่ผมทอง

ขณะนั้นเอง ท่ามกลางความเงียบสงัดของป่าใหญ่ เสียงฝีเท้าและเสียงเดินย่ำมาตามใบไม้ ก็ปรากฏแว่วใกล้เข้ามา ทุกคนในกลุ่มหันไปมองตามทางด่านด้านอันเป็นที่แว่วมาของเสียงทันที อึดใจเดียวก็เห็นบุญคำเดินนำหน้าขบวนลูกหาบเข้าแถวมาตามเส้นทางด่าน ในลักษณะเดินเรียงเดี่ยว ต่างลุกขึ้นยืนพร้อมกันหมด และรอคอยอยู่

“แม่นยำต่อจุดนัดหมายเหลือเกิน พวกนี้มีอะไรเป็นที่สังเกตจุดนัดพบนะ?”

ดร.สแตนลีย์ร้องออกมาเบาๆ อย่างยินดี เมื่อเห็นขบวนลูกหาบเคลื่อนใกล้เข้ามา ครบจำนวนคน โดยมีบุญคำเดินนำหน้ากะเหรียงสะเอิง ถูกเพื่อนของมันสองคนหามแคร่เดินมาตรงกลางและปิดท้ายด้วยจันซึ่งคุมอยู่เบื้องหลัง

ฝ่ายนายจ้างทุกคน แม้กระทั่งเชิดวุธก็อดทึ่งเสียมิได้ ที่รพินทร์นำพวกตนแยกมาทางหนึ่ง ให้ลูกหาบเดินอ้อมหายลับ

ตากันไปอีกทางหนึ่งคนละทิศละทาง แล้วสามารถจะเดินมาบรรจบพบกันได้กลางดงทึบ มันแสดงให้เห็นถึงสมรรถภาพพิเศษในการเดินดงของคนกลุ่มนี้อย่างแท้จริง นอกเหนือไปจากปฏิบัติการอื่นๆ อย่างที่เคยเห็นกันมาแล้ว

อย่าว่าแต่พวกลูกหาบภายใต้การนำของพรานพื้นเมืองอันเป็นลูกศิษย์ของรพินทร์ ซึ่งจะเดินมาพบกับจุดรอของบุคคลที่เป็นหัวหน้าเลย แม้แต่เวลาก็แทบจะไม่คลาดเคลื่อน คริส-ติน่า ลอบดูนาฬิกาข้อมือไว้ก่อนแล้ว ขณะที่ปีนจากลำห้วยขึ้นนั่งรอกันอยู่ที่โคนไทร และรพินทร์ได้บอกไว้ว่า จะใช้เวลานั่งพักรอเพียงแค่ 4-5 นาที ปรากฏว่าคลาดเคลื่อนไปแค่ 1นาทีเศษเท่านั้น เมื่อบุญคำกับพวกนั้นโผล่มาให้เห็น เพราะมันเป็นนาทีที่ 6 กับอีก 30 วินาที ขบวนทั้งหมดก็เคลื่อนเข้ามาถึง

หล่อนลอบมองหน้าเขา ขณะที่พรานใหญ่โบกมือเป็นสัญญาณให้คนของเขา เดินผ่านหน้าต่อไปโดยไม่ต้องหยุด พร้อมกับตะโกนสั่งความเป็นภาษากะเหรี่ยง

แม่นักเคมีฟิสิกส์สาวประจำคณะเป่าลมออกจากปากเบาๆ กิตติศัพท์ของมัคคุเทศก์เดินดงผู้นี้ แม้จะได้รับทราบกันล่วงหน้ามาก่อนแล้ว จากรายงานของเครื่องคอมพิวเตอร์ แต่มันก็หาได้ทัดเทียมกับเท่าที่หล่อนมองเห็นด้วยตาตนเองในขณะนี้ไม่ บุรุษหน้าหินคนนี้ กลางป่าดงพงไพร เขาเปรียบเสมือนเจ้าอาณาจักรอย่างแท้จริง หล่อนไม่เคยเชื่อถือหรือเลื่อมใสต่อประวัติในผลงานของเขามากนัก แต่บัดนี้จำใจต้องยอมรับแล้วอย่างปฏิเสธไม่ได้

"มหากาฬเลยพวกนี้ ยังกะมีเรดาร์เป็นเครื่องนำทางงั้นแหละ กลัวใจจริง ๆ พับผ่า!"

คี๊ธเอียงหน้าเข้ามากระซิบกับหล่อน

"ยิ่งเดินลึกเข้ามาเท่าไหร่ เราก็ยิ่งต้องฝากชีวิตไว้ในกำมือของพวกเขามากขึ้นเท่านั้น ฉันรู้สึกไม่ปลอดโปร่งใจยังไงพิกล ที่มีความรู้สึกว่า พวกเราเปรียบเหมือนทารก หรือคนตาบอดเมื่อเดินอยู่กลางดงกับเขา เพราะฉะนั้นระวังให้ดีนะ คี๊ธ อย่าหาเรื่องฟาดปากกับคนคนนั้นอีกเราเพิ่งจะรู้ตัวเดี๋ยวนี้เองว่าเราต้องพึ่งเขาทุกฝีก้าวย่างทีเดียว"

แม่ผมทองกระซิบบอกเพื่อนชายเบาที่สุด นายคี๊ธเบ้ปากแล้วกระดกไหล่ขึ้นไม่ตอบว่ากระไรอีก

ขบวนลูกหาบเดินผ่านหน้าไปเป็นคู่ ๆ ยกเว้นบุญคำคนเดียว ที่แยกออกข้างทางเข้ามารวมกลุ่มกับฝ่ายนายจ้าง และคนพวกนั้นก็หาบหามเดินเรียงต้อย ๆ ตามกันไปโดยไม่มีปากเสียงใด ๆ ทั้งสิ้น ไม่มีใครแสดงท่าทางสงสัยหรือปริปากถามว่าเกิดอะไรขึ้นกลางทุ่ง จนกระทั่งเป็นเหตุให้มีเสียงไรเฟิลดังขึ้นสนั่นหวั่นไหวหลายนัด แสดงว่าไม่ติดใจสงสัยอะไรทั้งสิ้น หรือบางทีอาจเป็นเพราะบุญคำกับจัน ซึ่งวิ่งมาดูเหตุการณ์ได้นำไปบอกเล่าให้พวกนั้นเข้าใจก่อนแล้ว เกี่ยวกับการแผลงฤทธิ์ของแรดทั้งสองตัว ซึ่งรพินทร์และคณะนายจ้างทั้งหลายจำเป็นจะต้องยิงกำจัดลงเสีย

พอท้ายขบวนผ่านหน้าไปหมดสิ้น จอมพรานก็พยักหน้าให้ฝ่ายนายจ้างออกเดินต่อโดยตามหลังพวกนั้นไป

"ตามแผนเดิมที่ผมกำหนดไว้แต่แรก..."

เขาบอกกับคนกลุ่มนั้น

"เราเพียงแต่จะแวะถามข่าวคราว พวกหมู่บ้านตะเคียนทองและออกเดินต่อไปพักนอนคืนนี้ ทางดงด้านใต้ของหุบหมาหอน แต่เมื่อเหตุการณ์ได้เกิดขึ้นแบบนี้แล้วทางพวกคุณจะเอายังไงครับโปรดสั่ง"

"ตอนนี้รู้สึกว่าพวกเราจะตัดสินใจอย่างใดไม่ได้แล้วนอกจากคุณจะเห็นเหมาะสมดีกว่า..."

หัวหน้าคณะ อันเป็นอเมริกันอาวุโส บอกภายหลังจากปรึกษากับพรรคพวกอยู่ครู่

"โขลงไอ้งาดำเข้าทำลายหมู่บ้านนั้นป่นปี้ไปหมดแล้วตามคำบอกเล่าของพวกนี้ และพวกมันก็อาละวาดมาถึงฝ่ายเราด้วย ผมคิดว่า เราอาจต้องแวะเยี่ยมพวกกะเหรี่ยงตะเคียนทองที่เหลือตาย และอพยพไปอาศัยอยู่บนถ้ำ แล้วคุมเชิงดูเหตุการณ์ก่อน ไปถึงที่นั่นแล้ว ค่อยหารือกันอีกทีดีกว่า รพินทร์"

"จะอย่างไรก็ตาม ผมตั้งใจไว้แล้วว่า จะไม่ให้ปัญหาเรื่องโขลงไอ้งาดำเข้ามาเป็นอุปสรรคต่อการเดินทางของเราโดยไม่จำเป็นเราจะใช้วิธีเดิม คือพยายามรุดหน้าไปเรื่อย ๆ แต่ถ้ามันตามรังควานหรือสกัดหน้า ก็ปะทะกับมันเท่าที่จำเป็น จะไม่มีการตามล่า หรือตามกำจัดให้เสียเวลา"

รพินทร์พูดขรึม ๆ อเมริกันทั้งสี่คนพยายามอ่านน้ำเสียงและสีหน้าของเขา สแตนลีย์หัวเราะออกมาอย่างเปิดเผย เดินโอบไหล่จอมมัคคุเทศก์ไว้

"หวังว่าการปฏิเสธคำขอร้องจากกะเหรี่ยงหมู่บ้านซับบอน

ที่จะให้ช่วยกำจัด แมน อี๊ทเตอร์ตัวนั้นของพวกเราจะไม่ทำให้คุณยังขุ่นมัว และพูดประชดแดกดันเรานะ”

คำพูดนั้น ทำให้รอยยิ้มปรากฏขึ้นที่ริมฝีปากของสุภาพบุรุษไพร สีหน้าอันแข็งกระด้างจึงแลดูอ่อนโยนขึ้น

“โปรดอย่าเข้าใจผิด ด็อกเตอร์ ผมพูดออกมาจากใจจริง เหตุร้ายต่างๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างทางของการเดินทางครั้งนี้ ผมถือมติประจำใจว่า หลีกได้ก็จะหลีกถ้าหลีกไม่ได้ ก็แก้ไขเท่าที่จำเป็นแต่จะไม่ยอมเสียเวลาโดยใช่ที่ ผมรู้ว่าเหตุร้ายต่างๆ ที่เกิดขึ้นนั้นมันเปรียบเสมือนอาถรรพณ์ของป่าใหญ่ที่จะหาทางสกัดกั้น ไม่ให้เราบรรลุถึงจุดหมายปลายทางตามที่ตั้งใจไว้ได้ ถ้าเราหลงกลมัวแต่ไปยุ่งอยู่กับมันโดยไม่จำเป็น เราก็จะเสียเวลาลงไปทุกที ผมต้องการเดินทางรุดหน้าไปอย่างเร็วที่สุด วันนี้เราอาจยอมเสียเวลาอีกสักวันที่ตะเคียนทอง เพื่อส่งตัวสะเอิงให้กับพวกพ้องของเขา และดูลาดเลาท่าทีของไอ้โขลงช้างผีนั่น เพราะถึงแม้จะเดินอีกต่อไปก่อนค่ำวันนี้ เราก็ทำระยะทางไม่ได้ไกลจากตะเคียนทองเท่าใดนัก เนื่องจากเหลือเวลาเดินอีกเพียง 2-3 ชั่วโมงเท่านั้น”

“ฉันมีลางสังหรณ์ หรือประสาทสัมผัสอะไรอะไรอยู่อย่างหนึ่ง แต่จะถูกหรือผิดไม่ทราบได้”

คริสเอ่ยขึ้นลอยๆ

“สังหรณ์อะไร?”

“การปรากฏตัวของโขลงไอ้งาดำ ที่เข้าเหยียบทำลายหมู่บ้านตะเคียนทอง มีเจตนาเร้นลับแอบแฝงอยู่ด้วย เพราะมันรู้ว่า ถ้ามันเปิดฉากสร้างเหตุร้ายขึ้นกับหมู่บ้านกะเหรี่ยงพวกนั้น

ข่าวก็จะแว่วไปถึงคุณอยู่วันยังค่ำ และถ้าคุณยังมีเลือดของความเป็นพรานใหญ่อยู่ อันเป็นธรรมชาตินิสัยของคุณ คุณก็จะต้องบุกขึ้นมาเพื่อเผชิญหน้ามันเอง นั่นเรียกว่าเป็นการท้าทาย และบัดนี้ ก็บังเอิญว่า คุณได้ทำหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์นำทางของเราบ่ายหน้าขึ้นมาแล้ว ซึ่งก็น่าจะตรงกับวัตถุประสงค์ของมันพอดี เพราะฉะนั้น ไม่ว่าคุณจะนำพวกเราหลีกหลบมันเช่นไร หรือคิดว่าจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับมันสักเพียงไหน มันก็คงจะต้องสกัดหน้าหรือมิฉะนั้นก็ติดตามไปลองดีกับคุณแน่”

รพินทร์งันไป คริสติน่าพูดแทงใจดำของเขาตรงเผง **อย่าว่าแต่หล่อนจะสังหรณ์เช่นนั้นเลย เขาก็มีความรู้สึกบอกตนเองอยู่เร้นลึกเช่นกัน เพียงแต่ไม่พูดออกมาเท่านั้น แม้กับบรรดาลูกน้องของเขาเอง พฤติการณ์ของโขลงไอ้งาดำกับไอ้ผีตายซากพันปีตัวนั้นมันมีเลศนัยลึกลับพิกลอยู่ และดูเหมือนจะมีกับเขาโดยตรง!**

ทั้งเชื้อเชิญ ทั้งท้าทายให้เข้ามาพบ

แต่ถึงอย่างไร เขาก็ไม่อยู่ในฐานะที่จะแสดงความเห็นหรือพูดอะไรกับคนเหล่านี้เกินความจำเป็น

“เราจะเริ่มทำเวลา...”

พรานใหญ่บอก ขณะที่ตบแขนเสื้อขึ้นดูนาฬิกาข้อมือ

“ไม่ควรเกิน 14.30 น. วันนี้ จะต้องเข้าถึงตะเคียนทองให้ได้ หนทางต่อจากนี้จะเป็นป่าทึบโดยตลอดแต่เดินสะดวก ไม่มีอะไรเป็นหลักประกันว่าระหว่างทางเราจะไม่ปะทะกับโขลงช้างอีก เพราะฉะนั้นโปรดเตรียมพร้อมทุกขณะ ผมจะไปเดิน

อยู่ข้างหน้าและจะทิ้งบุญคำกับจันให้เป็นเพื่อนพวกท่านอยู่ทางด้านหลัง มีอะไรผิดปกติ วิทยุเรียกผมได้ทันที”

กล่าวจบ เขาก็หันไปสั่งความกับสมนซ้ายขวาสองสามคำ เข้าใจกันอย่างง่ายๆ แล้วก็ออกสาวเท้าเร่งเวลา ทิ้งฝ่ายนายจ้างทั้งกลุ่มไว้เบื้องหลังทันที แซงขบวนของลูกหาบที่กำลังเดินเข้าแถวเรียงเดี่ยวอยู่เบื้องหน้าขึ้นไปทันที คริสหันมาสบตาเบลแล้วพยักหน้า กระซิบเบาๆ

“รถสปอร์ตแรงสูงแห่งป่า เข้าเกียร์สามพุ่งลิ่วไปโน่นแล้ว เธอควรจะเหยียบคันน้ำมันของตัวเองลงไปหน่อย ตามเขาให้ทันแต่ไม่ต้องแซงหรอก”

อิสซาเบลถอนหายใจเฮือก การที่จะเข้า ‘ประกบ’ ตัวรพินทร์ไว้ ตามที่นัดแนะตกลงกับคริสไม่ได้เป็นสิ่งเหลือบ่ากว่าแรงสำหรับหล่อน แต่เรื่องที่จะเร่งฝีเท้าให้ทันนายคนนั้น หล่อนคงจะต้องหอบซี่โครงบานแน่ ทว่าก็เด็ดเดี่ยวดีเหมือนกัน เพราะเริ่มออกวิ่งเหยาะๆ ตามหลังไปในทันที คี๊ธกับสแตนลีย์ ดูเหมือนจะรู้กันดีอยู่แล้วไม่ทักท้วงอย่างใดทั้งสิ้น แต่เชิดวุธเห็นอาการวิ่งตามหลังรพินทร์ไปของเบลก็ร้องถามอย่างแปลกใจ หัวหน้าคณะจึงตบไหล่บอกเรียบๆ ว่า

“ปล่อยเขาเถอะ เบลคงมีเรื่องที่จะหารืออะไรกับมัคคุ–เทศก์ของเรา พวกเราคุมไปหลังขบวนนี่ดีกว่า”

เมื่อนั้นเอง พ.ต.หนุ่มแห่งกองทัพบกไทยจึงเพิ่งจะไหวทันเฉลียวคิดขึ้นมาได้ ไม่กล่าวอะไรอีก สแตนลีย์หันมาโบกมือเรียกจันกับบุญคำที่เดินถ่วงอยู่หลังสุดให้เข้ามาใกล้ สั่งว่า

“สภาพป่าลึกมากหัวขบวนและท้ายขบวนมีคนคอยระวัง

อยู่แล้ว แต่แถวกลางของพวกลูกหาบขาดพรานคุ้มกัน ฉันคิดว่าจันควรจะไปเดินคุมอยู่ตรงกลาง ปล่อยบุญคำไว้กับพวกฉันไว้คนเดียวก็พอแล้ว”

สมุนซ้ายของรพินทร์รับคำอย่างง่าย ๆ ออกเดินผละจากกลุ่มนั้น ไปเดินขนาบอยู่ระหว่างกลางของแถวลูกหาบทันที ทิ้งให้บุญคำทำหน้าที่เป็นเพื่อนฝ่ายนายจ้างตามลำพัง

ทั้งหมดอยู่ในลักษณะเดินอย่างแข่งกับเวลา เลี้ยวลัดเลาะตัดไปตามเส้นทางด่านแคบ ๆ ที่ดูเหมือนถนนสายเล็ก ๆ ที่ใครมาตัดไว้ให้ มันวกซ้าย เวียนขวา ประเดี๋ยวไต่ขึ้นสูง ประเดี๋ยวเดินลงต่ำ ตามลักษณะอันเป็นมอและมาบ จนไม่อาจกำหนดทิศทางได้แน่นอน สุดแต่หัวขบวนจะนำไปทางไหน

จากการเดินหนักมาแล้ว 3-4 วันที่ผ่านมา เหมือนจะเป็นการซ้อมอุ่นเครื่อง บัดนี้ฝ่ายนายจ้างทั้งหมด เริ่มจะคุ้นเคยและกำลังอยู่ตัวแล้ว ประกอบกับระยะทางในตอนนี้ก็ไม่ถึงกับทุรกันดารชนิดไต่เขาปีนห้วยกันมากนัก นอกจากจะเดินกันไปในลักษณะภูมิประเทศซึ่งถือว่าเป็นพื้นราบ จึงไม่เป็นการทรมานเกินไปนัก เพียงแต่คอยระมัดระวังอย่างเดียว เกี่ยวกับงูพิษขนาดเล็กที่อาจแฝงกายอยู่ตามซุ้มรกริมทาง หรือใต้กองใบไม้แห้งที่หล่นทับถมกันอยู่ ซึ่งถ้าเฉียดใกล้ หรือบังเอิญไปเหยียบมันเข้าก็อาจแว้งฉกกัดได้ เพราะบุญคำกระโดดโหยงเหยงพร้อมกับสบถด่าพึมพำ เมื่อบังเอิญไปเหยียบเอางูกะปะตัวหนึ่งเข้าเต็มเปา แต่เผ่นตัวลอยหนีทันก่อนที่มันจะแว้งขวับมา

สภาพของต้นไม้ และพุ่มพงรอบด้านที่ผ่านไป มันเริ่มบอกถึงสัญลักษณ์อันตรายให้รู้ชัด ลำพังแค่เถาวัลย์ที่เกี่ยวกระหวัดตามลำต้นและพงซุ้มทั่ว ๆ ไป แต่ละเถาก็มีขนาดใหญ่มหึมาขนาดโคนขาอ่อน ส่วนต้นไม้ไม่ต้องพูดถึง อย่างเล็กก็ 3 คนโอบขึ้นไป และบางต้น เพียงแค่พูรากบริเวณโคนต้นของมันเท่านั้น ก็มีลักษณะราวกับกำแพงผนังห้อง สูงท่วมศีรษะ

ป่าทั้งป่าเงียบกริบ ไม่มีวี่แววสัตว์ใด ๆ ทั้งสิ้น นอกจากประเภทเลื้อยคลานบางชนิด ซึ่งทำเสียงแสกสากอยู่กับพื้นดินในอาการตื่นหนี เพราะตกใจอยู่เป็นระยะ ๆ สภาพของอากาศอันทึบครึ้มสลัว แต่ก็ยังพอจะสังเกตเห็นรอบด้าน ริมทางผ่านได้ชัดเจนพอสมควร จักจั่นลองไนส่งเสียงแซ่ระงมไปหมด

กลุ่มของลูกหาบที่เข้าแถวเรียงเดี่ยวกันไป เดินเหมือนเงาผีเพราะแทบจะไม่ปรากฏเสียงเลย พวกนั้นไม่มีการพูดคำใดกันทั้งสิ้น แต่ละคู่รุดหน้าไปด้วยพลังอันแข็งแกร่งและจัดเจนต่อการเดินดงตามวิสัยลูกป่าแท้ ก็คงมีแต่กลุ่มนายจ้างที่รวมกันอยู่หลังขบวนเท่านั้น ที่ซุบซิบสนทนากันไปเบา ๆ

ดร.สแตนลีย์ ชี้ให้พรรคพวกดูร่องรอยของพุ่มพงไม้ริมทางผ่าน ที่เป็นรอยช้างฉีกเปลือกไม้กิน และต้นไม้บางต้นที่มีขนาดไม่ใหญ่เกินไปนัก หักลู่ระเนนพอจะสังเกตเห็นได้เป็นระยะไป และกองมูลที่ยังถ่ายไว้สด ๆ ไม่เกิน 24 ชั่วโมงมานี่เอง

แม้จะมีการเตรียมกายและเตรียมใจมาก่อนล่วงหน้าแล้วก็ตาม ฝ่ายอเมริกันทั้งหมดหรือแม้แต่เชิดวุธเองซึ่งก็คุ้นเคยกับการนิยมไพรมาพอสมควร พอมาเห็นสภาพป่าที่กำลังเดินอยู่

ในขณะนี้ ก็เริ่มรู้สึกตะครั่นตะครอออย่างไรชอบกล เพราะคาดฝันไปไม่ถึงมาก่อนว่ามันจะแลดูน่าสะพรึงกลัวข่มขวัญเพียงนี้ ผิดกับที่คาดหมายกันไว้มาก **มันเป็นดงดิบดึกดำบรรพ์ชนิดที่ชาวเมืองน้อยคนนัก จะมีโอกาสได้ผ่านเข้ามาพบเห็น และมีลักษณะที่ 'บริสุทธิ์' จากกลิ่นไอของนครธรรมอย่างแท้จริง อย่างที่เรียกกันว่า 'ป่าเวอร์จิน'**

และแทบจะไม่ต้องให้คำเตือนอะไรกันด้วยวาจาทั้งสิ้น เห็นจากต้นไม้ขนาดมโหฬาร อายุอย่างต่ำก็กว่า 200 ปีขึ้นไป และซากใบที่หล่นทับถมกันลงมานานจนไม่ทราบกาลเวลา เหง้าหรือบางทีก็ตอไม้ที่พบไปตามเส้นทางอันเนื่องจากต้นเดิมของมันหักโค่นไปเองตามการผันเปลี่ยนของธรรมชาติ ก็เท่ากับเป็นการเตือนให้ทุกคนได้ตระหนักดีอยู่ในใจแล้วว่า บัดนี้ ต่างล่วงล้ำเข้ามาอยู่ในดินแดนอันจะไว้วางใจใดๆไม่ได้เลย ตนเองก็เป็นแต่เพียง 'สัตว์โลกตัวกระจ้อยร่อย' แค่ส่วนประกอบอันน้อยนิดของดงดำ

เมื่อแรกๆ นั้น อาวุธสำหรับป้องกันตัวที่จัดเตรียมกันมาเพราะความไม่รู้จักเส้นทางและสภาพแวดล้อมอย่างลึกซึ้ง ต่างก็คิดว่ามันทรงอานุภาพล้นฟ้าแล้วที่จะเป็นหลักประกันให้แก่ชีวิตตนและพวกพ้องได้ แต่มาบัดนี้ ทั้งคี๊ธ และดร.สแตนลีย์ผู้สั่งไรเฟิลขนาด .458 ลงมา จากการส่งกำลังบำรุงทางอากาศ ก็ยังรู้สึกว่าขนาดลำกล้องของมันช่างเล็กจิ๋วเสียเหลือประมาณเมื่อเทียบกับสิ่งแวดล้อมรอบตัว

คำพูดของรพินทร์ ไพรวัลย์ แต่แรกที่หนองน้ำแห้ง

ซึ่งทุกคนเคยเมินเฉยและคิดยิ้มขบขันอยู่ในใจ บัดนี้มันปรากฏเงาแห่งความจริงให้เห็นแล้ว เพียงแต่จะไม่กล้าเอ่ยกันออกมาเท่านั้น

"อยากจะเห็นถุงพลาสติก หรือหลอดดูดกาแฟตกหล่นอยู่แถวนี้สักชิ้นก็ยังดี"

คริสติน่ากระซิบพึมพำ เหมือนจะรำพึงกับตนเอง ระหว่างกวาดสายตาอย่างระแวงไปรอบด้าน เชิดวุธผู้เดินอยู่ใกล้ที่สุด เพราะคอยสังเกตรูปร่างงามของแม่อเมริกันผมทองทางด้านหลังอยู่ (ซึ่งน่าจะดูเพลินกว่าดูต้นไม้โต ๆ ในขณะนี้) บังเอิญได้ยินเข้าก็เอียงหน้าเข้ามาใกล้กระซิบตอบคำว่า

"ยาก!! ที่ไม่ใช่ป่าสงวน หรือวนอุทยานเขาใหญ่ที่พวกคุณเคยไปเที่ยวกันมาแล้ว ถ้าอยากจะทิ้งกากอารยธรรมของชาวเมืองเอาไว้ เผื่อว่าใครจะเดินมาพบบ้าง ก็มีข้อแนะนำว่าคุณควรจะถอดบราฯ ของคุณออกมา แล้วก็แขวนทิ้งไว้ที่กิ่งไม้ริมทางผ่านนี่ก็ได้"

"พูดบ้า ๆ..."

หล่อนปรายหางตา แล้วหัวเราะอย่างไม่ถือสา

"วุธ คุณเคยเดินป่าเมืองไทยมาหลายครั้งแล้ว ถามจริง ๆ เคยพบสภาพดงดิบอย่างนี้มาก่อนบ้างหรือเปล่า?"

เชิดวุธเบะปาก

"ป่าที่ผมเคยไปส่วนมากนะ รถจิ๊ปแล่นเข้าไปถึงได้ ไม่ถึงกับต้องทำตัวเป็นนักกายกรรมไต่ขอบหน้าผาสูงลิบ ๆ เส้นทางเดินแคบแค่เลียงผาเดินได้ชนิดเรียงเดี่ยวอย่างที่เราผ่านกันมาเมื่อ 2-3 วันก่อนนี้หรอก..."

แล้วเขาก็บุ้ยปากไปยังโคนไม้ใหญ่ เปลือกหนาเป็นเกล็ดต้นหนึ่ง ฝั่งขวามือ ห่างจากแนวทางเดินออกไปประมาณ 10 เมตร ทนนกงกาดง ตัวขนาดเท่าท่อนแขน กำลังเกาะนิ่งอยู่ส่วนหัวอันเต็มไปด้วยหนามเหมือนสัตว์โลกล้านปีของมัน สลับสีเข้มต่าง ๆ ดูเด่นชัด

“โน่น! แม้กระทั่งกิ้งก่า ตัวมันก็โตขนาดที่แทบจะเขมือบคุณได้”

คริสเหลือบมองตาม แล้วทำตาโต

“โอว์!”

หล่อนคราง

“มันดุร้าย แล้วมีพิษหรือเปล่านี่?”

“ผมไม่ทราบ และไม่คิดจะทดลองมันด้วย...”

นายทหารหนุ่มตอบแล้วหันไปถามบุญคำ ครู่หนึ่งก็บอกอเมริกันสาวว่า

“ตามปกติมันจะไม่ทำอะไรใคร นอกจากหนี ถ้าใครเข้าไปใกล้ แต่ถ้าพยายามไปแตะต้องมัน มันก็ต้องกัดเหมือนกัน สำหรับไอ้พันธุ์ที่เราเห็นอยู่นั่น บุญคำบอกว่าไม่มีพิษนอกจากฟันคมเท่านั้น”

ส่วนคี๊ธ ผู้เดินเคียงคู่อยู่กับสแตนลีย์ เปรยว่า

“ไอ้พวกที่มันลอยฟ้าอยู่เหนือเราขณะนี้มันจะรู้บ้างหรือเปล่าว่า ขณะนี้เรากำลังมุดกันอยู่ใต้หลังคาของป่าทึบ ลำบากยากเย็นเหลือเกิน”

ตบท้ายด้วยคำสบถหยาบ ตามนิสัย

“ไม่มีประโยชน์อะไรที่บ่นหรือร้องอุทธรณ์ ในเมื่อเราได้

รับคำสั่งและตัดสินใจทำงานชิ้นนี้แล้ว ฉันแน่ใจว่า หนทางข้างหน้าต่อไป มันคงจะเหลือรับประทานยิ่งกว่านี้มากนัก”

“หวังว่าไอ้เสือนั่น คงไม่หลอกพวกเราให้มาตายเสียกลางเส้นทางหลงสำรวจนี่นะ”

“ฉันเชื่อในความเป็นสุภาพบุรุษ และความซื่อสัตย์ของเขาเต็มเปี่ยม คี๊ธ”

“วิทยุของเราไม่รู้เป็นยังไง ตั้งแต่อยู่ในป่าไผ่นั่นแล้ว รับสัญญาณได้ลำบากเหลือเกิน เสียงติดต่อขาดๆ หายๆ มีคลื่นรบกวนมาก ทั้งๆ ที่มันเป็นวิทยุแบบดีที่สุด เท่าที่เขาจะจัดให้เราได้”

นายคี๊ธบ่นอู้อี้ไปตามเรื่อง

“สังเกต และตรวจสอบไปเรื่อยๆ สำหรับสัญญาณวิทยุ อย่าลืมบันทึกไว้ด้วยว่า บริเวณส่วนไหนบ้างที่รับสัญญาณได้ลำบากหรือติดต่อกันไม่ได้เลย เปรียบเทียบตรวจสอบกับแผนที่ของเรา”

หัวหน้าคณะบอกแผ่วต่ำ

“จากการติดต่อครั้งล่าสุด ก่อนแพ็คของเดินทางมานี่ บนนั้นบอกลงมาว่า ขณะนี้เราอยู่เหนือระดับน้ำทะเลประมาณ 3,500 ฟุต และตามพิกัดที่แจ้งขึ้นไป บนนั้นก็บอกว่า เราเข้าเขตสหภาพพม่าแล้ว ทิศทางบ่ายหน้ามุ่งขึ้นต้นน้ำของสาละ-วิน”

อีกฝ่ายยิ้มออกมาอย่างพอใจ

“ดีแล้ว ที่ข้างบนคอยแจ้งให้เรารู้ตัวว่า เราถูกนำไปทางไหน รพินทร์ยังไม่ได้บอกเราแน่ชัดเลยว่า เขานำเราไปทางไหน

แน่ เอาไว้ได้โอกาส ฉันจะถามเขาดู แล้วเปรียบเทียบกับการคุมเส้นทางของข้างบนว่า จะตรงกันหรือไม่”

“นั่นเป็นการทดสอบที่ดีมาก เราจะได้รู้ว่าเขาปิดบังอำพรางเรา หรือให้ความจริงได้เพียงไหน ลำพังเดินตามไอ้หมอนั่นอยู่อย่างเดียว สุดแต่จะถูกจูงไปแบบนี้ ต่อให้มีแผนที่ในมือเราก็ไม่มีโอกาสรู้เลยว่าเราอยู่ที่ไหน มองไปทางไหนมันก็ ป่า...ป่า...แล้วก็ป่า! หาอะไรเป็นจุดสังเกตไม่ได้เลย และแผนที่ที่เขามอบให้เรามาในครั้งนี้ก็หยาบคร่าวเหลือเกิน”

“เท่าที่ฉันสังเกตดูมาทุกระยะ รพินทร์นำทางเราไปด้วยความชำนาญ และประสาทสัมผัสของเขาเอง มากกว่าที่จะใช้แผนที่ของเรา ซึ่งมอบไว้ให้ก๊อบปี้หนึ่ง”

เมื่อเชิดวุธเดินใกล้เข้ามา คนทั้งสองก็หยุดพูดลงเพียงแค่นั้น

อิสซาเบล ใช้เวลากว่า 15 นาทีแล้ว ที่จะกวดให้ทันรพินทร์ แต่ก็เกินความสามารถเรี่ยวแรงของหล่อนในขณะนี้ที่จะตามให้ทันได้ ทั้งที่หล่อนก็ทิ้งหัวขบวนลูกหาบมาไกลพอสมควร และมองเห็นหลังพรานนำทาง ผู้ก้าวสวบๆ อยู่เบื้องหน้า ห่างแค่ไม่เกิน 30 เมตรนี่เอง

จะว่าหล่อนคล่องตัวน้อยกว่าคริสติน่าก็ใช่ที่ เพราะชั่วโมงฝึกและประสบการณ์ก็ผ่านมาใกล้เคียงนั่นเอง เสียเปรียบกันเล็กน้อย ก็ตรงที่รูปร่างของหล่อนบึ่บบั่บกว่าแม่เพื่อนสาวผมทองเท่านั้น หล่อนเพิ่งจะมาคิดบอกตัวเองเป็นครั้งแรกว่ารอบอกขนาด 38 ของหล่อน มันอาจเยี่ยมยอดเฉพาะการโรมรันกันบนเตียงนอนเท่านั้น แต่ในการบุกป่าฝ่าดง โดยเฉพาะเจตนาจะตามหลังให้ทันมัคคุเทศก์หน้าหิน (ที่หล่อนว่า) คนนั้น

มันเป็นอุปสรรคถ่วงหนักน่ารำคาญเหลือเกิน ถ้าเป็นของที่สามารถถอดกันออกได้ง่ายๆ หล่อนก็อยากจะถอดออกโยนทิ้งเสียร้แล้วร้อด

คนคนนั้นจะรู้หรือเปล่าไม่ทราบว่ามีหล่อนพยายามกวดหลังมาให้ทันในขณะนี้ เพราะตั้งแต่กวดจี้ตามหลังกันมาก็ไม่เห็นหันกลับมามองสักครั้ง ที่น่าประหลาดใจหงุดหงิดเป็นที่สุดของหล่อนก็คือ ไม่ว่าหล่อนจะลงทุนวิ่งก็แล้ว บุรุษผู้นั้นก็ยังเดินดุ่มๆ เป็นปกติ ทิ้งระยะห่างจากหล่อนอยู่เช่นเดิม

หล่อนเหนื่อยแสนเหนื่อย!

จะเอาวิทยุขึ้นมาเรียกในขณะนี้ เพื่อให้เขาหยุดรอก็กลัวว่าพรรคพวกที่เดินด้านหลังจะทราบ เพราะออดสัญญาณของวิทยุที่ใช้ประจำตัวกันอยู่ขณะนี้ ถ้าใครเรียกขึ้นคนเดียวมันก็จะดังขึ้นทั้งหมด 5 คน และถ้าใครเปิดรับฟังก็จะได้ยินกันทั้งหมดพร้อมกัน

เบลเม้มริมฝีปากแน่น ขณะนี้เหงื่อออกโชกตัวหล่อนราวกับอาบน้ำ รวบรวมกำลังเป็นครั้งสุดท้าย แล้วออกวิ่งอีกครั้ง ขณะนั้นร่างของพรานใหญ่กำลังเดินลงสู่ที่ราบต่ำ อันรกไปด้วยเถาวัลย์เกะกะระโยงระยาง เป็นมุมเทลาดลงประมาณ 30 องศา กวดไล่หลังเขาใกล้เข้าไปทุกขณะ การวิ่งลงจากที่สูงชนิดหัวปักหัวปำ

ดูเหมือนอีกไม่เกิน 15 เมตรเท่านั้นที่หล่อนจะทันบัดดลนั้นเอง อย่างที่ตัวเองหรือใครๆ ก็ไม่คาดฝัน อะไรชนิดหนึ่งที่แขวนตัวคอยทีอยู่ก่อนแล้วบนกิ่งไม้เอนที่รกครึ้มไปด้วยไม้เลื้อยประเภทเครือเถา ก็หล่นพลั่กลงมาบนร่างของหล่อน อย่าง

พอเหมาะพอเจาะแม่นยำที่สุด เบลร้องสุดเสียงออกมาได้คำเดียว ก็ล้มกลิ้ง

เจ้าสิ่งนั้น ซึ่งแลดูผาดๆ เหมือนเถาวัลย์ใหญ่ แต่มีลายเหลืองสลับดำกระหวัดรัดพันตัวหล่อนราวกับบ่วงบาศเขม็งแน่นและพันรอบกายอย่างรวดเร็ว ในระหว่างที่หล่อนยังล้มกลิ้งอยู่ มัดเข้ากลางลำตัว ก่อนเสี้ยววินาทีต่อมา แขนทั้งสองก็ถูกขดของมันรวบเอาไว้ด้วย เบลตกใจแทบสิ้นสติ รู้สึกว่ากระดูกแทบจะแหลกเหลวอ่อนน่วมไปในวงรัดนั้น **พอเห็นชัดว่ามันเป็นอะไร หล่อนก็หลับตาแน่น แผดกรี๊ดออกมาสุดเสียงอีกครั้ง ไม่สามารถจะช่วยเหลือตัวเองได้อีกเลย แม้แต่ขยับเขยื้อน...**

บุรุษผู้เดินนำอยู่เบื้องหน้า ได้ยินเสียงร้องในครั้งแรกของผู้ที่ตามมาเบื้องหลังแล้ว พอหันกลับมา ก็มองเห็นภาพที่ปรากฏอยู่ไม่ห่างออกไปนัก พร้อมกับการร้องครั้งหลังเพียงแวบเดียวเท่านั้น

ความเคยชินต่อเหตุการณ์ก็บอกได้ในทันทีว่า อะไรมันเป็นอะไร...

เขาวิ่งย้อนสวนขึ้นเนิน ซึ่งมีร่างของเบลกำลังนอนกลิ้งอยู่ในวงรัดของไอ้หลามขนาดไม่ใหญ่โตเกินไปนักนั้นทันที ขณะนั้นหัวขบวนของลูกหาบที่เดินตามกันมา ยังอยู่บนยอดเนินสูงและก็คงจะมองเห็นเหตุการณ์ด้วยเช่นกัน ทุกคนคงเดินตามเส้นทางนั้นลงมาในสภาพปกติ แทนที่จะแสดงความตื่นเต้นตกใจหรือโวยวายอะไร คนพวกนั้นต่างชี้กันให้ดูแล้วหัวเราะชอบใจเหมือนเห็นเป็นเรื่องสามัญธรรมดาที่สุด

"เฮ้ย! แหม่มผมแดงแกปล้ำกับไอ้หลามว่ะ"

พวกลูกหาบร้องบอกกันต่อ ๆ ไป จันผู้เดินขนาบคุมอยู่กลางขบวน ก็มองลงไปเห็นเหมือนกัน แต่ก็ไม่ได้กระตือรือร้นที่จะเข้าไปช่วยใด ๆ ทั้งสิ้น คงเพียงแต่ยิงฟันยิ้ม และเดินตามขบวนลงไปเป็นปกติ สิ่งที่เกิดขึ้นในส่วนหน้าของขบวนขณะนี้ยังไม่ระแคะระคายใด ๆ ไปถึงพรรคพวกที่เดินตามกันมาเบื้องหลัง เพราะทอดระยะเว้นช่วงกันห่าง ๆ และมีส่วนเนินของพื้นที่บังอยู่

รพินทร์ปราดเข้ามาถึงตัวเบล ซึ่งบัดนี้นอนกลิ้งหลับ ตาปี๋เต็มไปด้วยความตกใจและดูจะสยะแสยงขีดสุด หล่อนร้องไม่ออกอีกต่อไป นอกจากเสียงอึกอักในลำคอ เขาเผ่นเข้ามายืนคร่อมอยู่เหนือร่างของหล่อน ใช้เท้าข้างหนึ่งเตะไปที่บริเวณส่วนศีรษะของมัน ซึ่งยังราบอยู่กับพื้น

ระหว่างที่ใช้กลางลำตัวรัดเหยื่อ พอถูกสัมผัส และรู้แน่ว่ามีสิ่งแปลกปลอมอื่นเข้ามาแทรกการดักเหยื่อของมัน ไอ้หลามผู้มีลำตัวขนาดหน้าแข้งนักฟุตบอลก็ผงกหัวร่าฟู่เข้าใส่ทันที ซึ่งมันก็พอดีกับที่พรานใหญ่รอจังหวะอยู่แล้ว อุ้งมือซ้ายของเขาคว้าหมับเข้าที่ก้านคอของมัน ก่อนที่จะทันอ้าปาก กำแน่นค้ำยันไว้ มือขวาดึงมีดโบวี่ที่ติดเข็มขัดอยู่ออกมา ฟาดคมฉับลงไปยังบริเวณ คอของมันระดับต่ำกว่าที่มือหนึ่งกำไว้

คมมีดแหวะเกล็ด และหนังอันสาก เบ้อเข้าไปเห็นเนื้อขาวเว้อ มันดิ้นสะบัดอย่างรุนแรง แต่กำลังส่วนใหญ่ไปอยู่ที่

กลางลำตัวซึ่งใช้รัดเหยื่ออยู่จึงไม่สามารถจะใช้กำลังทางส่วนด้านหัวได้ถนัดนัก วงรัดที่พันรอบตัวเบลในขณะนี้ยิ่งเขม็งเกลียวเข้าไปอีก จนทำให้หล่อนแทบหายใจไม่ออก

อย่างใจเย็นที่สุด...และยังกะว่าจะจัดการกับสัตว์ที่ตัวเองหมายถลกหนังเอาเป็นอาหาร พรานใหญ่สอดคมมีดเข้าไปตามร่องแผลที่กระหน่ำฟันเปิดทางไว้ก่อนแล้ว คราวนี้เฉือนควั่นรอบคอของมัน แล้วเถือแหวะเนื้อเข้าไปจนถึงกระดูกก้านคอเลือดของเจ้าสัตว์ประเภทเลือดเย็นทะลักแดงฉาน ไหลปรี่

อีกฉั่วเดียว...ที่ฟันซ้ำลงไปยังบริเวณที่เชือดเอาไว้ก่อนแล้ว หัวของมันก็ขาดจากลำตัวติดมือออกมา รพินทร์เหวี่ยงหัวงูหลามเข้าไปในพงรกข้างทาง แล้วก้มลงคลี่ลำตัวของมันที่ม้วนพันร่างของเบลอยู่หลายทบออกอย่างง่าย ๆ ถีบให้ไปกองพะเนินบิดม้วนอยู่ดุบดิกริมทาง เป็นที่น่าสยองใจ ฉุดแขนแม่ผมแดงประคองขึ้น

“ขอโทษ มีดผมทื่อไปหน่อย แต่คุณไม่เป็นไรไม่ใช่หรือ?”

อิสซาเบลหน้าขาวซีด มีอาการเหมือนจะเป็นลม หล่อนไม่เป็นอะไรมากนัก สำหรับการถูกจู่โจมรัดนั้น แต่ตกใจและหวาดสยองระคนสยะแสยงเสียมากกว่า ซวนเซไปพิงต้นไม้ ยกมือเสยผมอย่างหมดเรี่ยวแรง ระหว่างนั้น รพินทร์ก้มลงไปหยิบปืนของหล่อนที่ตกอยู่ ยื่นส่งให้พร้อมกับดึงแขนให้ออกเดินไปพร้อมกับเขา ก่อนที่หัวขบวนลูกหาบจะเดินลงมาถึง

“รพินทร์...”

หล่อนครางออกมา พูดอะไรยังไม่ออก พยายามจะเหลียว

ไปดูกองขดของงูหลาม แต่สุภาพบุรุษไพรฉุดหล่อนให้เดินต่อไปบอกหน้าตาเฉยด้วยเสียงเรียบปกติของเขาว่า

"อย่าไปสนใจกับมันเลย อุบัติเหตุเล็ก ๆ น้อย ๆ เท่านั้น มันทำอะไรคุณไม่ได้หรอก คงเห็นคุณสวยก็เลยกระโดดลงมากอดคุณเล่นงั้นเอง ไปยังไงมายังไงกันนี่ ผมเข้าใจว่าคุณเดินอยู่หลังขบวนอยู่ในกลุ่มพวกเรา ทำไมถึงแยกเดี่ยวมาคนเดียว"

"ฉันพยายามจะตามคุณให้ทันนะซิ!..."

เบลเพิ่งจะรวบรวมสติได้ ร้องลั่นออกมารัวเร็วปรื๋อ

"แล้วไอ้ตัวยาว ๆ นั่นมันก็หล่นลงมาเล่นงานฉันตอนที่ผ่านใต้ซุ้มไม้ทึบโน่น ฉันตามหลังคุณมาติด ๆ ก็เห็นคุณเดินลอดผ่านใต้ซุ้มนั้นมาก่อนแล้ว ไม่เห็นมันทำอะไรคุณเลย แล้วทีทำไมตอนฉันผ่าน มันถึงทิ้งตัวลงมาใส่ ฮื้อย์..."

หล่อนทำตัวสั่นสยิว ขนลุกขนพอง ปากคอสั่นไปหมด

จอมพรานยิ้มให้นิดหนึ่ง

"บางทีจะเป็นเพราะมันเห็นว่าเนื้อคุณหอมหวานน่าสนิทเสน่หามากว่าผมก็ได้ มันรัดคุณเล่นไปงั้นเองแหละ ความจริงตัวมันก็ไม่ใหญ่โตอะไรนัก เขมือบคุณไม่ได้แน่"

"ฉันเกือบตายอยู่แล้ว ถ้าคุณไม่หันมาเห็นเสียก่อน"

เสียงของเบลเล้งลั่นป่า รพินทร์สั่นศีรษะ

"ไม่หรอก...คุณตกใจไปเองเท่านั้น ถึงแม้ผมจะไม่ทันหันมาเห็น ประเดี๋ยวพวกเราก็เดินตามมาถึง และจัดการช่วยคุณได้เอง หรือถ้าคุณมีสติดี และมีมีดติดตัวอยู่ คุณก็จะพอช่วยตัวเองได้ แต่นี่คุณไม่ยอมพกมีด แล้วก็ตกใจจนตั้งสติไม่ได้ ปล่อยให้มัดรัดแขนทั้งสองข้างเอาไว้ด้วย ไอ้หลามตัวนั้นนะ จัดว่า

เป็นตัวเล็ก แต่ก็ทะลึ่งมาก เดินป่าถ้ามีไรเฟิลคู่มืออยู่แล้ว ควรจะมีมีด ดีกว่าปืนพกเพราะจะให้ประโยชน์มากกว่า และถ้าเกิดอะไรขึ้นอย่าตกใจเกินกว่าเหตุ ตั้งสติเสียก่อน แล้วค่อยคิดแก้ไขเหตุการณ์..."

"โอ๊ยตาย! ฉันไม่เคยกับเหตุการณ์อย่างนี้มาก่อน ขวัญหนีดีฝ่อหมด แต่มันกลับดูเป็นเรื่องเล็กน้อยธรรมดาสำหรับพวกคุณเหลือเกิน..."

หล่อนคราง ความขยะแขยงพรั่นพรึงต่อเหตุการณ์ยังไม่หายไปได้โดยง่าย

"คนไส้ไหลนอนแขม็บ ๆ อยู่ ก็ดูเป็นเรื่องเล็กน้อยสามัญธรรมดาสำหรับคุณเหมือนกันไม่ใช่หรือ หมอ เพราะคุณรู้ว่าจะช่วยเหลือเขาได้อย่างไร แล้วคุณก็ช่วยเขาได้อย่างง่าย ๆ ซึ่งพวกผมถือเป็นเรื่องใหญ่ทีเดียว ทีนี้พอคุณถูกงูหลามตัวกระจิริดเย้าหยอกเอาหน่อยเดียว คุณกลับเห็นเป็นเรื่องใหญ่ แต่มันเป็นเรื่องขี้ผงสำหรับพวกผม เอ้า! เช็ดเลือดของมันออกเสีย เปรอะเลอะตัวคุณหมดแล้ว"

เขากล่าวพลางส่งผ้าขาวม้าให้ เบลถอนหายใจเฮือก บ่นอะไรแซดอะไรในลำคอ แล้วเอาผ้าผืนนั้นเช็ดเลือดงู ที่หยดเปรอะอยู่ตามแขน และทรวงอกของหล่อนออก ขณะนั้นเองเสียงวิทยุก็ดังเรียกขึ้น ทั้งของเขาและหล่อน รพินทร์เหลือบมองหน้าแม่ผมแดงแล้วหยิบวิทยุที่เหน็บเอวขึ้นมาเปิด

และก่อนที่จะมีคำถามใด ๆ แว่วออกมา เขาก็รีบบอกสวนไปก่อนว่า

"ไม่มีอะไรครับ อุบัติเหตุนิดหน่อย งูหลามเจ้าชู้ตัวหนึ่ง

มันคงจะนึกรักคุณหมอเบลขึ้นมา ทุกอย่างปกติเรียบร้อย หมอเบลไม่ได้รับอันตรายใดๆ ทั้งสิ้น อาจขัดยอกบ้างเล็กน้อยตอนล้มกลิ้งเท่านั้น”

“เรากำลังเดินผ่านมันอยู่ขณะนี้! ถึงแม้หัวจะถูกตัดขาดไปแล้ว แต่ตัวมันยังเคลื่อนไหวได้ น่าขนลุกเหลือเกิน!”

เสียงของดร.สแตนลีย์อ้าวๆ ออกมาจากลำโพงจิ๋วของวิทยุในมือเขา

“ปล่อยมันไว้อย่างนั้นแหละครับ อย่าสนใจอะไรเลย”

“อาร์ ย ออลไร้ท เบล?”

ครานี้เป็นเสียงของนายคี๊ธ ที่แทรกมาอย่างร้อนรนอย่างไม่แน่ใจนัก รพินทร์ยื่นวิทยุเข้าไปใกล้ปากของแม่ผมแดง แล้วพยักหน้าให้หล่อนพูดกับพรรคพวก

“ไม่ต้องห่วง เรียบร้อย แต่ฉันไม่ชอบอะไรอยู่อย่างหนึ่ง...”

“อะไรรึ?”

เกือบทุกคนทางด้านหลัง ส่งเสียงถามมาเกือบเป็นเสียงเดียวกัน เบลชำเลืองหน้าพรานนำทาง แล้วโคลงหัวช้าๆ

“ระหว่างที่มันกำลังรัดฉันแทบจะขาดใจตายอยู่นะซิ ทั้งขยะแขยงทั้งกลัว แต่นายพรานของเราเขาเข้ามาเอามีดที่อๆของเขาควั่นคอมันเล่นอย่างช้าๆ ทำท่าเหมือนจะถลกหนังมันเตรียมทำเป็นอาหารงั้นแหละ แทนที่เขาจะยิงมันให้ตายเสียในทันทีและช่วยดึงฉันออกให้พ้นวงรัดของมันเร็วกว่านั้น ขนาดบุหรี่ยังไม่ยอมถอดออกจากปากเลย ระหว่างเขาควั่นคอไอ้งูเวรตัวนั้น... เฮลล์!”

คำหลังหล่อนสบถ ทำตาปะหลับปะเหลือกมองหน้าเขา เสียงพรรคพวกด้านหลังหัวเราะอย่างขบขัน รพินทร์ดึงวิทยุออกไปจากการส่งจ่อที่ริมฝีปากของหล่อน แล้วพูด

“ทางสะดวก...ตามมาเรื่อย ๆ โดยปกติ ตัดการติดต่อก่อน”

แล้วก็ดับสวิตช์ เอาวิทยุเหน็บเข็มขัดไว้ตามเดิม ออกเดินเร่งฝีเท้าต่อไปตามลักษณะเดิมของเขาแต่เบลวิ่งตามเหนี่ยวแขนเสื้อไว้

“คุณรพินทร์ ไพรวัลย์...”

คราวนี้หล่อนเรียกนามเขาเต็มยศ

“คุณเป็นสุภาพบุรุษไม่ใช่หรือ?”

“ผมเข้าใจว่าผม ‘เป็น’ นะ”

“ขณะนี้ สุภาพสตรีคนหนึ่ง อุตส่าห์วิ่งตามหลังคุณมาใช้เวลาทั้งหมดกว่า 15 นาที ก่อนที่จะทันเหนื่อยแทบตาย มิหนำซ้ำยังเกือบจะเป็นอันตรายจากงูรัด คุณยังคิดหนีไปเสียอีกหรือ”

พรานใหญ่ทำหน้าฉงนนิดหนึ่ง เลิกคิ้วขึ้น แล้วหัวเราะออกมาเบา ๆ ยอมผ่อนฝีเท้าลง เพื่อให้หล่อนเดินเคียงไปด้วย

“คุณมาลำบากเหนื่อยแรงตามเพื่อหวังให้ทันผมทำไมกัน ผมคิดว่าคุณควรจะไปเดินรวมกับพวกด้านหลังจะดีกว่า ขณะนี้ผมต้องการทำเวลาโดยล่วงหน้าไปก่อน สำรวจลู่ทางไปในตัวด้วยเพราะเรายังวางใจอะไรนักไม่ได้ในเส้นทางก่อนจะถึงตะเคียนทอง”

“ไหน ๆ ฉันก็เดินมาทันคุณนี่แล้ว คุณจะใจร้ายทิ้งฉันโดย

ไม่ยอมผ่อนฝีเท้ารอบ้างเชียวหรือ ฉันคงไม่ถ่วงเวลาคุณให้เสียไปสักเท่าไหร่หรอก ให้ฉันเดินไปกับคุณด้วยสักคน สัญญาว่าจะพยายามเร่งฝีเท้าของตัวเอง ส่วนคุณก็ผ่อนลงมาหน่อยเท่านั้น แทบขาดใจแล้วนะ กว่าจะวิ่งตามคุณมาทันนี่นะ สงสารฉันมั่งซิ!"

คำพูดของหล่อน เต็มไปด้วยอาการวิงวอน และตรงไปตรงมาดี รพินทร์ยิ้ม บอกกับตัวเองว่าเขาชอบในความเปิดเผยของหล่อน (แม้จะกระโดกกระเดกไปบ้าง) มากกว่าท่าทีอันเต็มไปด้วยเลศนัยลึกซึ้งและมักจะมีปริศนาให้คิดของคริสติน่า ถ้าคิดจะคบกันเป็นเพื่อนละก็ คนแบบเบลน่าจะคบได้ง่าย โดยไม่ต้องระมัดระวังตัวแจอย่างคริสผู้ซ่อนเสน่ห์อันแรงกล้าไว้ภายใต้กิริยาท่าทีเงียบขรึมเยือกเย็น

"ตกลง"

เขาบอกง่าย ๆเอื้อมแขนข้างหนึ่งมาโอบรอบตะโพกหล่อนไว้ แล้วนำเดินเคียงคู่กันไป หล่อนหัวเราะออกมาได้อย่างแจ่ม-ใส

"ขอบคุณมาก ที่คุณทำให้ฉันไม่ต้องอายคริส"

หล่อนบอกปนหัวเราะ

"ในเรื่องอะไรกัน?"

"ก็เขาเคยเดินตามทันคุณมาก่อนแล้วนะซิ วันนี้ฉันจะทดลองตัวฉันเองบ้าง ถ้าฉันตามคุณไม่ทัน เขาคงจะนึกยิ้มเยาะ"

"อ้อ! ในระหว่างคุณสองคน คอยเอาชั้นเอาเชิงแข่งขันกันอยู่แค่นี้เองหรือ ในข้อที่ว่า ใครจะเดินตามผมทันหรือไม่"

“ก็ไม่เชิงแข่งขันอะไรกันหรอก ฉันเคยเห็นเขากวดตามคุณทันมาแล้ว ทำไมฉันจะลองตามคุณให้ทันบ้างไม่ได้ ในเมื่อเราก็ไม่ได้มีอะไรด้อยกว่ากันเลย แต่สารภาพว่าฉันอ้ายอ้ายกว่าเขาไปบ้างคุณต้องช่วยฉันบ้างนะ อย่าให้เขาคิดว่าเขาเหนือกว่าฉันในทุกด้าน”

“เช่นอะไรบ้าง?”

“ความสนิทสนมใกล้ชิดกับคุณ ความสนใจของคุณ ที่ควรจะมีให้กับฉันบ้าง ไม่น้อยหน้าไปกว่าเขานะซิ อย่าลืมนะไพรวัลย์ ในคณะของเรามีผู้หญิงสองคนติดมาด้วย คุณควรจะแสดงไมตรีจิตให้เสมอภาคกัน ฉันน้อยใจคุณมาตลอดเวลาแล้วที่คุณเอาใจใส่ต่อคริสมากกว่าฉัน”

“โอ๊ะโห!...”

พรานใหญ่อุทานออกมาพร้อมกับหัวเราะกึ่งขันกึ่งปรานี โอบตะโพกอวบสล้างนั้นให้เคียงข้างแนบชิดเข้ามาอีก แล้วตบเบาๆ โดยมิได้คิดอะไรเกินเลยทั้งสิ้น นอกจากให้ความสนิทฉันเพื่อน ฉันน้องสาว

“ขอโทษ ถ้าหากว่าที่แล้วมา ผมได้ทำอะไรลงไปเป็นเหตุให้คุณคิดเช่นนั้น ความจริงผมก็เอาใจใส่ต่อคุณทั้งสองคนทัดเทียมกันนั่นแหละ ไม่ได้คิดว่าต้องเอาใจใส่กับคนใดคนหนึ่งพิเศษออกไปเลย โดยเฉพาะคุณเอง ก็เป็นคนพูดอะไรตรงๆ เปิดเผยน่ารักดีมาก มิหนำซ้ำผมและคนของผมก็ยังต้องพึ่งคุณมากกว่าคริสเสียอีกในวิชาแพทย์ของคุณ เมื่อคืนนี้ ถ้าไม่ได้คุณผมก็คงแย่ไปแล้ว”

“ฉันรักษาคุณก็จริง แต่คริสเขาก็เฝ้าดูแลพยาบาลคุณ”

"ก็เป็นอันสรุปว่า น่ารักทั้งสองคนนั่นแหละ แต่เป็นไปคนละแบบ ครั้งแรกที่พบกัน ผมก็ไม่คิดหรอกว่าคุณทั้งสองจะเป็นมิตรที่ดีถึงเพียงนี้ นึกว่าจะเข้ากันไม่ได้เสียอีก แต่ผลที่สุดเมื่อเดินทางมาด้วยกัน เราก็คบกันได้อย่างสนิทใจ ไม่เฉพาะคุณสองคนเท่านั้นเคอเนล คี๊ธ หรือ ด็อกเตอร์สแตนลีย์ก็เช่นกัน เดี๋ยวนี้ผมไม่ได้มีความคิดรังเกียจเดียดฉันท์อะไรพวกคุณเลยสาบานได้"

เบลหัวเราะออกมาได้อย่างแจ่มใส ร่าเริง

"ฉันมีอะไรที่น่ารังเกียจ ไม่ถูกชะตากับคุณบ้างไหม นิสัยของฉันอาจไม่เหมือนคริสนะ"

จอมพรานผงกหัวลง

"ผมเข้าใจในข้อนั้น และแยกออกไปถูก คนเราจะให้มีอะไรเหมือนกันหมดย่อมไม่ได้ และอย่าฝืนความรู้สึกหรือฝืนบุคลิกตัวเองจะดีกว่า ถามจริง ๆ เถอะ ผมดูไม่ออกเลยว่าคุณกับคริสใครจะอายุมากกว่ากัน"

"ลองทายซิ"

หล่อนว่า แล้วสะดุดก้อนหินที่โผล่พ้นด่านขึ้นมาทำท่าจะคำมำหน้า แต่รพินทร์คว้าตัวไว้ทัน

"มีคำกล่าวเตือนกันไว้ว่า 'จงอย่าถามอายุของผู้หญิงเพราะเท่ากับท่านบังคับให้เจ้าหล่อนโกหก' ขอโทษอีกครั้งเบลที่ผมเสือกกะโหลกไปยุ่งกับอายุอานามของพวกคุณ มันไม่ให้ประโยชน์อะไรขึ้นมาสักนิด และรู้สึกว่าจะเป็นการไม่สุภาพเอาเสียด้วย ลืมมันเสียเถอะ"

หล่อนไม่สนใจกับคำพูดของเขา บอกมาให้ง่าย ๆ ตามนิสัย

"ความจริง ฉันอ่อนกว่าเขา 2 ปี แต่รู้สึกตัวเองเหมือนกันว่าฉันดูจะแก่กว่าเขาเสียอีก มันเกี่ยวกับรูปร่าง เขาเพรียวสะโอดสะอง ฉันเนื้อมากไปหน่อย แต่เชื่อว่าคงผอมแน่ในการเดินทางตามหลังคุณครั้งนี้"

"ผอมลงน่ะ คงจะดีแน่ แต่ผมกลัวว่าจะมากไปกว่านั้น"

"เอ๊ะ! ยังไง?..."

"ก็กลัวว่าจะเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก หรือดีไม่ดี แม้แต่กระดูกก็จะไม่มีเหลือนะซิ"

เบลมองหน้าเขาแล้วหัวเราะ เอามือผลักไหล่เขาเบา ๆ

"อู๊ฟฟ์! อย่าล้อเล่นน่า"

"วันนี้นึกยังไง จึงพยายามที่จะเดินตามผมมาให้ทัน คุณจะออมแรงและเดินสบายมากกว่านี้ ถ้าหากเดินมาพร้อม ๆ กับพวกของคุณทางด้านหลัง"

"ก็บอกแล้วว่าฉันต้องการทดสอบตัวเองดูบ้างเท่านั้นแล้วอีกอย่างหนึ่งก็อยากจะเห็นอะไรต่ออะไรทางด้านหน้าพร้อม ๆ กับคุณด้วย"

พรานใหญ่ตาสอดส่ายไปยังหนทางอันรกทึบเบื้องหน้าตลอดเวลา เหมือนจะสังเกตอะไรสักอย่างหนึ่ง แต่ปากก็คงพูดเรื่อย ๆ ด้วยน้ำเสียงธรรมดาของเขาว่า

"ความจริง คุณก็เป็นคนตรงไปตรงมา เปิดเผย ทำไมคุณไม่บอกผมตรง ๆ ว่า หัวหน้าของคุณใช้ให้คุณกับคริส คอย 'ประกบ' ตัวผมไว้ตลอดเวลา โดยผลัดกัน"

อิสซาเบลเกือบสะดุ้ง แต่แล้วก็เสหัวเราะเจื่อนจืด

"เขาเพียงแต่สั่งให้เราคอยใกล้ชิดสนิทสนมกับคุณเท่านั้น

ไม่ได้มีเจตนาที่จะ ‘ประกบ’ หรือคอยควบคุมตรวจตราอะไรคุณหรอก เพราะเราสองคนจะมีน้ำยาอะไร แต่ถ้าคุณรังเกียจหรือมีความระแวงแคลงใจอะไร ฉันก็คงไม่กล้าเข้ามาใกล้คุณอีก”

รพินทร์คงยังเงียบสงัดอยู่เช่นนั้น ทั้งคู่เดินเคียงกันไปชนิดไหล่กระทบไหล่โดยรพินทร์ยอมผ่อนฝีเท้าลง แต่ถึงเช่นนั้น เบลก็ยังต้องก้าวเร็วถี่อย่างเหน็ดเหนื่อยอยู่นั่นเอง ในการที่จะเดินเคียงข้างเขาไปได้ พรานใหญ่ไม่กล่าวอะไรอีกทั้งสิ้น และเบลก็เลยพลอยเงียบไปด้วย เพราะการเดินเร่งชนิดนั้น ทำให้ลำคอของหล่อนแห้งผาก ไม่มีแรงที่จะชวนคุยใดๆ ได้ทั้งสิ้น ผิดกับที่ได้ตั้งใจไว้แต่แรก

เวลาผ่านไปตามลำดับ ท่ามกลางการรุดหน้าไปในป่าใหญ่ไพรทึบ ซึ่งไม่มีวี่แววกระโตกกระตากใดๆ เลย ลิง ค่าง หรือชะนีสักตัว ก็ไม่ปรากฏให้เห็น นอกจากพวกกิ้งก่าดงเท่านั้นที่จะพบไปเป็นระยะๆ นอกจากนั้นก็พวกผึ้งตัวโตที่บินว่อนอยู่ทั่วไปและมักจะบินติดตามมาเกาะตามตัว เบลเริ่มร้องอุบอิบในลำคออย่างรำคาญ แต่พรานใหญ่ทำสัญญาณบุ้ยใบ้ให้หล่อนอยู่ในอาการสงบ และชี้ที่อกเสื้ออันรุ่ยร่ายแบะดุมไว้ลึก จนมองเห็นร่องอกสีชมพู เตือนหล่อนกลัดกระดุมเสียให้มิดชิด ป้องกันไม่ให้เจ้าแมลงมีพิษที่ตามบินเกาะนั้นไต่เข้าไปยังผิวใต้ร่มผ้าได้

ประมาณ40เมตรเบื้องหน้าของทิศทางที่จอมมัคคุเทศก์

ทำหน้าที่เป็นเรือนำร่องไปก่อน และเห็นป่าหินย่อมๆ ขวางอยู่เบื้องหน้าในระดับของเนินที่สูงขึ้นไป

รพินทร์หยุดยืนมองไปรอบๆ ในทิศทางเบื้องหน้า เบลเอาหลังพิงโคนไม้ต้นหนึ่งไว้ อ้าปากหอบ เหงื่อเต็มหน้าราวกับเอาน้ำพรม หล่อนเห็นเขาหันกลับไปมองดูขบวนลูกหาบซึ่งมีเกิดและเส่ย หาบคู่กันนำมาข้างหน้า แล้วโบกมือเป็นสัญญาณให้เดินอ้อมเนินไปทางพงรกด้านขวาโดยไต่ไปตามทางเดินเล็กๆ ของสัตว์บางประเภท เลียบริมขอบหุบเหว ตัวเองยังยืนเหมือนจะรอท้ายขบวนอยู่ตรงนั้น โดยมีพวกลูกหาบเฉียดผ่านไปเป็นลำดับ จนกระทั่งกลุ่มของนายจ้างท้ายขบวนเดินตามกันมาถึง ทุกคนมีสีหน้าแปลกใจเล็กน้อยที่เห็นจอมพรานกับเบลหยุดยืนรออยู่

“บนป่าหินนั่น มีแอ่งน้ำย่อมๆ อยู่แอ่งหนึ่ง...”

เขาบอกกับทุกคนที่เดินตรงเข้ามาหา

“ฝนตกหนักเมื่อบ่ายวานนี้ ตรงที่เราพักกันอยู่ในป่าไผ่แต่บริเวณนี้ไม่มีร่องรอยของฝนเลย ผมจะขึ้นไปตรวจดูแอ่งน้ำนั่นหน่อย พวกท่านจะนั่งพักเหนื่อยรออยู่ที่นี่ก่อนก็ได้ ประเดี๋ยวผมจะกลับลงมาแล้วเราจะเดินไปด้วยกัน ตอนนี้ปล่อยให้พวกหาบของล่วงหน้าไปก่อน”

“มีอะไรน่าสนใจบนนั้นหรือ แล้วทำไมคุณไม่ให้พวกเราขึ้นไปด้วยล่ะ?”

สแตนลีย์ถาม รพินทร์ถอดหมวกออกมาเป่าไล่อากาศที่อบอ้าวอยู่ในหมวกของเขาแล้วครอบหัวตามเดิม

“ก็ไม่มีอะไรน่าสนใจเป็นพิเศษหรอกครับ ผมเพียงแต่จะ

ขึ้นไปตรวจระดับน้ำที่เคยผุดซึมขึ้นมาจากแหล่งน้ำซับและร่องรอยอะไรบางอย่างเท่านั้น ลักษณะของแอ่งน้ำมันแปลกมาก ตามปกติแล้วแหล่งน้ำจะอยู่ในที่ลุ่มต่ำเสมอไป แต่นี่มันไปมีอยู่บนเนินสูง พวกสัตว์ป่าและคนป่าที่เดินผ่านไปมามักจะอาศัยแหล่งน้ำนั้นเสมอ เพราะถ้าเป็นฤดูแล้งจะมีอยู่แห่งเดียวเท่านั้นในละแวก 5 ไมล์ รอบด้านนี่ พวกคุณอยากจะตามขึ้นดูด้วยก็ได้ แต่ผมเห็นว่าทุกคนเหนื่อยมาก ก็อยากจะให้ฉวยโอกาสพักขาตรงนี้ก่อน จะให้บุญคำอยู่เป็นเพื่อน”

ทุกคนที่ตามมาถึงภายหลัง ต่างเลือกหาที่นั่งพักและดื่มน้ำในกระติก หัวหน้าคณะโบกมือกับเขา

“ดีเหมือนกัน เราจะรอคุณอยู่ที่นี่ แต่หวังว่าคงไม่นานนักนะเพราะลูกหาบล่วงหน้าไปโน่นแล้ว”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ให้เขาล่วงหน้ากันไปก่อนประเดี๋ยวเราจะตัดทางสกัดหน้า แล้วพบกันได้เอง พวกเราเดินกันตัวเปล่า บุกพงไต่เขาได้สะดวกกว่าพวกที่หาบของหนัก”

กล่าวไม่ทันจบประโยคดี เขาก็ไต่แง่หินบ่ายหน้าขึ้นไปยังจุดหมายที่ชี้บอกทันที...

กลุ่มนายจ้างทั้งหมด รวมทั้งบุญคำ ที่ถูกทิ้งไว้ให้เป็นเพื่อนอีกคนหนึ่ง พากันพักอยู่ตรงบริเวณตีนเนินนั้น ดื่มน้ำสูบบุหรี่และสนทนากันเบา ๆ ร่างของพรานใหญ่ที่ไต่ขึ้นไปตามพื้นลาดชันอันอุดมไปด้วยก้อนหินที่งอกขึ้นมาเกะกะ ห่างสูงขึ้นไปทุกที และชั่วไม่กี่อึดใจ ก็ลับหายไปในเงาบังของหมู่โขดหิน

อันสลับซับซ้อนนั้นตลอดระยะทางที่ผ่านมา เชิดวุธหาโอกาสเดินล้าหลังอยู่ใกล้ชิดกับบุญคำ และชวนคุยซุบซิบกันตามลำพัง โดยที่สแตนลีย์ คี๊ธและคริสติน่าไม่ได้หันมาสนใจอะไรด้วย ตาพรานเฒ่าได้เริ่มเล่าให้เขาฟังแล้วถึงความลี้ลับของนิทรานคร... เรื่องอาถรรพณ์ของมหาคัมภีร์อุบาทว์ที่ชื่อมายาวิน...จอมผีดิบมันตรัย ซึ่งถ่ายทอดวิญญาณร้ายสลับกันกับเสือโคร่งดำ...สุสานมัมมี่อันเร้นลับ ไม่สามารถจะคำนวณอายุได้ และผลที่สุด ความอาถรรพณ์ทั้งหมดก็ถูกรพินทร์ไพรวัลย์แก้ตก ทำลายล้างจนเสื่อมสิ้นไป ก่อนที่จะออกเดินทางต่อในครั้งนั้น

จากคำบอกเล่าของบุญคำ ซึ่งไม่มีอะไรจะต้องปิดบังเชิดวุธ ทั้งนี้โดยคำอนุญาตของพรานใหญ่นั้น ทำให้นายทหารหนุ่มเต็มไปด้วยความฉงนสนเท่ห์ และมหัศจรรย์ใจขีดสุด มันเป็นเรื่องพิสดารเหลือเชื่อ แต่เขาไม่อาจที่จะคิดได้ว่าสิ่งที่บุญคำเล่านั้นเป็นเรื่องเท็จ **และเมื่อได้พิจารณาไตร่ตรองแล้ว ในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับคณะ เมื่อคืนที่ผ่านมาเกี่ยวกับซากของมัมมี่ประหลาดที่เข้ามาอาละวาดพร้อม ๆ กับโขลงช้างไอ้งาดำ มันก็ดูจะมีเค้าเงื่อนที่เชื่อมโยงกันได้ และน่าจะมีอะไรเกี่ยวข้องกันเป็นอย่างมาก**

สิ่งที่บุญคำยอมเล่าให้เขาฟังนั้น ไม่ใช่แกจะนำเรื่องนี้มาพูดขึ้นเอง หากแต่เป็นคำขอร้องของเขา เพราะขณะที่คุยอยู่กับรพินทร์ก่อนหน้าออกเดินทางมานั้น มีอะไรอยู่หลายสิ่งหลายอย่างที่เขาต้องการจะทราบให้ลึกซึ้งลงไปกว่านั้น เพราะตนเองก็เห็นอยู่แล้วว่ามันเป็นเรื่องลึกลับ สังเกตดูบุญคำก็ไม่อยากจะ

พูดอะไรมากนักหาก แต่ถูกเขาเซ้าซี้ซักถามจึงเล่าให้ฟังอย่างเสียไม่ได้

เชิดวุธ เดินคิดหนักมาตลอดทาง และไม่ได้เข้ามารวมกลุ่มอยู่กับคณะอเมริกันอีกเลย เพื่อจะหาโอกาสซักไซ้ไล่เลียงบุญคำให้หมดสงสัย ในทุกสิ่งทุกอย่างที่คณะของ ม.ร.ว.เชษฐาวราฤทธิ์ ภายใต้การนำทางของรพินทร์ ได้ประสบพบเห็นมาก่อนแล้ว

คำบอกเล่าของบุญคำยังไม่ละเอียดนัก มันสุดแต่ว่าเขาจะถามเช่นไร แกก็จะตอบเฉพาะคำถามนั้นๆ ซึ่งไม่ช่วยอะไรให้กระจ่างชัดในความรู้สึกของเขา หรือจะรู้ ก็รู้แต่เพียงว่า เจ้ามอนสเตอร์หรืออมนุษย์ที่เข้ามาก่อความโกลาหลของคณะเดินทาง เมื่อคืนที่ผ่านมา รวมทั้งลากลูกหาบไปสังหารโดยวิธีหักคอเสียสองคนจะต้องมีอะไรเกี่ยวพันกับความเป็นมาแห่ง'นิทรานคร' ที่รพินทร์กับพวกเคยเผชิญมาแล้วเท่านั้น ซึ่งนั่นเป็นการเชื่อมั่นของตาพรานเฒ่าบุญคำ โดยเอาประสบการณ์ของแกที่เคยพบ จากพฤติการณ์ของจอมผีดิบมันตรัยมาก่อนแล้วเป็นข้อระแวงสงสัย

ขณะที่ยังพากันนั่งพัก รอฟังข่าวจากพรานใหญ่อยู่นั้น เชิดวุธไม่ทิ้งโอกาสที่จะประกบตัวบุญคำไว้อีก ทั้งสองนั่งพูดกันซุบซิบตรงพูรากไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง ห่างจากฝ่ายอเมริกันทั้งสี่คนออกมา โดยเสียงพูดจะไม่แว่วไปถึง และกลุ่มอเมริกันก็ยังไม่ได้ระแวงหรือสนใจอะไรที่เขาคุยอยู่กับบุญคำตามลำพัง เพราะมักจะเห็นอยู่แล้วว่า เชิดวุธมีความสนิทสนมชอบคุยกับบุญคำเป็นพิเศษ อันเนื่องมาจากแกเป็นคนแก่ที่สุดในคณะ มีอารมณ์

ขันทะลึ่งคะนองตลกโปกฮาอยู่เป็นประจำ วิธีที่จะล่อให้บุญคำพูด ก็คือติดสินบนด้วยเหล้า พอเชิดวุธส่งกระติกบรรจุบรั่นดีให้แกดวดเข้าไป 3-4 อึก อดีตพรานใหญ่แห่งเขาอึมครึม สมนขวาของรพินทร์ ไพรวัลย์ ก็ไม่คิดที่จะปิดบังอะไรเชิดวุธอีก...

เรื่องของ 'นิทรานคร' ก็ไหลหลั่งออกมาจากคำพูดของแกเป็นฉากๆ สุดแล้วแต่เชิดวุธจะป้อนคำถามออกไป **มันเป็นสิ่งที่สร้างความตื่นเต้นให้แก่เขาเหลือที่จะกล่าวได้ แน่ละเรื่องราวเหล่านี้ คงจะไม่ถูกเปิดเผยออกจากปากคำของรพินทร์อย่างแน่นอน**

"นายทหารรู้แล้ว ก็เฉยๆ ไว้นะ อย่าพูดอะไรให้พวกนายห้าง หรือแหม่มสองคนนั่นฟัง"

แกยื่นหน้าเข้ามากระซิบต่ำๆ ในลำคอ จับเข่าเขาไว้ ตาเหลือบไปยังกลุ่มนายจ้างที่นั่งพักเหนื่อยและคุยกันเองอยู่

"ถึงนายทหารเองก็เหมือนกัน บุญคำจะไม่ยอมบอกอะไรเลย ถ้าไม่ใช่เพราะนายรพินทร์อนุญาตไว้ เรื่องแบบนี้เล่าไปก็ไม่มีใครเชื่อ นอกจากจะพบเห็นกับตา แต่พวกของบุญคำเป็นพยานได้ทุกคน เพราะเจอะมาพร้อมๆ กันนั่นแหละ ไม่ว่าจะเป็นไอ้จัน ไอ้เกิด และไอ้เส่ย ตอนบุกเทือกพระศิวะครั้งนั้น มันมีเหตุการณ์พิสดารที่พูดให้ใครฟังไม่ได้ หลายเรื่องหลายตอนเหลือเกิน เหตุการณ์ของนิทรานครนี่ มันเป็นเพียงส่วนหนึ่งในจำนวนเรื่องมหัศจรรย์หลายสิบเรื่องที่พวกเราพบกันมาแล้ว"

เชิดวุธอัดควันบุหรี่ลึก แล้วคว้าเอากระติกบรั่นดีในมือของบุญคำไปซัดเสียอึกใหญ่ ก่อนจะส่งให้แกอีกครั้ง สะบัดหน้าอย่างมึนงง

“มันเป็นเรื่องที่ฉันไม่คาดคิดมาก่อนเลยว่า จะได้รับฟังจากใคร ต่อให้นักเล่นนิยายโกหกเก่งที่สุด ให้ฉันคิดโกหกขึ้นมาเอง ฉันก็ยังไม่สามารถจะโกหกเรื่องราวได้อัศจรรย์เหมือนอย่างที่บุญคำเล่านี่ มิน่าล่ะ รพินทร์ถึงไม่ยอมพูดอะไรเลย”

นายทหารหนุ่มครางออกมา เค้าหน้าเต็มไปด้วยความงุนงงเหลือที่จะกล่าว

“ตามปกตินายทหารก็รู้ว่า นายรพินทร์แกเป็นคนไม่พูดมากอยู่แล้ว ยิ่งเรื่องราวที่เราไปพบกันมา มันเป็นเรื่องที่พิสดารที่สุดพูดออกไปแล้วใครฟังก็หาว่าเราบ้า แกถึงไม่อยากจะเล่าอะไรทั้งสิ้น นี่แกจะต้องรักและไว้วางใจนายทหารมาก ถึงได้ยอมให้บุญคำเล่าเรื่องนี้ให้นายทหารฟัง”

“ฮือม์ ฉันก็เห็นใจเขา ที่ไม่กล้าจะปริปากบอกความจริงอะไรออกมาในเรื่องแบบนี้โดยเฉพาะกับฝรั่งพวกนั้น”

“ไอ้ฟารั้งมันจะไปเชื่ออะไร ขืนเล่าให้ฟังมัน ‘ก็อด แดมน์’ ให้เท่านั้น ต้องให้มันเจอกับตาของมันเอง แล้วค่อยอธิบายให้ฟังทีหลัง นี่เมื่อคืนนี้ ก็เจอเข้าให้บ้างแล้วแต่ยังไม่ชัดเจน เดินต่อไปอีกสักนิดเถอะ จะยิ่งเห็นของจริงยิ่งกว่านี้ นายรพินทร์แกก็อึดอัดใจอยู่เต็มที จะบอกหรือก็อ้าปากบอกไม่ได้ ไอ้ครั้นจะปิดนิ่งไว้หรือ อันตรายมันก็ทุกฝีก้าว แกต้องห่วงหน้าพะวงหลังสารพัด”

“ใช่ น่าเห็นใจเขามาก...”

เชิดวุธพยักหน้ารับ เม้มปากแน่น ตาหรี่ลง

“ฝรั่งมันเป็นพวกที่ถือตัวว่าเจริญแล้ว เชื่อในด้านวิทยาศาสตร์มากกว่าอะไรทั้งสิ้น ความลี้ลับอาถรรพณ์ในโลกนี้มีอยู่มาก แต่ถ้าสิ่งเหล่านั้นยังไม่มาถึงตัวพวกมัน มันก็ไม่ยอมเชื่อหรอก ถึงจะบอกไปก็หาประโยชน์อะไรไม่ได้ จะเสียคนเปล่าๆ ถ้าฉันเป็นเขา ฉันก็คงยังไม่กล้าเล่าเรื่องอย่างนี้ให้ฝรั่งพวกนั้นฟังเหมือนกัน”

“แล้วนายทหารลองคิดดูว่านายรพินทร์จะลำบากใจเพียงไหน ถ้าฟารั้งพวกนั้นยอมรับรู้ ยอมเชื่อการระวังอันตราย หรือเตรียมรับมือก็จะง่ายเข้า แล้วถ้าไม่บอกให้รู้ ก็ระวังกันลำบากมาตั้งแต่นาทีแรกที่บุญคำไปเห็นไอ้ซากผีนั่น นั่งอยู่ตรงโขดหินเหนือลำห้วย สังหรณ์บอกกับบุญคำทันทีว่า ถ้าเราเผลอหรือพลาดแม้แต่นิดเดียว เป็นต้องถึงชีวิตกันบ้างละ ไม่ใครก็ใครแล้วก็จริงเสียด้วย มันเล่นงานลูกหาบเสียสองคน กะจะเล่นแหม่มเบลเสียอีกด้วย พอดกับทนายหางบอบ และพวกเขาตนขึ้นมาเห็นทันเกิดโวยวายกันขึ้น ไม่ยังงั้นไม่รู้แหม่มเบลจะเป็นยังไงบ้างแล้วป่านนี้ เรื่องของเรื่องก็คือ นายรพินทร์แกจับไข้ไม่รู้สึกตัวเสียคนเดียวเท่านั้น เภทภัยมันก็แทรกเข้ามาทันที บุญคำเตือนแกแล้วเมื่อตอนบ่ายที่พบซากว่าให้จัดการกับมันเสียก่อน แต่แกก็ไม่ทำอะไร ทั้งๆ ที่แกสงสัยอย่างบุญคำเหมือนกัน พอบุญคำจะเอาสายสิญจน์ไปล้อมตัวมันเท่านั้น...เสร็จ! มันย้ายที่ลุกเดินหนี หายไปเสียแล้ว เหมือนกับสมัยไอ้มันตรัยไม่มีผิด”

ตาพรานเฒ่าบ่นอู้อี้ โคลงหัวอยู่ดิกๆ แล้วก็ซดบรั่นดีในกระติกไปพลางเป็นระยะๆ เพราะได้โอกาสแล้ว

เชิดวุธนั่งคิดไปอึดใจใหญ่

“มันเต็มไปด้วยปัญหาเหลือเกินลุงคำ สำหรับเรื่องราวของนิทรานคร กับไอ้ผีดิบที่เข้าเล่นงานพวกเราเมื่อคืนนี้ ก็ไหนลุงคำว่า คุณรพินทร์กับพวกลุงคำล้างอาถรรพณ์ของคัมภีร์อุบาทว์นั่นลงหมดแล้ว ไอ้เสือโคร่งดำนั่นก็ถูกระเบิดแล้ว...ซากมันตรัยก็ถูกเผาป่นไปแล้ว จนกระทั่งคณะทั้งหมดเดินผ่านกันไปได้ ถ้าหากมันมีอะไรเกี่ยวพันกันอยู่อีก ไอ้ผีดิบเมื่อคืนนี้มันจะมาจากไหนด้วยอำนาจของอะไร”

“นี่ซิ มันเป็นเรื่องต้องคิด แล้วก็ยังคิดกันไม่ออก ระหว่างนายรพินทร์กับบุญคำเอง เพราะฉะนั้น ถึงไม่กล้าบอกอะไรแน่ชัดลงไปได้ เราจะต้องดูมันต่อไป อันตรายจากสัตว์ป่าธรรมดาน่ะมันเล็กน้อยมากนายทหาร แต่อันตรายจากความลี้ลับอาถรรพณ์ของป่า ฆ่าพรานหรือนักเดินป่ามาเสียนักต่อนักแล้ว ใครรอดตาย หนีพ้นฝ่าฟันออกมาได้ ก็ไม่มีปัญญาที่จะอ้าปากเล่าให้คนอื่นฟังได้ รู้กันเฉพาะพวกเราที่ผ่านพบมาด้วยกันเองเท่านั้น นายทหารอยากจะรู้อะไรดีๆ ก็หาโอกาสคุยกับนายรพินทร์ดูเถอะ แกคงไม่ปิดนายทหารหรอก แล้วแกก็รู้อะไรลึกซึ้งกว่าบุญคำ นายรพินทร์ไม่ได้ชำนาญแต่เฉพาะการเดินป่าเท่านั้น ไสยเวทอาคมเวทมนตร์คาถาแกก็เหนือกว่าบุญคำมากนัก เว้นแต่แกจะไม่ยอมบอกให้ใครรู้ บุญคำน่ะแค่ลูกศิษย์เท่านั้น...”

แล้วตาเฒ่าจอมสัปโดก ซึ่งบัดนี้ไม่ได้มีอาการคึกคะนองทะลึ่งโลนเหลืออยู่เลย เมื่อเล่าถึงสิ่งที่ผจญมาก่อน ก็ชี้ไปที่พระเครื่อง ซึ่งเชิดวุธห้อยคออยู่

“หลวงพ่อของนายทหารองค์นั้นนะ หมั่นอาราธนาไว้ให้ดีเถอะ ถ้าแกไม่รักและเป็นห่วงนายทหารจริงๆ ละก็ แกก็คงไม่ขอดพระที่ห้อยคอของนายทหาร แล้วเตือนให้คอยอาราธนาหรอก”

เชิดวุธเอามือตะปบหลวงพ่อไว้ สูดลมหายใจลึกอย่างมั่นใจแล้วบอกว่า

“นั่นซิ ครั้งแรกฉันยังไม่รู้เรื่องอะไร ตอนที่เดินเข้าไปร่วมวงนั่นนะ พอคุณรพินทร์ถามถึงพระเครื่อง ว่าฉันมีใช้ประจำตัวอย่บ้างหรือไม่เท่านั้น ฉันขนลกซ่เลย รู้สึกทันทีว่า ถ้ามันจะไม่ชอบมาพากลเสียแล้ว...แล้วพวกของบุญคำล่ะ?”

“ไม่ต้องห่วง นายทหาร ลูกศิษย์ของนายรพินทร์ทุกคนมีของดีไว้คุ้มตัวแล้วทั้งนั้น แกเรียกมาแจกเป็นรายคนเลย ถึงยังไงพวกเราก็เอาตัวรอดได้ เป็นห่วงแต่ฟารั้งพวกนั้นเท่านั้น เรากำลังเผชิญหน้ากับไสยเวทอัปรีย์ของไอ้ผีร้ายที่เต็มไปด้วยอำนาจลึกลับที่สุด บุญคำเองก็อธิบายไม่ถูกเหมือนกัน ว่ามันเป็นอะไรแน่แต่สังหรณ์ขึ้นจับใจว่ามันจะต้องเกี่ยวโยงกับนิทรา-นคร ที่พวกเราเคยถล่มมาแล้วนั่นแหละ แต่อีกคราวนี้ไม่รู้มันจะเล่นกับเราไม้ไหน นายทหารต้องคอยเป็นหูเป็นตาแทนพวกของบุญคำด้วย เพราะอยู่ใกล้ชิดกับฟารั้งพวกนั้น เวลานอนก็นอนรวมหมู่อยู่กับพวกเขา อย่าให้พวกเขาขัดขืนคำสั่งนายรพินทร์เดินแยกเดี่ยวออกไปโดยไม่มีใครอย่างเด็ดขาด ไว้ใจไม่ได้เลย โดยเฉพาะแหม่มสองคนนั่น ขนาดเดินลับตากันแค่ซุ้มไม้หรือจอมปลวกบังเท่านั้น ภัยมันก็จะเข้าถึงตัวได้ก่อนที่จะช่วยเหลือทัน”

"เอาละ ฉันจะคอยช่วยสอดส่องระวังพวกเขาไว้อีกทีหนึ่ง มันน่ากลุ้มใจที่เราบอกความจริงทั้งหมดให้เขาฟังในขณะนี้ไม่ได้ ซึ่งก็ทำให้ต้องคอยเป็นภาระระวังพวกเขาเพิ่มขึ้น เพราะความไม่รู้ของเขานั่นแหละ ว่าแต่ลุงคำพอจะรู้ไหมว่าเส้นทางเดินของเรา จะผ่านเขตนิทรานครอีกหรือเปล่า"

ประโยคสุดท้าย นายทหารหนุ่มกระซิบถาม

ตาพรานเฒ่าเอามือลูบหัว แล้วส่ายหน้าไปมา

"บุญคำก็ไม่รู้เส้นทางเดินของนายรพินทร์เหมือนกัน จะรู้เฉพาะแต่ละวันที่แกกำหนดให้เท่านั้น นิทรานครที่เราผ่านเข้าไปในครั้งนั้น พวกเราทั้งหมดเดินหลงเข้าไปเอง ไม่มีแผนที่ไม่มีเครื่องหมายอะไรชี้บอก และถ้าตั้งใจจะไปกันจริง ๆ บุญคำเองก็ยังไม่แน่ใจว่า เราจะเข้าถูกทางหรือไม่ แต่ถ้าผ่านเข้าไปแล้ว บุญคำจำมันได้หลักฐานเก่า ๆ ก็จะต้องหลงเหลืออยู่ให้เห็นอย่างน้อยก็ปราสาทพันธุมวดี ที่นายใหญ่สั่งให้เอาระเบิดถล่มลงมาราพณาสูร บุญคำเองก็อยากจะกลับไปเห็นอีกครั้งเหมือนกัน จะได้ยืนยันได้แน่นอนว่าในครั้งนั้น พวกเราทุกคนไม่ได้ฝันกันไป..."

บุญคำก็ชะงักกึกไปเฉย ๆ เอามือสะกิดเข่าเชิดวุธ พอนายทหารหนุ่มเหลียวหน้าไปมองตามตาพรานเฒ่า ก็เห็นคริส-ติน่าเดินเข้ามาใกล้ถึงตัวแล้ว

"สองคนนี่คุยกันกะหนุงกะหนิงเหมือนคู่รัก"

หล่อนเอ่ยขึ้น เมื่อก้าวเข้ามาหยุดยืนตรงหน้า

“ขอเข้ามาขัดจังหวะหน่อยเถอะ เพราะเห็นเดินเกาะคู่รั้งท้ายพูดอะไรกันมาตลอดทางแล้ว จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ เอาละขอร่วมวงด้วยคนรังเกียจไหม”

ตาเฒ่าชำเลืองมองดูเชิดวุธแล้วหัวเราะแหะๆกลบเกลื่อนแต่นายทหารหนุ่มวางหน้าเฉย ขณะนี้หล่อนยืนอยู่บนโขดหินสูงกว่าระดับที่เขากับบุญคำนั่งพูดคุยกันอยู่ และเป้ากางเกงปรากฏเป็นรูปตัววีเด่นชัด ยิ่งเปียกชุ่มไปด้วยเหงื่อ ราวกับลงไปแช่น้ำทั้งตัวแบบนี้ มันก็ยิ่งแนบเนื้อ ฟ้องสัณฐานชนิดที่คาดไปไม่ถึงว่าคนที่มีเอวองค์อรชรอยู่ในเกณฑ์สงเพรียวอย่างคริสจะซ่อนรูปถึงเพียงนี้

นายทหารหนุ่มไม่ได้มองที่ใบหน้างามนั้น แต่กลับไปจ้องที่ระดับกลางลำตัว ซึ่งอยู่ในระยะสายตาของเขาพอดี มันก็เป็นเวลาเดียวกับที่เฒ่าเจ้าเล่ห์ประจำป่า พึมพำออกมาว่า

“อื้อหือม์...มะลักกั๊กดีแท้”

คริสคงไม่ได้ยิน หรือมิฉะนั้น ก็คงจับเสียงอุบอิบของบุญคำไม่ถนัด เพราะความสนใจของหล่อนยามนี้จับอยู่ที่เชิดวุธเท่านั้น

“ผมกับบุญคำ กำลังวางแผนโฮโมฯ กันอยู่ ถ้าคุณจะร่วมด้วย ก็ยินดียิ่ง”

“ระวังถ้อยคำหน่อย ฉันไม่ใช่เบลนะ!”

หล่อนเปลี่ยนเป็นภาษาอังกฤษ ด้วยน้ำเสียงชาเย็นต่ำลึกไหล่สะพายเอ็ม 16 ปากกระบอกทิ่มลง มือทั้งสองกอดอกและยืนตระหง่านแยกขาบนโขดหินก้อนนั้น ในลักษณะเดิม **เชิดวุธกระเดือกน้ำลายลงคอ ตอนนี้ดูเหมือนเขาจะลืมเรื่องที่กำลัง**

คุยกับบุญคำหมดสิ้น คริสไม่ใช่คนสวยแต่เฉพาะใบหน้าหรือรูปร่างภายนอกเท่านั้นเลือดหนุ่มคะนองร้อนฉ่าไปหมดยังไม่ยอมเปลี่ยนเป้าหมายของสายตา คิดอยู่ในใจว่า ขอ**ให้ได้โอกาสเหมาะๆ สักครั้งเถอะ พ่อจะปล้ำให้ได้** แต่ปากเจ้าชู้ก็บอกไปว่า

"ก็ใช่ ไม่เหมือนกันหรอก ผมว่าคุณน่าจะประทับใจกว่าเบลมาก พักนอนคืนนี้ ขอนอนใกล้ๆ หน่อยได้ไหม"

"ถ้าสุภาพกว่านี้สักนิด จะน่ารักมาก ไอ้หนู!..."

แม่ผมทองพดรดหัวเขา แล้วหันไปทางบุญคำ ถามเป็นภาษาไทยว่า "มีเรื่องพูดอะไรกันมากมาย ขอให้ฉันรู้บ้างได้ไหมบุญคำ"

ตาพรานเฒ่าขยี้จมูก ตอบอู้อี้ว่า

"ไม่ได้มีความลับอะไรหรอก แหม่ม นายทหารแกมาคุยกับบุญคำแก้เบื่อเท่านั้น แกถามถึงเรื่องป่านั่นแหละ 'เรื่องไอ้ช้างงาดำ'

คำพูดของบุญคำยังไม่ทันจบประโยค ก็ถูกกลบด้วยเสียงระเบิดกึกก้องของไรเฟิล .458 **มันครืนสนั่นขึ้นท่ามกลางความเงียบ สะเทือนไปตลอดบรรยากาศที่แวดล้อมอยู่**

คริสหันหลังขวับไปยังเนินที่รพินทร์หายขึ้นไป...

บุญคำ กับเชิดวุธ เผ่นพรวดขึ้นยืน แล้วกระโจนขึ้นมาบนกองหินเดียวกับที่คริสยืนอยู่

ห่างออกไปเล็กน้อย ตรงตำแหน่งที่อีกสามคนนั่งคุยอยู่เบาๆ ทั้งสแตนลีย์ คี๊ธ และเบลพรีบขึ้นยืนพร้อมกันหมด...

เสียงกระสนที่ระเบิดขึ้นนั่น ดังสะท้านยาวกระทบกับขุนเขารอบด้าน แล้วแว่วสะท้อนกลับไปกลับมาประดุจเสียงฟ้าร้อง

"เฮ้ย!!"

พวกผู้ชายหลายคน อุทานลั่นออกมา

และโดยไม่ได้นัดหมายกันไว้เลย บุญคำ คริส และเชิดวุธโจนลงจากโขดหินก้อนนั้น วิ่งเข้าไปรวมกับฝ่ายของสแตนลีย์กำลังยืนอยู่ในลักษณะตื่นตระหนก คี๊ธกระชากวิทยุออกมากดเรียกทันทีพร้อมกับกรอกคำพูดลงไปเร็วปรื๋อ

"รพินทร์!...เกิดอะไรขึ้น ตอบด่วน"

ไม่มีสัญญาณตอบรับของวิทยุจากพรานใหญ่ที่หายตัวขึ้นไปบนเนินหินข้างหน้านั้นเลย ทกคนหมนคว้างกระสับกระส่ายและมองหน้ากันเอง แล้วก็สะดุ้งขึ้นสุดตัวอีกครั้ง เมื่อเสียง.458 แม็กนั่มแผดสะเทือนเลื่อนซ้ำมาเป็นนัดที่สอง

มันทอดระยะเวลาห่างจากนัดแรกเพียง 10 วินาทีเท่านั้น

"พวกเราตามขึ้นไปเร็ว รพินทร์ฟาดกับอะไรเข้าให้แล้ว!!"

สแตนลีย์ตะโกนลั่นอย่างลืมตัว แล้วออกวิ่งนำหน้าขึ้นไปในทันที คนอื่นๆ ก็กวดตามขึ้นไปเป็นพรวนโดยไม่ยอมฟังเสียงว่าบุญคำจะโวยวายร้องห้ามเช่นไร ในที่สุดพรานเฒ่าก็ต้องแล่นตามขึ้นไปด้วย...

หนทางขึ้นเนินนั้น ในช่วงแรก มันยังเทลาดไม่มากนัก ประมาณ 30 องศา แต่อีกราว 30 เมตร ซึ่งจะขึ้นไปสู่ยอดอันเป็นดงหินลาดชันขึ้นในมม 45 องศาหรือกว่านั้น

สแตนลีย์ ตะกายตัวเองนำขึ้นไปเป็นคนแรก ตามติดด้วยคี๊ธ ซึ่งไล่หลังไปเกือบจะอยู่ในลักษณะเคียงคู่ ถัดมาเป็นอิสซาเบล และคริสติน่า เชิดวุธนั้นรั้งท้ายโดยมีบุญคำกวดตามขึ้นมาทัน

ความตื่นเต้นต่อเหตุการณ์ซึ่งยังไม่ทราบแน่ว่าเกิดขึ้นในทำนองไหน แต่สัญชาตญาณบอกให้รู้ว่า มันต้องเป็นเรื่องร้ายมากกว่าเรื่องดี ทำให้ทุกคนลืมความเหน็ดเหนื่อยหมดสิ้น ต้องการจะขึ้นไปบนยอดของป่าหินให้เร็วที่สุด ทว่าโดยเส้นทางอันสูงชันนั้นทำให้ต้องออกแรงกันอย่างเต็มที่ ผิดกับการวิ่งบนพื้นที่ราบ หรือที่เทลงต่ำหลายเท่านัก

ทั้งหมดจึงอยู่ในลักษณะล้มลุกคลุกคลานตะเกียกตะกายกันไปอย่างทุลักทุเล

หินเอนก้อนหนึ่ง ตั้งขวางอยู่ตรงเส้นทางที่ทุกคนกำลังไต่มุ่งหน้าขึ้นไปในขณะนี้ ส่วนบนอวบใหญ่ แต่ฐานเบื้องล่างที่ติดอยู่กับพื้นนั้นดูจะคอดกิ่วนิดเดียว สภาพของมันตั้งอยู่หมิ่นๆ ในลักษณะธรรมชาติดั้งเดิม ขนาดไม่ใหญ่นัก แต่อย่างน้อยก็สามตันขึ้นไป

บัดนี้ มันเริ่มสั่นคึก และมีอาการสั่นไหวโยกคลอนเล็กน้อย!

คี๊ธผู้วิ่งไต่ขึ้นเนินเยื้องหลังสแตนลีย์ที่ล้ำหน้าไปก่อนเพียงแค่วาเดียว ดูเหมือนจะเป็นคนแรก เพราะเงยหน้าขึ้นไปพบสิ่ง

ผิดปกตินั้น นายพันเอกแห่งยูเอส.อาร์มี่จ้องตาเหลือก แล้วตะโกนสุดเสียง

"ลค เอ้าท์!!"

หัวหน้าคณะผู้กำลังก้มหน้าซอยเท้าอยู่ในขณะนี้แหงนขึ้นมันก็พอดีกับที่ก้อนหินก้อนนั้นเคลื่อนหลุดจากฐานอันปักจมดินอยู่ เห็นดินบริเวณฐานของมันแตกแยกฝุ่นรั่วพรูลงมาก่อน แล้วมันก็ถล่มครืนลงมาประดุจมือยักษ์ผลักกลิ้งตามหนทางลาดชันสวนตรงเข้ามาหาคณะทั้งหมดที่กำลังไต่กันขึ้นไปเป็นขบวนอย่างรวดเร็ว

สแตนลีย์จ้องตะลึงพรึงเพริดแต่คีธพิสูจน์ถึงความว่องไวและสติอันดีเยี่ยม พุ่งเข้าปะทะสหายร่วมงาน ที่ยังมัวแต่ยืนอ้าปากค้างตัวแข็งอยู่ กระชากล้มกลิ้งกระจัดกระจายไปด้วยกัน โดยหลบเบี่ยงเข้าข้างทางในขณะที่หินก้อนนั้นกลิ้งสนั่นหวั่นไหวลงมาอย่างน่ากลัว

จากเสียงร้องของคีธ และจากเสียงสั่นสะเทือนนั้นพวกที่ตามมาข้างหลัง ก็เงยขึ้นไปเห็นวิกฤตการณ์นั้นพร้อมกันหมด และในภาวะการณ์ของวินาทีมัจจุราชอันเกิดขึ้นอย่างกะทันหันเกินความคาดหมายได้ล่วงหน้านี้ ก็แทบจะเรียกได้ว่า ตัวใครตัวมัน ไม่มีโอกาสที่ใครจะร้องเตือน หรือช่วยเหลือกันได้อีกแล้ว

คริสถีบตัวเบี่ยงออกซ้ายของเส้นทาง ซึ่งกำลังไต่อยู่พลิกกลิ้งสามสี่ทอดเข้าไปหมอบหลบอยู่ใต้ชะง่อนหินใหญ่ที่โผล่อยู่ใกล้ๆ เบลนั้นเผ่นแยกออกไปทางด้านขวา แล้วล้มกลิ้งไม่เป็นท่าตกไปอยู่ในแอ่งหินหนึ่งโดยมีเนินส่วนบนของพื้นที่ยันอยู่

เชิดวุธกับบุญคำ หันหลังกลับโกยอ้าวอย่างไม่คิดชีวิต สวนทางลงมาก่อนช่วงหนึ่ง ทั้งสองได้ยินเสียงครืนโครมที่กวดไล่หลังมาอย่างถนัด โดยไม่สามารถจะบอกได้ว่า พวกที่ล่วงหน้าขึ้นไปก่อนนั้น ใครแหลกเละไปบ้างแล้ว พอแล่นลงมาถึงชะง่อนหิน อันมีลักษณะเหมือนคั่นพัก ต่างก็พร้อมใจกันกระโดดโดยไม่ต้องนัดลงไปยังไหล่เนิน ล้มคว่ำคะมำหงายไปตามพื้นที่ลาดต่ำ อันเต็มไปด้วยต้นไม้ขนาดย่อมขึ้นอยู่ประปราย บุญคำหยุดตัวเองได้โดยคว้ากิ่งไม้ติดมือไว้ห้อยต่องแต่ง หวุดหวิดจะหลุดลงไปยังพื้นเบื้องล่างที่มีลักษณะเป็นเหว ข้างเชิดวุธนั้น ระหว่างที่กลิ้งไป ซึ่งตัวเองก็ยังไม่ทราบว่าร่างกายส่วนใดพิการไปบ้างหรือไม่ จากแรงเหวี่ยง แรงกระทบ สำเหนียกได้แต่เพียงตับไตไส้พุงมันขยักขย้อนสะเทือนไปหมด และในที่สุดก็ไปหยุดกระแทกกับโคนไม้อีกต้นหนึ่ง ใกล้ๆ กับบุญคำนั่นเอง

ไม่มีใครตั้งตัวติดในขณะนั้น และไม่รู้ด้วยว่าอาวุธที่ติดมือหรือสะพายไหล่ ของใครร่วงหล่นอยู่ที่ไหนบ้าง ระหว่างที่หลีกหลบเอาตัวรอด หรือจะรู้ ก็รู้อย่างเดียวว่าขณะนี้มือเปล่ายกเว้นแต่ใครที่มีปืนพกติดเอวอยู่เท่านั้น

หินมหาภัยก้อนนั้น กลิ้งตัวลอยละลิ่วกระแทกพื้นเป็นฝุ่นกระจาย สรรพสิ่งที่ขวางหน้ามันอยู่ ถูกชนหักพังพินาศ มันผ่านตำแหน่งที่คีธ และสแตนลีย์ยืนอยู่มาแล้ว สะเก็ดหินปลิวพรูกระเด็นมาหล่นกราวอยู่บนหลังของบุคคลทั้งสอง ซึ่งบัดนี้ซบหน้าแนบดินไขว้มือประสานปิดต้นคอและศีรษะด้านหลังไว้แยกเขี้ยวหลับตาแน่น ต่อมามันก็กระดอนเข้าใส่ตำแหน่งของคริสกับเบล น้ำหนักอันมากกระทบเอาก้อนหินย่อมๆ ให้หลุด

จากที่ กลิ้งตามเป็นบริวารลงมาอีก จากนั้น ก็กวดไล่หลังทั้งเชิดวุธและบุญคำมาติดๆ เพียงแต่ว่า ทั้งสองผู้วิ่งอ้าวสวนลงทางเดิมได้กระโจนหลีกเข้าข้างทางเสียก่อนหวดหวิด ก่อนที่จะถูกบดเละไปชั่ววิบตาเดียวเท่านั้น

มันกลิ้งตูมตาม ครืนโครมต่อไปในทิศทางนั้น จนกระทั่งไปหยุดอยู่ที่โคนไม้ใหญ่ตำแหน่งซึ่งคณะทั้งหมดนั่งพักอยู่แต่แรก เวลาทั้งหมดที่มันเริ่มเคลื่อนไหว และคี๊ธมองขึ้นไปเห็นครั้งแรกจวบกระทั่งหล่นกลิ้งลงมาราวกับรถบดถนน กินเวลาทั้งหมดเพียง 5-6 วินาทีเท่านั้น เมื่อมันไปหยุดนิ่งกระแทกพิงโคนไม้ใหญ่ ซึ่งเป็นผลให้สะเทือนโยกไปทั้งลำต้นขนาด 3 คนโอบ

ระหว่างที่ทุกคนตกอยู่ในภาวะมึนงงมีความรู้สึกเหมือนกับว่าโลกทั้งโลกหมุนไปหมดขณะนี้ ต่างก็ถูกแทรกความรู้สึกขึ้นด้วยเสียงโกญจนาทแปร่นยาวก้องดังสนั่นมาจากตำแหน่งเดิมที่ก้อนหินมรณะก้อนนั้นวางอยู่แต่แรกนั่นเอง

สแตนลีย์กับคี๊ธ มะงุมมะงาหลาขึ้นยืน พอโผล่หน้าพ้นซอกหินที่หลบอยู่ ก็ตัวชาดิกไปอีกครั้ง ร้องลั่นไม่เป็นภาษาออกมาทั้งสองคน คริสและเบล ที่กระจายกันออกไปคนละสองฝั่งทาง ยังไม่ทันจะทรงกายขึ้นมาได้ แต่ก็ได้ยินเสียงนั้นลั่นอื้ออึงไปทั้งสองหูพร้อมกับพื้นดินสั่นสะเทือนอีกครั้ง

สิ่งหนึ่งที่วิ่งเหยาะๆ ตามหลังก้อนหินใหญ่ก้อนนั้นลงมา เป็นสิ่งที่บีบความรู้สึกของสายตาผู้มองเห็น จนลืมตัวทำอะไรไม่ถูกไปชั่วขณะ

ช้างใหญ่ขนาดยักษ์ตัวเดียวโดด ๆ วิ่งสวนทางลงมา พร้อมกับงวงที่ม้วนจุกปาก งาทั้งสองข้างยาวเหยียดและเสยปลายงอนขึ้นกระทบแสงตะวันใกล้เที่ยงเป็นสีดำสนิทราวกับนิลสองหูโบกกระพือพึ่บพั่บ กิริยาอาการของมันที่วิ่งเหย่าสวนทางลงมา พร้อมกับเสียงแผดร้องอย่างดุร้ายนั้น แทบจะทำให้ทุกคนลืมหายใจ มันไม่ได้วิ่งลงมาในลักษณะตื่นตกใจ หรือเตลิด แต่เป็นการวิ่งลงมาอย่างสง่างามและทระนงยิ่ง หันรีหันขวางไปรอบ ๆ ด้าน นอกจากมันเพียงตัวเดียว ที่แลดูประหนึ่งภูเขาเคลื่อนที่ได้แล้ว ไม่มีบริวารใด ๆ ติดตามหรือปรากฏตัวอยู่ใกล้ชิดทั้งสิ้น

ชัดเจน แจ่มใส และจังหน้ากันอย่างที่สุด

ระหว่าง ไอ้มหาวายร้ายงาดำ กับคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์! เพียงแต่ว่า ฝ่ายมนุษย์กำลังตกอยู่ในภาวะที่ไม่อาจทำสิ่งใดลงไปได้เท่านั้น เพราะแตกกระจายกันไปคนละทิศละทาง และยังตั้งตัวไม่ติด

สแตนลีย์ กับคี๊ธ คว้าหมับไปที่ไหล่ ซึ่งตามปกติสะพายไรเฟิลอยู่ก็ใจหายวูบ เมื่อรู้ว่ามันตกหลุดตัวไปที่ไหนเสียแล้ว ระหว่างที่ล้มกลิ้งหลบก้อนหินกันอย่างไม่คิดชีวิต คี๊ธกระชากปืนสั้น .357 จากเอวโดยสัญชาตญาณ แต่หัวหน้าคณะคว้าข้อมือไว้แน่น พูดเร็วปรื๋อ

“อย่า! มันกำลังผ่านเราลงไปแล้ว อย่าไปสะกิดเตือนมันด้วยไม้จิ้มฟัน...”

“ไรเฟิลของแกอยู่ไหน?”

คี๊ธกระซิบมาเร็วปรื๋อเช่นกัน กายสั่นเทิ้ม

“ไม่รู้! คงตกอยู่ริม ๆ ทางนั่นแหละ”

โอกาสอันดีงามที่สุดผ่านพ้นสแตนลีย์และคี๊ธไปเสียแล้ว เพราะทั้งสองปราศจากไรเฟิลขนาดหนักประจำมือ ที่จะซัดกับไอ้คชสารผู้มีงาสีดำสนิทนั้นได้ และบัดนี้มันมาหยุดรีรอ เหมือนจะมองหามนุษย์ตรงตำแหน่งที่คริสและเบลแอบหลบอยู่คนละฟาก ทั้งสองสาวมองเห็นมันอย่างถนัดเช่นกัน แต่ไม่มีใครกล้าเผยอตัวโผล่ศีรษะขึ้นมาเลย นอกจากซุ่มนิ่ง หัวใจแทบจะเต้นหลุดออกมานอกทรวงอก คริสและเบล ก็ทำปืนคู่มือพลัดหล่นเช่นกัน และความฉลาดสอนให้รู้ว่า หากใช้ปืนพกที่ติดตัวอยู่ยิงเมื่อไหร่ ก็เท่ากับฟ้องตำแหน่งที่ซ่อน และให้มันปรี่เข้าขยี้เมื่อนั้น

ชั่วไม่ถึงอึดใจ ที่หมุนคว้าง ร้องก้องคำรามเหมือนจะท้าทายฝ่ายมนุษย์ แล้วมันก็บ่ายหน้าลงตีนเนิน วิ่งป่าถล่มหายลับไปในชั่วพริบตา ก่อนที่ใครจะทันควานหาอาวุธหนักขนาดพอที่จะต่อกรกับมันได้

ทุกคนในจุดต่าง ๆ ที่กระจัดกระจายกันอยู่ในขณะนี้ มองเห็นมันเต็มตาที่สุดเป็นครั้งแรกแม้จะช่วยระยะเวลาอันสั้น

ไอ้งาดำ! มีตัวตนอยู่จริง และงาของมันก็เป็นสีดำจริงสมตามที่กะเหรี่ยงทั้งสามคน ซึ่งเผชิญหน้ากับมันมาก่อนได้บอกไว้!

และไม่มีปัญหา มันเองนั่นแหละ ที่หลบอยู่หลังก้อนหินพอได้โอกาสที่ฝ่ายมนุษย์ไต่เนินลงมา ก็ใช้พลังมหาศาลงัดก้อนหินนั้นให้หล่นกลิ้งลงมา หมายจะให้บดทับแหลกเหลวหมดทั้งขบวน

มิหนำตัวมันเอง ก็ยังวิ่งสวนทางลงมาให้เห็นเสียอีกด้วย

รพินทร์ ไพรวัลย์ล่ะ บัดนี้เขาอยู่ไหน กระสุนไรเฟิลปริศนาสองนัดที่ระเบิดขึ้น เขายิงอะไร จากกรปการณ์ที่ทกคนเผชิญอยู่ในขณะนี้บอกชัดได้ว่า รพินทร์คงยังไม่พบเห็นไอ้งาดำเลยขณะที่หายขึ้นไปบนยอดเนิน และแม้ว่าเขาจะยิงปืนขึ้นสองนัด ก่อนที่ทุกคนจะไต่ตามขึ้นมา ไอ้คชสารมหากาฬตัวนั้น ก็หาได้สะดุ้งสะเทือนหรือเคลื่อนไหวตัวกระโตกกระตากใดๆทั้งสิ้น หากแต่กลับหลบซุ่มตัวนิ่ง คอยจังหวะที่จะงัดก้อนหินให้หล่นลงมาปะทะสกัดกั้นคณะที่ติดตามขึ้นไป อย่างมีเล่ห์เหลี่ยมชั้นเชิงผิดปัญญาของสัตว์เดียรัจฉานทั่วๆ ไป

โกลาหลวุ่นวายกันอีกพักใหญ่ทีเดียว ภายหลังจากที่ไอ้ยักษ์งาดำ วิ่งอย่างประกาศศักดิ์ศรีแฝงไว้ด้วยแววเย้ยหยันของมัน หายลับเข้าไปในป่าทึบด้านล่าง กว่าที่คณะอเมริกันทั้งหมดรวมทั้งเชิดวุธและบุญคำ จะวิ่งเข้ามารวมกลุ่มถามไถ่กันได้

คนทั้งหมดเต็มไปด้วยความฉุกละหุก ตามค้นหาปืนคู่มือของตนหล่นอยู่จนกระทั่งได้ครบ เชิดวุธหัวแตกเล็กน้อย นอกนั้นต่างก็เคล็ดยอกสะบักสะบอม และถูกแง่หินหรือกิ่งไม้กระ-แทกได้บาดแผลกันไปทั่วหน้า แต่ละคนหน้าขาวเผือด อยู่ในอาการเต้นเร่ากันไปหมด นาทีที่ผ่านพ้นไปหยกนั้น ต่างตระหนักได้ดีว่ามันเป็นนาทีที่ชีวิตของแต่ละคนรอดพ้นหัตถ์มฤตยูไปได้ชนิดเส้นยาแดงผ่าแปด อย่างไรก็ตาม ต่างก็โล่งอกและปีติยินดียิ่งแล้ว ที่ไม่เห็นใครในคณะพรรคพวกทั้ง 6 คน เป็นอันตรายถึงชีวิตหรือพิการ

ยังไม่มีเวลาที่จะพูดอะไรกันได้มากทั้งสิ้น ในเมื่อทุกคนยังจิตใจจดจ่ออยู่กับพรานใหญ่ ผู้ภายหลังจากระเบิดกระสุนไรเฟิลขึ้นสองนัดแล้วก็เงียบหายไปราวกับว่า เขาได้อันตรธานไปจากโลกนี้เสียแล้ว

"ทุกคนตามบุญคำมา เร็ว!"

ตาเฒ่า สมุนขวาของรพินทร์ร้องบอกขึ้น ตัวแกเองก็ไต่ลิ่วนำขึ้นไปก่อน โดยสวนขึ้นไปยังตำแหน่งที่หินเอนก้อนนั้นถูกงัดให้กลิ้งลงมา ทั้งหมดจึงไต่ไล่หลังแกขึ้นไปโดยเร็วชนิดแข่งกับเวลา ไม่มีใครคิดที่จะหันไปติดตามไอ้งาดำ ซึ่งแล่นตะโพงราบป่าลับตาไปแล้ว เพราะมีเรื่องสำคัญที่จะต้องห่วงกังวลถึงมากกว่า

ชั่วครู่เดียว ต่างก็มาถึงบริเวณป่าหิน เป้าหมายที่เห็นรพินทร์ลับตาหายไปเมื่อไม่เกิน 10 นาทีมานี้...

บริเวณนั้นเป็นพื้นหินผสมกรวด เกลี้ยงโล่ง ปราศ-จากต้นไม้ใดๆ ทั้งสิ้น มีแต่หินผุดโผล่งอกตะปุ่มตะป่าอยู่ทั่วไป เล็กบ้างใหญ่บ้าง และมาถึงยอดเนินแล้วเช่นนี้ จึงสังเกตเห็นได้ชัดว่า หินก้อนที่กลิ้งลงไปนั้น ถูกพลังมหาศาลของไอ้จ่าโขลงช้างเพชฌฆาตผลักดัน และเสยงัดให้มันหลุดออกจากตำแหน่งที่จมพื้นอยู่เดิมมองเห็นเป็นบ่อ รอยดินลูกรังแยกออกทั้งกระบิ บุญคำไม่พูดอะไรมาก เพียงแต่ชี้ให้ทุกคนดู

คี๊ธสบถลั่น ต่างมีความรู้สึกตรงกันหมด คือเสียดายโอกาสอันดีเลิศนั้น ที่จำเป็นจะต้องปล่อยให้ไอ้ช้างผีสิงลอยนวล

หลุดรอดไปได้ โดยเดินเฉียดผ่านที่ซ่อนกันอย่างหัวซุกหัวซุนของทุกคน เพราะต่างฝ่ายต่างปืนหลุดมือไปหมด ไม่มีใครสามารถลั่นกระสนฝากแผลให้กับมันได้แม้แต่นิดเดียว แต่ถึงอย่างไรก็ยังจัดว่าโชคดีมากแล้ว ที่มันเองก็มองไม่เห็นกลุ่มมนุษย์ที่กระจัดกระจายซ่อนเร้นตัวอยู่ ในขณะที่มันแล่นสวนตามก้อนหินนั้นลงมา

เพียงอีกประมาณ 20 เมตร เท่านั้น ที่บุญคำนำทั้งคณะเลี้ยวลัดไปตามหมู่โขดหินที่ขึ้นอยู่อย่างสวยงามนั้น ทุกคนก็มาถึงบริเวณแอ่งน้ำเล็กๆ เนื้อที่ไม่เกิน 15 ตารางวา ลักษณะเป็นรูปวงรี ภายในที่ล้อมของโขดหินรอบด้านบริเวณริมแอ่งเป็นกรวดเม็ดโตๆ มีเส้นทางด่านเข้ามารวมจุดอยู่ยังตำแหน่งนี้ทุกทิศทาง

“แอ่งน้ำนี้แหละ ที่พรานใหญ่บอกว่าจะขึ้นมาดู”

บุญคำตะโกนบอกทุกคน แล้วออกเดินตรวจอย่างรวดเร็วไปรอบๆ อีกห้าคนก็กวาดสายตาไปทุกทิศทาง ในลักษณะช่วยกันสังเกตร่องรอย พื้นแห้งสนิท และเป็นกรวดหินเสียเป็นส่วนมาก ไม่สามารถจะเห็นเค้าเงื่อนอะไรได้ทั้งสิ้น ทุกคนมาถึงที่นี่ในลักษณะเหนื่อยกระหืดกระหอบ เชิดวุธนั้นก็ยังไม่มีเวลาแม้แต่จะตรวจดูบาดแผลแตกตรงตีนผม บริเวณหน้าผากด้านซ้ายซึ่งไม่ทราบว่าไปกระทบกับอะไรเข้า ปล่อยให้เลือดที่ไหลซึมอยู่ตลอดเวลา หยดลงมาอยู่เหนือคิ้ว พอจะเข้าตา ก็ป้ายแขนเสื้อขึ้นเช็ดเสียทีหนึ่ง สแตนลีย์เองก็เลือดโทรมไปทั้งแขนซ้าย เนื่องจากครูดกับแง่หินระหว่างที่คืบกระชากกลิ้ง

เบล...เสื้อขาดใต้ระดับทรวงอกเป็นปากฉลาม และคริส...

ตะเข็บเป้ากางเกงซึ่งตึงอยู่เดิม บัดนี้แหกออกเป็นทางยาวร่วม 4 นิ้วจนมองเห็นซับในสีดำ ยังไม่มีใครหันมาสนใจกับตัวเองก่อนทั้งสิ้น...สังเกตดูตาพรานเฒ่า เห็นเดินพล่านรอบ ๆ แอ่งน้ำนั้น ระดับน้ำที่พุซึมขึ้นมาจากใต้ดินอันเป็นบริเวณเนินสูงแห่งนี้ จะลึกเท่าไหร่ไม่ทราบ เพราะมองไม่เห็นก้นของมัน เนื่องจากลักษณะน้ำผิดปกติไปจากที่ทุกคนเคยเห็น มันขุ่นคลั่กราวกับสีโอวัลติน บุญคำมีสีหน้าแสดงความฉงนสุดขีด

ต่างพากันนิ่งไปชั่วขณะ และสายตารวมจุดไปอยู่ที่บุญคำ ซึ่งเดินวนเวียนอยู่สองรอบแล้ว

“ตรวจดูให้แน่ชัดซิ รพินทร์ผ่านมาตรงบริเวณนี้หรือเปล่า?”

สแตนลีย์ร้องสั่งมา

บุญคำเค้าหน้ายุ่ง สั่นหัวอยู่ดิก ๆ แต่ยังไม่พูดอะไร ทรุดตัวลงวักน้ำขึ้นมาดม ๆ ขณะนั้นเอง เชิดวุธก็เอาผ้าเช็ดหน้าออกมา ก้มลงที่ขอบแอ่งขยับจะจุ่มผ้าเช็ดหน้าลงไปเพื่อใช้ซับเลือด ตาพรานเฒ่าเหลือบเห็น ก็โดดจับข้อมือไว้อย่างทันการ ร้องลั่น

“อย่ายุ่งกับน้ำนี่เป็นอันขาด!...”

นายทหารหนุ่มชะงัก หน้าตื่น ทุกคนก็จ้องหน้าแกเป็นตาเดียว บุญคำฉุดแขนให้เชิดวุธถอยห่างออกมา เสียงแกโวยละลำละลักมาอีกว่า

“แต่ก่อนนี้ น้ำในแอ่งนี้ใสราวกับตาตั๊กแตน แต่ตอนนี้มันขุ่นออกสีน้ำตาล กลายเป็นน้ำพิษไปแล้ว...โน่น ดูโน่น...!”

แกชี้มือไปกลางแอ่ง ซึ่งมีกิ่งไม้สดบางชนิด ท่อนขนาด

หน้าแข้ง ยังมีใบที่เขียวสดอยู่ ราวกับมีใครเพิ่งตัดหรือหักมาจากไหนสักแห่ง แล้วโยนลงไปไว้กลางแอ่ง ส่วนใหญ่ของมันจมอยู่ใต้น้ำซึ่งมีระดับไม่ลึกนัก โผล่แต่ส่วนปลายขึ้นมาให้สังเกตเห็นได้

“อะไรน่ะ บุญคำ?”

ทุกคนร้องออกมาเป็นเสียงเดียว

“ดูที่กิ่งไม้โน่น...มันเพิ่งถูกลากเอามาโยนทิ้งไว้ในแอ่ง ยางของไม้ชนิดนี้เป็นพิษอย่างแรง มันกระจายออกมาจากกิ่งที่หัก ผสมกับน้ำทำให้สีของน้ำข้นไปหมด สัตว์หรือคนกินเข้าไป ก็จะตายภายในไม่เกินชั่วโมงเดียว ใครมีบาดแผลสด อย่าให้น้ำในแอ่งนี่ถูกเป็นอันขาด ทุกคนถอยห่างออกไป”

เสียงพูดของบุญคำ เอ็ดตะโรโวยวายอยู่เช่นนั้น พร้อมกับโบกมือไล่อยู่ยิกๆ ทั้งหมดอุทานแซดในลำคอ แล้วถอยห่างออกมาทันที

“มันหมายความว่ายังไงกันนี่ บุญคำ ใครเป็นคนเอากิ่งไม้ที่ยางเป็นพิษอย่างแรงมาทิ้งไว้ในแอ่งนี้ และเพื่ออะไรกัน?”

สแตนลีย์ถามเสียงลังเลพอๆ กัน

“บุญคำไม่รู้ว่าใครเอามาทิ้งไว้ แต่สังเกตดูลักษณะกิ่งไม้มันสดๆ อยู่ แสดงว่าไม่นานนักนี่เอง แต่ที่แน่ๆ ก็คือ มันวางยาพิษไว้ที่แอ่งน้ำตรงนี้ ไม่ให้ใครมาใช้ได้ ไม่ว่าคนหรือสัตว์ เป็นเจตนาที่จะทำลายแหล่งน้ำหรือวางยาดักไว้ เพราะมันรู้ว่า ป่าแถบนี้ไม่มีแหล่งน้ำที่ไหนอีกเลย”

ทุกคนตะลึงงันกันไปอีกครั้ง ด้วยปริศนา...

เบล หันไปทางแม่เพื่อนสาว อันเป็นนักเคมีฟิสิกส์ กระซิบ

“คริส เป็นไปได้ไหมอย่างที่บุญคำว่าเกี่ยวกับกิ่งไม้กิ่งนั้น ที่จะทำให้น้ำแอ่งนี้มีพิษขึ้น”

คริสตินาก้มริมฝีปาก หรี่ตาลง มองจับนิ่งไปยังสีขุ่นของน้ำในแอ่ง ซึ่งบางตำแหน่ง ยังเห็นน้ำใสเป็นสายพวยพุ่งรินๆขึ้นมาปะปนแล้วถูกกลืนไปด้วยความขุ่นที่หนาแน่นกว่า

“มีต้นไม้และพืชของเมืองร้อนอยู่หลายชนิด ที่ยางของมันมีพิษอย่างแรง ทำให้เกิดการเบื่อเมาและเป็นอันตรายถึงชีวิตได้ ถ้าดื่มกินน้ำที่ผสมยางไม้นั้นเข้าไป ยาพิษที่เป็นอันตรายต่อระบบโลหิต ซึ่งพวกคนป่าใช้ชุบกับลูกดิกชุบหัวธนู สำหรับไว้สังหารศัตรูก็ทำมาจากยางไม้ประเภทนี้ บุญคำและพวกพรานป่าที่ชำนาญ ย่อมจะรู้จักได้ดีกว่าเรา เพราะฉะนั้นน่าจะเชื่อเขาได้”

“ถ้างั้นก็แปลว่า มีใครมาดักวางยาเบื่อพวกเราไว้ ถ้ารู้ทัน ก็ไม่ต้องกินน้ำ ถ้าไม่รู้ก็ตาย”

เชิดวุธตะโกนก้องออกมา

“ก็อดแดมมิท!”

คี๊ธแหกปากตะโกนสาปแช่งกึกก้อง เสียงนั้นสะท้อนก้องไปในป่าหิน แล้วก้มลงคว้าหินเขื่องก้อนหนึ่งขึ้นมา ขว้างตูมลงไปกลางแอ่งน้ำอย่างเดือดดาลบ้าคลั่ง

สัญญาณร้าย ที่ทุกคนเผชิญอยู่ในขณะนี้ มันเต็มไปด้วยเลศนัยลี้ลับเกินกว่าที่จะค้นหาแหล่งที่มาได้ว่าอะไรมันคืออะไร โชคดีมากสำหรับทุกคน ที่รพินทร์ทิ้งบุญคำไว้ให้คอย

เป็นพี่เลี้ยง เพราะต่างกำลังกระหายน้ำจัดอยู่แล้ว น้ำที่มีติดตัวมาในกระติกก็หมดเกลี้ยงกันตั้งแต่นั่งพักอยู่ตรงตีนเนิน และน้ำที่พอจะมีตนสำรองอยู่บ้างขณะนี้ ก็ติดไปในกระบอกไม้ไผ่ของพวกลูกหาบที่แยกทางล่วงหน้าไปก่อนแล้ว ถ้าหากไม่มีบุญคำร่วมเหตุการณ์อยู่ด้วย ก็ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ทุกคนจะไม่แตะต้องดื่มกินน้ำในแอ่งนั้น เพราะไม่เฉลียวคิดมาก่อน และเพราะความรู้เท่าไม่ถึงการณ์

นายคีฺธตะโกนสาปแช่ง ด่าโวยวายและมีทีท่าว่าจะอาละวาดเอากับก้อนหินรอบตัว เบลโดดเข้าตบหลังป้าบใหญ่พร้อมกับตวาดลั่น เขาจึงได้สติยืนกัดกรามนิ่งอยู่ คริสตินาเอาแขนเสื้อป้ายเช็ดหน้า บัดนี้ลำคอของหล่อนแห้งผาก ทรุดกายลงไปนั่งบนโขดหินอย่างหมดแรง ส่วนหัวหน้าคณะยืนพินิจดูแอ่งน้ำและกิ่งไม้ที่แช่อยู่กลางแอ่งอย่างพินิจใคร่ครวญแล้วกวักมือเรียกบุญคำเข้ามาใกล้

“พรานใหญ่บอกเราว่า เขาจะขึ้นมาดูที่แอ่งน้ำนี่ ให้เราทุกคนคอยอยู่ข้างล่าง ฉันเข้าใจว่าเขาคงจะมีลางสังหรณ์อะไรสักอย่างหนึ่ง บุญคำเชื่อไหมว่า รพินทร์จะมาถึงที่แอ่งน้ำนี้แล้วและมองเห็นกิ่งไม้มีพิษที่แช่อยู่กลางแอ่งน้ำแล้ว?”

“ไม่มีปัญหา นายห้าง พรานใหญ่จะต้องมาดูที่แอ่งน้ำนี้และเห็นแล้วแน่นอน นี่ยังไง...”

ไม่ทันจะจบประโยคด้วยซ้ำ บุญคำส่งก้นบุหรี่แบบฟิลเตอร์ ซึ่งทุกคนจำได้ว่า รพินทร์สูบอยู่เป็นประจำก้นหนึ่งให้สแตนลีย์ดู มันมีรอยสูบไว้เพียงครึ่งตัวเท่านั้น และมีรอยแบนเพราะเจ้าของทิ้งลงกับพื้น แล้วเหยียบให้ดับ

“พบที่ไหน?”

“ตรงโน้น”

แกชี้มือไปยังขอบแอ่งฝั่งตรงข้าม

“ถ้างั้นก็แปลว่า รพินทร์ผ่านมาที่นี่แล้วแน่นอน และจะต้องมีอะไรที่น่าสนใจสำหรับเขามาก จนถึงกับทิ้งบุหรี่ลงอย่างกะทันหันแล้วเดินผละออกจากที่นี่ไป ปัญหามันจึงอยู่ที่ว่า เขาไปไหน และเสียงปืนสองนัด เขายิงอะไร...ตอนนี้เขาอยู่ที่ไหน? เราพยายามเรียกทางวิทยุแล้ว แต่เขาไม่ได้ตอบมาเลย”

บุญคำยืนอึ้ง เหลียวลอกแลกไปรอบตัว ที่เต็มไปด้วยก้อนหิน

“ยังมีอะไรอีกหลายปัญหาค่ะ อาจารย์”

คริสเสริมเบา ๆ เสียงของหล่อนแหบพร่า

“เมื่อเขาเดินขึ้นมาบนนี้โดยผ่านก้อนหินที่ถูกผลักให้กลิ้งลงไปหมายที่จะบดพวกเรา เขาไม่สังเกตเห็นร่องรอยของไอ้งาดำเลยหรือ ว่ามันซุ่มซ่อนอยู่แถว ๆ นี้ รพินทร์คลาดกับมันได้อย่างไรและชั่วไม่เกิน 5-6 นาทีเท่านั้น ที่พวกเราได้ยินเสียงปืนแล้ววิ่งขึ้นมา ไอ้ช้างผีที่มีงาผิดกับช้างทุกตัวในโลกนี้ ก็แอบย่องมาดักทางเราไว้ งัดก้อนหินให้กลิ้งใส่พวกเราทั้งหมด ขณะที่ไต่ทางตามเขาขึ้นมาและไอ้งาดำนั้น โดยทั่วไป มันควรจะคุมโขลงของมันอยู่เป็นกองทัพ เฉพาะวันนี้ เหตุใดมันจึงแยกเดี่ยวมาดักเล่นงานเราอยู่ตัวเดียวโดยไม่มีพรรคพวกบริวารของมันเลยสักตัว มันมีอะไรเกี่ยวข้องกับกิ่งไม้มีพิษที่แช่อยู่ในแอ่งน้ำนั่นหรือเปล่า?”

ทุกคนเข้ามาร่วมกลุ่มกันอีกครั้ง เต็มไปด้วยความงุนงงมืดมนไปหมด

“บญคำ...”

สแตนลีย์หันไปทางพรานเฒ่า

“พอจะนำพวกเราแกะรอยพรานใหญ่ไปได้ไหม เราจะมานั่งรอเขาอยู่อย่างนี้ไม่ได้ เพราะยังเดาไม่ถูกว่าเกิดอะไรขึ้นกับเขา เสียงปืนจากเขาดังสองนัดแล้ว จากนั้นก็เงียบหายไปเลย เรียกวิทยุ ก็ไม่ได้รับคำตอบ”

“ไอ้ได้น่ะมันได้หรอก นายห้าง แต่ตอนนี้บญคำก็ยังเดาไม่ถูกเหมือนกันว่า พรานใหญ่เดินไปทางไหน ถ้าตามผิดทิศทางละก็จะคลาดเคลื่อนกันไปใหญ่ นอกจากก้นยากะแร็ตที่แกทิ้งไว้ให้เห็นนั่น บุญคำไม่พบร่องรอยอะไรอีกเลย พื้นมันเป็นหินแข็ง และมีทางด่านแยกไปได้รอบทิศ พ้นจากเนินป่าหินนี้ลงไปแล้ว ไม่ว่าจะเป็นด้านไหนมันก็ล้วนป่าทึบทั้งนั้น”

“เอายังไงกันดี”

สแตนลีย์ประกาศขอความเห็นผู้ร่วมคณะทุกคน

“ทำไมไม่ลองเรียกวิทยุดูอีกสักพัก โดยตั้งหลักอยู่ที่นี่กันก่อน มันก็จริงอย่างที่บุญคำว่า ถ้าออกตามผิดทิศทางละก็ยุ่งทีเดียว”

เชิดวุธเอ่ยขึ้น

“หรือไม่ก็ให้บุญคำตามไปคนเดียวก่อน จะเร็วกว่าพวกนายห้างทั้งหลายตามไปด้วย ทุกคนรอบุญคำอยู่บนนี้ก่อนก็แล้วกัน”

ตาเฒ่าเสนอ

ฝ่ายอเมริกันทั้งหมดทำตาโต เบลเอื้อมมือมาตะครุบไหล่บอบบาง แต่แข็งแกร่งของแกไว้ทันที

"คนแก่ยังทิ้งพวกเราไปไหนไม่ได้ทั้งนั้น รพินทร์หายไปคนหนึ่งแล้ว ประเดี๋ยวบุญคำก็หายไปเสียอีกคนเท่านั้น พวกพรานคนอื่นๆ ก็แยกทางไปพร้อมกับลูกหาบหมดแล้ว เพราะฉะนั้น ถ้าจะตามพรานใหญ่ก็ไปด้วยกันทั้งหมด ถ้าจะตั้งหลักอยู่ที่นี่ บุญคำก็ต้องอยู่ด้วย"

ตะวันเที่ยงตรงศีรษะแผดแสงแรงกล้า บนป่าหินที่ทุกคนขึ้นมารวมกลุ่มกันอยู่ในขณะนี้ ไม่มีที่ร่มพอจะอาศัยหลบแดดได้เลย มันร้อนระอุไปทั้งนอกและใน จะอาศัยน้ำในแอ่ง ก็เป็นอันหมดหวัง ทั้งหมดเริ่มเต็มไปด้วยความกระสับกระส่าย สแตนลีย์งัดวิทยุประจำตัวขึ้นมาทันที เปิดสวิตช์พยายามเรียกซ้ำๆ อยู่เช่นนั้น

ความหวังเริ่มห่างไกลออกไปทุกขณะ เมื่ออีก 5 นาทีเต็มๆ ยังไม่มีสัญญาณตอบรับใดๆ จากรพินทร์ไพรวัลย์ ทุกคนเริ่มปริวิตก แม้แต่บุญคำเอง บัดนี้เห็นแต่ตาขาวกลอกอยู่ลอกแลก

"ตัดสินใจกันอีกครั้ง จะเอายังไงดี ไม่มีสัญญาณตอบรับเลย" ดร.สแตนลีย์ประกาศเครียดขรม

"ยืนรอกันอยู่แบบนี้ก็ไม่ช่วยอะไรได้ทั้งนั้น เสี่ยงดวงดีกว่า" เปิดวุธระเบิดความอึดอัดขึ้น

ทุกคนเห็นพ้องด้วยทันที เพราะการพยายามติดต่อทางวิทยุไม่ได้ผลมาตลอด ท่ามกลางการสูญหายไปอย่างปราศจากร่องรอยของรพินทร์

พรานเฒ่าบุญคำ ซึ่งยังคงเดินเตร็ดตรวจสอบอย่างถี่ถ้วนที่สุดรอบ ๆ บริเวณใกล้เคียงได้ถูกเรียกเข้ามาทันที

“เป็นอันว่าเราจะเสี่ยงตามรพินทร์เดี๋ยวนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นอยู่กับบุญคำเราหมายถึงการตัดสินใจเลือกทิศทางแกะรอย”

ตาเฒ่าเองก็ร้อนใจอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน พยักหน้ารับทันทีเมื่อได้รับคำสั่ง

"ตกลงไป! นายห้าง บุญคำพอจะมองเห็นเค้าเงื่อนอะไรบ้างแล้ว ทางช่องหินอันเป็นทางด่านด้านเหนือนั้น"

แกชี้มือประกอบ

"บุญคำเห็นใบของต้นไม้มีพิษหล่นอยู่สองสามใบ และตามไปอีกนิดก็เห็นใบของมันตกอยู่อีก มีรอยลากมากับพื้นด้วย และไอ้กิ่งไม้ระยำนั่นก่อนที่จะถูกนำมาโยนลงไปในแอ่งน้ำนี้ มันจะต้องลากมาทางด้านนั้นแหละ ถ้าพรานใหญ่จะไป ก็คงไปทางด้านที่กิ่งไม้ถูกลากมาแน่นอน"

"ถ้างั้นก็ใกล้เคียงกับความจริงที่สุดแล้ว!"

เชิดวุธร้องออกมา พร้อมกับเผ่นพรวดเข้าไปยังตำแหน่งปากทางอันเป็นช่องหินที่บุญคำชี้บอก ก้มลงมองพื้น เสียงอุทานลั่นออกมาอย่างยินดีมีหวังขึ้น โบกมือเรียกพรรคพวกทุกคนพรูกันเข้าไปโดยเร็ว แล้วก็เห็นจริงตามที่บุญคำบอกไว้ แม้พื้นจะเป็นดินลูกรังปนกรวดแห้งสักเพียงใดก็ตาม ร่องรอยของการลากกิ่งไม้ผ่านเข้ามาก็ยังจะพอสังเกตเห็นได้ เพราะมีใบสดของมันสองสามใบตกหล่นห่างกันอยู่เป็นระยะ ระหว่างซอกหินที่แคบที่สุด ก็ยังเห็นรอยกิ่งที่ลากกระทบเสียดสีทิ้งคราบเขียว ๆ เอาไว้

มองตามเส้นทางนั้น เป็นแนวทางอันเคี้ยวคดเลาะไปในระหว่างหมู่ป่าหิน มีท่าว่าลงไปสู่ป่าในที่ตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่งอันหาขอบเขตแน่นอนไม่ได้

ทั้งหมดเคลื่อนออกจากที่ทันทีโดยการนำของบุญคำ

ทว่าขณะนั้นเอง ต่างก็ต้องชะงักกึก วิทยุที่เปิดทิ้งไว้ตลอดเวลาของ ดร.สแตนลีย์ ปรากฏเสียงชัดเจนขึ้น ชนิดที่ทำให้ทุกคนลืมตากว้างอย่างดีใจสุดขีด

"รพินทร์ เรียกทุกคน"

"เฮ้! รพินทร์ พวกเราอยู่นี่ คุณไปจมอยู่เสียที่ไหน!"

หัวหน้าคณะพูดเร็วปรื๋อ ในลักษณะเกือบจะเป็นตะโกน คี๊ธ เบล เชิดวุธ และคริสติน่า ต่างกระชากวิทยุประจำตัวขึ้นมาเปิดพร้อมกันหมด เพราะต่างก็ประสงค์จะซักถามพูดโต้ตอบกับพรานนำทางทั้งสิ้น ในภาวะที่เต็มไปด้วยปริศนามืดมนเช่นนี้

เสียงรพินทร์พูดมาค่อนข้างเร็ว ดังออกมาจากเครื่องรับของทุกคนว่า

"ก่อนอื่น ขออภัยที่ไม่ได้ตอบมาในทันที ปล่อยให้พวกท่านรอกันนาน ผมทำวิทยุตก เกือบหาย ระหว่างที่เดินหา โชคดีที่ยังได้ยินเสียงเรียกจากมัน จึงค้นหาตำแหน่งตกพบ...ขณะนี้ทุกท่านอยู่กันที่ไหน?"

"เรามายืนงงกันอยู่ตรงแอ่งน้ำ บนเนินนี่นานกว่า 6-7 นาทีแล้ว ไม่พบวี่แววร่องรอยของคุณเลย กำลังจะตัดสินใจตามอยู่เดี๋ยวนี้แล้ว พอดีได้สัญญาณเรียกจากคุณ"

สแตนลีย์ยังคงพูดเป็นรถไฟด่วนอยู่เช่นนั้น เต็มไปด้วยความรุนแรงระคนดีใจ

"อยู่ตรงแอ่งน้ำนั้นรึ พระเจ้า! มีใครแตะต้องน้ำในแอ่งบ้างหรือเปล่า?"

คราวนี้เป็นเสียงกระหืดกระหอบ แสดงความตกใจของพรานใหญ่

"ไม่ต้องห่วง โชคดีมาก ที่บุญคำเห็นสิ่งผิดปกติขึ้นเสียก่อน และห้ามเราไม่ให้แตะต้องน้ำในแอ่ง"

"ขอบคุณสวรรค์ ผมกำลังร้อนใจอยู่ในเรื่องนั้น เสียเวลาค้นหาวิทยุตกหายอยู่นานตั้งเกือบ 10 นาที แอ่งน้ำนั้นกลายเป็นพิษไปแล้ว!"

"เรารู้แล้ว บุญคำบอกเรา มีกิ่งไม้มีพิษถูกโยนลงไปแช่อยู่กลางแอ่งน้ำเป็นสีน้ำตาลไปหมด พวกเราก็แทบจะเป็นบ้าตายอยู่แล้ว ที่ไม่ได้ข่าวอะไรจากคุณ หลังจากได้ยินเสียงไรเฟิลดังขึ้นสองนัด คุณปกติเรียบร้อยดีหรือเปล่า ขณะนี้อยู่ที่ไหน เรากำลังออกตามอยู่เดี๋ยวนี้ พอเดินได้ไม่กี่ก้าวเท่านั้น ก็พอดีคุณเรียกมาเสียก่อน"

เสียงคี๊ธตะโกนกรอกลงไปในวิทยุจากมือของตน

"ผมปลอดภัย ปกติดีทุกอย่าง พวกท่านล่ะ อยู่กันครบหรือ?"

"ไฮ ฮันเตอร์" เบลปราศรัยทางวิทยุของหล่อนขึ้นบ้างพร้อมกับหัวเราะเบาๆ

"พวกเราอยู่กันครบนั่นแหละ ฉัน...อาจารย์...คี๊ธ...เชิดวุธ คริส และลูกน้องมือดีของคุณ ตาบุญคำ! ทุกคนเป็นห่วงคุณจนบอกไม่ถูก และเมื่อก่อนหน้านี้ประมาณ 10 นาที ก่อนที่เราจะขึ้นมาถึงยอดป่าหินตำแหน่งแอ่งน้ำที่คุณอ้างว่าจะขึ้นมาดูนี่น่ะ พวกเราทั้ง 6 คนเกือบแหลกเหลวไปแล้ว คุณอาจไม่รู้ ถ้าขณะนี้คุณอยู่ห่างจากเราออกไปมาก"

“เกิดอะไรขึ้น?”

เสียงจอมมัคคุเทศก์จากเลานด์สปีคเกอร์ของวิทยุจิ๋วในมือของทกคนถามสวนมาอย่างตกใจ ระคนเร่าร้อน อิสซาเบลพยักหน้าไปทางหัวหน้าคณะเพื่อให้ตอบแทน

“เราได้ยินเสียงปืน สองนัดจากคุณ...”

ดร.สแตนลีย์ระงับความตื่นเต้นลงได้แล้ว เล่าความจริงที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้รพินทร์ฟังทางวิทยุติดต่อ

“พวกเราที่นั่งรออยู่ตีนเนินทั้งหมด พยายามเรียกคุณด้วยวิทยุ แต่ไม่ได้ยินเสียงตอบทำให้ตกใจกันมาก ผมและทุกคนวิ่งขึ้นมาบนเนินเพื่อตามหาคุณ แต่ขณะที่เราวิ่งไต่ทางขึ้นมาเกือบจะถึงยอดนั่นเอง หินใหญ่ก้อนหนึ่ง ก็ถูกกำลังอะไรชนิดหนึ่งผลักดันให้หลุดร่วงลงมา มันกลิ้งสวนทางจะทับพวกเราทุกคน ต่างคนต่างหลีกเข้าข้างทางเอาตัวรอดกันไปได้อย่างหวุดหวิดปืนผาหน้าไม้พลัดหลุดจากมือหมด ตอนนั้นเราไม่รู้ว่าใครเอาตัวรอดได้ หรือใครเคราะห์ร้ายแหลกเหลวไปบ้างแล้ว...”

เสียงรพินทร์อุทานอะไรลั่นออกมา

“แล้วยังไงต่อไปครับ”

“ระหว่างที่เราต่างกลิ้งกระจัดกระจาย หมอบหลบหินกันอยู่ชนิดตัวใครตัวมัน เราก็เห็นไอ้ยักษ์ตัวหนึ่ง ส่งเสียงร้องลั่นแล่นสวนลงมา...เราเห็นกันถนัดหมดทุกคนนั่นแหละ...ช้างใหญ่ขนาดเกือบเท่าตัวของช้างป่าทั่วๆไป งาทั้งสองข้างดำสนิทเป็นสีนิลจริงๆ! ไอ้งาดำมีตัวตนอยู่จริง รพินทร์ เราสาบานได้! และมันนั่นแหละ ที่คอยดักซุ่มงัดก้อนหิน ระหว่างที่พวกเราหลบอยู่ปืนก็หลุดพลัดจากมือไปหมด”

“ไอ้งาดำที่กะเหรี่ยงพวกนั้นเล่าให้ฟังนะรึ”

คราวนี้เสียงของรพินทร์กลายเป็นตะโกนขึ้นบ้าง ดังลั่นไปหมด ในวิทยทกเครื่องที่เปิดติดต่อกับเขาอยู่ในขณะนี้ แสดงว่า เขาไม่ระแคะระคายอะไรมาก่อนเลย ขณะที่ผ่านขึ้นมาบนเนิน

“เราไม่รู้ว่าเป็นไอ้งาดำตัวเดียวกับที่กะเหรี่ยง 3 คนเล่าให้เราฟังหรือเปล่า แต่มันก็มีงาสีดำสนิทอย่างแท้จริง ผิดแปลกไปกว่าช้างทุกตัวในโลกนี้ ขนาดใหญ่มาก...ใหญ่จริงๆ รพินทร์ยังกะภเขาเคลื่อนที่ ขณะที่มันวิ่งสวนทางตามก้อนหินลงมา โชคดีที่พวกเราต่างหลบหิน แยกย้ายกันอยู่และหมอบตัวนิ่ง ทำให้มันมองไม่เห็น และมันก็วิ่งลงเนินเข้าป่าหายไป ไม่มีพวกเราคนใดยิงมันได้ทันเลย เพราะไรเฟิลหลุดมือกันไปหมด แม้แต่ชีวิตก็แทบจะเอากันไม่รอด ตอนที่หนีหินใหญ่ก้อนนั้น ทุกคนไม่ได้รับอันตรายสาหัสอะไร มีแต่หัวแตก ถลอกปอกเปิกกันไปบ้างเท่านั้น ระหว่างกลิ้งตัวหลบ”

“ขอบคุณสวรรค์! นี่ผมไม่รู้เรื่องอะไรเลย ที่เกิดกับพวกท่านด้านหลัง ผมกำลังมีเรื่องจำเป็นติดพันอยู่ โชคดีมากแล้วที่ทุกคนไม่เป็นอันตรายอะไรมาก ถ้างามันมีสีดำจริง มันก็น่าจะเป็นตัวเดียวกับที่พวกกะเหรี่ยงเล่าให้ฟังนั่นแหละ แสดงว่าพวกท่านมีโอกาสได้เห็นมันชัดเจนแล้ว แต่ผมยังไม่ทันได้เห็นเลย มันแอบอยู่ตรงชะง่อนหินริมปากทางที่พวกท่านไต่ขึ้นมาหรือครับ?”

“ใช่! หลักฐานมันบ่งชัดเช่นนั้น เราทั้งหมดยังแปลกใจว่าเหตุใดคุณล่วงหน้าขึ้นมาก่อนแล้ว แต่ทำไมถึงไม่เห็นมันบ้าง คุณไม่เห็นเลยรึ?”

คริสติน่าร้องถามไปเป็นประโยคแรกของหล่อน ระหว่างที่เปิดรับฟังอยู่

"ผมไม่เห็นหรือระแคะระคายมันเลย แสดงว่าถ้ามันคอยดักเพื่อจะงัดหินใส่พวกคุณ มันก็ต้องแอบซุ่มอยู่ก่อนแล้ว และระมัดระวังไม่ให้ผมเห็น ผมเองก็ไม่ทันสังเกตอะไรมาก เพราะมีสิ่งอื่นที่เรียกความสนใจมากกว่า...ว่าแต่มีมันตัวเดียวเท่านั้นหรือครับ ที่แล่นสวนลงไป"

"ตัวเดียวโดด ๆ ไม่มีลูกน้องบริวารอยู่กับมันด้วยเลยแล่นลงป่าทึบหายไปแล้ว พวกเราทั้งหมดเห็นมันในเวลาไม่ถึงนาทีเท่านั้น แต่ก็เห็นได้ชัด ยืนยันได้ตรงกันหมด ว่ามันเป็นช้างที่มีงาสีดำแน่นอน ผมจะยิงมันด้วยปืนสั้นแล้ว แต่บ๊อบห้ามไว้ทัน และก็โชคดีที่บ๊อบห้ามไว้ ถ้าผมยิงมันเข้า มันก็คงวิ่งเข้ามากระทืบผมแบนแน่นอน ตอนนั้นบังเอิญมันมองไม่เห็นพวกเราคนใดเลย และคงไม่ต้องการอยู่เป็นเป้าให้เห็นนานนัก พอแล่นตามหลังก้อนหินลงมา ก็ฉวยโอกาสลงป่าด้านล่างหายไปเลย ถ้ามีไรเฟิลติดมืออยู่บ้างสักคน คงได้ยิงแล้ว น่าเสียดายโอกาสเหลือเกิน"

คี๊ธเล่าทางวิทยุ สบถสาบานแซดไปพลาง

"ไม่ต้องเสียดายโอกาสครับ ปล่อยมันไปก่อนไม่ช้าก็เร็วเป็นได้ประจันหน้ากันอีกแน่นอน พวกคุณพ้นอันตรายได้ก็ควรนับว่าเป็นโชคที่สุดแล้ว ผมไม่ได้เงียบหายไปเฉย ๆ ตั้งใจจะส่งข่าวอยู่เหมือนกัน แต่ก็อย่างที่บอกแล้ว เหตุการณ์ฉุกละหุกที่เกิดขึ้นทางด้านผม ทำให้วิทยุหล่นหายระหว่างทาง เพิ่งค้นพบเก็บได้เดี๋ยวนี้เอง"

รพินทร์ ไพรวัลย์ บอกมาโดยเร็ว แม้ว่าทุกคนในขณะนี้จะยังไม่รู้ว่าเขาอยู่ที่ไหนอย่างไร แต่ก็ใจชื้นปลอดโปร่งขึ้นแล้ว เมื่อได้รับสัญญาณพดโต้ตอบจากวิทย แสดงว่าเขาปกติเรียบร้อยและปลอดภัยแน่นอน

“คุณยังไม่ได้บอกเราเลยว่า ขณะนี้คุณอยู่ที่ไหน และเกิดอะไรขึ้นทางด้านคุณ”

เชิดวุธถามขึ้นบ้าง

“ผมอยู่ไม่ห่างไกลจากบริเวณ ยอดของป่าหินที่พวกท่านยืนอยู่ในขณะนี้นักหรอกครับ ประมาณไม่เกิน 1 ไมล์ ทางด้านเหนือของเนิน”

“แล้วยิงอะไรสองนัด เมื่อกี้นี้?”

คริสซักสวนไปทันทีก่อนที่เขาจะพูดจบประโยคเสียด้วยซ้ำ

เสียงรพินทร์นิ่งไปกึ่งอึดใจอย่างมีเลศนัยชวนคิด ทุกคนบนเนิน ที่ถือวิทยุอยู่ในขณะนี้ รวมทั้งบุญคำด้วยต่างมองหน้ากันเอง

“ได้ยินไหม ไพรวัลย์ เราร้อนใจ ต้องการรู้ว่าคุณยิงอะไรสองนัด ทำไมไม่ตอบ นั่นคุณยังอยู่หรือเปล่า...หรือว่าตายไปแล้ว”

คราวนี้เสียงของคริสเกือบจะเป็นตวาด เพราะความรุ่มร้อนใจเหลือที่จะกล่าว

มีเสียงหัวเราะเบา ๆ แสดงว่ารู้ในอารมณ์ของผู้ถาม แล้วก็ตอบมาเรียบ ๆ ว่า

“ผมยังมีชีวิตอยู่ พร้อมด้วยอาการของร่างกายที่ครบ 32

ครับ มิสกรูบิล แต่ก็ยังนึกไม่ออกว่า สมควรจะบอกท่านทั้งหลายว่าอย่างไรดี เกี่ยวกับกระสุนสองนัด ผมอยากจะเชิญให้ทกท่านได้มาเห็นกับตาตัวเอง ในสิ่งแปลกประหลาดชนิดหนึ่ง เห็นด้วยตาก็คงจะดีกว่าที่ผมจะบอกให้ฟัง”

“ถ้างั้น พวกเราจะตามลงไปที่คุณเดี๋ยวนี้ บอกทิศทางหน่อยซิ”

หัวหน้าคณะพูดโดยเร็ว

“เชิญครับ ตามลงมาได้เลย แต่ขอให้ผมได้พูดกับบุญคำหน่อย”

“ได้ เราจะให้คุณพูดกับบุญคำ แต่บอกก่อนนะ ต้องพูดกันในภาษาไทยที่เราฟังรู้เรื่องด้วย ห้ามพูดด้วยภาษาชาวเขาเผ่าใดทั้งสิ้น!”

คริสพูดเฉียบขาด อย่างเท่าทันอยู่ก่อนแล้ว

“ตกลง ผมจะพูดกับบุญคำ ในภาษาที่พวกคุณส่วนมากฟังเข้าใจ”

คริสพยักหน้ากับหัวหน้างานของหล่อน ซึ่งยืนอยู่ใกล้บุญคำที่สุด ดร.สแตนลีย์ก็ยื่นวิทยุส่งเข้าไปที่ปากของบุญคำทันที

“นาย! นี บุญคำพูด”

ตาเฒ่ากรอกเสียงลงไป

“ไอ้งาดำแน่หรือ ที่เห็นเมื่อกี้นี้?”

“ชัดเลยครับ มันละ! บุญคำยืนยันได้อีกคนหนึ่ง”

“เอาละ บุญคำนำพวกเจ้านายทุกคนลงมาที่ฉันได้เลย... ขณะนี้ ฉันอยู่ในดงทึบด้านล่าง ทิศเหนือของเนินหินลูกนั้น จะมีทางด่านเลาะมาตามป่าหินก่อนระยะหนึ่ง ให้สังเกตที่ใบไม้และรอยลาก ซึ่งจะปรากฏอยู่เป็นระยะ พอลงถึงตีนเนินแล้วให้ระวังต่อหลุม กับรังตังช้าง ที่มีอยู่บริเวณหนึ่ง ก่อนจะเข้ามาในดงของต้นยางน่อง ดูแลเจ้านายทุกคนให้ดี เตือนให้เขาระวังตัวสุดขีดในขณะที่ผ่านเขตต่อหลุม และดงรังตังช้าง จะให้ปลอดภัยที่สุด บุญคำควรเดินนำหน้า และให้เขาเดินเรียงเดี่ยวตามหลัง อย่าให้ใครแยกเดินออกไปทางอื่น นอกจากคอยตามรอยเท้าของบุญคำไว้ เข้าใจไหม?”

“ต่อหลุม กับรังตังช้าง!”

ตาเฒ่าร้องลั่น ลืมตาโพลง เสียงตอบมาว่า

“เออ! รู้ตัวแล้วก็ระวังด้วย อย่าให้ใครพลาดพลัดตกบ่อต่อหลุมหรือกระทบใบรังตังช้างเป็นอันขาด ทุกคนของฝ่ายนายจ้างขณะนี้อยู่ในความรับผิดชอบของบุญคำคนเดียว ให้เขาเปิดวิทยุประจำตัวไว้ด้วย ถ้าสงสัยหรือไม่แน่ใจอย่างไร ถามมาได้ทันที ตอนนี้เลิกกันก่อน!”

บุญคำโบกมือกับฝ่ายนายจ้างทุกคน แล้วออกเดินนำลิ่วไปตามช่องทางด่านทางด้านเหนือของแอ่งน้ำ ซึ่งเห็นใบไม้สดๆ หล่นอยู่นั้นทันที ดร.สแตนลีย์ประกบชิดตัวแกอย่างชนิดเดินเคียงคู่พร้อมกับถามว่า

“รพินทร์สั่งให้ระวังอะไร ที่พูดกันตะกี้นี้น่ะ?”

“ต่อหลุม กะรังตังช้าง”

แกบอกด้วน ๆ ซึ่งไม่ช่วยให้ฝ่ายอเมริกันเข้าใจอะไรได้เลย

“ก็นั่นนะซิ ต่อหลมกับรังตังช้างหมายถึงอะไร?”

ตาเฒ่าเอานิ้วเกาหัวแกรก ๆ ทำหน้าพิกล แกไม่รู้จะอธิบายให้ ‘นายฟารั้ง’ พวกนี้เข้าใจได้อย่างไร ทั้ง ๆ ที่แทบทุกคนก็พูดภาษาไทยกับแกได้ทั้งนั้น หันไปอีกด้านเห็นเชิดวุธเร่งฝีเท้าเดินเคียงมาด้วย เลยบุ้ยส่งไปให้

“นายทหารรู้จักไหม ต่อหลุมกับต้นรังตังช้างนะ บุญคำไม่ร้จะบอกกับนายห้างได้ยังไงถก ถ้านายทหารร้ ก็ช่วยส่งภาษาบอกกันทีเถอะ”

เชิดวุธหันไปทางกลุ่มอเมริกันทั้งสี่

“ผมพอจะเข้าใจ ที่รพินทร์เตือนให้พวกเราระวังตัวเกี่ยวกับสองอย่างนี่ แต่ก็ไม่เคยเห็นกับตาตัวเองสักที แม้จะเดินป่ามาบ้างแล้วก็ตาม บางทีอาจเป็นเพราะป่าที่ผมท่องเที่ยวล่าสัตว์นั้นยังไม่ลึกพอก็ได้ เคยได้ยินความร้ายกาจของมันเท่าที่พวกพรานเล่าให้ฟังเท่านั้น... ‘ต่อหลุม’ เป็นแมลงมีพิษชนิดหนึ่งประเภทเดียวกันกับผึ้งแต่ตัวใหญ่กว่ามาก และมีพิษจากเหล็กในที่ใช้ต่อยเหนือกว่ามาก เจ้าพวกนี้จะมีรังโดยขุดโพรงอยู่ตามพื้นดิน แล้วใช้ใบไม้หรือดินร่วนซุยปิดอำพรางไว้ปากหลุม อาจเป็นหลุมใหญ่หรือหลุมเล็กก็สุดแล้วแต่ขนาดรังของมัน ตามปกติในหลุมพวกมันจะมีจำนวนเป็นพัน ๆ ตัว ที่ปิดอำพรางปากหลุมไว้ ก็เพื่อล่อเหยื่ออันเป็นสัตว์ป่า หรือสิ่งมีชีวิตใด ๆ ก็ตามที่ไม่รู้มาก่อน ให้เดินพลัดตกลงไป แล้วพวกก็จะรุมกันต่อยโดยใช้เหล็กในที่ก้นทิ่มแทง จนเหยื่อถึงแก่ความตายโดยกะทันหัน

จากนั้นก็จะรุมกันกัดแทะเนื้อเป็นอาหาร เสียงเล่ากันว่า ถ้าเป็นหลุมขนาดใหญ่ที่พวกมันอยู่กันมากๆ อาจเพียงชั่วไม่กี่พริบตาเท่านั้น เหยื่อจะถูกรุมแทะกินเหลือแต่กระดก แบบเดียวกับการรุมกัดกินเหยื่อของปลาปิรันย่าในลุ่มแม่น้ำอะเมซอนนั่นแหละ และเจ้าสัตว์ประเภทแมลงที่เรียกกันว่า ‘ต่อหลุม’ นี้ ถ้าสร้างขุดโพรงอยู่ที่ไหน ก็มักจะมีติดต่อกันอยู่เป็นดง แทบจะเรียกว่าทั้งแถบทีเดียว พวกพรานที่ชำนาญ จะสังเกตจากสิ่งแวดล้อมและรู้ได้ด้วยความชำนาญของเขา และถ้าจำเป็นจะต้องเดินผ่านไปในบริเวณที่มันสร้างหลุมพรางไว้ก็จะเดินอย่างระมัดระวังโดยไม่ให้เหยียบพลัดลงไปเป็นเหยื่อของมัน”

หัวหน้าคณะฟังด้วยอาการสงบ และพยักหน้ารับทราบแต่คี๊ธกับอีกสองสาวอุทานลั่นออกมาอย่างตกใจขวัญหนีดีฝ่อ

“ตายล่ะ! เป็นอย่างนั้นจริงๆ หรือวุธ?”

เบลถามเร็วปรื๋อ

“เป็นจริงหรือไม่จริง ผมก็บอกแล้วว่า ยังไม่เคยเห็นกับตามาก่อน แต่เราก็ได้รับรายงานเตือนให้ระวังตัวจากเจ้าสัตว์ชนิดนั้นโดยรพินทร์เมื่อหยกๆ นี่เอง ทุกคนก็ได้ยินกันแล้วไม่ใช่หรือ”

“แล้ว...อะไรนะ รังตังช้าง”

คริสถามขึ้นบ้าง ขณะนั้นทุกคนเดินบ่ายหน้าลงต่ำโดยลัดเลาะไปตามแนวหินที่ผิดโผล่อยู่ทั่วไป ตามการนำของบุญคำ

“รังตังช้าง เป็นใบของพืชล้มลุกชนิดหนึ่ง ขนตามใบของมันจะเป็นพิษต่อผิวหนังอย่างแรง ถ้าเผลอไปกระทบหรือถูกต้องเข้า ก็จะคันคะเยอปวดแสบปวดร้อนทารุณมาก ต้นรัง-

ตังช้าง ก็มักจะขึ้นรวมหมู่กันอยู่เป็นดงเหมือนกัน ยิ่งกว่าใบไม้มีพิษคันที่เรียกกันว่า 'ตำแย' สัก 10 เท่า ทั้งต่อหลุมและต้นรัง-ตังช้างเป็นสิ่งที่เราทั้งหมดจะต้องระวังตัวแจ และหลีกผ่านมันไปให้ได้ มันดักหน้าขวางทิศทางที่เรากำลังจะมุ่งไปพบกับรพินทร์ในขณะนี้ และเขาได้เตือนให้ทราบเพื่อการระวังตัว"

"ฮู๊ว์!..."

เสียงคี๊ธร้องออกมา

"ไอ้เสือนั่นของเราทำไมถึงสัปดนเข้าไปอยู่ในดงอันตรายบ้าบอคอแตกแบบนี้ แล้วดันเรียกให้พวกเราไปพบเขา ระยำจริง!"

"เขาบอกว่าเขามีอะไรจะให้เราดูที่นั่น"

สแตนลีย์ว่า ไม่แสดงอาการสะดุ้งสะเทือนอะไรทั้งสิ้นผิดกับคนอื่นๆ ที่เริ่มรู้สึกอึดอัดใจ เมื่อได้รับคำอธิบายจากเชิดวุธ

"ถ้าเราอยากรู้ เราก็ต้องตามไปพบเขา และก็ไม่น่าจะมีปัญหาอะไร ในเมื่อมีบุญคำนำทางเช่นนี้ และนี่แหละคือภัยจากธรรมชาติของป่าที่รพินทร์เคยบอกไว้แล้วล่วงหน้า ซึ่งครั้งแรกพวกเรายังไม่เข้าใจกันนัก"

"ด็อกเตอร์สแตนลีย์! คุณเป็นคนที่เข้าใจอะไรได้ง่ายที่สุดและเรียนรู้อะไรได้เร็วดีเหลือเกิน ผมเชื่อว่าถ้าพวกเราทุกคนสามารถปรับตัวได้อย่างคุณ มัคคุเทศก์นำทางของเราคงจะสบายใจขึ้นอีกมาก และปัญหาหนักใจของเขาก็คงมีไม่มากนัก"

เชิดวุธกล่าวออกมาจากใจจริง **และคำพูดของเขานั่นเอง ทำให้คี๊ธและอีกสองสาวเงียบกริบลงทันที ไม่มีใครกล้าบ่นหรือแสดงความกังวลใดๆ ออกมาโดยวาจาอีก**

ชั่วไม่นานบุญคำก็นำทุกคนไต่เนินหินด้านเหนือของแอ่งน้ำ ซึ่งจะสังเกตเห็นใบไม้สดๆ ที่มักจะหล่นให้เห็นอยู่เป็นระยะอันเป็นเครื่องนำทางชี้บอกได้เป็นอย่างดี ลงมาถึงบริเวณที่ราบลุ่มตำแหน่งหนึ่งเห็นพงไม้เตี้ยๆและวัชพืชขึ้นแนวเหมือนป่าละเมาะเล็กๆ ก่อนที่จะแลเห็นดงทึบทะมึนเบื้องหน้า ซึ่งห่างออกไปเพียงไม่เกิน 100 เมตรข้างหน้า

เมื่อนั้นเอง แกก็โบกมือขึ้นสูง เป็นสัญญาณให้ทุกคนหยุดชะงักลงก่อน ตัวเองก้าวไปด้านหน้ากวาดตามองอย่างละเอียดไปรอบๆ ทั้งตามลักษณะของพื้นและพงไม้ แล้วหันมาบอกทุกคนว่า

“เข้าแถวเรียงหนึ่ง เดินตามหลังบุญคำมา พยายามเหยียบรอยเท้าบุญคำไว้ อย่าก้าวแยกผิดทางออกไปเลยเป็นอันขาด บุญคำจะเดินช้าๆ ให้ดูเป็นตัวอย่าง”

อย่างคนที่ได้รับการฝึกระเบียบวินัยแบบทหารมาเป็นอย่างดีแล้ว อเมริกันกลุ่มนั้น เปลี่ยนสภาพที่ยืนรวมหมู่กันอยู่กลายมาเป็นตั้งแถวทันที สแตนลีย์กำหนดให้คิ๊ธเป็นคนที่สองรองจากบุญคำเพื่อให้คอยสืบเท้าตามหลังแกไปก่อน เพราะทราบในนิสัยบุ่มบ่ามทะเล่อทะล่าของสหายผู้ร่วมงานเป็นอย่างดี ถัดมาก็เป็นอิสซาเบล คริสตินา และเชิดวุธ ส่วนตนเองเดินคุมอยู่ท้ายขบวน ก่อนการเคลื่อนไหวเดินผ่านพื้นที่บริเวณนั้นหัวหน้าคณะส่งมอบวิทยุของตนเอาไว้ให้บุญคำชั่วคราว พร้อมกับบอกว่า

“เอ้า! บุญคำเอาวิทยุนี่ไว้ก่อน เผื่อจำเป็น เกิดไม่แน่ใจอย่างไร ก็จะได้ติดต่อกับพรานใหญ่ได้ พยายามสอบถามเขา

ว่าหนทางด้านไหน ที่น่าจะปลอดภัยที่สุด ให้เขาคอยแนะนำให้ คงจะสะดวกกว่าที่บุญคำจะเสี่ยงนำทางไปเอง”

นั่นเป็นความรอบคอบอย่างสงของหัวหน้าคณะ

ตาเฒ่าหัวเราะเห็นเหงือก แต่ก็รับวิทยุมาโดยดี ปากก็บอกว่า

“ไม่ต้องถามพรานใหญ่ให้เสียเวลาหรอก บุญคำนำพวกนายห้างไปได้ เชื่อเหอะ รับรองว่าไม่ให้ใครตกลงไปในหลุมของต่อหรอก ถ้าตกบุญคำก็ตกก่อน ถ้าบุญคำเสียท่า นายห้างคี๊ธก็รีบช่วยฉุดขึ้นมาเร็วๆ ก็แล้วกัน อย่าทันให้บุญคำเหลือแต่กระดูก”

ประโยคหลังแกหันมาพูดกับ พ.อ. ลาร์รี่ คี๊ธ ซึ่งฟังไม่สู้จะรู้เรื่องนัก ต้องหันไปถามเบล พอหล่อนแปลให้ฟังนายนั้นก็เอามือตบไหล่ตาพรานเฒ่าเบาๆ

“ตาเฒ่าอย่าล้อเล่นน่า พวกเรายิ่งใจไม่ค่อยจะดีอยู่ด้วย สภาพตอนนี้เราทุกคนเหมือนเดินไปในสนามของกับระเบิดงั้นแหละ”

“โอเค พวกเราพร้อมแล้ว เดินหน้าได้!”

เสียงสแตนลีย์ร้องบอกมาจากเบื้องหลัง เมื่อเห็นหัวขบวนยังโอ้เอ้อยู่ สมุนขวาของรพินทร์ก็ก้าวออกเดินในทันที

ทุกคนเดินเรียงเดี่ยวตามมาในลักษณะเข้าแถว เว้นระยะห่างกันหนึ่งช่วงแขน โดยพยายามซ้ำรอยเท้าที่เหยียบไว้ของคนข้างหน้าทุกฝีก้าว บุญคำนำเดินไปเรื่อยๆ ไม่ช้าและไม่

เร็วจนเกินไปนัก เลี้ยวเลาะไปตามพุ่มพงและพื้นที่ปกคลุมไปด้วยใบไม้แห้ง แกถือวิทยุไว้ในมือเฉย ๆ ไม่ได้พูดติดต่อใด ๆ กับรพินทร์ทั้งสิ้น และทางฝ่ายโน้นก็ยังเงียบสงบ ไม่ติดต่อมาเช่นกัน

จากการสังเกตของฝ่ายที่เดินตามหลังอยู่ จะเห็นตาเฒ่าบุญคำพยายามเดินเลี่ยงบริเวณที่พื้นมีใบไม้ปกคลุมอยู่ อันมีลักษณะราบเรียบผิดปกติไป ซึ่งมักจะเห็นอยู่เป็นระยะสองฟากทางที่พากันเดินเข้าแถวไปราวกับงูกินหาง พลางชี้มือให้ทุกคนดูโดยไม่พูดอะไร บางขณะ เมื่อมาจนมุมเอายังบริเวณที่ขวางอยู่เบื้องหน้าซึ่งลักษณะส่อพิรุธผิดปกติ แกก็หยุดชะเง้อมองอย่างระวังแจไปรอบด้าน บางทีก็ลงทุนนำทุกคนบุกแหวกไปในพงไม้ แทนที่จะอาศัยทางเดินที่ดูว่าเรียบโล่งสะดวกสบายนั้น หรือบางทีหมดทางเข้าจริง ๆ ก็ใช้วิธีถอยหลังกลับมาตั้งต้นที่จุดใหม่ เพื่อหาทางหลีกเลี่ยงต่อไป

ดงเบื้องหน้าที่ห่างไม่เกินร้อยเมตร ทั้งหมดใช้เวลาจรดฝีเท้ากันไปไม่ผิดอะไรกับเดินเข้าบริเวณสนามกับระเบิดจริงตามที่คี๊ธพูดไว้ ทำให้การคืบหน้า ช้าลงไปกว่าเท่าที่ควร

ทั้งหมดเหงื่อแตกซิก เมื่อตระหนักได้ดีว่า ทุกฝีก้าวที่เหยียบย่างลงไป ชีวิตแขวนอยู่แค่จมูกของมัจจุราชอันชวนสยองสุดขีด และกลายเป็นคำถามเร่งเร้าอยู่ในใจยิ่งขึ้นว่า พรานใหญ่รพินทร์ บุกด่านดงนี้ติดตามอะไรเข้าไปกันแน่จนเป็นผลให้เกิดเสียงไรเฟิลลั่นขึ้นสองนัดซึ่งเป็นปริศนาอยู่ในขณะนี้ แล้วก็อยากจะตามไปให้ถึงที่ เพื่อรู้เห็นเหตุ-การณ์เสียโดยเร็ว

ครั้งหนึ่ง ระหว่างที่ผ่านไปในระหว่างผิวพื้นที่ดูว่ามีใบไม้แห้งถูกเกลี่ยไว้เรียบราบ ราวกับมีใครเจตนาปูเรียงไว้นั้น ความขี้สงสัยและอยากจะรู้เห็นความจริงอยู่ตลอดเวลาของคี๊ธ ทำให้เขาสะกิดหลังบุญคำ แล้วชี้มือไปยังตำแหน่งที่ห่างกันเพียงแค่วาเดียวเท่านั้น ตีบุ้ยใบ้เหมือนจะถามให้แน่ใจว่า ภายใต้ใบไม้ที่ปกคลุมอยู่นั้นเป็นโพรงของต่อหลุมจริงหรือเปล่า

ตาเฒ่าเข้าใจเจตนานั้นดี และก็เป็นคนจริงเหมือนกัน พยักหน้ารับ พร้อมกับไปย่องเข้าไปนั่งยอง ๆ อยู่ชิดปากหลุม หากิ่งไม้แห้งอันยาวประมาณช่วงแขน ดุ้นเท่านิ้วก้อย ค่อย ๆ แหย่ลงไปในพื้นนั้นทีละน้อยให้ทุกคนดู ปรากฏว่าแกสามารถจะแหย่กิ่งไม้ยาวนั้นลงไปได้ลึกจนเกือบจะสุดมือที่ถืออยู่ แสดงว่ามีหลุมหรือโพรงซ่อนอยู่ใต้สิ่งปกคลุมนั้นจริง ซึ่งก็ยังไม่ทราบว่ามันจะลึกสักเท่าไหร่ เพราะสุดปลายไม้ที่แหย่ลงไป แล้วยังไม่พบก้นหลุม

แล้วตาเฒ่าก็ตีภาษาใบ้กับคี๊ธ ทำนองท้าให้ก้าวเข้ามาเหยียบทดลองดู นายผมทรงลานบินทำตาเหลือก โบกมือปฏิเสธโดยเร็วพร้อมทั้งห่อไหล่ลงอย่างสยดสยอง

“ของจริงนานายห้าง ไม่ใช่ของที่จะมาโกหกกันเล่น ผลัวะเดียวเท่านั้น ถ้าร่วงลงไปรับรองนับหนึ่งยังไม่ถึงสิบ เหลือแต่กระดูก เอาหูแนบฟังอยู่นี่ ก็ได้ยินเสียงพวกมันคุยกันพึมพำแซดไปหมดอยู่นี่ ไม่เชื่อมาลองฟังดูซิ”

แกบอกมาเบา ๆ แล้วเอื้อมมือมาฉุดมือคี๊ธ เพื่อให้หมอบลงเอาหูแนบดินฟังอย่างแก นายคี๊ธสะบัดมือโดยเร็ว ละล่ำละ–

ลักร้อง 'โน' ลั่น แม้จะอยู่ในภาวะตึงเครียดทางอารมณ์อย่างเต็มที่ ทุกคนยังอดหัวเราะในอาการของบุญคำกับคี๊ธเสียมิได้

"ชักช้าอยู่นั่นแหละ บุญคำหาทางรีบไปให้พ้นจากบริเวณนี้เสียโดยเร็วเถอะ"

คริสร้องเตือนมา ตาเฒ่าจอมโจ๊กแห่งไพรกว้างจึงลุกขึ้นโดยทิ้งไม้ที่ค่อย ๆ บรรจงแหย่ลงไปให้ติดคาอยู่ในลักษณะเดิม เพื่อป้องกันไม่ให้มีการไหวตัวกระโตกกระตากจากไอ้พวกต่อหลุม ซึ่งยังสงบกันอยู่ใต้พื้นดิน แล้วย่องนำต่อไป

บัดนี้ ฝ่ายอเมริกันทั้งสี่และแม้แต่เชิดวุธก็ไม่ต้องการจะอยากรู้อยากเห็น หรือพิสูจน์เกี่ยวกับสัตว์ร้ายใต้แผ่นดินที่อยู่กันเป็นหลุมนั้นอีกต่อไปแล้ว มีความคิดที่จะให้ผ่านพ้นบริเวณพวกมันไปเสียโดยเร็ว

เป็นเวลาเกือบ 10 นาทีเต็ม ๆ บุญคำจึงถอนใจออกมาได้โล่งอก เมื่อมาหยุดยืนอยู่ใกล้เคียงกับชายดงทึบ แลเห็นมืดทะมึนอยู่ข้างหน้า ขณะนั้นเองเสียงรพินทร์ก็ดังมาจากวิทยุทุกเครื่องที่ประจำตัวแต่ละบุคคลอยู่ในขณะนี้

"มาถึงไหนกันแล้ว ทำไมถึงช้านัก"

ทั้งหมดไหวตัวด้วยความตื่นเต้นยินดีทันที บุญคำยกวิทยุในมือขึ้น

"นาย! ตอนนี้บุญคำพาพวกนายห้างพ้นบริเวณต่อหลุมออกมาแล้ว แต่ยังไม่เห็นดงต้นรังตังช้าง ไม่รู้จะตัดเข้าทางด้านไหนดี ตอนนี้นายอยู่ที่ไหน"

เสียงจุ๊ปากลั่นมา

“แล้วกัน! สงสัยจะเดินตามมาผิดเส้นทางเสียแล้ว บุญคำถ้ามาตามที่ฉันบอก จะผ่านบริเวณต่อหลมเพียงไม่กี่หลมเท่านั้น แล้วส่วนใหญ่จะเป็นดงรังตังช้าง เห็นเต็มพืดไปหมด นี่แปลว่าเดินเฉียงไปทางด้านตะวันออกละซิ”

ตาเฒ่าทำหน้าเลิกลั่ก แหงนมองดูตะวันกลางฟ้าเหมือนจะหาทิศ สแตนลีย์ก็รีบพูดโดยเร็ว โดยขอวิทยุไปจากมือเชิดวุธ

“รพินทร์...นี่ผมพูดนะ เราใช้เวลานานมาก ในการผ่านบริเวณของต่อหลม ซึ่งพบอยู่มากมายเต็มไปหมด บุญคำพาเดินผ่านปากหลุมของมันไปแต่ละหลุมทีเดียว ไม่ต่ำกว่า 20-30 หลุมขนาดใหญ่ๆ ทั้งนั้น เราตามรอยคุณได้เฉพาะขณะที่เดินลงเนินเท่านั้น พอมาถึงที่โล่ง คลำหาอะไรไม่พบแล้ว นอกจากบุญคำจะพยายามหาทางเองจากคำบอกเล่าของคุณ”

“ผมบอกเขาแล้วว่าให้ยึดด้านเหนือตลอด นี่แปลว่าคงจะเบี่ยงออกทางตะวันออกเฉียงเหนือ แต่ไม่เป็นไรครับ ก็ใกล้ๆ กันแค่นี้เอง ใจเย็นๆ ไว้...บุญคำ!”

ประโยคหลัง เขาเรียกคนของเขา

“ครับ นาย”

“จะอยู่ที่ไหนก็ตาม ในขณะนี้ หันหน้าเข้าดง ทำมุมให้ตรงกับทิศเหนือ จะเห็นต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง สูงโดดเดี่ยวกว่าทุกต้น พุ่มด้านบนแบ่งเป็น 3 พุ่มเหมือนฉัตร เห็นหรือยัง?”

“อ้อ! เห็นแล้วนาย...”

“นั่นแหละ ตัดตรงไปที่ตำแหน่งได้เลย ฉันกำลังยืนอยู่ที่ปลวกใหญ่ ริมทางด่านห่างจากโคนต้นไม้นั้นไม่มากนัก พอ

มาถึงก็จะเห็นกันเอง ไม่ต้องรีบด่วนเกินไปนัก ช้าเร็วแค่ไหนก็สุดแต่ทางที่บุญคำจะบุกเข้ามา”

“ได้การ นายห้าง บุญคำรับจดหมายแน่นอนแล้ว”

บุญคำร้องออกมาอย่างยินดี โบกมือแล้วออกนำอ้าวตรงเข้าไปยังจุดหมายนั้นทันที

หนทางที่ตัดผ่านไปนั้น มีใบไม้ประเภทเป็นพิษคัน อย่างรนแรงขึ้นอย่ประปราย แกชี้ให้คณะทกคนดและเตือนให้ระวังไม่ให้เฉียดเข้าไปใกล้ ชั่วไม่นานทั้งคณะก็เหยียบเข้าสู่ชายดงทึบอันครึ้มสลัว เต็มไปด้วยเถาวัลย์และไม้ใหญ่น้อยประเภทเบญจพรรณ กลิ่นของใบไม้เน่าที่ทับโถมกันชั่วกัปชั่วกัลป์ ทำให้รู้สึกตะครั่นตะครอและอึดอัดอย่างไรบอกไม่ถูก จำพวกเห็ดรา มองขึ้นเห็นอยู่ตามพื้นและโคนไม้ทั่วไป

บุญคำนำบุกไปตามกองใบไม้ที่สุมกันหนาทึบ พอเดินย่ำก็จมเกือบถึงเข่านั้นไปเบื้องหน้า พร้อมกับร้องวู้ๆ ไปตลอดทาง ไม่ดังนัก ครู่เดียวก็ได้ยินเสียงตอบออกมาจากวิทยุว่า

“อย่าร้องเป็นชะนีอยู่งั้นเลยบุญคำ ฉันอยู่ตรงนี้แหละซ้ายมือ ข้างจอมปลวกใหญ่”

ทุกคนหันขวับก็มองเห็นร่างของสุภาพบุรุษไพรยืนสูบบุหรี่อยู่ตรงมูลดินสูงตำแหน่งหนึ่งไม่ห่างออกไปเท่าใดนัก ต่างอุทานออกมาด้วยความดีใจ พรูกันเข้าไปทันที พร้อมกับร้องทัก

จอมพรานคอนไรเฟิลไว้ในแขนข้างหนึ่ง สีหน้าเขายังอยู่ในอาการปกติ ยากที่จะอ่านได้เหมือนเคย แต่ขณะที่ทั้งหมดพา

กันตรงเข้าไปรายล้อมนั้น เขายิ้มให้นิดหนึ่ง มองสำรวจดูคนเหล่านั้น ซึ่งเห็นชัดว่ามีริ้วรอยของการหัวร้างข้างแตก ถลอกปอกเปิก และเสื้อผ้าขาดกันกะร่งกะริ่งแทบทกคน แม้กระทั่งบุญคำเอง แต่ก็ไม่ถามอะไรทั้งสิ้น เพราะได้ทราบข่าวความฉุกละหุก ที่พวกนั้นเผชิญหน้ากับไอ้งาดำจากการโต้ตอบทางวิทยุล่วงหน้าแล้ว

บริเวณที่เขายืนรออยู่ นอกจากเบื้องบนสูงขึ้นไปซึ่งถูกบดบังไว้ด้วยกิ่งไม้ขนาดใหญ่ คลุมเป็นหลังคาอยู่แล้ว มันเป็นดงของต้นไม้ชนิดหนึ่ง มีขนาดลำต้นไม่สงใหญ่นักขึ้นอย่เป็นดง

ก่อนที่ใครทุกคนจะได้เอ่ยคำใดออกมา พรานใหญ่ส่งกระติกน้ำส่วนตัวของเขา ไปให้สองสาวก่อนเหมือนจะรู้ใจอยู่แล้วคริสเป็นคนรับมาเป็นคนแรก แต่ส่งไปให้เบลก่อน แม่ผมแดงพึมพำอะไรออกไปจากลำคออันแห้งผาก แล้วกรอกน้ำดื่มสามสี่อึก จากนั้นคริสจึงรับไปดื่มกลั้วคอเล็กน้อย ต่อมาจึงส่งเวียนมายังคี๊ธ สแตนลีย์และเชิดวธ ซึ่งดื่มกันพอประทังกระหายเท่านั้น ความเหน็ดเหนื่อยความร้อน ผสมกับความเกร็งอันเกิดจากที่ต้องระมัดระวังตัวกันทุกฝีก้าวย่าง ขณะเดินผ่านเขตต่อหลุม ทำให้คนเหล่านั้นอิดโรยเหนื่อยอ่อนแทบจะหมดแรง

“โชคดีมาก ที่พวกท่านทุกคนไม่ได้รับอันตรายมากมายอะไร ขณะที่ถูกกลิ้งก้อนหินเข้าใส่”

เขาเอ่ยยิ้ม ๆ ขึ้นเป็นประโยคแรก

“แล้วก็โชคดีมากที่สุดที่พวกเราได้มาพบเห็นคุณในสภาพปกติเรียบร้อยทุกอย่าง ภายหลังจากได้ยินเสียงไรเฟิลสองนัดแล้วเงียบฉี่ไปเลย เรียกวิทยุก็ไม่ได้รับตอบ เอาละ เพื่อนยาก!

เดี๋ยวนี้เราตามมาพบคุณพร้อมหน้าแล้ว พร้อมทั้งปัญหามากมายเหลือเกินที่ต้องการจะรู้จากคุณ”

หัวหน้าคณะพูดโดยเร็ว จ้องหน้าเขาเขม็ง

“ทุกคนเห็นกิ่งไม้สดๆที่ถูกโยนลงไปแช่อยู่ในแอ่งบนเนินนั่นแล้วไม่ใช่หรือ?”

“ใช่! เราเห็น”

คี๊ธบอกหอบๆ เป่าลมออกจากปากไล่ความอบอ้าวภายใน

รพินทร์ ไพรวัลย์ ไม่กล่าวอะไรในขณะนั้น หากแต่ชี้มือเป็นมุม 45 องศาจากตำแหน่งที่เขายืนอยู่ ขึ้นไปยังกิ่งตอนบนของต้นไม้ต้นหนึ่ง ไม่ห่างออกไปนัก ทั้งหมดเหลียวตาม แล้วจ้อง อุทานออกมาพร้อมกันว่า

“กิ่งไม้...มีรอยหักสดๆ!”

เขาออกเดินนำทุกคนตรงไปยังโคนต้น ต่างตามกันเข้าไปทั้งหมด พร้อมกับแหงนดู ยางบางส่วนของมันยังหยดลงมาที่พื้นเบื้องล่าง รอยกิ่งหักหรือฉีกกระชากหลุดไปจากลำต้นนั้นเป็นกิ่งแยกสาขาของแกนลำต้น มีขนาดเกือบเท่าโคนขาอ่อนแสดงว่าเป็นกิ่งใหญ่แข็งแรงมาก

เมื่อรพินทร์นำมาหยุดยืนอยู่ใต้ต้นโดยใช้มือกันไม่ให้ครเข้าไปยืนอยู่ใต้บริเวณหักซึ่งยังมีน้ำยางหยดอยู่นานๆ ครั้ง เขาใช้ไรเฟิลที่ถืออยู่ในมือ จับโคนพานท้ายไว้ แล้วชูสูงขึ้นไปเพื่อเปรียบเทียบกับตำแหน่งที่ถูกหักให้ทุกคนเห็น ซึ่งปรากฏว่าภายหลังเมื่อส่งไรเฟิลวัดเทียบขึ้นไปแล้ว มันก็มีระดับสูงกว่าอีกตั้ง 3-4 ฟุต

สแตนลีย์เอามือลูบปลายคางแหงนดู คนอื่นๆ ก็จ้องขมวดคิ้ว แล้วหันมาจับที่หน้าพรานใหญ่เป็นตาเดียว

“ถ้าหากว่าเราจะไปเอากิ่งไม้ ที่พวกคุณทุกคนมองเห็นทิ้งแช่น้ำอยู่ในแอ่งน้ำบนเนินกิ่งนั้นนำกลับมาต่อกับรอยหักจากกิ่งของต้นนี้ ก็จะพิสูจน์ได้ทันทีว่ามันเป็นกิ่งเดียวกัน มันเป็นต้นไม้ชนิดหนึ่ง ซึ่งภาษาทางพฤกษศาสตร์เขาจะเรียกว่าอะไรผมไม่ทราบ แต่ทราบและคุ้นเคยกับมันดีว่า เป็นไม้ที่มียางมากและยางของมันเป็นพิษเบื่อเมาอย่างรุนแรงที่สุด ตำแหน่งที่เราเห็นรอยหักอยู่นี่ก็ดี หรือลักษณะที่มันถูกนำไปทิ้งแช่น้ำในแอ่งก็ดี เป็นระยะเวลาสดๆ ร้อนๆ ไม่เกินชั่วโมงมานี่เอง”

จอมพรานบอกกับทุกคน ซึ่งยังยืนอึ้ง งุนงงกันอยู่ชนิดไม่สามารถจับต้นชนปลายได้ถูก

“ใครเป็นคนมาหักกิ่งไม้นั่น และนำไปทิ้งไว้ในแอ่งน้ำ มันเป็นกิ่งไม้ขนาดใหญ่ไม่น้อยทีเดียว แล้วระดับจากที่พวกเรายืนอยู่นี่ก็สูงมาก กะว่าประมาณเกือบ 10 ฟุตจากระดับพื้น”

อิสซาเบลครางออกมา

“แล้วมันก็ต้องมีแรงอย่างมหาศาล กิ่งไม้นั่นไม่ใช่เล็กๆ เลย”

คริสโพล่งออกมาเร็วปรื๋อ

แทนคำตอบ รพินทร์ชี้ให้ทุกคนดูที่พื้นรอบๆ บริเวณ ซึ่งครั้งแรกยังไม่ทันมีใครสนใจสังเกตเห็น จากรอยใบไม้ยุ่ยอ่อนนุ่มที่ทับถมกันมานาน ปรากฏหลุมรอยตีนช้างขนาดมหึมาตัวหนึ่ง ย่ำมาเป็นทาง ทั้งหมดอุทานออกมาเป็นคำเดียวกันอีกอย่างตกใจ

“ขณะที่พวกท่านวิทยุบอกผมมาเมื่อครู่นี้ว่า ทุกท่านมองเห็นไอ้งาดำแล่นสวนลงไป โดยยืนยันว่ามันเป็นช้างขนาดใหญ่เหลือเกิน ผมเองยังไม่มีโอกาสได้เห็นตัวมัน แต่ก่อนออกเดินทางมาครั้งนี้ ผมก็เคยบอกกับท่านไว้แล้วว่า รอยเท้าช้างขนาดที่คนจะลงไปขัดสมาธิได้ของดงที่เราจะเดินผ่านไปนั้น เป็นเรื่องธรรมดาที่สุด และพวกท่านก็ยังไม่ค่อยเชื่อกันนัก เดี๋ยวนี้ นอกจากไอ้งาดำที่เห็นกันแล้วและรอยเท้าที่เห็นอยู่นี้ หวังว่าพวกท่านคงจะเชื่อเสียที...บุญคำ! ลองลงไปนั่งในรอยตีนนั่นซิ”

ประโยคหลังเขาหันไปสั่งคนของเขา

ตาพรานเฒ่าสมุนขวา กระโดดลงไปนั่งขัดสมาธิตรงรอยตีนช้างที่เห็นฝังจมอยู่ในกองใบไม้นั่นทันที ปรากฏว่าตัวของแกผลุบลงไปตามรอยที่ย่ำทิ้งไว้นั้นจนถึงเอว แล้วรีบตะเกียกตะกายลุกขึ้นมา

“โอ้ะโห!...”

หัวหน้าคณะร้องออกมา เบิกตากว้าง มองรอยนั่นเขม็งแล้วเงยหน้าขึ้นไปยังตำแหน่งกิ่งไม้หักนั้นอีกครั้ง

“รพินทร์ นี่คุณหมายความว่า ไอ้งาดำที่แล่นสวนเราลงไปเมื่อครู่นี้ มาหักกิ่งไม้มีพิษที่นี่ แล้วนำลงไปทิ้งแช่ไว้ในแอ่งน้ำหรือ?”

จอมพรานกระดกปลายลิ้นออกมาเกลี่ยริมฝีปาก

“ผมไม่แน่ใจว่าจะเป็นไอ้งาดำหรือเปล่า แต่จากร่องรอยที่เห็นอยู่นี่ บอกได้ว่าเป็นช้างใหญ่ตัวหนึ่ง ก็เจ้าของรอยตีนที่เห็นอยู่นี่แหละ ได้มาหักกิ่งไม้มีพิษต้นนี้ แล้วใช้งวงจับกิ่งที่หักนำขึ้นไปทิ้งไว้ในแอ่งน้ำบนเนิน เพื่อทำน้ำแอ่งนั้นให้กลายเป็น

พิษ ใช้ดื่มกินไม่ได้ อย่างน้อยก็เป็นเวลาไม่น้อยกว่า 1 สัปดาห์ จนกว่าพิษจะจางหมดไป เป็นการวางยาเบื่อเรา หรือใครก็ตามที่ผ่านมาตามเส้นทางนี้ เป็นการกระทำที่เต็มไปด้วยแผนชั่วร้าย ซึ่งธรรมชาติของช้างธรรมดาจะทำไม่ได้ นอกจากมีอะไรดลใจบังคับอยู่ และขณะที่มันมาหักกิ่งไม้นี้ จนกระทั่งนำขึ้นไปทิ้งแช่ไว้ในแอ่งจะต้องมีอะไรสักอย่างหนึ่ง นั่งอยู่บนคอมัน และบังคับมันเหมือนควาญที่บังคับช้าง”

“อะไรสักอย่างหนึ่ง คุณหมายถึงอะไร?”

ครส เบล และเชดวุธ ถามพร้อมกัน

“ผมก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่า มันคืออะไร แต่เดี๋ยวผมจะนำไปให้ท่านดู และเจ้าสิ่งนั้นเองแหละ ที่เป็นต้นเหตุของเสียงไรเฟิล 2 นัดของผม ที่พวกท่านได้ยิน ผมแน่ใจว่าผม ‘จับ’ หรือ ‘หยุด’ มันไว้ได้แล้ว อย่างน้อยก็ชั่วขณะ เพื่อให้พวกท่านได้มาเห็นกับตาเป็นหลักฐาน...อยู่ใกล้ๆ นี่เองครับ ตามผมมา!”

กล่าวจบ เขาก็ทิ้งบุหรี่ลงกับพื้น ใช้ท้อปเดินป่าขยี้ดับแล้วเดินนำออกจากบริเวณโคนไม้ต้นนั้น เข้าสู่เส้นทางด่าน พอพ้นเงาพุ่มไม้บังเท่านั้น ทั้งหมดที่ตามกันมาเป็นขบวน ก็มองไปเห็นสิ่งหนึ่งชนิดที่ทำให้ทุกสายตาที่แลไปพบถึงกับผงะหลังหยุดชะงักกึกกันไปหมดราวกับนัดกันไว้

“พระอรหันต์!”

เสียงเชิดวุธอุทานออกมาดังไม่เกินกระซิบ

อะไรชนิดหนึ่ง แลดูผาดๆ ในครั้งแรกเหมือนท่อนไม้เก่าๆ นอนคว่ำหน้าอยู่กลางทางด่าน แต่เมื่อจ้องพินิจก็เห็นว่ามันมีลักษณะเหมือนซากของมนุษย์ที่อาบยาไว้ จน

แทบจะกลายสภาพเป็นหิน ดูเหมือนจะมีอาภรณ์ห่อหุ้มร่างอยู่บ้างเหมือนกันแต่ในยามนี้ก็ได้กลืนเป็นเนื้อเดียวกับซากเสียแล้ว ดไม่ผิดหินสลัก

ขณะที่ทั้งหมด เดินตามรพินทร์เข้ามาเห็นนั้น มันห่างแค่ 3-4 วาเท่านั้น บุญคำตาเหลือก ร้อง 'ว้าก' ออกมาท่ามกลางความเงียบสงัด ส่วนอเมริกันสี่คนอยู่ในภาวะตะลึง

"ไอ้ผีนรกตัวนั้น!"

คริสติน่าหลุดปากอุทานออกมาจากริมฝีปากที่เผยอขมุบขมิบ

ระหว่างที่ทุกคนยังยืนนิ่งกับที่จอมพรานเดินช้า ๆ เข้ามาหยุดอยู่ที่ร่างอันนอนคว่ำหน้าดุจท่อนไม้นั้น แล้วพยักหน้าเป็นสัญญาณให้ทุกคนเข้ามาใกล้ ทั้งหมดเคลื่อนเข้ามาล้อมวงดูด้วยความประหลาดใจงุนงงขีดสุด

"คุณบอกกับผมว่า คุณพอจะจำหน้า และลักษณะของมันได้คริส..."

เขาเอ่ยขึ้นเบา ๆ มองไปยังคริส และ ดร.สแตนลีย์ผู้ที่เคยประจันหน้ากับไอ้ผีดิบ ซึ่งนับอายุไม่ได้ตนนั้นมาแล้วหยก ๆ เมื่อคืน

"ประเดี๋ยวผมจะพลิกด้านหน้าของมันขึ้นเพื่อให้คุณตรวจดู แต่ผมแน่ใจว่ามันจะต้องเป็นคนละตัวกับที่เข้าไปอาละวาดในแค้มป์เมื่อคืนนี้"

คริส สแตนลีย์ และทุกคนจ้องเขม็ง บุญคำเองถึงกับ

กระโดดเข้าไปนั่งยองๆ ดูซากนั้นอย่างพินิจถี่ถ้วนที่สุด ท่าทางของตาพรานเฒ่าประหลาดใจเหลือที่จะกล่าว เงยหน้าขึ้นมองรพินทร์ แล้วก้มลงดูซากนั้นสลับกัน พึมพำออกมาเบาๆ เป็นภาษากะเหรี่ยงว่า

“นาย! บุญคำว่ามันคนละตัวกันกับที่เราพบนะ ไอ้ตัวนี้มันเตี้ยสั้นกว่า เครื่องแต่งตัวก็ผิดกันไปคนละอย่าง”

รพินทร์ใช้สายตาปรามสมุนขวาของเขาไว้ไม่ให้พูดอะไรทั้งสิ้น และตนเองก็ยังไม่พูดคำใด ความตื่นเต้นของคณะนายจ้างทำให้ต่างไม่ทันสังเกต หรือมิฉะนั้นก็มองข้ามไปเสียว่าเมื่อหยกๆ นี้บุญคำส่งภาษาอะไรกับพรานใหญ่

“มีรอยเจาะของกระสุน ที่ขาพับด้านหลังทั้งสองข้าง...!”

อิสซาเบลร้องขึ้น ชี้ให้พรรคพวกดูรอยทะลุของรูกระสุนขนาดใหญ่ ซึ่งปรากฏอยู่ยังบริเวณขาพับของซากนั้น ปากแผลกลมดิกเหมือนกระสุนทะลุเข้าไปในขอนไม้นั่นเอง แต่ขณะนี้ทุกคนยังไม่เห็นว่ารอยทะลุออกด้านหน้า ซึ่งจะตรงกับสะบ้าหัวเข่าพอดี จะอยู่ในสภาพเช่นไร เนื่องจากซากยังคว่ำหน้าอยู่

คี๊ธสะบัดหน้าเหมือนจะไล่ความมึนงง ทำให้แก้มโป่งเป่าลมพรูออกจากปาก ส่วนหัวหน้าคณะควักซิการ์ออกมาคาบ

“เห็นจะได้คำตอบแล้วกระมังว่า กระสุนไรเฟิลสองนัดที่พวกเราได้ยินเกิดจากอะไร คุณยิงมาที่ไอ้ผีดิบตัวนี้ใช่ไหม ยิงตามหลักเกณฑ์ที่คุณสอนเราไว้ คือตัดที่ข้อพับตามแขนขา หรือทำลายส่วนศีรษะของมัน?”

เขาก้มศีรษะลง

"ใช่ครับ สองรูที่เห็นอยู่นั่นแหละ คือเสียงไรเฟิลสองนัดของผม"

"ก็แปลว่าขณะที่คุณยิง มันกำลังเดิน หรือเคลื่อนไหวอยู่และหันหลังให้คุณ ตรวจดูจากบาดแผลรูกระสุนที่มันเจาะจากด้านหลัง" คี๊ธถามเร็วปรื๋อ

"ถูกต้อง ผมยิงเพื่อให้หยุด ในขณะที่มันกำลังเดินหนีเพราะไม่มีวิธีอื่นที่จะหยุดมันลงได้ นัดแรกเข้าข้อพับด้านซ้าย มันเพียงแต่ทรุด และพยายามจะลากตัวไปอีก นัดสองจึงตัดเข้าที่ข้อพับด้านขวา เมื่อนั้นเอง มันจึงคว่ำหน้าพังพาบอยู่ในลักษณะที่ท่านเห็นอยู่นี่ และเมื่อผมเข้ามาตรวจดู ก็พบว่ามันไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าซากของอดีตมนุษย์โบราณ มีลักษณะไม่ผิดอะไรกับท่อนไม้แกร่งๆ ท่อนหนึ่ง ไม่มีสัญญาณใดๆ จะส่อว่ามีชีวิตเลือดเนื้ออย่างคนธรรมดาเลย การยิงของผม เพียงแต่ทำให้มันล้มลงและไม่สามารถจะใช้ขาได้อีกเท่านั้น เพราะกระดูกสะบ้าหัวเข่าแหลก เมื่อหมดทางที่จะเคลื่อนไหวต่อไปได้ มันก็กลายเป็นซากปริศนา ให้พวกเราเห็นอยู่อย่างนี้...เอาละก่อนอื่น ผมจะพลิกด้านหน้าของมันให้พวกคุณดู"

จบคำพูด เขาก็พยักหน้ากับบุญคำเป็นความหมาย ตาพรานเฒ่าก็พลิกซากนั้นให้หงายขึ้นทันที โดยใช้พานท้ายไรเฟิลงัด ซึ่งสภาพของมันดูไม่ผิดอะไรกับการงัดท่อนซุง พอซากนั้นหงายขึ้นในลักษณะแข็งทื่อ ทุกคนก็จ้องตะลึงไปอีก...

ทรงหน้าประดุจหินนั้นตอบเรียวแหลม มีเส้นผมซึ่งบัดนี้จับเป็นก้อนแข็งประดุจเส้นผมของภาพนั้นปรกเป็นผมหน้า

ม้าจับอยู่บนกะโหลกหน้าผาก ตาลึกโหลปิดสนิทและดูประหนึ่งว่า จะไม่มีการเปิดขึ้นมาเลยตลอดชั่วกัปชั่วกัลป์ ลักษณะของเครื่องแต่งกายที่ห่มครองอยู่ เหมือนพวกนักบวช มีสร้อยประคำคล้องคอ ซึ่งบัดนี้สายประคำเส้นนั้นก็เกาะติดแน่นตายตัวอยู่กับแผ่นอกของซากเสียแล้ว

ทุกสิ่งทุกอย่างในซากนั้นเป็นความเก่าแก่ที่หาอายุไม่ได้ และท้าทายความรู้ของนักโบราณศาสตร์ หรือนักมานุษยวิทยาเป็นอย่างยิ่ง ถ้าหากว่าจะมีความใหม่ที่แปลกปลอมอะไรออกไปบ้าง ก็เฉพาะรอยกระสุนไรเฟิลขนาดหนักของรพินทร์ ที่ทะลุจากขาพับด้านหลัง แหวกทางออกด้านหน้าทำให้กระดูกสะบ้าที่ซ่อนอยู่ภายใต้ผิวหนังแห้งเกราะสีน้ำตาล กระจุยแตกเป็นสะเก็ดออกมาจากบาดแผล เป็นผลทำลายกระดูกสำคัญของขาให้แหลกพินาศไม่อาจทรงตัวยืนอยู่ได้

"คนละตัวกันแน่นอน นาย! บุญคำจำหน้าไอ้ตัวนั้นได้นี่มันอีกตัวหนึ่ง!"

บุญคำเผลอตัวร้องลั่นออกมาอีกเป็นภาษากะเหรี่ยง

"คนแก่พูดว่ายังไง?"

หัวหน้าคณะถามขึ้นทันที

รพินทร์อึ้งไปครู่ มีความรู้สึกอยากจะซัดบุญคำให้สักป้าบที่ปากเปราะ แล้วก็บอกกับทุกคนของฝ่ายนายจ้างว่า

"อย่าเพิ่งสนใจเลยครับ ว่าบุญคำพูดอะไร แกก็โวยวายของแกไปตามประสานั่นแหละ พวกคุณสามคน ผมหมายถึงด็อกเตอร์สแตนลีย์ คริส และเบล ได้เห็นไอ้ผีดิบลึกลับตัวนั้นเมื่อคืนนี้อย่างถนัดมาก่อนแล้ว ลองช่วยกันพิจารณาดูซิว่ามัน

เป็นตัวเดียวกันหรือเปล่า สำหรับคริส ถ้าแน่ใจว่าเมื่อคืนนี้คุณยิงถูกมัน ก็ลองตรวจดูบาดแผลตามซากด้วยว่า จะปรากฏอยู่หรือไม่”

“ไม่จำเป็นจะต้องตรวจสอบรอยกระสุนของฉันเมื่อคืนนี้หรอก...”

คริสเม้มริมฝีปากแน่นตอบด้วยเสียงแหบพร่าด้วยความรู้สึกอันยากที่จะบรรยาย จ้องซากนั้นตาไม่กะพริบ

“ฉันจำไอ้ตัวเมื่อคืนนี้ได้ติดตา มันเป็นคนละตัวกับตัวนี้ เจ้าตัวนั้นสงใหญ่กว่านี้อย่างน้อยก็ประมาณ 1 ฟต ลักษณะแต่งกายเหมือนพวกนักรบ แต่ตัวนี้มันเล็กกว่า การแต่งกายก็ผิดกันออกไป...ใช่ไหมคะ อาจารย์ เบลล่ะ เธอจำได้ไหม?”

ประโยคท้าย หล่อนหันไปหารือกันหัวหน้าคณะกับเพื่อนสาว สำหรับคี๊ธกับเชิดวุธนั้นไม่อาจยืนยันได้เพราะมองเห็นภาพเมื่อคืนไม่ถนัดนัก จึงพากันยืนงันนิ่งอยู่ สแตนลีย์ กับเบล จ้องซากอย่างพิเคราะห์ แล้วก้มศีรษะลงอย่างเห็นด้วย

“ถูกแล้ว มันเป็นคนละตัวกันอย่างแน่นอน...พระเจ้า! อะไรกันนี่ ไอ้ตัวมัมมี่ชนิดนี้ มีจำนวนมากกว่าหนึ่งตัวขึ้นไปอย่างนั้นหรือ?”

สุภาพบุรุษไพรหัวเราะหึๆ ในลำคอ ควักผ้าขนหนูจากอกเสื้อมาเช็ดหน้าอันมันย่องไปด้วยเหงื่อ และฝุ่นละอองของเขา

“ผมตอบไม่ถูกในข้อนี้ ประเดี๋ยวจะมีอะไรให้ดูอีก...อยากจะให้พวกท่านได้มาเห็นซากนี้เสียก่อน และขอความเห็นความยืนยันว่า มันเป็นตัวเดียวกันหรือเปล่า กับที่เข้าไปอาละวาดใน

แค้มป์เราเมื่อคืน เพราะผมก็สังหรณ์ว่ามันคนละตัวกัน แต่เดี๋ยวนี้ 3 คนที่เห็นมันอย่างถนัดที่สุด ก็ยืนยันออกมาแล้วว่าเป็นคนละตัว อย่างนั้นใช่ไหมครับ?”

“แน่นอน มันเป็นคนละตัวกันแน่?”

ทั้งสามยันเป็นเสียงเดียวกัน อากัปกิริยาของอเมริกันทั้งหมดและเชิดวุธเลิกลั่กไปหมด

“บอกให้เราฟังให้ละเอียดก่อนดีกว่าว่ามันไปยังไงมายังไงกัน ระหว่างคุณ กับไอ้มอนสเตอร์ตัวที่สองนี่”

สแตนลีย์ถามทันที

“ผมขึ้นมาตรวจดูที่แอ่งน้ำบนเนินนั่นเพราะรู้สึกสังหรณ์อะไรบางอย่าง”

เขาเล่าง่ายๆ ตาทั้งคู่หรี่ลง มองจับอยู่ที่ซากประหลาดนั้น

“ตลอดทางที่ไต่ขึ้นมา ซึ่งทุกท่านที่เฝ้าจับมองผมอยู่ข้างล่างตีนเนินนั่น ก็คงเห็นกันแล้วว่า ผมยังไม่ได้ระแคะระคายกระโตกกระตากอะไรทั้งสิ้น ผมไม่รู้สึกตัวเลยว่าไอ้งาดำแฝงตัวแอบซุ่มอยู่ และมันจะต้องมองเห็นผมขณะที่ไต่ขึ้นไปบนเนินอย่างแน่นอน เพียงแต่ว่ามีอะไรสักอย่างหนึ่งบังคับให้มันสงบนิ่งอยู่เท่านั้น และคอยจ้องจะเล่นงานเฉพาะพวกท่านตรงที่ไต่ตามผมขึ้นไป อย่างที่เล่าให้ผมฟังแล้ว...

เมื่อขึ้นมาถึงบริเวณแอ่งน้ำ ผมเห็นว่ามีกิ่งไม้อันมียางเป็นพิษถูกแช่อยู่กลางแอ่ง ทำให้น้ำกลายเป็นพิษเบื่อเมาไปหมด ลักษณะของกิ่งไม้ยังสดๆ อยู่ มีร่องรอยว่าเพิ่งถูกหักมาจากที่ใดที่หนึ่ง และเพิ่งจะนำมาโยนแช่ไว้ ปัญหามันจึงเกิดขึ้นมา ใคร

เป็นผู้นำกิ่งไม้มีพิษนั้นมาโยนไว้ในแอ่งน้ำ ซึ่งเราอาจจะต้องอาศัยดื่มกิน และนำมาทิ้งไว้ได้อย่างไร เนื่องมาจากเป็นกิ่งไม้ที่มีขนาดใหญ่มากทีเดียวเกินกำลังคนธรรมดาที่จะลากมาได้...

ขณะที่ผมกำลังตรวจรอยอยู่นั้น ก็ได้ยินเสียงกรวดบนพื้นดินไหวทางซอกหินทางด้านเหนือของเนิน ผมตามเข้าไปทันที พอลับก้อนหินก็เห็นไอ้ซากนี่แหละ เดินตัวปลิวเหมือนมนุษย์ธรรมดากำลังบ่ายหน้าลงเนิน ผมจะยิงมันตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว แต่ยังไม่แน่ใจว่ามันเป็นใคร เข้าใจว่าอาจเป็นพวกคนป่าแถบ ๆ นี้ จึงออกสาวรอยตามมันไปทันที...

มันเดินเร็วมาก...เดินหนีผมลงจากเนิน ผมก็ตามไปทุกระยะ มันตัดมาทางด้านเหนือของเนินลูกนั้น และจ้ำเดินอย่างชนิดไม่ยอมเหลียวหลังเลย ผมก็ตามมาทุกระยะ แล้วก็มารู้ตัวว่า มันแกล้งเดินฝ่าไปในดงต่อหลุม เพื่อจะล่อให้ผมตกลงไปในหลุมของสัตว์อันตรายเหล่านั้น บังเอิญผมสังเกตเห็นความผิดปกติของพื้นที่บริเวณนั้น จึงหลีกหลบไปได้ แล้วมันก็เดินฝ่าเข้าไปในดงของรังตังช้าง ทำให้ผมต้องเสียเวลาหาทางหลีกหลบจากดงไม้มีพิษคันอย่างรุนแรงนั้นอีก การติดตามจึงทอดระยะห่างออกไป แต่ก็ยังพอสังเกตเห็นหลังกันได้ไว ๆ มันไม่กลัวต่อพิษของใบรังตังช้างสามารถเดินฝ่าไปได้อย่างสบาย ส่วนผมจะต้องคอยเลี่ยงหลบใบไม้อันตรายพวกนั้นอยู่ตลอดเวลา และรู้จุดประสงค์ของมันทันทีว่า เจตนาจะเดินล่อผมเข้าไปสู่ความพินาศ...

แล้วในที่สุด มันก็ไปหลบรอดูท่าทีผมอยู่ในดงนี่แหละ ผมตามเข้ามาทัน แกะรอยเท้ามันได้อีก พอใกล้เข้ามามันก็

ผละจากหลังโคนไม้ที่หลบอยู่ ออกเดินหนีอีก ซึ่งผมพิจารณาเห็นแล้วว่าถ้าขืนเดินตามต่อไปก็จะมีอันตราย เพราะไม่รู้ว่ามันจะล่อผมเข้าไปสู่ภัยหรือกับดักอะไรอีก จึงตัดสินใจหยุดมันด้วยลูกปืนนัดแรกที่ขาพับด้านซ้าย มันทรุดลงเพราะเสียหลัก เนื่องจากกระดูกสะบ้าแหลกทรงตัวไม่ได้ แต่ไม่มีเสียงร้องหรือแสดงอาการเจ็บปวดอย่างใดทั้งสิ้น พยายามที่จะตะเกียกตะกายลากขาต่อไป นัดที่สองผมจึงต้องยิงตัดมาที่บานพับด้านขวาอีกครั้งก็เมื่อนั้นแหละ มันจึงคว่ำหน้าเหยียดยาวลงกับพื้นทางด้านลักษณะที่มันนอนอยู่ ก็เหมือนกับที่พวกท่านทั้งหลายมาเห็นกับตาหยก ๆ นี่เอง ผมยังไม่ได้เคลื่อนซากของมันอย่างใดทั้งสิ้น พอเห็นล้มลง ผมก็วิ่งเข้ามาหมายที่จะซ้ำ แต่ปรากฏว่าไม่มีประโยชน์อะไร เพราะเมื่อเข้าใกล้ชิดตัว ผมก็เห็นสภาพของมันมันเป็นแค่ท่อนไม้ หรือท่อนหินแท่งหนึ่งเท่านั้น ไม่มีลักษณะใด ๆ ที่จะส่อว่ามีชีวิตหรือวิญญาณเลย รอยกระสุนของผมที่เจาะทะลุ ก็เหมือนกับรอยกระสนที่ยิงเข้าหาท่อนไม้ แต่อันเนื่องมาจากภายในของมันครั้งหนึ่งเคยเป็นกระดูกของมนุษย์ กระดูกสะบ้าตรงหัวเข่าจึงแหลกละเอียดด้วยแรงปะทะของหัวกระสุน นั่นคือสาเหตุทำให้มันไม่สามารถจะทรงตัวอยู่ต่อไปได้ จึงล้มคว่ำอย่างหุ่นยนต์ และไม่ทิ้งหลักฐานใด ๆ ให้ค้นพบมากไปกว่าศพที่คำนวณอายุไม่ได้อย่างที่เราเห็นกันอยู่นี่”

ทุกคนอ้าปากค้าง ฟังเขาพูดจนจบ แล้วคราง แซด

“นรก! นี่มันอะไรกัน เกิดมาก็เพิ่งเคยพบเห็นสิ่งมหัศจรรย์ที่สุดในโลกครั้งนี้แหละ”

เสียงนายคี๊ธร้องโวยวายออกมา

“ผมทราบดีครับ...”

รพินทร์กล่าวรีบ ๆ ต่อไป

“ว่าเสียงไรเฟิลของผมสองนัด คงจะทำให้พวกท่านสงสัยหรือมิฉะนั้นก็แตกตื่นตกใจ และคงจะซักถามผมทางวิทยุ ผมควานหาวิทยุที่เหน็บติดเอวอยู่ ก็พบว่ามันตกหายไปเมื่อไหร่ไม่ทราบได้ และการที่ผมไม่ได้ตอบทางวิทยุ ก็คงจะยิ่งทำให้พวกท่านร้อนใจกันมาก ทางด้านผมก็เดินงมหาวิทยุอยู่ ทางด้านท่าน ตามที่บอกมาให้ฟังก็คงจะวิ่งสวนขึ้นเนินมา สักพักใหญ่ที่ผมเดินหาวิทยอย่ พอดีได้ยินสัญญาณออดเรียกจากมัน ซึ่งก็เป็นการเรียกจากพวกท่านนั่นเอง เสียงออดสัญญาณ ทำให้ผมตามไปพบว่ามันตกอยู่ชายดง และเมื่อนั้นเอง ที่ผมค้นพบวิทยุและตอบพวกท่านไปได้”

“เหตุการณ์มันเห็นจะประสานกันได้แล้ว...”

เชิดวุธเอ่ยขึ้นกับฝ่ายอเมริกันทุกคน

“ระหว่างทางด้านเรากับรพินทร์ ขณะที่เขาตามไอ้ผีดิบตัวนี้มาและยิงตัดขาทั้งสองข้างของมัน พวกเราได้ยินเสียงไรเฟิลก็ตกใจ เรียกวิทยุก็ไม่มีคำตอบ เพราะรพินทร์ทำวิทยุตกหาย พวกเราจึงวิ่งตามขึ้นไปบนเนิน ซึ่งในขณะนั้นรพินทร์มาอยู่ที่ดงนี่แล้ว และตอนที่เราตามขึ้นไปนั้นเอง ไอ้งาดำ ที่แอบซุ่มอยู่ก่อนแล้ว โดยไม่สำแดงตน ขณะที่รพินทร์ผ่านขึ้นไปก่อนก็เล่นงานฝ่ายเราทันที โดยการกลิ้งหินเข้าใส่ ผมลำดับเหตุการณ์ดังนี้ ถูกต้องไหม?”

ภายหลังจากขมวดคิ้ว นิ่งคิดกันอยู่ครู่เดียว ทั้งหัวหน้าคณะ คริส อิสซาเบลและคี๊ธก็พยักหน้ารับ

“ก็คงไม่หนีเหตุการณ์ที่คุณว่ามานั่นหรอกวุธ...”

คริสพูดแผ่วต่ำ แล้วหันกลับไปมองทางกิ่งไม้ของต้นที่มีรอยหักอย่ ชี้ไปที่นั่น

“รพินทร์ คุณพบเห็นกิ่งไม้ที่มีรอยหักนั่นตอนไหน?”

“ก็ต่อมาเพียงครู่เดียว ระหว่างที่ผมกำลังค้นหาวิทยุ มันบังเอิญที่สุด ที่ไอ้ผีดิบตัวนี้นำผมเดินมายังตำแหน่งที่มันหักกิ่งไม้เพื่อนำไปทิ้งที่แอ่งน้ำนั่นแหละ ผมเห็นรอยหักสดๆ ผมก็รู้ได้ทันทีว่ามันจะต้องเป็นกิ่งที่ถูกนำไปแช่อยู่ในแอ่งนั่น”

“แล้วมันจะหักกิ่งไม้ตรงนั้นได้อย่างไร ในเมื่อระดับสงมาก กิ่งก็ใหญ่กว่าที่ร่างกายขนาดมันจะหักได้ มิหนำซ้ำยังนำไปทิ้งไว้ที่แอ่งน้ำนั่นได้อีกด้วย”

หัวหน้าคณะถาม

“ผมเพิ่งจะมาสันนิษฐานได้ เมื่อได้รับทราบจากพวกท่านว่าไอ้งาดำแล่นสวนทางลงไปนั่นเอง...”

รพินทร์ตอบด้วยน้ำเสียงปกติของเขา

“เมื่อไอ้งาดำมีส่วนเข้ามาเกี่ยวข้องใกล้ชิดกับเหตุการณ์อยู่ด้วย ก็แสดงว่า ไอ้ผีดิบตนนี้แหละที่นั่งบังคับอยู่บนคอช้างร้ายตัวนั้น บังคับให้ช้างใช้งวงหักกิ่งไม้ และให้ช้างนำกิ่งไม้ไปทิ้งในแอ่งน้ำ โดยมีมันนั่งเป็นควาญกำกับไปด้วย ขณะที่ผมไต่เนินขึ้นไปถึงแอ่งน้ำพร้อมทั้งเห็นรอยพิรุธ ก็แสดงว่ามันเพิ่งจะโยนกิ่งไม้ลงไปในแอ่งไม่นานนัก และยังแอบกันอยู่บนนั้น ทั้งไอ้ผีดิบ และไอ้งาดำ ผมจับรอยไอ้ผีนี่ได้ก่อนจึงตามมา ส่วนไอ้งาดำยังซุ่มหลบนิ่งเพื่อดักเล่นงานพวกท่าน”

“คิว อี ดี!”

เบลร้องออกมา

“เหตุการณ์ทุกสิ่งทุกอย่างประสานรอยกันได้หมดแล้ว เมื่อเอาเหตการณ์ทางด้านคณและด้านพวกเราชนกัน ทีนี้เราหันมาพิจารณากันถึงไอ้ซากนรกนี่เถอะ ข้อแรกที่พวกเรางุนงงกันที่สุดก็คือ มันเป็นคนละตัวกับที่เราพบเมื่อคืน”

“ก็แสดงว่ามันมีมากกว่าหนึ่งตัว และไม่ว่าจะมีสักกี่ตัว มันทำงานอย่างเดียวกัน คือเป็นศัตรูที่จ้องจะล้างผลาญพวกเรา โดยเกี่ยวข้องร่วมมือกับไอ้ช้างงาดำรวมทั้งโขลงของมันด้วย เมื่อคืนนี้ก็เหมือนกัน เมื่อรพินทร์พาเราตามรอยเท้าของมันไป ก็พบว่า มันไปสิ้นสุดเอาที่รอยเท้าย่ำอยู่สับสน แสดงว่ามันขึ้นขี่คอช้าง ซึ่งเปรียบเหมือนบริวารของมันไป ส่วนลักษณะของไอ้มอนสเตอร์ตัวนี้ ก็อยู่ในสภาพเดียวกัน ใช้ช้างเป็นพาหนะเพื่อจุดมุ่งหมายของมันแต่บังเอิญมันหนีไม่พ้น ถูกรพินทร์จับตัวได้คาหนังคาเขา ซึ่งเราทุกคนก็เห็นอยู่นี่ว่ามันเป็นแต่เพียงซากมัมมี่โบราณปราศจากชีวิตตามหลักของชีววิทยาทั่วๆ ไป และทฤษฎีของรพินทร์ ที่สอนเราไว้พิสูจน์ว่าถูกต้อง ในกรณีที่ถ้าพบเห็นไอ้ผีดิบเมื่อไหร่ ให้ยิงตัดกระดูกสำคัญ เป็นการทำลายซากของมันเสีย ผลก็ปรากฏอยู่นี่แล้วพอกระดูกหัวเข่าของมันหลุด มันก็นอนแอ้งแม้งอยู่นี่เอง เคลื่อนไหวต่อไปไม่ได้”

สแตนลีย์กล่าวสรุปกับทุกคน

เชิดวุธพยายามมองสบตารพินทร์อยู่ตลอดเวลา เหมือนจะบอกให้ทราบว่า เขาได้รู้เรื่องเกี่ยวกับอาถรรพณ์แห่ง ‘นิทรานคร’ จากบุญคำโดยตลอดเวลา โดยใช้เวลาชวนคุยสอบถามระหว่างที่เดินมาด้วยกัน

จอมพรานสบตาด้วยนิดหนึ่ง แต่ก็คงอยู่ในอาการสงบไม่แสดงสิ่งใดทั้งสิ้น

ระหว่างนี้เอง ที่หัวหน้าคณะ คริส และหมอเบลทรุด ตัวลงตรวจซากอย่างใกล้ชิด

"รพินทร์ คุณพอมีคำอธิบายเพิ่มเติมอะไรเกี่ยวกับซากประหลาดนี่บ้างไหม?"

คริสถามขึ้นเบา ๆ

จอมพรานยิ้มเลี่ยน ๆ ยักไหล่

"ผมก็ไม่ทราบจะอธิบายเพิ่มเติมอย่างไรถูกเหมือนกัน ทุกท่านที่เดินทางมาในครั้งนี้ ก็ล้วนแล้วแต่เป็นผู้ทรงคุณวุฒิและก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์ทั้งสิ้น ถ้ามีใครเป็นนักธรณีวิทยาหรือนักสำรวจซากโบราณ ก็ลองตรวจดูเถิดครับ ว่ามันเป็นซากของอดีตมนุษย์ในสมัยไหน สำหรับผมไม่มีความรู้ในเรื่องนี้เลย บอกได้อย่างเดียวว่า สิ่งที่เราเผชิญกันอยู่นี่แหละ คืออาถรรพณ์ของป่าใหญ่ไพรลึก ซึ่งครั้งแรกพวกท่านไม่เคยสนใจเชื่อถือมาก่อน เดี๋ยวนี้ทุกท่านก็ได้มาเห็นกับตาตัวเองแล้ว ก็ลองช่วยกันวิเคราะห์กันเองเถอะ ผมทำได้ก็แต่เพียงนำท่านทุกคนมาให้ได้เห็นหลักฐานเหล่านี้เท่านั้น"

สแตนลีย์ตรวจดูตรงบริเวณทางออกกระสุน ที่ทะลวงแหกกระดูกสะบ้าหัวเข่าออกไป แล้วก็ต้องยอมรับว่าจุดหมายของการทำลายชนิดนั้นเอง ที่ทำให้ซากต้องล้มลง (ถ้าหากว่ามันกำลังเดินอยู่) คริสนั้นตรวจดูตามบริเวณกลางลำตัว และ

หน้าอก เผื่อว่าอาจพบรอยกระสุนของหล่อนที่ยิงเมื่อคืนนี้บ้าง ก็ไม่พบสิ่งใดเลย บอกชัดว่ามันเป็นคนละตัวกันอย่างแน่นอน ส่วนเบล ซึ่งมีความรู้ทางธรณีวิทยาอยู่บ้าง ได้ตรวจในลักษณะของการสำรวจซากโบราณแล้วก็มาชะงัก ขมวดคิ้วครุ่นคิดหนัก

เมื่อหล่อนใช้มีดโบวี่ขูดเบาๆ ตรงบริเวณศีรษะของซาก คร่างออกมาเบาๆ ทำให้พรรคพวกทุกคนหันไปมอง

“อะไรหรือ เบล?”

เกือบทุกคนกามเป็นเสียงเดียวกัน หมอเบล เอาหลังมือขยี้ปลายจมูกที่เต็มไปด้วยเหงื่อ ขอบหล่อน สีหน้าฉบมคลางแคลงใจชีดสุด แล้วเหลือบตาไปทางรพินทร์ผู้ซึ่งก็มองอยู่ก่อนแล้ว

"ฉันว่าฉันพบอะไรที่ทำให้ยิ่งงงเข้าไปใหญ่ดูนี่!"

หล่อนใช้ปลายนิดชี้ให้ทุกคนดูตรงบริเวณกลางศีรษะของซากแล้วบอกต่อไปว่า

"มีรอยหินย้อย เกาะอยู่ที่ศีรษะของซากนี้ แสดงว่าตลอดเวลามา มันจะต้องยืนหรือนั่ง เอาศีรษะขึ้นใกล้ ๆ กับผนังเพดานถ้ำ ซึ่งเมื่อกาลเวลาผ่านไปหินก็จะย้อนลงมาเชื่อมติดอยู่กับส่วนศีรษะของมัน และนี่ก็มีรอยหักของหินย้อยที่ลงมาเชื่อมนั้น แสดงว่ามันเคลื่อนไหวออกมาจากตำแหน่งที่เคยอยู่อย่างสงบนิ่งมานับเป็นเวลาหมื่น ๆ ปี!"

“หมื่นๆ ปี!”

ทุกคน ยกเว้นรพินทร์ และบุญคำ อุทานลั่นเป็นเสียงเดียวตาเหลือก

เบลกัดริมฝีปากแน่นสีหน้าพิพักพิพ่วนเต็มที่

“ใช่! ต้องใช้เวลาเป็นหมื่นๆ ปีขึ้นไป หินจากเพดานด้านบนจึงจะงอกลงมาเชื่อมกับซากนี้ได้ นี่เป็นเรื่องน่างงเหลือเกิน เวลาย้อนหลังเป็นหมื่นปีขึ้นไป ฉันไม่แน่ใจว่ามนุษย์จะมีกำเนิดขึ้นในโลกแล้วหรือยัง เพราะค้นไม่พบหลักฐานทางโบราณศาสตร์ และสมมติว่าในเวลาขนาดนั้นจะมีมนุษย์เกิดขึ้นมาแล้วตามหลักวิชาก็บอกไว้ว่ายังเป็นมนุษย์ดึกดำบรรพ์ชาวถ้ำ มีความเป็นอยู่ไม่ผิดอะไรกับสัตว์ป่า แต่เครื่องแต่งกายของซากนี้ มันบอกชัดว่าเป็นมนุษย์ที่เคยรุ่งเรืองมาแล้วด้วยศิลปวัฒนธรรม...เอ...แปลกจริง”

เชิดวุธหันไปสบตารพินทร์อีกแวบหนึ่ง เห็นจอมพรานกำลังดดบหรี่แก้มตอบ และเป่าควันเป็นทางยาวลงต่ำคงสงบนิ่งไม่เอ่ยคำใดทั้งสิ้น ปล่อยให้อเมริกันกลุ่มนั้นตรวจค้นแสวงหาความจริงเอาเอง...

“รพินทร์!”

ครูใหญ่ทีเดียวที่อเมริกันทั้งสี่คนหารือกันเองอย่างเคร่งเครียด และในที่สุดก็หันมาทางจอมมัคคุเทศก์ผู้สงบเฉยเป็นตาเดียว เพราะดูว่า **เหตุการณ์และภาวะแวดล้อมเช่นนี้ เขาคนเดียวเท่านั้น จะเป็นที่หวัง ที่พึ่ง และที่ปรึกษาให้ความกระจ่างชัดแก่ทุกคนออกไปได้**

ผู้เอ่ยเรียกเสียงเบาต่ำ คือหัวหน้าคณะ

“เราตรวจสอบที่ซากประหลาดนี่แล้ว มีความเห็นตรงกันหมดว่า มันเป็นซากโบราณ เหลือที่จะกะคำนวณอายได้ทีเดียว โดยพิสูจน์จากร่องรอยของหินย้อยที่งอกมาเชื่อมติดกับศีรษะและบางส่วนของซาก อันจะต้องใช้เวลานานเหลือเกิน แต่ก็อย่างที่เบลได้ให้ทรรศนะไว้แล้ว คือความเก่าแก่ของซาก กับลักษณะแต่งกาย หรือเครื่องประดับของซากมันค้านกันอย่างบอกไม่ถูก เพราะมันหมายถึงว่า ครั้งหนึ่งที่เจ้าของซากนี้ยังมีชีวิตอย่ เขาได้อย่ในยคที่มีอารยธรรมมาพอสมควรแล้ว แต่หลักฐานของหินย้อยที่งอกมาเชื่อมซากได้ แสดงถึงว่ามันนานก่อนยุคประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ เท่าที่วิชาประวัติศาสตร์โบราณศาสตร์จะบันทึกไว้ได้”

“แล้วยังไงครับ?”

ในสีหน้าตายด้านตามบุคลิก เขาย้อนถาม

“เราอยากทราบความเห็นของคุณบ้าง อย่างน้อยจากการคาดคะเน การเดาหรือประสบการณ์พบเห็นมาก่อนของคุณก็ยังดี”

ผู้ที่ยิงคำถามติดต่อมาอย่างรวดเร็วคือคริส ผู้ฉลาดคมและละเอียดอ่อน

“ก่อนอื่น ทุกท่านคงจะทราบดีแล้วว่า ผมไม่ใช่นักศึกษาทางประวัติศาสตร์ โบราณศาสตร์ ไม่มีความรู้ในทางธรณีวิทยา หรือว่าซากโบราณตลอดจนวิวัฒนาการของมนุษยชาติมาก่อน ผมเป็นแต่เพียงพรานนำทางมีความรู้เฉพาะการเดินป่า ล่าสัตว์ และยุทธวิธีจากวิชาทหารที่ร่ำเรียนมาบ้างเท่านั้น เกรงว่าจะช่วย

อะไรท่านไม่ได้มากนักเกี่ยวกับซากโบราณที่ลึกลับนี้ พบเห็นอะไรก็เชิญให้ท่านได้มารับทราบรับเห็นไว้ด้วยเท่านั้น”

“คุณไม่ควรจะปลีกตัวออกจากการขอร้อง ให้ร่วมเข้าหารือและวินิจฉัยในเรื่องลี้ลับนะ และไม่ควรจะถ่อมตนจนเกินไปนัก...”

คริสพูดเน้นเสียง ส่ออาการพ้อติงอยู่ในรูปประโยค และกระแสเสียงนั้น สายตาที่มองดูเขาก็เป็นประกายเท่าทันในการใช้คำพูดแบบหลีกหลบปลีกตัวของเขา

“มีสังหรณ์อะไรบางอย่างของฉัน ที่จะบอกได้ว่าคุณจะต้องมีประสบการณ์ในเรื่องลี้ลับชนิดนี้มาก่อนแล้ว เว้นไว้แต่คุณจะไม่ยอมพูดความจริงทั้งหมดเท่านั้น”

“โอ! พลี๊ส มิสเตอร์ ฮันเตอร์!...กรุณาอย่าได้เย็บปากอยู่อย่างนั้น”

เบลอ้อนวอนมาอีกคนหนึ่ง

คนนามสกุลไพรวัลย์ เต็มไปด้วยความอึดอัดลำบากใจ ไอ้จะบอกความจริงทุกสิ่งทุกอย่างเท่าที่ตัวเอง และคณะของคุณชายเชษฐาเคยผ่านพบเผชิญมาก่อนแล้วรึ ก็ไม่สามารถจะบอกได้ในเวลานี้ ไอ้ครั้นจะเก็บนิ่งเฉยทำเป็นไม่รู้อะไรเลย คนกลุ่มนี้ก็ดูเหมือนจะยิ่งสงสัยและเท่าทันเขาอยู่ ในการซ่อนเร้นความจริงบางประการไว้

และถ้าจะพิจารณากันตามความจริงแล้ว เมื่อวันเวลาได้ล่วงผ่านมาจากการเผชิญภัยร่วมกันในป่า อเมริกันกลุ่มนี้ทั้ง

กลุ่มก็มอบความไว้วางใจให้แก่เขาจนหมดสิ้น ไม่มีใครบังอาจแสดงความอวดรู้อวดดี หรือดูหมิ่นดูแคลนใดๆ เขาเหมือนแต่แรกเลย เนื่องมาจากได้เห็นฝีมือกันจะแจ้งแล้ว รวมทั้งรู้ถึงพื้นฐานการศึกษา

เชิดวุธที่พอจะรู้อะไรเป็นนัยๆ มาก่อนแล้ว ก็กำลังจับตาเขม็งดูอยู่ที่เขา เหมือนจะคอยฟังว่าเขาจะตอบคนเหล่านั้นเช่นไร

สุภาพบุรุษไพร เดินอ้อมไปทางศีรษะของซากตรงที่หมอเบลกำลังนั่งตรวจอยู่แล้วเขาก็เห็นตามที่เบลได้กล่าวไว้จริง คือมีรอยหินย้อยงอกเป็นเส้นเชื่อมลงมาติดกับศีรษะของซาก มิหนำซ้ำบางส่วนจับแผ่เคลือบปกคลุมบริเวณศีรษะนั้นไว้เหมือนเอาปูนพลาสเตอร์เทหล่อ แต่ส่วนของหินงอกมีรอยหักสะบั้นเพราะมีกำลังบางสิ่งบางอย่างมาฉุดร่างนี้ให้หลุดออกมาจากที่อันเคยเป็นแหล่งสถิตของมันมานับกัปกัลป์

“สรุปให้สั้น พวกคุณสงสัยอะไร?”

เขาพยายามพูดด้วยเสียงเรียบปกติที่สุด อันเป็นตรงข้ามกับความรู้สึกภายในของตัวเอง ซึ่งเร่าร้อนกังวลไม่ผิดอะไรกับคนเหล่านั้น

“ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นปัญหาให้สงสัยทั้งนั้น แต่เราจะเอาเฉพาะจุดที่สำคัญก่อน คุณเห็นด้วยกับฉันไหม ในข้อที่ว่า ซากนี้เก่าแก่โบราณเกินประวัติศาสตร์มนุษย์ จากหินย้อยที่ไหลลงมาเชื่อมติดซากนี่”

“ก็ควรเป็นอย่างนั้น แต่ผมคำนวณย้อนกลับไปไม่ได้ว่ามันนานสักเท่าไหร่แล้ว”

“ลักษณะเครื่องประดับ และการแต่งกายของซาก คุณเห็นด้วยไหมว่า เป็นมนุษย์ในยุคที่เคยมีอารยธรรมแล้ว ไม่ใช่มนุษย์หิน หรือมนุษย์ถ้ำ”

“ก็เห็นด้วย ในข้อนั้น” เขารับอีก

“แล้วความขัดแย้งของกาลเวลา มันเกิดขึ้นได้อย่างไร ช่วยอธิบายซิ ไม่ได้บังคับ แต่ขอทราบความเห็น ถ้าเผื่อคุณจะมีบ้าง”

ผู้พูดในครั้งนี้คือ ดร.สแตนลีย์หัวหน้าคณะ

“เอาละ ท่านสภาพบรษ และสภาพสตรีทั้งหลาย โดยทฤษฎีแล้ว เราอาจพอทราบกันมาบ้างว่ามนุษยชาติได้เริ่มต้นวิวัฒนาการมาตั้งแต่เมื่อไหร่ และผ่านยุคสมัยเช่นใดมาบ้าง ซึ่งกะกันว่า ไม่น่าจะย้อนหลังนานเกินไปนัก แต่นั่นก็เป็นแต่เพียงทฤษฎีที่เรารับทราบมาจากบทเรียนเท่านั้น ความจริงจะมีอยู่เพียงใด เกี่ยวกับความเป็นมาของมนุษยชาติ ถ้าเราไม่คิดกันว่าเราฉลาดเลิศแล้ว เราก็ควรจะยอมรับว่ามันยังเป็นสิ่งมืดมน มนุษย์อาจเกิดขึ้นในพิภพโลกนี้เริ่มตั้งแต่ใกล้เคียงกับสัตว์ขึ้นมา จนกระทั่งได้พัฒนาเจริญถึงขีดสุดอย่างในปัจจุบัน แล้วก็ได้ถูกกฎของธรรมชาติทำลายให้เผ่าพันธุ์สูญไป หลังจากนั้นก็มาเริ่มวิวัฒนาการขึ้นใหม่ โดยเริ่มต้นจากสัตว์เซลล์ต่ำขึ้นมาอีก...เริ่มต้น–ต่อมาก็เจริญขีดสุดแล้วก็สูญพันธุ์แล้วก็เริ่มต้นกันขึ้นมาอีก หมุนเวียนผลัดเปลี่ยนเป็นวงจรอยู่เช่นนี้กี่รอบกี่ยุคกันมาบ้างแล้ว พวกคุณเคยคิดกันบ้างไหม?”

ทุกคนนิ่งฟังเขาอย่างตั้งใจ และเงียบกริบโดยยังไม่มีใครเอ่ยแทรกขึ้นทั้งสิ้น รพินทร์ ไพรวัลย์ กล่าวช้า ๆ ต่อไปว่า

"เราไม่เคยเรียนรู้ หรือพิสูจน์กันได้มาก่อนเลยว่ามนุษย์เกิดแล้วเจริญเต็มที่แล้วและดับแล้ว ต่อมาก็เริ่มเกิดอีก มีวิวัฒนาการขึ้นอีก กี่รอบสมัยมาแล้ว ยกอาทิง่าย ๆ ถ้าระเบิดนิวเคลียร์ หรืออาวุธร้ายแรงอะไรก็ตามที่พวกคุณคิดประดิษฐ์ขึ้น มันเกิดระเบิดขึ้นโดยสงครามล้างโลก มนุษย์ทั้งโลกพินาศย่อยยับกันไปทั้งหมด แล้วต่อไปอีกสักล้านปีข้างหน้า ก็เริ่มพัฒนาขึ้นมาใหม่ โดยอาจเริ่มต้นจากสัตว์เซลล์ต่ำก่อน มนุษย์ในอนาคตข้างหน้าที่ได้วิวัฒนาการขึ้นมา ก็อาจคิดอย่างเราในสมัยนี้ คือคิดว่าแต่ก่อนนี้ไม่เคยมีมนุษยชาติมาก่อนเลย เพิ่งจะเริ่มเอาในยุคสมัยของพวกเราย้อนหลังไปแค่ไม่เพียงกี่แสนกี่ล้านปีมานี้เอง เราก็คงต้องหัวเราะมนุษย์ในยุคอนาคตว่า เจ้าพวกนั้นช่างโง่เง่าเอาเสียจริง ๆ ที่หารู้ไม่ว่า แท้ที่จริงพวกเราเกิดกันมาก่อนแล้ว กว่าจะไปเริ่มใหม่อีกในยุคสมัยของเขา ทีนี้ลองคิดย้อนหลังลงไปในอดีตของอดีตอีกหลาย ๆ ชั้น ถ้าไม่ปิดกั้นความคิดของเราเองให้แคบเกินไปนัก เราก็น่าจะมีสิทธิ์สงสัยได้ว่า มนุษย์อาจเคยมีวิวัฒนาการมาก่อนยุคสมัยของพวกเรามาก่อนแล้ว โดยถอยหลังไปอีกสักกี่ยุคก็ไม่ทราบได้ เพราะฉะนั้นต่อข้อสงสัยของพวกคุณในข้อที่ว่า ซากนี้เป็นซากของมนุษย์ที่อย่างน้อยก็มีอารยธรรมมาก่อนแล้ว แต่ไปพิจารณาถึงธรรมชาติของหินงอก หินย้อย ซึ่งอาจจะต้องใช้เวลานับหมื่นนับแสนปีกว่าจะงอกลงมาเชื่อมกับซากนี้ได้ พร้อมกันก็ตั้งข้อสงสัยว่า ในกาลเวลายาวนานเช่นนั้นไม่น่าจะเป็นสภาพของซากมนุษย์ที่เคยรุ่งเรืองมาก่อนดังที่เราเห็นกันอยู่ในขณะนี้ ดังนั้น ทำไมพวกเราจึงไม่ลองย้อนคิดไปถึงสิ่งที่ผมพูดนี่บ้าง คือเขาอาจเป็นมนุษย์

ที่เคยมีวิวัฒนาการมาก่อนพวกเราแล้ว ในรอบหนึ่งซึ่งประวัติ-ศาสตร์ของพวกเรายังค้นลึกไปไม่ถึง”

ระหว่างที่คริส เบล และสแตนลีย์นิ่งขึงไป คี๊ธผิวปากหวือ

“ฮือม์! น่าคิดมาก ตามที่รพินทร์พูดนี่ แม้จะไม่มีข้อพิสูจน์ใดมายืนยันได้ก็ตาม จริงซินะ วิวัฒนาการของมนุษยชาติมีมากี่ยุค กี่รอบสมัยแล้ว จากเริ่มต้นจนถึงเจริญสุดแล้วดับสูญสิ้นชาติไป ต่อมาก็เริ่มต้นกันใหม่วนเวียนกันอยู่เช่นนี้ ไม่ต้องดูอะไรมาก หลักฐานทางโบราณคดีเคยพบซากเมืองที่จมอยู่ใต้มหาสมุทร ซึ่งแน่ละมันต้องหมายถึงว่าได้เคยมีมนุษย์มาก่อนแล้วนับร้อย ๆ ล้านปีย้อนหลังไป ซึ่งเกินกว่าที่ประวัติศาสตร์จะบันทึกไว้ได้ หลักฐานจากสิ่งก่อสร้างและสถาปัตยกรรมอีกหลายต่อหลายชนิด ก็คำนวณอายุของมันไม่ได้ว่าใครมาสร้างไว้ตั้งแต่สมัยใด ความลี้ลับเหล่านี้ นักประวัติศาสตร์โบราณคดีก็ได้แต่เดา ๆ กันไปเท่านั้น”

“ถ้างั้น ตามความเข้าใจของคุณ ก็แปลว่า ซากที่เราเห็นอยู่นี่ เป็นซากของมนุษย์ในอีกยุคหนึ่ง คนละช่วงวิวัฒนาการกับพวกเรางั้นสิ?”

เบลถามรพินทร์

“ก็บอกแล้วว่าให้ผมเดา ผมก็อยากจะเดาเช่นนี้ ในเมื่อคุณเองก็บอกอยู่ว่า กว่าหินย้อยจะใช้เวลางอกลงมาเชื่อมติดซากได้ต้องอาศัยเวลานานมาก และช่วงระยะเวลาอันยาวนานนั้นมนุษย์ในรอบวิวัฒนาการของพวกเรายังนุ่งใบไม้อยู่ตามถ้ำ”

คริสจ้องตาเขา

“แล้วไหนคุณว่าคุณไม่รู้อะไรเลย เกี่ยวกับโบราณศาสตร์ยังไงล่ะ?”

จอมพรานเบ้ปากนิดหนึ่ง กระตกไหล่ขึ้น

“ก็ไม่ได้แปลว่าผมรู้อะไรในเรื่องนี้ดีไปกว่าพวกคุณ หรือข้อสันนิษฐานของผมจะถูกต้องนี่ครับ ทุกคนมีสิทธิ์จะเดา หรือคาดคะเนได้”

“เอาละ เราผ่านปัญหาข้อนี้ไป เป็นอันว่าจะตั้งสมมติฐานตามหลักเกณฑ์ของคุณที่ว่ามานี้ คือซากนี้เป็นซากของอดีต–อดีต และอดีต ของมนุษยชาติคนละรอบวิวัฒนาการกับพวกเรา...”

ดร.สแตนลีย์กล่าวเคร่งขรึม หรี่ตาลง จับอยู่ที่ซากนั้นไม่เปลี่ยน

“แล้วทีนี้คุณพอจะสันนิษฐานต่อไปได้อีกไหม ว่ามันมาจากไหน แหล่งเดิมอันเป็นที่เก็บของซากมันอยู่ที่ใด?”

“แหล่งที่เก็บซาก หรือที่อยู่เดิมของซาก ผมก็คิดว่า มันไม่ควรจะห่างไกลจากบริเวณที่เราอยู่เท่าใดนักหรอก มิฉะนั้นมันจะออกมาเกะกะให้เราเห็นอยู่นี่ไม่ได้ ส่วนสภาพแวดล้อมของแหล่งหมอเบลอันเป็นนักธรณีวิทยาควรจะบอกได้ดีกว่าผม”

“ถ้าถามฉัน...”

แม่อกภูเขาผมแดง ซึ่งเป็นทั้งแพทย์ และนักธรณีวิทยาเอ่ยขึ้นเป็นงานเป็นการ

“ก็พอจะตอบได้ว่ามันจะต้องมาจากแหล่งเก็บศพหรือสุสานซึ่งมีลักษณะเป็นถ้ำหินที่ใดที่หนึ่งภายใต้ภูเขาที่มีสภาพชื้นมีหยดน้ำไหลซึมอยู่ตลอดกาล อันเป็นต้นเหตุให้เกิดหินงอก

และหินย้อยขึ้นได้ แต่ฉันตอบไม่ได้ว่าเหตุใด ซากซึ่งเก่าแก่โบราณมากนี้ จึงสามารถจะคงทนอยู่ในสภาพของร่างกายแทบจะเรียกได้ว่าเกือบควรบริบรณ์เช่นนี้ แทนที่จะเหลือแต่โครงกระดูก นี่ปรากฏว่ามันมีทั้งเนื้อและหนังที่รัดตัวแข็งแกร่งกลายสภาพไปดุจหินอย่างนี้”

กล่าวจบ หล่อนก็ฟันมีดโบวี่ที่ถืออยู่ในมือลงไปกลางอกของซาก ปรากฏว่าเสียงคมมีดกระทบความแข็งกระด้างดุจยางแข็งดังโป๊ก และมีดกระดอนขึ้นมาทันที

“เห็นไหม ยังกะเหงาไม้ที่จมดินอยู่นานนับล้านปี ตามปกติแล้ว...ซากศพที่ทำมัมมี่ไว้ไม่เคยปรากฏว่าจะมีสภาพเหมือนซากที่เราเห็นกันอยู่นี่เลย เพราะถึงจะพอคงซากอยู่ได้ ก็จะต้องผุกร่อนทรุดโทรม โดยเฉพาะเนื้อและหนังแม้ว่าโครงกระดูกจะอยู่ได้ก็ตามที แต่นี่มันมีลักษณะแกร่งกระด้างไปอีกอย่างหนึ่งซึ่งฉันไม่เคยศึกษาพบมาก่อนในประวัติของการทำมัมมี่”

“ถ้างั้นให้ผมเดาบ้าง...”

เชิดวุธกล่าวโดยเร็ว ภายหลังจากยืนนิ่งอยู่นาน

“ถ้าเรายอมรับในสมมุติฐานของรพินทร์ในเรื่องที่ว่า ซากนี้น่าจะเป็นซากของมนุษย์คนละรอบวิวัฒนาการกับพวกเรา มันก็ต้องแปลว่า ในยุคสมัยของพวกเขา จะต้องมีกรรมวิธีทำมัมมี่ศพไว้ได้ดีกว่าในรอบวิวัฒนาการของพวกเขา คือสามารถจะเก็บรักษาเนื้อหนังไว้ได้ใกล้เคียงกับสมัยที่ยังเคยมีชีวิตอยู่ โดยไม่มีการผุกร่อนและไม่มีธรรมชาติใดมาทำลายเสียได้ ตรวจดูให้ดีเถอะ เราจะไม่เห็นรอยพวกแมลงใดกัดแทะซากนี้ได้เลย แห้งเกราะแข็งแกร่งรัดเนื้อรัดกระดูกไปหมด ยังกะชุบไว้ด้วยยางไม้

ที่มีประสิทธิภาพพิเศษหรือกรรมวิธีทางเคมีที่พวกเรายังเรียนรู้ไปไม่ถึง ผมคิดว่าถ้าเราสามารถนำส่งซากนี้เข้าตรวจสอบ ตามหลักของชาโคลเทสท์ ผลอาจบอกเราได้ว่า สภาพของมันได้กลายเป็นธาตุอะไรไปแล้ว ดีไม่ดี ผลออกมาอาจกลายเป็นถ่านหินไปแล้วก็ได้”

ทั้งหมดมองตากันปริบ ๆ คอแข็งไปอีก คริสดึงมีดแล่เนื้อคมกริบของหล่อนออกมาจากเป้หลัง แล้วทดลองเถือเฉือนลงไปบนบริเวณผิวกระด้างสีน้ำตาลตรงหน้าแข้งซาก ในขณะที่ทุกคนเฝ้าจับดูอยู่ ปรากฏว่ามีดที่คมปานมีดโกนของหล่อนเถือไม่เข้า หล่อนต้องการชำแหละผิวและเนื้อบางส่วนที่รัดอยู่เพื่อเปิดเข้าไปให้ถึงกระดูก แต่ก็มีสภาพไม่ผิดอะไรกับการพยายามเฉือนลงไปบนรากเหง้าไม้ที่ฝังจมดินอยู่เป็นเวลานาน บุญคำเห็นเข้าก็หัวเราะ ดึงมีดดาบเดินป่าที่ขัดหลังอยู่ออกมา แล้วบอกว่า

“แหม่มคริสอย่าไปเฉือนมันให้เสียเวลาเลย ไม่เข้าหรอก ดูบุญคำฟันด้วยดาบนี่ดีกว่า รับรองเลย เด้งผึงยังกะฟันยางรถยนต์งั้นแหละ”

ว่าแล้ว แกก็ลุกขึ้น ควงด้ามดาบเดินป่าไว้ทั้งสองมือ เง้อง่าขึ้น ทั้งเบลและรพินทร์ ที่นั่งคุกเข่าอยู่ทางด้านศีรษะศพ รีบผุดลุกขึ้นยืนถอยห่างออกมาทันที ตาพรานเฒ่าแยกเขี้ยว กะหมายไปที่ก้านคอนั้น แล้วกระหน่ำฟันฉับลงไปสุดแรงเกิด

จริงอย่างว่า แรงคน...กับแค่คมดาบเดินป่าไม่ได้ทำให้คอของซากเกิดรอยอะไรมากไปกว่ารอยคมมีดที่กินผิวเข้าไปแค่ไม่เกิน 1 ซ.ม. แล้วดาบเล่มนั้นก็กระดอนขึ้นมาทั้ง ๆ ที่มันน่าจะขาดกระเด็นหลุดจากบ่า เท่านั้นยังไม่พอบุญคำเอาทางแหลม

ของดาบจ้วงแท้งลงไปกลางอก มันก็กระแทกดังก็กแล้วกระเด้งออกมาอีก ไม่ได้ทะลุเข้าไปเลยนอกจากมีรอยเหมือนถูกจิ้มเท่านั้น เนื้อหนังของซาก (เท่าที่หุ้มกระดูกอยู่) มีสภาพไม่ผิดอะไรกับเกราะ แบบเดียวกับหนังช้างที่ถลกออกมาตากแดดไว้ให้แห้ง ทุกคนยกเว้นรพินทร์คราง ฮือในลำคอ เสียงเชิดวุธหลุดปากออกมาว่า

“ตายห่ะ! ยิ่งกว่ายางรถแทร็กเตอร์เสียอีก ไม่น่าเชื่อเลยว่ามันจะลุกขึ้นมาเดินหรือเคลื่อนไหวได้ ไอ้ตัวที่เข้าไปอาละวาดที่แค้มป์เราเมื่อคืนนี้ ก็คงจะมีสภาพของเนื้อหนังมังสาอย่างนี้แหละถึงได้หักคอลูกหาบเราสองคนได้อย่างสบาย และคริสยิงถูกเข้ากลางอก จึงไม่สะทกสะเทือนอะไรเลย และให้ตายเถอะถ้าหากมันเกิดจะกระดุกกระดิกขึ้นมาได้เดี๋ยวนี้ คงได้วิ่งกันป่าราบ”

รพินทร์หัวเราะออกมาเบา ๆ พูดทั้งยังคาบบุหรี่ปล่อยก้นให้ยาวเฟื้อยคาปากอยู่เช่นนั้น

“เราจะวิ่งกันทำไมให้โง่ครับ ผมเองก็ภาวนาอยู่ขณะนี้ว่าขอให้มันกระดุกกระดิกหรือแสดงอาการเคลื่อนไหวในขณะนี้มาต่อหน้าผมเดี๋ยวนี้เถอะ แต่ก็เชื่ออีกเหมือนกันว่ามันจะกระดุก-กระดิกต่อหน้าเราซึ่ง ๆ หน้า แบบนี้ให้โง่ทำไมเหมือนกัน ปล่อยให้เรามายืนงงจ้องซากของมันขนลุกขนชันเล่นอย่างนี้ เป็นการทำลายขวัญกันได้มากกว่า”

“คุณแน่ใจหรือ รพินทร์ ว่าขณะที่คุณยิงถูกขาพับมันนะมันกำลังเดินอยู่ ไม่ใช่ว่าคุณมาพบมันนอนนิ่ง ๆ อยู่ก่อนแล้วจึงเอาลูกปืนยัดเข้าให้ที่หลัง”

เสียงคี๊ธถามมาอย่างแผ่วเบา ลักษณะเป็นคำถามอย่างหวาดสยองมากกว่าจะไล่เลียงเพราะความไม่น่าเชื่อ

“ก็คงเหมือนๆ กับที่ผมน่าจะถามพวกคุณเหมือนกันแหละครับว่า เมื่อคืนนี้ เห็นไอ้มอนสเตอร์ตัวหนึ่งเข้ามายืนอยู่หลังกระโจมพักจริงหรือไม่ และคริสได้ยิงกระสุนออกไป 3 นัด นั้นนะยิงเพราะตาฝาดไปหรือเปล่า สำหรับผม ไม่ใช่มาเห็นกันตรงดงทึบนี่แล้วผมจึงยิง แต่ผมเดินตามมันลงมาจากเนินชนิดเห็นหลังกันไวๆใช้เวลาตามไม่ต่ำกว่า 10 นาที และที่ยิงก็เพราะเห็นแล้วว่าขืนตามมันก็จะนำเตลิดเปิดเปิงไปใหญ่ จึงจำเป็นต้องหยุดมันไว้เสียก่อน เพื่อยืดซากนี้เป็นหลักฐานให้พวกท่านได้เห็นกันชัดๆ”

“คงไม่โกรธผมนะ ที่ผมถามไปเมื่อตะกี้นี้ ผมไม่ได้หมายความว่าผมจะไม่เชื่อคุณ แต่มันขนลุกขนพองไปหมดแล้ว”

นายคี๊ธบอกอ่อยๆ ทำหน้าพิกล รพินทร์ยิ้มให้

“ผมเข้าใจความรู้สึกของคุณและพวกคุณทุกคนในขณะนี้ดีครับ”

“ก็เป็นอันว่าขณะนี้เรายึดมันไว้ได้ตัวหนึ่งละ ไม่ว่ามันจะมีสักกี่ตัวสำหรับไอ้สิ่งประหลาดน่าขนลุกนี่...”

หัวหน้าคณะว่า

“คราวนี้ก็มาถึงปัญหาปวดกะโหลกอย่างเดิมว่า ขณะที่มันเคลื่อนไหวนั้น มันเคลื่อนไหวด้วยอำนาจของอะไร?”

“อย่างที่ผมได้บอกพวกท่านขณะที่เราวิเคราะห์กัน ถึงไอ้ตัวที่เข้ามาอาละวาดในแค้มป์เมื่อคืนนี้ คือถ้าจะพูดกันในแง่วิทยาศาสตร์ มันก็เคลื่อนไหว และทำการทุกอย่างในลักษณะ

ของหุ่นยนต์ ที่ถูกบังคับด้วยคลื่นของวิทยุ แต่ถ้าจะพูดถึงอำนาจของจิตศาสตร์หรือวิญญาณศาสตร์ มันก็ถูกบังคับด้วยคลื่นของกระแสจิตที่มีพลังงานสูงมาก และคลื่นของกระแสจิตนี้ สามารถจะสั่งการไปยังซากลักษณะเดียวกันตัวใดตัวหนึ่งก็ย่อมได้ หรืออาจสั่งการไปพร้อม ๆ กันให้ทำงานมากกว่า 1 ตัวก็ย่อมได้...ผมตอบได้แค่นี้เอง”

คริสติน่าลุกขึ้นยืน ถามด้วยเสียงที่ดังได้ยินไปทั่วกันหมดทุกคนที่ยืนมุงซากกันอยู่

“ใครเป็นเจ้าของกระแสจิต ที่บงการมายังซากนี้หรือซากของไอ้ตัวเมื่อคืนนี้? และทำไมจึงต้องเลือกใช้กับไอ้ซากผีตายมัมมี่คำนวณอายุไม่ได้ประเภทนี่?”

“นั่นเป็นสิ่งที่เราจะต้องค้นคว้าต่อไปครับ”

รพินทร์ตอบสั้น ๆ

“เราจะดำเนินการยังไงต่อไป เกี่ยวกับซากอุบาทว์ที่น่าเกลียดน่ากลัวนี่?”

หัวหน้าคณะถามความเห็นเขา

รพินทร์อมยิ้ม คลายความตึงเครียดของทุกคนลงด้วยคำพูดว่า

“เอางี้ดีไหมครับ พวกท่านทุกคนก็ล้วนเป็นนักวิทยาศาสตร์ เครื่องมือสื่อสาร และหน่วยเหนือ คือสถานีลอยฟ้า ที่ควบคุมการเดินทางของเราก็ยังสามารถติดต่อกันได้ ผมว่าให้เคอเนล คี๊ธ วิทยุต่อหน่วยที่ควบคุมงานของเราส่งคอปเตอร์มาที่นี่ แล้วเราก็เขียนรายงานความจริงทั้งหมดที่เรารู้เห็น แนบติดไปกับซาก โดยให้เขานำซากนี้กลับไปพิสูจน์ค้นคว้ากันที่กอง-

บัญชาการของพวกคุณ เผื่อเราจะได้ความจริงบ้างว่า มันคืออะไร คงไม่ยากอะไรนัก แค่ให้ส่งคอปเตอร์มา แล้วเราก็ส่งซากนี้ขึ้นไปให้เขาเท่านั้น”

คี๊ธขยี้จมูกบ่นอะไรพำ แต่อดหัวเราะไม่ได้ คริสหรือเบลคนใดคนหนึ่งอุทานออกมาอุบอิบว่า‘สติวปิด!’ส่วนดร.สแตนลีย์หัวเราะโฮะ ๆ

“คุณมีอารมณ์ขันดียังก์แมน! แต่ผมเกรงว่า ถ้าเราติดต่อส่งข่าวเรื่องนี้ขึ้นไปยังหน่วยเหนือ เขาจะ ‘ก็อดแดมน์!’ เราลงมา และเห็นว่าพวกเราสี่คนนี่เสียสติกันไปหมดแล้ว เรื่องอะไรก็ตามที่เรายังไม่สามารถพิสูจน์ได้ ขอให้คุณทราบเถิดว่าเราจะไม่ส่งข่าวให้พวกนั้นรู้เลยเป็นอันขาด ผมอยากขอความเห็นว่าเราจะจัดการกับซากของมันยังไงดี ในเมื่อจับได้คาหนังคาเขาอย่างนี้ ผมอยากจะทำลายมันทิ้งเสีย ให้มันหมดสภาพชนิดที่ไม่มีพลังอำนาจลึกลับอะไรส่งเข้ามาบงการใช้งานมันได้อีกเลย”

“ความจริงก็ควรเป็นเช่นนั้น แต่ผมคิดว่า เราไม่จำเป็นจะต้องคิดหาทางทำลายซากนี้ให้เสียเวลาอะไรอีก คิดเสียว่ามันเป็นหุ่นยนต์ที่ชำรุดใช้การไม่ได้แล้ว เพราะกระสุนเพียงสองนัดก็ทำให้กระดูกสะบ้าหัวเข่าของมันเละ และมันไม่สามารถจะเดินได้อีกแล้ว ต่อให้มีพลังงานของกระแสจิตหรือมนต์มืดใดๆ มาสิงสู่มันอีก มันก็จะใช้ประโยชน์อันใดไม่ได้ ทิ้งมันไว้อย่างนี้แหละครับ”

“เป็นไปได้ไหมถ้าเราจะเผาทำลายมันเสียให้เป็นขี้เถ้าไปเลย”

เบลถามขึ้นบ้าง อย่างรู้สึกไม่สบายใจนัก

“ถ้าเจตนาจะเผากันจริง ๆ ผมก็คิดว่าบุญคำพอทำได้ แต่บอกแล้วว่าเสียเวลาเปล่าต้องก่อฟืนก่อไฟและเฝ้าดูมันจนกว่าจะกลายเป็นเถ้า พวกลูกหาบของเราขณะนี้ก็แยกทางเดินล่วงหน้าไปแล้ว เราไม่มีเวลาพอที่จะมาเสียอยู่กับไอ้ซากที่ใช้ประโยชน์ไม่ได้อีกแล้วนี้ ถ้ามันยังสามารถใช้งานอยู่ได้อีกตามวัตถุประสงค์ร้ายของมัน มันก็คงไม่ทิ้งซากให้เราพบเป็นหลักฐานอย่างนี้หรอกครับ...อ้อ! ไหน ๆ ก็เสียเวลากันมาถึงที่นี่แล้วผมก็อยากจะให้พวกท่านทุกคนได้เห็นอะไรมากกว่านี้อีกเพื่อประกอบความคิดและช่วยกันพิจารณาเตรียมรับมือกับสถานการณ์ต่อไปตามผมมาทางนี้อีกครั้งครับ”

กล่าวจบรพินทร์โบกมือกับทุกคนแล้วออกเดินนำไปตามทางด่านเล็ก ๆ นั้นช้า ๆ โดยมีทั้งหมดตามกระชั้นชิดมาเป็นพรวน

ห่างจากตำแหน่งที่ซากไอ้ผีดิบนอนเหยียดยาวอยู่กลางทางด่านเพียงไม่เกิน 20 เมตรเท่านั้น รพินทร์นำทุกคนเลี้ยวซ้ายมือ เมื่อมาถึงบริเวณโคนต้นสักขนาดใหญ่ มีเนินปลวกสูงท่วมศีรษะอุดมไปด้วยซุ้มข่อยขึ้นปกคลุมอยู่ แล้วก็เอาปลายไรเฟิลในมือชี้ให้ดูไปยังบริเวณโคนปลวกที่เลี้ยวเข้ามาพบกันอย่างกะทันหันนั่น

ทุกคนยืนนิ่งเป็นหินกันไปอีกครั้ง จ้องเขม็ง ลำคอดูเหมือนจะแห้งผากไปหมด

“นี่เป็นการเล่นกลกันอย่างมโหฬารทีเดียว!”

ดร.สแตนลีย์ร้องออกมาดังๆ

“ผมไม่เข้าใจว่ามันหมายถึงอะไร แต่ประสาทที่หกบอกว่าศัตรลึกลับของเรา กำลังวางแผนเตรียมเล่นงานเราอยู่เต็มที่!”

สิ่งที่ทุกคนเห็น สภาพมันก็ใกล้เคียงกับไอ้ซากที่กลิ้งโคโล่อยู่กลางทางด่านที่ต่างเพิ่งเดินผละมาหยกๆ นี่เอง ถ้าจะผิดกันไปบ้าง ก็แต่เพียงร่างนี้ ผอมเพรียว เค้าหน้าที่เป็นเพียงหนังหุ้มกะโหลกนั้น แลดูดุดันเหี้ยมเกรียมกว่าไอ้ตัวเมื่อครู่นี้มาก **เครื่องแต่งกายของซาก มีเครื่องประดับมากกว่า ลักษณะเหมือนจะเป็นข้าราชบริพารชั้นสูงในราชสำนัก-สำนักของกษัตริย์ยุคใด คงมืดมนเป็นปริศนาอยู่เหมือนเดิม ยกเว้นแต่รพินทร์กับบุญคำเท่านั้นที่จะตระหนักได้ทันทีว่ามันควรจะมาจากที่ไหน**

นั่งเหยียดขายาว แขนทั้งสองวางอยู่บนเข่า หลังพิงจอมปลวก ริมฝีปากน่าเกลียดเปิดเผยอเล็กน้อย เห็นฟันอันเป็นกระดูกสีคล้ำแข็งทื่อ กงโก้

ระหว่างที่พวกผู้ชายยังยืนจ้องนิ่ง สองสาวปราดเข้าไปสำรวจทันที เพราะมีความชำนาญในเรื่องซากโบราณมากกว่า แล้วทั้งคู่ก็บอกกับทุกคนในคณะว่า

“สภาพเดียวกันไม่มีผิด เป็นซากโบราณที่หลุดออกมาจากหินย้อย ซึ่งงอกออกเคลือบร่างกายบางส่วนไว้”

“โปรดดูให้แน่อีกครั้งว่า มันเป็นตัวเดียวกันหรือคนละตัวกับที่เข้าไปเยี่ยมในแค้มป์เราเมื่อคืน!”

พรานใหญ่ถามเสียงต่ำหยั่งความเห็น

"โน! ไม่ใช่ไอ้ตัวเมื่อคืนนี้อีกนั่นแหละ มันเป็นคนละตัวกัน"

คริสตอบโดยเร็วอย่างมั่นใจ

"ถ้างั้น ก็แปลว่า สามตัวแล้วนะครับ ที่พวกเราเห็น ไอ้ตัวแรกที่เข้าไปหักคอลูกหาบของเรา ตัวที่สอง ก็คือที่ผมยิงกระดูกเข่าแหลก นอนอยู่โน่น และนี่เป็นตัวที่สาม นั่งยิ้มรอรับหน้าพวกคุณอยู่ อาจไม่เจตนาที่จะให้ผมหรือพวกคุณได้เห็นหรอก แต่บังเอิญว่าภายหลังที่ผมยิงไอ้ตัวโน้นเค้เก้ลงไปแล้ว ก็พยายามออกสำรวจไปรอบ ๆ จึงได้มาเห็นอีกตัวหนึ่ง นั่งนิ่งอยู่ตรงนี้ ท่าทางเขาสมาร์ทไม่ใช่เล่นทีเดียวแหละ ลักษณะน่าจะเป็นท่านลอร์ด หรือท่านเค้านท์อะไรทำนองนี้ แต่คงไม่ใช่จากราชสำนักของอังกฤษ"

ไม่มีใครสามารถจะเกิดอารมณ์ขันได้อย่างเขา เลือดในกายของแต่ละคนแทบจะจับเป็นก้อนแข็ง คี๊ธทำเสียงครืดคราดในลำคอ เชิดวุธเอามือตะปบพระเครื่องที่แขวนคออยู่โดยไม่ได้ตั้งใจ คริส กับเบลนั้น มีอาการแสดงชัดอกสั่นขวัญแขวนวุ่นวายใจเหลือขนาด แต่หัวหน้าคณะพิเคราะห์ลึก

เมื่อตาเฒ่าบุญคำ อุบอิบออกมาว่า

"ชิบหายแล้ว นาย มันยกโขยงกันออกมาทั้งกรุเลย แยกย้ายกันมาดักเราอยู่ตามที่ต่าง ๆ ทั่วไปหมด ไอ้ตัวนั้นลุก ไอ้ตัวนี้นั่ง สุดแต่ว่ามันจะเข้าสิงร่างไหน เหมือน ๆ กับการเดินตัวในกระดานหมากรุก"

รพินทร์ไม่สนใจอะไรกับคำพูดของสมุนขวาของเขา แต่สำรวจไปยังสีหน้าที่ปั้นยากของฝ่ายนายจ้างทั้งสี่คน ซึ่งเหงื่อ

ซึมเต็มหน้าผาก เชิดวุธกวาดสายตาไปตามพื้นรอบ ๆ ที่เต็มไปด้วยใบไม้แห้ง แล้วสะกิดคี๊ธกับสแตนลีย์ ให้ดูไปยังรอยตีนขนาดใหญ่ที่ย่ำเป็นทางมาจากพงรกด้านขวามือ แล้วก็มาสิ้นสุดเอาตรงตำแหน่งที่มันนั่งอยู่ มองเห็นได้ชัดเจน คี๊ธทันต่ออาการบอกใบ้นั้น ทรุดตัวลงสำรวจยังฝ่าเท้าของซากนั้นทันที

"มันเดินมา! รอยของฝุ่นละออง และเศษดินปนใบ้ไม้ยังติดอยู่ที่ฝ่าเท้าของมันนี่ ชัดเลย!"

พวกนั้นพรูกันเข้าไปตรวจดูตรงฝ่าเท้าของซากทันทีและครางแซ่ด รพินทร์ยิ้มออกมานิดหนึ่งอย่างพอใจ อเมริกันกลุ่มนี้เริ่มจะรอบคอบคุ้นเคยกับการตรวจสอบภาวะสิ่งแวดล้อมในป่าขึ้นบ้างแล้ว

อึดใจต่อมา สแตนลีย์ก็เงยมองเขา ตาสีฟ้าเบิกโพลง

"พวกผมเข้าใจผิดไปหรือเปล่า รพินทร์ จากร่องรอยเหล่านี้แสดงชัดว่าไอ้ตัวนี้เดินมาด้วยขาทั้งสองข้างของมัน แล้วมายึดตำแหน่งนั่งอยู่ตรงนั้น เหมือนจะรอคอยคำสั่งอะไรสักอย่างหนึ่งเพื่อเคลื่อนไหวปฏิบัติการต่อไป"

"ถ้าพวกท่านสามารถอ่านรหัสออกได้เช่นนั้น ก็ดีแล้วครับ ผมจะได้ไม่ต้องอธิบายอะไรมาก"

"นานสักเท่าไหร่แล้ว จากร่องรอยที่เห็นอยู่นั่น?"

ผู้ถามคือคริส ซึ่งในภาวะเช่นนี้ สามารถระงับสติอารมณ์ได้ดีกว่าเบลมากนัก สำหรับแม่ผมแดง สั่นเทิ้มไปหมดแล้ว หน้าซีดเหลือสองนิ้ว มีอาการเหมือนจะเป็นลมทั้ง ๆ ที่เป็นหมอด้วยตัวเอง

"ประมาณสัก 4-5 ชั่วโมงมาแล้ว สังเกตจากรอยเท้าที่ย่ำพื้นใบไม้แห้งไว้"

"นี่มันมีอยู่สักกี่ตัวนี่ที่แห่กันมาเตรียมเล่นงานเราอยู่แบบนี้"

คี๊ธพูดพร้อมสบถ

"สวรรค์คงไม่รู้หรอกครับ แต่นรกรู้ดี ส่วนสำหรับผมก็ไม่รู้เหมือนกัน แล้วโปรดอย่าถามผมอีกด้วยว่า มันจะลุกขึ้นมาเดินอีกเมื่อไหร่ เพราะผมบอกไม่ได้"

"ค้นดูให้ทั่ว ๆ บริเวณนี้หมดแล้วหรือยัง อาจมีพวกมันมากกว่านี้ก็ได้"

สแตนลีย์กราดตาสีฟ้าไปรอบด้านอันรกทึบ

"คิดว่าในละแวกนี้ก็น่าจะมีอยู่แค่สองตัวนี่เท่านั้นแหละครับ เราไม่มีเวลาที่จะไปค้นหาซากเหล่านี้ได้ และผมไม่ขอแนะนำในสิ่งไร้ประโยชน์เสียเวลา"

"ก่อนที่คุณจะเข้ามาพบมันนั่งอยู่ในลักษณะนี้ เห็นมันกระดุกกระดิกเคลื่อนไหวใด ๆ บ้างไหม"

เชิดวุธกระซิบถามเกือบจะไม่มีเสียง รพินทร์สั่นศีรษะ

"ไม่...ผมเดินมาพบมันนั่งแหงแก๋อยู่ตรงนี้เฉย ๆ เหมือนท่อนไม้ไม่ได้ขยับเขยื้อนเลย ไม่มีปฏิกิริยาใด ๆ ทั้งสิ้น"

"ผมพอจะเดาออกแล้วละ ว่าพวกมันออกมากันจากไหน เพราะบุญคำเล่าให้ผมฟังแล้วเกี่ยวกับเมืองอาถรรพณ์ชื่อ 'นิทรานคร' ที่พวกคุณเคยเผชิญกันมาก่อนแล้ว"

นายทหารหนุ่มกระซิบพูดกับเขาต่อไป โดยฉวยโอกาสขณะที่ฝ่ายอเมริกันมัวแต่จ้องสนใจอยู่ที่ซากนั้นจุดเดียว พราน

ใหญ่ลอบสะกิดหลังมือเชิดวุธ เชิงเตือนไม่ให้เอ่ยอะไรมากไปกว่านั้น กระซิบตอบ

“ค่อยหาโอกาสคยกันสองต่อสองดีกว่าครับ”

คี๊ธเดินวนตรวจดูซากนั้นไปรอบ ๆแล้วใช้ส้นพานท้ายไรเฟิล กระทุ้งโครมเข้าไปที่ไหล่ด้านซ้ายของมัน ไอ้ซากหมี่นปีก็เอียงล้มตะแคงจากท่าที่นั่งพิงจอมปลวกไปทางด้านขวาเหมือนตักตาล้ม โดยมีทรงรปร่างแข็งทื่อในลักษณะท่านั่งอย่เช่นนั้น

“ว่ายังไง พวกเรา”

นายนั่นพูดดัง ๆ เชิงขอความเห็นไปยังพรรคพวกทุกคน

“เอาลูกปืนแยกกะโหลกมันออกไปเสียดีไหม รับรองกระสุนไรเฟิลสองสามนัดเท่านั้น ถ้ายิงตัดเข้าบริเวณกระดูกก้านคอ หัวก็จะหลุดออกจากร่าง”

“ฉันไม่ชอบที่จะไปพบเห็นไอ้ซากหมี่นปีตัวนี้อีกครั้ง เดินเข้ามาหาเราโดยไม่มีหัว แต่ยังมีกระดูกแขนและกระดูกขาพอที่จะเล่นงานเราได้”

คริสว่า

“ถ้างั้น ก็จัดการตามแบบที่รพินทร์คว่ำไอ้โน้นไปแล้ว ยิงทำลายกระดูกแขนขาของมันเสีย ไม่ให้มันใช้ประโยชน์จากซากนี้ไอ้อีก”

พร้อมกับพูดคี๊ธขยับลูกเลื่อนของไรเฟิลในมือขึ้นแล้วโบกมือไล่พรรคพวกที่ยืนอยู่ในทิศทางที่หัวกระสุนอาจแฉลบไปถูกได้ให้หลีกทางออกไป แต่หัวหน้าคณะเหนี่ยวไหล่ไว้เสียก่อน

"อย่าเพิ่ง! ฉันคิดว่าเราไม่น่าจะเปลืองกระสุนไปเปล่า ๆ อย่างน้อยก็ 4-5 นัด แล้วอีกอย่างหนึ่ง เสียงปืนจะดังไปถึงพวกลูกหาบที่เดินแยกจากเราไปในขณะนี้ พวกนั้นคงได้ยินเสียงปืนของรพินทร์ก่อนแล้ว พอมาได้ยินอีกจะเกิดตกใจ พะว้า-พะวังตัดสินใจไม่ถูก และเดาไม่ได้ว่าทางด้านเรามีอะไรขึ้น"

นั่นเป็นความรอบคอบอย่างยิ่งของ ดร.สแตนลีย์ ซึ่งตรงกับความรู้สึกของรพินทร์

"แล้วเราจะจัดการกับไอ้ซากนี้ยังไงคะ อาจารย์?" เบลถาม

หัวหน้าคณะมองไปทางรพินทร์ มือลูบอยู่ที่ปลายคาง นิ่งไปเหมือนจะรอฟังเขาพูด

"เอางี้ไหมครับ เราถือโอกาสที่พบซากมันนั่งนิ่งอยู่แบบนี้พิสูจน์อะไรสักอย่างหนึ่ง"

จอมมัคคุเทศก์กล่าวช้า ๆ

"พิสูจน์อะไร?"

เกือบทุกคนถามเสียงเดียวกัน มองที่เขาเขม็ง

"ก็พิสูจน์ว่า เมื่อเราเดินผละจากมันไปแล้ว มันสามารถจะลุกขึ้นมาเดินเคลื่อนไหวได้หรือไม่ หรือว่ามันจะเป็นซากที่สนิทนิ่งอยู่อย่างนี้ตลอดกาล"

ทุกคนตาเป็นประกายขึ้นอย่างกระตือรือร้น เห็นด้วย

"แล้วจะพิสูจน์ได้ด้วยวิธีไหน?"

สแตนลีย์ถามโดยเร็ว

"วางกับระเบิด"

เขาตอบสั้นที่สุด

“ก็เข้าทีอยู่ แต่ตอนนี้คุณก็รู้อยู่แล้วว่า พวกไดนาไมท์ของเรา ติดไปกับหีบห่อสัมภาระที่พวกลูกหาบนำแยกทางไปก่อนแล้ว จะเป็นการเสียเวลาอย่างยิ่งที่เราจะเดินไปพบกับขบวนลูกหาบ แล้วเอาไดนาไมท์ย้อนกลับมาที่นี่”

คี๊ธว่า

“ไม่จำเป็นถึงกับต้องเป็นระเบิดแบบไดนาไมท์หรอกครับ เอาแต่ระเบิดมือที่ผมสังเกตเห็นพวกคุณ โดยเฉพาะมิสกรูบิลมีติดตัวอยู่เสมอก็พอแล้ว เราจะวางดักมันไว้ในลักษณะบูบี้แทร้ป แต่ผมต้องการระเบิดมือ แบบเอ็มเค.ท ซึ่งเป็นระเบิดมือใช้ทำลายที่มั่น หรือเครื่องกีดขวาง ไม่ต้องการแบบลูกเกลี้ยงชนิด เอ็ม 26 เพราะเอ็ม 26 ให้ผลน้อยเกินไปในด้านทำลายซาก ลำพังสะเก็ดชิ้นเล็กๆ ที่จะกระจายเข้าฝังอยู่ตามร่างกายของมันนั้น ไม่ให้ประโยชน์อะไรนัก ผมต้องการระเบิดชนิดที่สามารถแยกทำลายชิ้นส่วนในร่างกายของมันให้แหลกเหลวย่อยยับได้...ใครมีติดตัวอยู่บ้างไหมครับในขณะนี้?”

อเมริกันทั้งสี่ มองหน้ากันเองไปมา คริสพูดเบาๆ ออกมาแต่เพียงว่า

“ฉันมีแต่เฉพาะเอ็ม 26 อยู่แค่สองลูกเท่านั้น แบบเอ็มเค.2 ไม่มี”

นายคี๊ธกับสแตนลีย์ก็ยืนกะพริบตาปริบๆ แสดงว่าไม่ได้มีระเบิดที่รพินทร์ต้องการเลย เบลนั้นไม่ต้องพูดถึง หล่อนไม่มีเครื่องมือประหัตประหารอะไรมากไปกว่าปืนพกสั้นติดเอวและเอ็ม 16 ประจำตัวเท่านั้น

แล้วอย่างไม่มีใครคาดฝันมาก่อนทั้งสิ้น เชิดวุธล้วง มือลงไปในย่ามหลังของเขา ค่อย ๆ หยิบระเบิดมือแบบน้อยหน่า อันเป็นระเบิดมือรุ่นเก่าออกมา ยื่นส่งให้รพินทร์หน้าตาเฉย อเมริกันทั้งสี่มองเห็นเข้าก็คราง้ออกมาพร้อมกัน เพราะคาดคิดไปไม่ถึงเช่นกัน

รพินทร์เองก็มีสีหน้างง กะพริบตามองเชิดวุธ ผู้ยังวางหน้าตายเช่นนั้น

“มันบังเอิญน่ะ...”

บุตรชายท่านนายพลทิดมากับคณะด้วย บอกออม-แอ้มเหมือนกับจะเป็นการออกตัวกับทุกคน

“ติดอยู่ในย่ามหลังผมอยู่ลูกหนึ่ง”

คริสจุ๊ปากเบา ๆ

“วุธ!...คุณไม่ได้แสดงไว้ในรายการวัตถุสิ่งของที่พวกเรานำติดตัวมาในครั้งนี้ด้วยเลยนะ สำหรับระเบิดมือแบบนี้ พวกเราไม่รู้มาก่อนเลยว่าคุณมีมาด้วย”

เชิดวุธยักไหล่ยิ้มเจื่อน ๆ

“ก็อาจเหมือนพวกคุณนั่นแหละ รายการทุกสิ่งทุกอย่างที่นำมาในครั้งนี้ คงไม่ได้แจ้งไว้ให้พวกเราทั้งหมด คือฝ่ายผมและรพินทร์ได้รู้ทุกอย่างไปว่ามีอะไรบ้าง โดยรวมอยู่ในเครื่องมือทางเทคนิคของพวกคุณ มันอาจมีเครื่องอุปกรณ์ในทางยุทธ-ภัณฑ์ที่ฝ่ายผมไม่รู้มาก่อนแฝงซ่อนมาด้วยก็ได้ กะอีเพียงแค่ระเบิดมือแบบโบราณ ที่ผมมีติดตัวมาด้วย แต่ไม่ได้แสดงบอกไว้ในรายการ ก็ไม่น่าจะมาจ้องจับผิดอะไรกัน ผมมีไว้สำหรับสกัดฝูงสัตว์ป่าที่อาจพุ่งเข้าโจมตีพวกเราเป็นจำนวนมาก ๆ อย่าง

เช่น ช้างโขลง หรือฝูงหมาป่าเป็นจำนวนพันๆ ตัว ซึ่งอาจเกิดขึ้นเมื่อไหร่ก็ได้ และระเบิดแบบนี้ มันน่าจะให้ผลได้มากกว่าระเบิดแบบสังหารคนที่พวกคุณมีติดตัวมา ตอนนี้พวกคุณก็มองเห็นประโยชน์แล้ว เมื่อรพินทร์ต้องการขึ้นมา โดยที่พวกคุณไม่มีให้เขาได้”

“ดีแล้ว ที่มีระเบิดมือแบบนี้ติดตัวมาด้วย...”

หัวหน้าคณะกล่าวเหมือนจะไม่ติดใจอะไรนัก

“ว่าแต่คุณมีมาด้วยสักกี่ลูก?”

“ก็คงไม่เกิน 7-8 ลูกกระมัง ผมใส่หีบบรรจุรวมอยู่ในเครื่องกระสุนของพวกเราในสัมภาระส่วนกลาง ที่พวกลูกหาบแบกไปนั่นแหละ แต่ติดย่ามหลังอยู่นี่ลูกเดียว บอกกันให้หายกังขาเสียเลยว่า ไม่ได้มีไว้เพื่อเจตนาจะโยนใส่พวกคุณหรอก อย่าระแวงอะไรไปเลย เรามาทำงานร่วมเป็นร่วมตายด้วยกัน ไม่ใช่มากันแบบศัตรู อย่างนั้นไม่ใช่หรือ?”

ไม่มีใครแสดงอาการเช่นใดอีก หรือมิฉะนั้นก็อาจเก็บความไม่พอใจไว้อย่างมิดชิด โดยหันมามุ่งแต่เรื่องเฉพาะหน้าก่อน รพินทร์ซ่อนแววยินดีไว้ภายใต้สีหน้ากระด้างปกติของเขา รู้สึกพอใจไม่น้อย ที่พิสูจน์ออกมาได้ว่า...**ลูกชายของท่านนายพลที่ร่วมทางมากับเขาด้วย ไม่ยอมทิ้งลายของชายชาติทหารไทย และมีเหลี่ยมคพอตัว โดยไม่ยอมเสียเปรียบฝ่ายสายลับของอเมริกันเกินไปนัก**

เขารับระเบิดมือลูกนั้นมากำไว้

“เอาล่ะครับ เราจะดำเนินการกันเดี๋ยวนี้เลย วิธีการของ

เราก็จะทำกันอย่างง่ายๆ เหมือนอย่างที่พวกคุณรู้ดีกันมาแล้ว คือเราจะเอาซากนี้ขึ้นมานั่งในลักษณะเดิมของมัน โดยถอดสลักนิรภัยของเอ็มเค.2 ลูกนี้ออก ใช้ร่างกายและน้ำหนักตัวของมันเอง ทับกระเดื่องชะนวนของระเบิดลูกนี้ไว้ ถ้ามันยังนั่งนิ่งตลอดไป ระเบิดก็จะไม่แสดงผลอะไรทั้งสิ้น แต่ถ้ามันขยับลุกขึ้นมาเมื่อใด กระเดื่องจะดีดสับชนวนและไอ้น้อยหน่าลูกนี้ก็จะตูมขึ้น อานุภาพทำลายของมัน เชื่อว่าร่างของซากนี้ต่อให้แข็งแกร่งซักขนาดไหน ก็คงแยกออกเป็นชิ้นๆ กระดูกกระเดี้ยวจะแหลกเหลวหมด และเราก็อาจได้ยินเสียงระเบิดด้วย ถ้าเรายังไปกันไม่ห่างเกินไปนักจะให้ผลที่เราต้องการสองประการพร้อมกันคือ 1.พิสูจน์ให้รู้ชัดว่า พอเราผละห่างไปแล้วมันจะเคลื่อนไหวได้หรือเปล่า และ 2. ถ้ามันเกิดเคลื่อนไหวได้ ร่างของมันก็พังพินาศใช้การไม่ได้อีกทันที ไม่ต้องใช้กระสุนปืนทำลายโครงกระดูกมันให้เปลืองเปล่า และเอิกเกริกไปโดยใช่ที่ เพราะตอนนี้มันก็เป็นซากแข็งอยู่เฉยๆ ยังไม่ได้เคลื่อนไหวใดๆ ทั้งสิ้น”

“เป็นความคิดที่ดีมาก รพินทร์”

หัวหน้าคณะตบไหล่เขาเบาๆ

“ว่าแต่ใครจะเป็นคนพยุงร่างของมันขึ้นนั่งในท่าเดิม และใครจะเป็นคนถอดสลัก แล้ววางระเบิดไว้ใต้ตัวมัน เพราะจะต้องทำงานอย่างประสานสอดคล้องกันให้ดีที่สุด ถ้าวางผิดตำแหน่งหรือพลาด กระเดื่องดีดออกเสียก่อน พวกเราทั้งหมดจะยุ่ง คงเละกันไปเสียก่อนทั้ง 7 คนนี่แหละ”

พรานใหญ่ชูระเบิดไปทางคี๊ธ

“เพื่อความสบายใจของพวกคุณ คี๊ธ คุณเป็นคนถอดสลัก

และคอยสอดระเบิดลูกนี้เข้าไปใต้ก้นของซากนี้ ผมกับบุญคำจะพยุงซากของมันให้ขึ้นมานั่งทับเอง”

คี๊ธโบกมือ

“ผมหรือคุณ ก็เหมือนกันนั่นแหละ พวกเราไว้วางใจฝีมือคุณเต็มที่ คุณเป็นคนวางระเบิดก็แล้วกัน ผมกับบุญคำจะยกซากมันขึ้นเอง ระหว่างที่ผมกับบุญคำยกซากของมันขึ้น คุณหาตำแหน่งวางระเบิดให้ดีที่สุด ชนิดที่ให้ซากของมันทับไว้ได้อย่างมั่นคง ไม่ใช่พอวางระเบิดเสร็จตั้งซากเสร็จ ซากมันก็ล้มตะแคงลง อีตอนนี้แหละ เราจะกลายเป็นหมสับกันไปทั้งหมดก่อนมันเสียอีก”

จอมพรานยิ้มนิดหนึ่ง

“ก็ต้องเสี่ยงกันหน่อยละ เพราะผมก็ยังไม่กล้ารับรองว่าซากของมันจะนั่งนิ่งอยู่เหมือนเดิมหรือเปล่า อาจล้มตะแคงลงไปก็ได้ทันทีที่เราวางระเบิดเสร็จ เพราะฉะนั้น มีคนทำงานนี้ที่จำเป็นจะต้องเสี่ยงอย่ 3 คน คือผม เคอเนล คี๊ธ และบุญคำ ผมอยากจะขอร้องให้ผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องหาที่ปลอดภัยไว้ก่อน กระจายออกให้ห่างรัศมีประมาณ 10 เมตรแล้วเข้าหลบหลังต้นไม้ใหญ่ ๆ ไว้”

ประโยคหลังเขาหันมาทางหัวหน้าคณะ เชิดวุธ เบล และคริส

“ถ้าไม่เชื่อมือคุณในครั้งนี้ ก็เห็นจะไม่ต้องเชื่อในครั้งต่อไปอีกแล้ว เพราะฉะนั้น พวกเราจะยืนดูคุณทำงานอยู่ใกล้ ๆ นี่แหละถ้าพลาดก็ตายด้วยกันทั้งหมด ไม่มีใครคิดที่จะหลบเข้าหากำบังหรอก”

สแตนลีย์ตอบมาพร้อมกับหัวเราะเบา ๆ เชิดวุธเองก็ยืนกอดอกดูเฉย ๆ ส่วนเบลกับคริส เอาหมากฝรั่งออกมาแจกกันเคี้ยวเยิบ ๆ ไม่มีอาการสะดุ้งสะเทือนขวัญเสียอย่างใดทั้งสิ้น

เพื่อทดสอบประสาท รพินทร์กระชากสลักนิรภัยของเอ็ม เค.2 ลูกนั้นออกในทันที อีกมือหนึ่งกำค้อนทับกระเดื่องไว้ ชูให้ทุกคนเห็นในกาวะเช่นนี้ ถ้ามันเกิดพลัดหลุดมือเขาหรือมีเหตุอันใดมาทำให้สปริงของกระเดื่องชนวนที่เตรียมจะดีดตัวอยู่ตลอดเวลา สลักหลุดผึงออกไปเมื่อใหร่ ก็เพียงไม่เกิน 5 วินาทีเท่านั้น มันจะดูนขึ้น แล้วต่อจากนั้นก็ไม่ต้องทำนายแล้วว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับคนทั้ง 7 คน ในคณะ

ทุกคนยืนนิ่งอยู่กับที่ แสดงถึงประสาทอันมั่นคงและไว้วางใจเขาเต็มที่ แม้แต่ผู้หญิงสาวสองคน ผู้ยืนมองหน้าเขาเฉยคี๊ธนั้น เมื่อเห็นรพินทร์ดึงสลักออกแล้ว ก็พยักหน้าเรียกบุญคำให้เข้ามาช่วยกันหิ้วประคองซากหมื่นปีของไอ้ผีดิบ จากท่าที่ถูกสั้นปืนกระทุ้งให้ล้มตะแคงไป เพื่อกลับคืนขึ้นมาอยู่ใน

ลักษณะนั่งเหยียดขาตามเดิม น้ำหนักของมันไม่ใช่น้อยเลย ทั้งสองช่วยกันผลักยันไว้

"โอเค รพินทร์ คณหาที่เหมาะวางระเบิดเข้าไปใต้ตัวมันได้ทันที ผมกับบุญคำจะประคองซากมันไว้ก่อน ถ้าเห็นว่าได้ที่แล้ว ก็บอกด้วย จะได้ปล่อยมือออก"

นายคี๊ธร้องบอกมา ระหว่างที่ผลักซากนั้นขึ้นช้า ๆ

จอมพรานทรุดตัวลงนั่งใกล้ ๆ อีกด้านหนึ่งของซาก ซึ่งขณะนี้ได้ถูกผลักพยุงให้เอนขึ้นมา โดยมีก้นของซากทางด้านเขาสูงจากระดับพื้นประมาณ 1 ฝ่ามือ พอที่จะสอดระเบิดเข้าไปใ ก้นของมันได้ สุภาพบุรุษไพรซ่อนยิ้มเหลือบตาขึ้นดูสองสาว ซึ่งยืนรวมกลุ่มอยู่กับหัวหน้าคณะและเชิดวุธ ห่างจากเขาออกไปเพียงวาเดียวแกล้งถามขึ้นอีกครั้ง

"ผมกำลังจะสอดระเบิดเข้าไปอยู่เดี๋ยวนี้แล้ว ตัดสินใจให้ดีอีกครั้ง โดยเฉพาะคุณสุภาพสตรีทั้งสองว่า จะยืนอยู่ที่นี่หรือจะหลบเข้าหาโคนไม้ใหญ่ไว้ก่อน ในกรณีที่ผมพลาด"

แทนที่จะหวั่นไหว ต่อคำพูดกึ่งข่มขวัญ กึ่งสัพยอกของเขาราวกับนัดกันไว้ ทั้งแม่ผมทองและแม่ผมแดงก้าวเข้ามาทรุดกายเคียงขนาบข้างเขาทั้งซ้ายและขวาทันที

"อย่าขู่"

คริสพูดตำ ยิมนิด ๆ ที่มุมปาก

"ฉันรู้ว่า คุณเองก็ไม่อยากฆ่าตัวตายเหมือนกัน!"

"และนี่เป็นครั้งแรกที่จะพิสูจน์ว่า พวกเราที่มาด้วยกันทั้งหมดนี้ ถ้าอยู่เราก็จะอยู่ด้วยกัน แต่ถ้าจะถึงภัยพิบัติเมื่อไหร่

ก็จะวอดลงพร้อม ๆ กัน เอาละ สอดระเบิดเข้าไปเลย มิสเตอร์ฮันเตอร์!”

เสียงของเบลใส ปนหัวเราะ **อาการของทั้งสองสาวไม่ได้เกิดจากการเสแสร้ง เพื่ออวดความกล้าหาญใด ๆ ทั้งสิ้น แต่มันออกมาจากธรรมชาติแท้จริงของจิตใจแต่ละคน ซึ่งมีธาตุของนักผจญภัยที่น่านับถือ**

รพินทร์เลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง เขาคิดไปไม่ถึงเหมือนกันว่าทั้งคริสและเบลจะเด็ดเดี่ยวเช่นนี้

“พวกคุณทั้งหมด ‘ใช้ได้’ ต่อไปนี้ ก็ถึงไหนถึงกันละ เอาละนะคี๊ธ...”

ประโยคหลังเขาหันไปร้องบอกจี.ไอ. ยศพันเอกที่กำลังดันซากอยู่กับบุญคำ

“ผมได้ตำแหน่งเหมาะ ๆ ใต้ก้นมันแล้ว เป็นบริเวณแอ่งพอดีผมจะวางระเบิดละค่อย ๆ ผลักซากมันขึ้นมา อย่าเพิ่งปล่อยมือจนกว่าผมจะบอกว่าโอเค”

คี๊ธพยักหน้ารับ ตนเองผลักประคองซากไว้ทางด้านศีรษะและไหล่ ส่วนบุญคำดันไว้ทางด้านตะโพกของซากซึ่งมีสภาพไม่ผิดอะไรกับไม้ท่อน

รพินทร์เอาตัวระเบิดวางลงไปในร่องแอ่งเล็ก ๆใต้บริเวณที่ก้นของซาก ซึ่งถ้าผลักตรงขึ้นมาก็จะนั่งปิดทับไว้ โดยวิธีเอาด้านกระเดื่องขึ้นตำแหน่งนั้น เขาแน่ใจที่สุดว่า ตัวระเบิดและกระเดื่องจะถูกทับให้สนิทนิ่งอยู่ในลักษณะนั้น โดยไม่มีการกลิ้งหรือเคลื่อนไหวได้ จนกว่าซากจะมีการขยับเขยื้อน ปากก็ร้องสั่งให้คี๊ธค่อย ๆ ผลักซากให้เอนในแนวตั้งขึ้นทีละน้อย พอบริเวณ

ก้นของมันแตะกับมือเขาที่กำกระเดื่องไว้ ก็ค่อย ๆ ปลดมือออก โดยขยับร่นไปตามลำดับ

ครั้งล่าสุด มีหัวแม่มือของตนเองกดไว้ที่ปลายกระเดื่อง

"โอเค ผลักตั้งตรงเลย!" เขาสั่ง

ทั้งคี๊ธและบุญคำ นำซากนั้นขึ้นนั่งพิงจอมปลวกอยู่ในท่าเดิม เป็นเวลาเดียวกับที่รพินทร์ก็ดึงหัวแม่มือที่แตะกดกระเดื่องไว้เป็นครั้งสุดท้ายออก ปล่อยให้น้ำหนักตัวของซากนั่งทับกระ-เดื่องแทนพร้อมกันเขาก็ชักมือออกจากใต้ซากนั้น ปัดมือทั้งสองไปมา ในขณะที่ทกคนซึ่งจ้องมองอย่ตลอดเวลา ยกเว้นคี๊ธกับบุญคำ ซึ่งอยู่ด้านหนึ่งพากันถอนใจเฮือกออกมาอย่างโล่งอก

"หวังว่าระเบิดของคุณเชิดวุธคงไม่ด้านนะครับ"

เขายืนขึ้น พูดยิ้ม ๆ

"รับรองว่าระเบิดของผมน่ะ ไม่ด้านแน่ แต่ถ้าหากตอนที่มันจะลุกขึ้นหรือเคลื่อนไหวอย่างใด ไอ้ผีหมื่นปีตัวนี้สอดมือเข้าไปกำระเบิดและกระเดื่องไว้ก่อน แล้วตามหลังพวกเราเอาระเบิดใส่ขว้างใส่ละก็ ข้อนี้ผมไม่รับรองเหมือนกัน"

ทุกคนอดไม่ได้ที่จะต้องหัวเราะในคำพูดของเชิดวุธ

"มันคงไม่รู้หรอกครับว่า มันนั่งทับอะไรไว้ และวิญญาณร้ายใด ๆ ก็ตาม ที่จะเข้ามาสิงสู่ร่างของมัน ต่อให้มีอิทธิฤทธิ์ร้ายสักแค่ไหน ผมก็เชื่อว่าคงจะไม่ได้เรียนยุทธวิธีหรือศึกษาในเรื่องระเบิดมาก่อน เพราะฉะนั้น เอาหัวเป็นประกันได้ว่า มันคงทำไม่ได้อย่างที่คุณเชิดวุธว่าหรอก...เราไปกันได้แล้วกระมัง"

กล่าวจบ เขาก็เดินไปฉวยไรเฟิลที่วางพิงไว้ตรงรากไม้ขึ้นมา ขณะนี้คี๊ธกับบุญคำก็เดินเข้ามาร่วมกลุ่ม ตลอดเวลา ดร.

สแตนลีย์ไม่ได้ปริปากพูดคำใดเลย เขายืนอยู่ตรงกับซากที่นั่งเหยียดขาพิงเนินปลวกอยู่นั้น และดูเหตุการณ์อยู่ทุกระยะตาไม่กะพริบ และบัดนี้ก็ยังจ้องพินิจอยู่โดยไม่เปลี่ยนสายตาเหมือนจะกะคำนวณระดับที่ซากนั่งอยู่ว่า มันจะอยู่ในมุมเดิมในแนวลำตัวตั้งตรงเหมือนตอนแรกหรือไม่ ครั้นแล้วทันทีนั้น ทุกคนก็ต้องสะดุ้งสุดตัวเพราะหัวหน้าคณะตาเหลือกตะโกนออกมาเสียงหลงว่า

"ระวัง มันจะเอนล้มลงแล้ว!"

ทุกคนหันขวับ แล้วเย็นตั้งแต่เส้นผมจรดปลายเท้า!

ซากนั้นมีอาการค่อย ๆ เอนลงทีละน้อยทำท่าจะล้ม ตะแคงลงไปตามทิศทางเดิมกับที่คี๊ธและบุญคำได้ยกตัวมันตั้งขึ้นมา ครั้งแรกก็ช้า ๆ ก่อนจนแทบจะสังเกตไม่เห็น แล้วต่อมาก็จะล้มเหมือนท่อนไม้ที่เสียดุลจากการจับตั้ง

คริสติน่าโถมเข้าปะทะอิสซาเบล กระชากล้มลงกับพื้นคว่ำหน้า แขนทั้งสองไขว้ตะปบไว้ที่ต้นคอ หน้าซบแนบดิน...

เชิดวุธเผ่นตัวลอย ราวกับนักกระโดดไกลโอลิมปิคก็ไม่ปาน พรวดเดียวข้ามพูรากไม้ใหญ่ ลงไปนอนกลิ้งบังอยู่หลังพูของรากไม้ซึ่งแน่นหนาราวกับกำแพงนั้น...

คี๊ธ สแตนลีย์ และบุญคำ ยืนตัวแข็งตะลึงพรึงเพริด ระยะที่ทั้งสามคนยืนอยู่ ห่างจากซากนั้นประมาณ 3 วา...

มันเป็นเสี้ยววินาทีของทุกคนที่สำนึกบอกกับตนเองว่า กำลังเผชิญหน้าอยู่กับนรก

ตายกับตายประตูเดียวเท่านั้น
ไม่มีทางเลือกอย่างอื่น!

ปรากฏการณ์อันสยองหนนี้ อุบัติขึ้นในขณะที่รพินทร์ไพรวัลย์ เพิ่งจะก้าวขาออกมาเป็นก้าวแรก ภายหลังจากที่ฉวยไรเฟิลของเขาขึ้นมา และในขณะนั้น เขาอยู่ห่างจากซากซึ่งกำลังเอนล้มมาทางด้านที่ตนเองยืนอยู่แค่ 2 วา ภาพที่ตนเองเหลียวขวับไปพบตามเสียงร้องบอกของ ดร.สแตนลีย์นั้น ตะแคงลงแล้วอย่างเห็นชัด

ด้วยสัญชาตญาณมากกว่าจะเป็นการสั่งการด้วยประสาทจอมมัคคุเทศก์ทิ้งไรเฟิลในมือลง เผ่นพรวดเดียวเข้าประชิดซากหมื่นปีนั้น พร้อมทั้งเอามือยันไว้ก่อนที่มันจะตะแคลงลงมากกว่านั้นปากก็ตะโกนสุดเสียงว่า

“หมอบลง!”

คี๊ธกับสแตนลีย์ เพิ่งได้สติ ทิ้งตัวลงนอนราบกับพื้นทันที เพราะนั่นเป็นวิธีเดียวที่จะทำได้ ซึ่งเจ้าตัวก็ยังไม่อาจบอกได้เหมือนกันว่า เมื่อมันตูมขึ้น ตนจะตกอยู่ในสภาพเช่นไรบ้าง เพราะระยะมันใกล้เหลือเกิน

บุญคำน่าสงสารที่สุด เพราะแกทำได้เพียงแต่ทรุดลงนั่งยองๆ เอามือปิดหูปิดหัวไว้ ร้อง ‘นะโม’ ออกมาแทบไม่เป็นภาษาคน

ตัวรพินทร์เอง ซึ่งโดดเข้าไปยังร่างนั้นไว้ ก็สะกดกลั้นใจบอกกับตนเองว่า **นี่คือวาระสุดท้ายแห่งชีวิตของเขาแน่แล้ว...ลาก่อนดาริน ยอดรัก!**

นั่นคือสิ่งที่จะคิดได้ในภาวะเช่นนี้ ดวงตาของเขาเบิกโพลง

อึดใจเต็มๆของความเงียบสงัดที่ทุกคนรอฟังเสียงระเบิด ความเงียบยังปกคลุมอยู่เช่นเดิม พรานใหญ่เริ่มนับดังๆ จากหนึ่งไปจนถึงสิบ...

เงียบ ไม่มีเสียงระเบิด หรือความเปลี่ยนแปลงใดๆ ทั้งสิ้น

มองดูซาก ที่เขาเอาตัวเข้าไปแบกยันอยู่ในขณะนี้ปรากฏว่ามันเอนลงในมุมประมาณ 25 องศา จากแนวที่นั่งตัวตรงอยู่ องศาที่เอนไปขนาดนั้น มันเป็นไปได้ทั้งสองกรณี คือสลักระเบิดติดตัวทำงานแล้วแต่บังเอิญด้าน หรือมิฉะนั้น ภายใต้ร่างกายอันใหญ่โตของมันที่ทับกระเดื่องไว้ ยังไม่ได้ยกขึ้นในมุมสูงพอที่จะให้กระเดื่องดีดตัวได้

คนที่ผงกศีรษะขึ้นมาเป็นคนแรกคือพันเอกคี๊ธ ผู้คุ้นเคยกับระเบิดมากที่สุด จ้องมองไปทางรพินทร์ ซึ่งยันซากนั้นอยู่ พร้อมกับอุทานว่า

“เฮ้! มันไม่ทำงาน...”

คนต่อมาที่ถลันพรวดขึ้นยืน คือหัวหน้าคณะสีหน้าเต็มไปด้วยความตกใจ และประหลาดใจระคนกัน ปราศจากสีเลือด ส่วนเบลกับคริสขยับตัวมาเป็นคุกเข่า จ้องตะลึงไปอีก เสียง ดร.สแตนลีย์ผู้รอบคอบสั่งกระหึดกระหอบมาอีกครั้งว่า

“หลบเข้าหลังต้นไม้เร็ว!”

แหม่มสาวทั้งสองถลันลุกขึ้น พุ่งตัวอ้อมเข้าไปบังอยู่หลังต้นไม้ใหญ่ ต้นเดียวกับที่เชิดวุธไปนอนแอบอยู่แล้ว

บัดนี้ เหงื่อเม็ดเป้งๆ ปรากฏอยู่บนหน้าผากของรพินทร์ ไพรวัลย์ ผู้ยังใช้กำลังแขนค้ำยันซากอุบาทว์นั้นอยู่

"คี๊ธ!..."

เขาร้องเรียกเสียงหนัก ๆ

"เข้ามาดูที่ใต้ก้นของมันเร็ว กระเดื่องดีดตัวออกแล้วยังถ้าดีดตัวออกแล้วล้วงมือเข้าไป หยิบออกมาขว้างไปทางด้านโน้นเร็ว ชนวนอาจทำงานช้าหรือขัดข้องได้ เปอร์เซ็นต์ของการระเบิดยังมี!"

นายผมทรงลานบินก็ใจถึงดีเหมือนกัน เขาผลักสแตนลีย์ให้วิ่งเข้าไปบังอยู่หลังต้นไม้ ตีนข้างหนึ่งก็ถีบสีข้างบุญคำที่ยังนั่งยอง ๆ อยู่ผลักเข้าให้ ร้องตะโกนสั่งให้หลบเข้าหาที่กำบังอันแข็งแรงกว่าการนั่งจ๋องอยู่เช่นนั้น แล้วตนเองก็เผ่นเข้ามายังซากนั้นอีกด้านหนึ่งของรพินทร์ ทรุดกายลงไปก้มดูใต้ก้นของซากทันทีเนื่องจากรพินทร์ประคองซากนั้นไว้ในลักษณะเดิม ยังไม่ได้ผลักให้ขึ้นมานั่งตรง

บัดนี้ จึงมีแต่เพียงพรานใหญ่ และนายผมทรงลานบินเท่านั้น ที่เสี่ยงชีวิตกันอยู่แค่สองคน นอกนั้นเข้าอยู่ในที่ปลอดภัยหมดแล้ว

คี๊ธแยกเขี้ยว ก้มลงพิจารณาอยู่อีกอึดใจใหญ่ ก็เป่าลมแก้มโป่ง ทำตาเหลือกขึ้นไปบนสวรรค์

"แท้งค์ ก็อด!...กระเดื่องระเบิดยังถูกทับอยู่แต่ง้างเผยอขึ้นมาแล้ว ถ้ามันเอนลงไปมากกว่านั้นอีกนิดเดียวเท่านั้น ก็สวัสดีความเศร้า"

กล่าวจบ นายพันเอกแห่งยูเอสอาร์มี่ ก็ผุดลุกขึ้นช่วย

รพินทร์ รั้งเอาศีรษะของซากนั้นให้ขึ้นมานั่งตรงตามเดิมอย่างระมัดระวัง พร้อมกับร้องตะโกนบอกพรรคพวกว่า

"ปลอดภัยแล้ว ออกมาได้ กระเดื่องระเบิดยังไม่หลุด เพราะมัคคุเทศก์ใจเด็ดของเราโดดเข้ายันรับซากของมันไว้ได้ทันบราโว!"

อีก 5 คนในที่กำบัง จึงพรูกันออกมาด้วยสีหน้าอันปั้นยากที่สุด รพินทร์นั้นเพิ่งจะมีโอกาสหายใจออกมาได้ยังไม่ยอมปล่อยมือจากการยึดซากนั้น และรู้สึกหายใจสะดวกขึ้น เมื่อเห็นคี๊ธมาช่วยรั้งไว้อีกแรงหนึ่ง ยกแขนข้างหนึ่งขึ้นป้ายเช็ดเหงื่อ

"บุญคำ..."

เขาตะโกนเรียกคนของเขา ซึ่งบัดนี้จด ๆ จ้อง ๆ เข้ามาหน้าตาป๋อหลอ

"ตัดกิ่งไม้มาเร็ว 2 อัน ยาวอันละ 2 วา เราจะค้ำยันซากของมันไว้ไม่ให้มันล้มลงอีก เร็วเข้า!...คี๊ธคุณอย่าเพิ่งปล่อยมือนะ"

ประโยคหลังเขาหันไปร้องบอกอเมริกันร่างยักษ์อดีตคู่อริเก่า ซึ่งบัดนี้มีแต่ความเป็นมิตรอันเปิดเผย คี๊ธพยักหน้ารับคำเต็มที่ ส่วนบุญคำกระโดดไปตัดกิ่งไม้ทันที โดยมีเชิดวุธช่วยด้วยอีกแรงหนึ่ง ชั่วไม่กี่อึดใจเท่านั้น ทั้งสองก็ได้ไม้ท่อนขนาดเท่าข้อมือ ยาวพอเหมาะมา 4 ท่อน และช่วยกันประสานงานอย่างรวดเร็ว

ทั้งสองด้านของซากหมื่นปี ที่ทำท่าจะเล่นกลล้มลงได้ง่าย ๆ โดยไม่มีเหตุผลสมควรนั้น ถูกท่อนไม้ค้ำยันเข้าที่ก้านคอดุ้นหนึ่ง ที่สีข้างอีกดุ้นหนึ่ง โดยค้ำไว้ทั้งสองด้าน ปลายไม้ปัก

ฝังลงในดินตำแหน่งที่มั่นคงที่สุด ชนิดที่มันจะไม่มีโอกาสทำตัวเป็นตุ๊กตาล้มลุกได้อีกเลย

พอเสร็จสรรพของการช่วยกันอย่างกลีกจอนั้น รพินทร์ก็พยักหน้ากับคี๊ธ

“เอาละ ปล่อยมือได้แล้วคี๊ธ คราวนี้มันจะไม่มีโอกาสล้มได้ ไม่ว่าด้านซ้ายหรือด้านขวา นอกจากวิธีเดียวเท่านั้น คือลุกขึ้น ถ้ามันลุกได้!”

คี๊ธปล่อยมือออก ถอยห่างออกมาพร้อมเขา รพินทร์เช็ดเหงื่ออีกครั้ง ตาหรี่ยิบหยีจ้องมองดูซากนั้นอย่างคลางแคลงใจ คนที่เข้ามาจับมือเขา คือ ดร.สแตนลีย์หัวหน้าคณะ การจับนั้นบีบกระชับแน่นและสั่นแรง ๆ

“รพินทร์ พวกเราทั้งหมดรอดตายได้ในครั้งนี้เพราะความไวและสติอันดีเยี่ยมของคุณ!”

พรานใหญ่สะบัดหน้าไปมาอย่างมึนงง แล้วยิ้มฝืด ๆ มองหน้าทกคนที่ยืนรายล้อมอยู่ในลักษณะที่ยังไม่สร่างจากอาการอกสั่นขวัญแขวน

“คิดเสียว่าเป็นเรื่องโชคดีสำหรับเราทุกคนเถิดครับ ตอนที่ผมโดดเข้าไปยันร่างมันไว้ ขณะที่เอียงกระเท่เร่ลงมานั้น ผมก็คิดถึง 99.99 เปอร์เซ็นต์ ว่ามันจะต้องระเบิดแน่ สวรรค์เบื้องบนช่วยเราไว้แท้ ๆ ที่มันยังเอียงลงมาไม่พอกับที่กระเดื่องจะทันดีดหลุด โฮ้! หัวใจผมจะวายเสียให้ได้”

กล่าวจบ เขาก็ทรุดตัวลงไปนั่งกับแง่หินก้อนหนึ่งที่โผล่พ้นดินขึ้นมาอย่างหมดเรี่ยวแรง ควักบุหรี่ออกจุดสูบอัดควันหนักหน่วง คริสกับอิสซาเบล ยังมีใบหน้าขาวซีดเป็นกระดาษ และ

ยังพูดอะไรไม่ออกอยู่เช่นนั้น นายคี๊ธเปิดกระติกบรั่นดีออกมาเทใส่ปากยังกะดื่มน้ำ แล้วส่งแจกจ่ายไปยังทุกคน เหมือนจะช่วยกระตุ้นให้เลือดลมเดินเป็นปกติ แล้วส่งมือให้รพินทร์จับอีกคนหนึ่ง เขย่าแรงเช่นกันโดยไม่พูดอะไรทั้งสิ้น สำหรับเชิดวุธภายหลังจากบุญคำเอาไม้ยันซากได้เสร็จเรียบร้อย ก็หันมายกหัวแม่มือให้พรานใหญ่พลางยิ้ม

"ถ้ามัน 'ตูม' ขึ้นเมื่อตะกี้นี้ ผมคิดว่าคงจะเหลือผมอยู่คนเดียว ในชุดพวกเรา 7 คนนี่ แล้วก็อาจหลงป่าตายไปเองทีหลัง ฮะฮ่า มันพะย่ะค่ะ"

พรานใหญ่ชูหัวแม่มือตอบ และยิ้มให้

"ครับ! ผมเห็นแล้ว ว่าคุณวุธเป็นนักโดดไกลที่ยอดเยี่ยมขนาดไหน และนั่นเป็นวิธีที่ดีที่สุด ในภาวะเช่นนี้ เราทุกคนร่วมเป็นร่วมตายกันก็จริง แต่เมื่อภาวะจำเป็นขีดสุดมาถึงแล้วเช่นนี้ เรื่องอะไรที่คุณจะมามัวยืนเซ่ออยู่ หรือต้องเข้ามากอดคอตายพร้อมๆ กับคนอื่นๆ ใครมีความสามารถในการรักษาตัวรอดเช่นไร ก็ควรปฏิบัติเพื่อช่วยตัวเองไปก่อน ผมเห็นว่าคุณทำได้ถูกต้องที่สุดแล้ว ต่อไปก็ขอให้รู้จักช่วยตัวเองให้เร็วที่สุดแบบนี้ด้วย"

นั่นเป็นคำพูดอย่างชมเชยกันอย่างใจจริง และเจ้าตัวคนที่ได้ยินก็ตระหนักได้ ไม่มีใครตำหนิเชิดวุธ ในการที่วินาทีดับจิตนั้น สัญชาตญาณทำให้เขาต้องเอาตัวรอดไว้ก่อน ไม่ได้เกิดจากความขลาดกลัว หรือเจตนาจะปล่อยให้คนอื่นๆ พบกับภัยพิบัติ เพราะมันเป็นอุปัทวเหตุที่เกินกว่าที่จะเข้าแก้ไขหรือช่วยเหลือใดๆ ได้ทั้งสิ้น เนื่องจากเชิดวุธในขณะนั้น อยู่ห่างไกลจากซาก

ไอ้ผีดิบมากกว่าทุกคน ชนิดที่ถ้าจะถลันเข้ามายันซากไว้ก็ไม่ทันการ

ทั้งหมดพากันทรุดกายลงนั่งพักเพื่อสงบสติอารมณ์ ที่กระเจิดกระเจิงให้คืนสู่สภาพปกติ บัดนั้น รพินทร์จำแนกคุณ-สมบัติประจำตัวของบุคคลที่ร่วมทางมากับเขาได้ถ่องแท้แล้ว

เชิดวุธว่องไว และมีสติในการเอาตัวรอดได้มากที่สุด จนไม่ต้องห่วงอีกต่อไปไม่ว่าถ้าจะเกิดอะไรขึ้น เป็นอันเชื่อได้แน่ว่าเขาต้องหาทางหลบหลีกภัยได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่ง

คริสรวดเร็วกว่าเบล และมีความรักเพื่อน พร้อมทั้งมีวิญญาณกล้าหาญเสียสละพอตัว ในการที่จะโถมเข้าปะทะและกระชากให้ล้มหมอบราบกับพื้น แม้ว่าโดยวิธีนั้นก็ยังไม่ทราบแน่ว่าหากระเบิดมัน 'ตูม' ขึ้น จะรอดพ้นอันตรายหรือไม่ แต่แม่ผมทอง ก็ทำได้ดีที่สุดแล้ว

คี๊ธ กล้าหาญ แต่เชื่องช้าไปหน่อย สำหรับนาทีวิกฤติเพราะมัวแต่ยืนตะลึงอยู่

ดร.สแตนลีย์นั้น รอบคอบอยู่เหมือนเคยตามนิสัยของหัวหน้าคณะ ถ้าไม่ใช่เพราะอเมริกันอาวุโสผู้นั้น คอยจ้องสังเกตซากอยู่ตลอดเวลาแล้วร้องเตือนทุกคน ไอ้ซากผีนั่นจะต้องล้มลงและระเบิดจะต้องทำงานของมันขึ้นแน่นอน ก่อนที่เขาจะทันหันไปเห็น แต่จะอย่างไรก็ตาม ประสาทสั่งงานในด้านการเอาตัวรอดของดร.สแตนลีย์ก็ยังเชื่องช้าอยู่

ตาเฒ่าบุญคำ สมุนขวาของเขา อยู่นอกประเด็นเพราะแกไม่รู้จักพิษสงของระเบิด เอ็มเค.2 มาก่อน และมัวแต่ยืน

เซ่อซ่าอยู่ พอได้รับคำสั่งให้หมอบ แกก็เพียงแต่นั่งยองๆ ลงเอามือปิดหัวอย่างไร้เดียงสา ซึ่งทั้งน่าหัวเราะและน่าสมเพชระคนกัน

จะอย่างไรก็ตาม ทั้ง 5 คนของฝ่ายนายจ้างของเขาล้วน 'ใจถึง' ด้วยกันทั้งสิ้น จากเหตุการณ์ที่พิสูจน์ในครั้งนี้

ส่วนทางด้านฝ่ายนายจ้าง ทั้ง 5 คน **บัดนี้ไม่มีข้อกังวลใดๆ อีกแล้วสำหรับพรานนำทางที่ชื่อรพินทร์ ไพรวัลย์ คนคนนี้มีสมรรถภาพเหนือกว่าที่เคยคาดคิด หรือสอบประวัติกันไว้มากนัก ในด้านประจันหน้า และแก้ไขกับภยันตรายทุกชนิด เป็นหลักประกันที่อบอุ่นใจได้มากที่สุด แม้จะไม่มีใครพูด แต่ความรู้สึกก็บอกอยู่ภายในของทุกคน**

เบลนั้น พอสงบสติอารมณ์ได้ก็เดินเข้ามาจูบแก้มอันสากไปด้วยเคราของเขาดื้อๆ แรงๆ หนึ่งครั้ง

"เกรท แมน! คุณยิ่งใหญ่จริงๆ ไพรวัลย์...ถ้าผู้หญิงคนไหนเขาจะมอบหัวใจให้แก่คุณ เดี๋ยวนี้ฉันก็ไม่มีข้อสงสัยเลยว่า 'ทำไม' ทั้งที่ดูสารรูปภายนอกผาดๆ แล้วคุณไม่มีอะไรเลย สิ่งที่คุณพูดไว้พิสูจน์ว่ามันเป็นความจริง นั่นคือถ้าเกิดเหตุวิบัติใดๆ ขึ้น คุณจะยอมตายก่อนคนอื่นๆ ในคณะ"

นั่นเป็นความจริงใจของแม่ผมแดงเช่นกัน

คริส ยังเงียบกริบอยู่เช่นนั้น นอกจากดวงตาสีฟ้างามจับนิ่งมาที่เขาไม่กะพริบ ประกายตาคู่นั้นส่อแววคิดลึก ซึ่งรพินทร์มองเห็นแต่ก็เมินผ่านไปเสีย เขาไม่อยากจะประสานตาคริสนานๆ รู้สึกคล้ายๆกับว่าจะมีอำนาจเรียกร้องดึงดูดอย่างประหลาดอยู่ในดวงตาลึกซึ้งคู่นั้น

และบ่งชัดว่า เป็นคนซ่อนความนัยอยู่ตลอดเวลาไม่เปลี่ยนแปลง **มีคาถาอยู่บทเดียวเท่านั้น ที่เขาจะป้องกันตัวได้นั่นก็คือดาริน-ดาริน-ดาริน...ซึ่งต้องหมั่นท่องเอาไว้เสมอในทุกครั้งที่สบตา หรืออยู่ใกล้ชิดสองต่อสอง!**

ระหว่างที่ทุกคนยังนั่งพัก เพื่อสงบจิตใจอยู่นั้น สแตน-ลีย์เดินเข้าไปสำรวจดูซากหมี่นปีและไม้ที่ค้ำยันอีกครั้ง แล้วหันมาพยักหน้าเรียกรพินทร์ให้เข้าไปใกล้ เมื่อนั้นเองคนอื่นๆ จึงพลอยลุกขึ้นเดินตามเข้าไปด้วย

“เมื่อกี้นี้มันอะไรกันแน่ อุปัทวเหตุหรืออะไร ที่มันทำท่าจะเอียงล้มลง ทั้งๆ ที่ก็เห็นอยู่ว่า พวกคุณจับมันนั่งในท่าที่มั่นคงที่สุดแล้ว”

จอมพรานยิ้มเลี่ยน สั่นหน้า

“ผมก็เดาไม่ถกเหมือนกันครับและก็ขอรับรองอีกคนหนึ่งว่าขณะที่เราจับมันให้นั่งขึ้นตามเดิมนั้น น่าจะเป็นการจับนั่งท่ามั่นคงที่สุดแล้ว แต่ทำไมซากของมันถึงเสือกเอนลงมาได้ก็ไม่ทราบ”

“ดูคล้ายๆ มันจะมีเจตนาจะแกล้งล้มลง เพื่อให้ระเบิดเล่นงานพวกเรางั้นแหละ!”

เชิดวุธโพล่งเสริมขึ้นมา

“เลิกสนใจกับมันได้แล้วครับและไปกันเถอะ ปล่อยมันไว้อย่างนี้แหละ”

เขาชวนขึ้น ขณะที่ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู ขณะนั้นมัน

เป็นเวลาเกือบบ่ายสองโมงเข้าไปแล้ว ทุกคนยังไม่ได้กินอาหารกลางวันกันเลย แต่บัดนี้ไม่มีใครหิว สิ่งแรกที่ต่างคิดก็คือ บัดนี้พวกลูกหาบที่แยกทางล่วงหน้าไปก่อนได้ไปถึงไหนแล้ว เพราะนับตั้งแต่ปล่อยให้ล่วงหน้าแยกทางไปก่อนเป็นเวลาชั่วโมงเศษแล้ว

ทั้งหมดผละถอยจากที่นั่นโดยการนำของรพินทร์ผ่าน ซากไอ้ตัวแรกที่ถูกยิงขาพับกระดูกกระจุย นอนอยู่ตรงตำแหน่งเดิมไม่มีอาการว่าจะกระดิกกระเดี้ย พรานใหญ่นำตัดทางบ่ายหน้าออกจากดงทึบนั้นโดยเร็ว

"เราจะลัดทาง โดยไต่เขาไปดักสกัดหน้าพวกลูกหาบที่แยกทางไปก่อน และจะพบกันได้ที่จุดหนึ่งใกล้บริเวณตะเคียนทองภายในเวลาอีกชั่วโมงเดียว"

เขาทำความเข้าใจกับทุกคน

"คุณแน่ใจหรือว่าพวกลูกหาบของเรา จะยังคงเดินทางไปเรื่อย ๆ โดยไม่หยุดชะงักรอฟังข่าวจากพวกเราเสียก่อนเพราะเสียงปืนสองนัดของคุณ"

สแตนลีย์ถามขึ้น

"พวกเขาจะปฏิบัติตามคำสั่งผมอย่างเคร่งครัดเสมอครับ เมื่อบอกให้เขาเดินล่วงหน้าไป เขาก็ไปกันโดยไม่หยุด เสียงปืนที่ผมยิง คงได้ยินไปถึงพวกเขาในตอนนั้นแน่ ๆ แต่การยิงเพียงสองนัดจะไม่ทำให้พวกนั้นสงสัยหรือมีปัญหาอะไร อย่างมากก็แค่สงสัยว่าพวกเราทางด้านหลังยิงอะไรเท่านั้น"

"ลืมไป! ถ้ารู้ตัวล่วงหน้าว่าพวกเราจะต้องเสียเวลากันอยู่

ที่นี่นาน เราควรจะมอบวิทยุให้พรานของคุณไว้สักคนหนึ่ง จะได้ติดต่อกันได้ ถ้าเกิด เส่ยหรือจัน มีวิทยุอยู่ในขณะนี้ เราคงถามเขาได้แล้วว่าขณะนี้พวกเขาอยู่ที่ไหน”

เบลเอ่ยขึ้น

“ไม่จำเป็นหรอกครับ ทิศทางที่จะบ่ายหน้าไป มีจุดหมายแน่นอนอยู่แล้ว และก็ไม่ห่างไกลอะไรนัก ประเดี๋ยวก็พบกันได้เอง ว่าแต่อาหารกลางวันมื้อนี้คลาดเคลื่อนไปบ้างนะครับ เพราะการเดินทางมันผิดแผนไป ถ้าใครหิวก็หยุดพักริมดงอีกสักครั้ง แล้วเปิดเครื่องกระป๋องเรชั่นที่มีติดอยู่ในย่ามหลังของแต่ละคนกินรองท้องไปก่อน”

“ไม่เป็นไรหรอก รีบตามพวกนั้นให้ทันก่อนดีกว่า เรื่องเวลาอาหารคุณไม่ต้องห่วง จะกินหรือไม่กินเมื่อไหร่ก็สุดแล้วแต่เหตุการณ์ดีกว่า ขณะนี้เรายังไม่หิวอะไรกันนัก ร้อนใจเรื่องอื่นมากกว่า”

หัวหน้าคณะสั่ง

“ถ้างั้นก็หมดห่วงไปอีกเปลาะหนึ่ง ผมต้องขออภัยในความไม่สะดวกครั้งนี้ด้วย และนี่จะเป็นครั้งแรก ที่เวลาอาหารของพวกคุณคลาดเคลื่อนไป แต่ต่อไปก็อาจยิ่งกว่านี้ คือบางมื้ออาจต้องอดกันบ้าง เมื่อเราเดินไกลออกไปกว่านี้ ภายหลังจากเสบียงเรชั่นหมดและยังหาเสบียงจากป่ามาแก้ไขไม่ได้ ซึ่งเรื่องนี้พวกคุณรับทราบล่วงหน้าแล้ว”

“สบายใจเถอะ รพินทร์ พวกเราพร้อมอยู่เสมอ”

เมื่อได้รับการยืนยัน โดยยอมรับรู้กับสภาพแล้วเช่นนี้ สุภาพบุรุษไพรก็ปลอดโปร่งใจขึ้น

ก่อนที่จะออกพ้นจากบริเวณดงทึบ เพื่อย้อนกลับมายังเนินของป่าหินที่เดิม เขาสังเกตเห็นคริสเดินล้าหลังกว่าคนอื่นๆ โดยมีบุญคำคอยเดินเคียงอยู่ใกล้ๆ ลักษณะของหล่อน ดูจะอิดโรยและอาการเดินกะโผลกกะเผลกไม่ถนัดนัก จึงชี้เส้นทางให้เชิดวุธ คี๊ธและสแตนลีย์เดินล่วงหน้าไปก่อน ตนเองผ่อนฝีเท้า รอจนคริสเดินมาถึง แล้วออกเดินปิดหลังตามมาใกล้ๆ ด้วย

บุญคำนั้นเมื่อเห็นเจ้านายลงมาเดินเป็นเพื่อนแหม่มผมทองแล้ว ก็เลยเร่งฝีเท้าผละขึ้นไป

"คุณไม่สบายกระมัง?"

เขาถามเบาๆเมื่อก้าวเข้ามาเดินเคียงหล่อนยิ้มให้นิดหนึ่ง

"ฉันไม่เป็นอะไรมากหรอก ขาทำท่าจะเคล็ดนิดหน่อย เพราะล้มแรงๆ ถึงสองครั้ง ครั้งแรกตอนไอ้งาดำตัวนั้นวิ่งสวนลงไป ครั้งหลังนี่ ก็ตอนที่ล้มตัวลงหลบระเบิด ขอบคุณมากที่อุตส่าห์ตามมาดู"

"หน้าผมอาจกระด้างเป็นหินอย่างที่คุณว่า แต่ใจผมไม่หินชาตินักหรอก"

หล่อนเซเมื่อสะดุดรากไม้ รพินทร์ประคองคว้าแขนไว้ พอทรงตัวได้ถนัด แม่ผมทองก็ยิ้มอีกครั้ง ปลดมือเขาออก เชิดกายเด่นเป็นสง่า พยายามเดินในลักษณะปกติที่สุด ซ่อนความอ่อนเปลี้ยเอาไว้ แต่ไม่พ้นสายตาเขา

"นิสัยของคุณเป็นคนถือตัว และค่อนข้างจะอวดดีอยู่ไม่น้อยนะ ผมรู้ว่าคุณสะบักสะบอมมาก วันนี้"

"ฉันไปกับคุณได้ก็แล้วกัน ไม่ว่าจะปีนเขาหรือลงห้วยไม่

ต้องกังวล คุณไปเดินอยู่ข้างหน้า ใกล้ ๆ เบลดีกว่า ไม่ต้องพะวงทางด้านฉันหรอก ถึงอย่างไรฉันก็แข็งแรงกว่าเบล ฝากดูแลเขาด้วย เบลเป็นเด็กที่สุดในคณะของเรา และเขายังไม่เคยผ่านการผจญภัยหนักเท่ากับฉันหรือคนอื่น ๆ ในพวกเรา”

“วันนี้ ดูทุกคนในฝ่ายของคุณเจตนาจะให้ผมใกล้ชิดกับหมอเบลจริง ๆ นะ”

หล่อนปรายหางตาดูเขาแวบหนึ่ง

“คุณเป็นคนป่วยเรื้อรัง พยายามใกล้หมอไว้แหละดี โดยเฉพาะหมอที่สวยมีเสน่ห์และปรารถนาดีต่อคุณอย่างเบล เพราะในขณะนี้คุณเองก็ห่างไกล ‘คุณหมอ’ อันเป็นยอดรักของคุณ”

รพินทร์ขยี้ปลายจมูก ต่อปากต่อคำ เจรจากับแม่อเมริกัน ผมทองโฉมงามคนนี้ครั้งไหนเป็นถูกเหน็บแนมลึกทันที

“ตั้งแต่เช้าของวันนี้เป็นต้นมาดูคุณจะไม่ค่อยมีความรู้สึกที่ดีต่อผมเสียเลย โกรธอะไรหรือ?”

“เปล่า! ฉันก็ปกติดีทุกอย่าง เพียงแต่ไม่อยากรบกวนอะไรคุณเท่านั้น เพราะรู้อยู่ว่าคุณไม่ชอบให้ฉันซักโน่นถามนี่ เซ้าซี้อะไรคุณ ขนาดหน้าฉัน คุณก็ยังไม่อยากมองเลย”

“คุณกล่าวหาผมเอง! ผมไม่ได้เป็นอย่างที่คุณพูดสักนิดเดียว”

หล่อนเฉย

รพินทร์บอกต่อไปด้วยเสียงแผ่วเบาว่า

“เป้ากางเกงของคุณตะเข็บขาด เป็นทางยาวมาก รู้ตัวหรือเปล่า?”

“ก็เพราะอย่างนั้นซิ ฉันถึงไม่อยากเดินไปข้างหน้าขอบ-

คุณอีกครั้งที่เตือน แต่รู้สึกไม่โปร่งใจนัก ที่คุณตาไวเกินไปในสิ่งที่ไม่ควรไว”

“พรานทุกคนจำเป็นจะต้องตาไวเสมอ ไม่งั้นก็ดำรงอาชีพพรานอยู่ไม่ได้นานหรอก คุณมีชุดสำรองติดย่ามหลังอยู่หรือเปล่า ถ้ามี ก็เปลี่ยนตัวใหม่เสียเดี๋ยวนี้เลย ผมจะเป็นเพื่อนหลบเข้าไปหลังต้นไม้นั่นก็ได้”

คริสหัวเราะเบา ๆ อยู่ในลำคอ สั่นหน้า

“ฉันไม่มีชุดสำรองในเป้หลังหรอก มันติดอยู่ในสัมภาระส่วนกลางไม่เป็นไรหรอกช่างมันเถอะ”

สิ้นเสียงพูดของคริส เสียงกึกก้องกัมปนาท ก็แผดบึมม์สนั่นหวั่นไหวมาจากดงเบื้องหลังชนิดแผ่นดินสะเทือน ทั้งหมดสะดุ้งสุดตัว และชะงักกึก บุญคำที่ไปเดินรวมกลุ่มอยู่ข้างหน้าตะโกนลั่นออกมาว่า

“นาย มันระเบิดแล้ว!”

รพินทร์เผ่นกลับหลัง และวิ่งสวนทางย้อนกลับไปยังที่เดิมทันที ก่อนที่กังวานของเสียงระเบิดจะสิ้นสุดลงเสียด้วยซ้ำ คริสตินาบัดนี้ก็ดูจะลืมเรื่องขาเคล็ดเสียชั่วขณะ ออกกวดหลังเขาไปติด ๆ

ทุกคนที่เดินล้ำไปเบื้องหน้า หันขวับมาเห็น เชิดวุธก็ตะโกนบอกว่า “เร็ว ตามรพินทร์ไปดู”

ทั้งชุด รวมทั้งตาเฒ่าบุญคำ ออกวิ่งรวมกลุ่มกันไปเป็นฝูง สุดกำลังเท่าที่มีอยู่เพื่อจะย้อนกลับไปยังไอ้ซากหมื่นปีนั้นเพื่อดูให้รู้แจ้งเห็นจริงว่ามันเกิดอะไรขึ้น

พรานใหญ่มาหยุดอยู่ห่างจากตำแหน่งอันเป็นที่นั่งของซากประมาณ 15 วา โดยมีคริสวิ่งเข้ามาชนหลังเขา และหยุดชะงักอยู่เช่นนั้น ทั้งคู่จ้องตาเบิกโพลงไปยังโคนจอมปลวก ซึ่งบัดนี้ฝุ่นละอองธุลีและม่านควันอันขาวมัวค่อย ๆ จางลงบ้างแล้ว และต่อมาชั่วไม่ถึงอึดใจ คณะทั้งหมดก็แล่นเข้ามายืนเรียงเป็นหน้ากระดาน ทุกสายตาจ้องไปยังภาพเบื้องหน้าเป็นจุดเดียว

สิ่งแรกที่เห็นถนัดที่สุดก็คือจอมปลวก อันเป็นตำแหน่งที่ซากนั่งพิงอยู่นั้น แหกกระจุยกระจายออกไปราวกับฟ้าผ่า มองเห็นเนื้อดินเหมือนใครขุดถางออกทั้งกระบิ

ภาพต่อมา เมื่อสายตาลดต่ำลงตรวจดูที่พื้น ไอ้ซากหมื่นปีบัดนี้แยกสลายออกเป็นสามชิ้นส่วนใหญ่ ๆ คือท่อนบนจากเอวถึงศีรษะส่วนหนึ่ง กระเด็นไปกลิ้งตะแคงอยู่กับพื้นดินห่างจากที่มันนั่งอยู่ประมาณ 3 วา ท่อนที่สองเป็นส่วนกายเบื้องล่าง ติดอยู่กับขาซ้ายข้างเดียว กระจายไปอยู่ที่โค้นต้นไม้ใหญ่อันยืนต้นอยู่ไม่ห่างนักทางด้านซ้ายริมทางด่าน และส่วนที่สาม คือขาขวา ปรากฏว่าขาดตั้งแต่โคนขาหล่นอยู่ใกล้ ๆ บริเวณจอมปลวกนั่นเอง

ต้นไม้รอบด้านมีรอยขาวเว้อเปิดแหกออกด้วยอานุภาพของชิ้นระเบิด เอ็ม.เค.2 พื้นตรงที่มันเคยนั่งอยู่ เป็นหลุมใหญ่ประมาณสองฟุตในส่วนกลางและลึกลงไปจนถึงบริเวณก้อนหินที่ฝังจมดินอยู่ราว 1 คืบ

ไม่มีรอยเลือดไม่มีชิ้นกะรุ่งกะริ่งของเศษเนื้อจากซากนั้น นอกจากการแยกออกเป็นสามชิ้นส่วนดังกล่าวประดุจอาการแตกทำลายของท่อนไม้ หรือรูปสลักด้วยหินเท่านั้น

อึดใจเต็มๆ ทุกคนยืนจ้องกันตาไม่กะพริบโดยเงียบ กริบกันไปหมด ต่อมารพินทร์เคลื่อนที่เข้าไปดูที่ซากส่วนบนของมันอย่างระมัดระวัง เมื่อนั้นคนอื่นๆ จึงเคลื่อนเข้ามาสำรวจตรวจบริเวณอย่างต้องการจะค้นหาคำตอบออกมาให้ได้ว่า ระเบิด... มันระเบิดขึ้นได้เพราะอะไร? กิ่งไม้ค้ำยันตัวซาก ซึ่งมีสองข้าง ข้างละสองอันรวมเป็นสี่ ก็กระจัดกระจายอยู่ใกล้เคียงบริเวณนั้น แต่ไม่มีการชำรุดแตกหักใดๆ ทั้งสิ้น

ระหว่างที่ยังไม่มีใครเอ่ยคำใดขึ้นเลย ราวกับเป็นใบ้กันหมด นอกจากมองไปรอบๆ นั้น สแตนลีย์เดินช้าๆ เข้าไปหาพรานใหญ่ ผู้กำลังนั่งลงสำรวจซากที่ขาดครึ่งท่อนอยู่

“รพินทร์ ความเข้าใจของคุณถูกต้องแล้ว ในข้อที่ว่า ไอ้ซากหมื่นปีนี้ สามารถลุกขึ้นและเคลื่อนไหวได้”

นั่นเป็นคำพูดประโยคแรก ที่แหบพร่าของหัวหน้าคณะท่ามกลางความเงียบกริบ

จอมพราน เอาหลังมือป้ายเช็ดหน้าผาก กัดริมฝีปากเบาๆ

“จะเป็นไปได้ไหมครับ ในกรณีที่เราเอาไม้ค้ำยันป้องกันไม่ให้มันล้มตะแคงข้างใดข้างหนึ่งลงได้ แต่เราไม่ได้ค้ำไว้ในด้านหน้าด้วย มันอาจล้มคะมำคว่ำหน้าลง แล้วระเบิดก็ทำงาน”

ทุกคนได้ยินประโยคคำพูดแผ่วต่ำของเขา คี๊ธร้องลั่นมาว่า

“เป็นไปไม่ได้ที่มันจะล้มคว่ำหน้าลง! ผมคิดว่าถึงคุณเองก็ไม่คิดเช่นนั้นเป็นอันขาด นอกจากจะแกล้งหยั่งความเห็นเรา ตอนที่มันนั่งพิงจอมปลวกด้านหลัง ลักษณะของมันเหมือนท่อน

ไม้มุมฉากการเอนล้มด้านซ้ายหรือด้านขวา อาจเป็นไปได้ แต่การจะเอนคะมำหน้ามันจะเป็นไปได้อย่างไร นอกจากมันจะลุกขึ้นยืนเท่านั้น และการแยกสลายของร่าง หรือจะพูดให้ตรงว่าลักษณะที่มันถูกทำลายด้วยระเบิด ก็บ่งชัดเลยว่า ระเบิดได้ทำงานขึ้น ในขณะที่มันลุกขึ้นยืนหยก ๆ มิฉะนั้นมันจะไม่ถูกตัดขาดจากบริเวณตะโพกด้านหลังและขา ทำให้ลำตัวขาดกลางและขากระเด็นไปอีกข้างหนึ่ง นี่แสดงชัดเลยว่า มันลุกขึ้นยืน หันหลังให้ระเบิด อาจก้าวขาออกไปได้เพียงแค่ 2 ก้าวเท่านั้น เอ็มเคทูลูกนี้ก็ตูมขึ้น ร่องรอยของการถูกทำลายมาจากด้านหลังในลักษณะที่มันยืน ไม่ใช่ล้มลงนอนในทิศทางใดทั้งสิ้น...นรก! ไอ้ซากอุบาทว์พวกนี้เล่นกลกับเราได้ แต่มันก็โดนกลลวงของเราได้เหมือนกัน คราวนี้จับได้คาหนังคาเขา และเห็นชัดกันออกไปทีเดียว”

เสียงพูดของคี๊ธ เร็วปรื๋อ

รพินทร์นิ่ง กวาดตามองไปรอบ ๆ บริเวณอันอยู่ในอำนาจทำลายของระเบิดร้ายแรง คริสกับเบลก้มลงสำรวจร่างกายตรงบริเวณที่ถูกอำนาจระเบิดตัดขาดออกแล้วมองหน้ากันเองอย่างงุนงงเหลือที่จะกล่าวได้ เมื่อหัวหน้าคณะหันไปถาม เบลก็บอกอย่างขนพองว่า

“มีแต่กระดูกที่โผล่ออกมาให้เห็นบางส่วนนี้เท่านั้นที่แสดงว่าครั้งหนึ่งมันเคยเป็นโครงกระดูกของมนุษย์ แต่รอยบาดแผลที่ถูกขึ้นระเบิดตัดขาดออก ก็เป็นเหมือนวัตถุแกร่งเหนียวแน่นที่ทำด้วยยาง อันเป็นลักษณะที่เราเคยเห็นจากผิวเบื้องนอก แล้ว

นั่นแหละ ไม่มีเส้นเอ็น ไม่มีเลือด ไม่มีลักษณะอะไรที่จะดูว่าเป็นเนื้อ”

ระหว่างที่ทุกคนหน้าดำคร่ำเคร่งกันอยู่ มีตาเฒ่าบุญคำคนเดียว ที่ยืนยิ้มยิงฟันขาว พึมพำออกมาว่า

“ฮะฮ่า! ในที่สุดเอ็งก็ติดกับพวกข้าจนได้ หนอยแน่ะ พอลับหลังกันหลัด ๆ เท่านั้น เสือกลุกขึ้น จะรอให้พวกข้าไปไกลกว่านี้อีกสักหน่อยไม่ได้ ฤทธิ์เอ็งมาก ฤทธิ์พวกข้าก็มีเหมือนกันโว้ย! พังไปอีกตัวหนึ่งแล้ว ตูดขาดเลย!”

บัดนี้ทุกคนหันมาสบตากันเอง ซึ่งต่างแลกันไปมา เชิดวุธทำปากหมุบหมิบเหมือนจะพูดอะไรออกมา แต่ลำคอดูจะแห้งผากไปหมด คริสนั้นเอามือทั้งสองกดที่เปลือกตาตัวเอง แล้วเปิดขึ้นจ้องดูซากนั้นอีกครั้ง ราวกับจะให้แน่ใจที่สุดว่า ภาพที่หล่อนเห็นอยู่ในขณะนี้ไม่ใช่ภาพในความฝัน สแตนลีย์ คี๊ธ เบลพากันนิ่งไปอีก พูดอะไรไม่ออก ได้แต่กลอกหน้า

รพินทร์ ไพรวัลย์ หน้าตายอยู่ตามเคยของเขาราวกับจะเห็นทุกสิ่งทุกอย่างที่ปรากฏตำตาต่อหน้าทุกคนขณะนี้เป็นเรื่องธรรมดาที่สุด ปัดแขนเสื้อดูนาฬิกาข้อมือแล้วบอกลอย ๆ

“เพียง 7 นาทีเท่านั้น ที่พวกเราเดินผละจากซากของมัน”

“ก็แปลว่า เพียงแค่ลับหลังเราไม่กี่อึดใจเท่านั้นมันก็ลุกขึ้นจากท่าที่นั่งแข็งทื่ออยู่”

ดร.สแตนลีย์คราง จอมพรานไม่ตอบ ได้แต่ยักไหล่นิดหนึ่งเขาถูกคริสถามอีกว่า

“คุณลองวาดภาพให้เราเห็นหน่อยซิว่า ภายหลังจากเราผละไปแล้ว ‘มัน’ ตัวนี้ มีอาการเคลื่อนไหวในลักษณะไหน”

พรานใหญ่ไม่ตอบ ได้แต่ยักไหล่อยู่เช่นนั้น แล้วสั่นหัวเชิดวุธบอกแทนมาให้ว่า

"ก็คงไม่หนีรูปนี้หรอก...คือ เอามือทั้งสองข้างปัดไม้ค้ำยันมันทั้งสองด้าน กระเด็นออกไป แล้วก็ขยับตัวลุกขึ้นยืนเต็มส่วนสัดของมัน ในภาวะเช่นนั้น สภาพร่างกายของมันมีอาการเคลื่อนไหวได้เหมือนหุ่นยนต์ตามสมมุติฐานที่เราได้ตั้งกันไว้ก่อนแล้ว โดยมีอะไรสักอย่างหนึ่งบังคับอยู่ ถ้าจะเรียกว่า 'วิญญาณ' ซึ่งพวกคุณยอมรับฟังไม่ได้ เราก็เรียกพลังงานนั้นว่า 'คลื่นวิทยุ' ก็แล้วกันคลื่นวิทยุได้มาบังคับให้มันลุกขึ้นยืน และก้าวเดิน...จะเดินไปไหนก็สุดที่เราจะเดาได้ แต่ระเบิดของเราก็ทำหน้าที่อย่างซื่อสัตย์ เพราะเมื่อมันลุกขึ้น กระเดื่องก็ดีดตัวทำงาน ระเบิดจึงระเบิดขึ้น ร่างกายของมันก็แยกเป็นชิ้นส่วนอย่างที่เห็นอยู่นี่คือคิว.อี.ดี. หรือสิ่งที่ต้องพิสูจน์ ในความรู้สึกของผม ส่วนใครจะมีความคิดอย่างไรก็สุดแล้วแต่"

ต่างนิ่งงันไปอีกวาระหนึ่ง แล้วเสียงเบลก็ครางออกมาอย่างน่าสมเพชว่า

"แล้วอย่างนี้ จะเรียกว่ามัน 'ตาย' หรือเปล่าไพรวัลย์...คุณไม่ยอมพูดอะไรเลย ทำไมไม่พูดให้เรามองเห็นอะไรมั่ง"

"ผมก็ไม่รู้จะพูดอะไรได้อีกแล้วเหมือนกัน ทั้งหลายทั้งปวงพวกท่านก็ได้มาเห็นกับตาร่วมกับผมนี่แหละ"

เขาพูดปนหัวเราะเนือย ๆ ซ่อนความกังวลหนักใจลึกภายใน

"ถ้าจะถามว่า มัน 'ตาย' หรือเปล่า ผมก็ตอบได้ว่า 'ตาย' มาหลายหมื่นปีแล้ว ตามข้อสันนิษฐานแต่แรกของคุณ เพราะ

ฉะนั้นไม่มีการตายซ้ำสองของซากลักษณะที่เราเห็นอยู่นี่ ควรจะพูดว่า 'มันพังหรือเปล่า' น่าจะถูกต้องกว่า และผมก็ตอบได้ว่า มัน 'พัง' แน่นอนแล้วสำหรับซากนี้ พังอย่างชนิดเอาไปใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้อีกเลย 'ปรักหักพัง' กับ 'ตาย' ไม่เหมือนกันครับ การปรักหักพังชำรุด เราใช้กับสิ่งไม่มีชีวิต แต่การตายนั้นเราใช้กับสิ่งมีชีวิต พวกท่านก็เห็นอยู่แล้วซากนี้ไม่มีชีวิตมันจึง 'พัง' ไม่ใช่ 'ตาย' กับระเบิดที่ผมวางไว้ก็เพียงพิสูจน์ให้พวกท่านเห็นว่า มันสามารถเคลื่อนไหวได้เท่านั้น และบัดนี้ก็พิสูจน์แล้วว่ามันเคลื่อนไหวได้จริงผมก็พูดได้แค่นี้เอง"

"ถ้าเรายอมรับในเรื่องความอาถรรพณ์ เรื่องอิทธิฤทธิ์มนต์มืด โดยตัดทฤษฎีในด้านวิทยาศาสตร์ออกไปเสีย คุณจะมีความเห็นเพิ่มเติมได้ไหม?"

ดร.สแตนลีย์ถามมาอย่างฉลาดลึก จ้องตาเขาเขม็ง

"คุณจะมองเห็นรพินทร์ ไพรวัลย์ มีสภาพของสมองและความรู้สึกนึกคิดไม่ผิดอะไรกับพวกพ่อมดหมอผีในอาฟริกาไป"

"เราสัญญาว่าจะไม่ดูหมิ่นความคิดเห็นของคุณทั้งนั้น ขอเพียงให้คุณพูดออกมาเถอะอย่าเก็บงำไว้ พวกเราจะบ้าตายกันไปหมดแล้ว"

"ถ้างั้นก็ฟังนะครับ ขณะนี้ผมมีคำอธิบายได้แต่เพียงว่าเมื่อเราลับหลังไปแล้ว วิญญาณร้าย อันเป็นศัตรูของเรา ซึ่งเป็นวิญญาณดวงเดียวที่สามารถมีอิทธิฤทธิ์เข้าสิงซากคนตายหมื่นปีเหล่านี้ได้ ก็หวนกลับเข้ามาสิงร่างนี้ทันที พร้อมทั้งนำร่างออกเดินเพื่อจะปฏิบัติการอะไรต่อไป แต่พอระเบิดทำงาน แยกชิ้น

ส่วนร่างกายออก วิญญาณก็ผละถอยออกจากซาก หาทางไปสิงสู่ซากอื่นๆ ที่มันอาจมีเตรียมไว้เพื่อรอจังหวะเล่นงานเราต่อไปสุดแต่โอกาสของมัน”

เป็นครั้งแรก ที่เขาเพิ่งได้ยิน ดร.สแตนลีย์สบถอุบอิบในลำคอ

“วิญญาณร้ายที่คุณว่านี่ เราไปทำอะไรให้มัน ถึงได้มาจ้องอาฆาตแค้น ตามล้างผลาญเราอยู่แบบนี้ และลักษณะที่คุณว่านี่มันเป็น‘อมตะ’หรือไม่ตาย สามารถจะถ่ายทอดวิญญาณเข้าสิงสู่ซากใด ซึ่งเราก็ยังไม่รู้ว่ามีอยู่สักเท่าใด ก็ได้อยู่ตลอดเวลาแบบนี้เราจะปราบมันได้ยังไง”

นั่นเริ่มจะเป็นคำถาม ซึ่งจะต้อนรพินทร์ ไพรวัลย์ให้เข้ามาสู่การอับจนเสียแล้ว การอับจนในที่นี้ก็คือ ความจำเป็นที่จะต้องเล่าถึงอาถรรพณ์ลี้ลับแห่งนิทรานคร ซึ่งเราเคยผ่านมาก่อนแล้ว และเห็นอยู่ว่ายังไม่อยู่ในฐานะที่จะเปิดเผยความจริงให้ฝ่ายนายจ้างทราบได้

อีกประการหนึ่ง **เขาเองก็ยังไม่แน่ใจ ยังค้นหาคำตอบไม่ได้ว่า ‘วิญญาณ’ อะไรกันแน่ ที่คอยดักเล่นงานเขาและคณะอยู่ในขณะนี้ จะว่าเป็นวิญญาณร้ายของ ‘มันตรัย’ ก็ยังไม่มีอะไรมาเป็นข้อพิสูจน์ได้แน่ชัด**

มีอยู่ทางเดียว คือเลี่ยงคำตอบเสีย

“เรามาคราวนี้ ไม่ได้มีวัตถุประสงค์มาเพื่อ ‘ปราบ’ อะไรไม่ใช่หรือครับ? เราจะไปทำงานสำคัญของเราและถ้าเกิด

อันตรายใดๆ ขึ้นในรูปไหน เราก็หาทางป้องกันแก้ไข เพียงแค่ให้ฝ่ายเรารอดปลอดภัยเท่านั้น”

“ก็ถ้ามันคอยจ้องที่จะสกัดกั้นรังควานเล่นงานเราอยู่อย่าง นี้ล่ะ จะทำยังไง?”

คริสพูดเหมือนรำพึง หล่อนเริ่มวิตกเห็นได้ชัด

“เราจะเดินรุดตามเส้นทางของเราตามแผนเดิมไม่เปลี่ยนแปลงครับ ถ้ามีอุปสรรคอะไรมาสกัดกั้นขวางหน้า จะแก้ไขหรือหลีกหลบเป็นครั้งๆ ไป ผมเชื่อว่าเราเผชิญกับมันได้ในทุกสถานการณ์ ขอเพียงให้เราทกคนรัตัวล่วงหน้าและเตรียมพร้อมคอยระวังไว้ก็แล้วกัน สำหรับผม ถ้าพวกท่านทุกคนมีความเชื่อถือไว้วางใจ ก็อย่าได้มีความวิตกกังวลอะไรเกินกว่าเหตุเลย ประสบการณ์ในชีวิตเผชิญภัยอยู่ในป่าของผม จะช่วยให้ผมแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าที่เกิดขึ้นได้ทุกครั้งมาเสมอ ถ้าไม่เคราะห์ร้ายจนเกินไปนัก ผมก็อยากจะรู้เหมือนกันว่า ไอ้ผีหมื่นปีพวกนี้ จะปรากฏกายเรียงหน้าเขามาเป็นพิษเป็นภัยกับเราสักกี่ตัว และจะติดตามเล่นงานพวกเราไปได้นานอีกสักแค่ไหน ในเมื่อเราเดินทางไปเรื่อยๆ โดยไม่หยุด บางทีอาจเป็นได้ในกรณีที่พ้นเขตของมันออกไปแล้ว สิ่งน่าขนลุกชนิดนี้ก็จะหมดสิ้นไป กลายเป็นอุปสรรคทางด้านอื่น ซึ่งยังเดาไม่ได้เกิดขึ้นแทน พวกท่านก็ควรจะยินดีด้วยว่า ถึงอย่างไรเราก็ไม่ได้แพ้เปรียบมันนัก อย่างน้อยที่สุดเมื่อมันเคลื่อนไหวได้มันก็จะเจอระเบิดพังไปได้เหมือนกันอย่างที่เห็นกันอยู่นี่ และถ้าพบกันจังหน้า ในกรณีที่มันจะเข้ามาทำร้ายเรา ลูกปืนของเราก็ไม่ใช่ว่าจะไม่มีความหมายนัก ถ้าเรายิงให้ได้เป้าหมายสำคัญของโครงซากมัน ตามทฤษฎีของ

ผม ผมไม่วิตกในเรื่องไอ้ผีดิบลึกลับพวกนี้ แต่หนักใจเรื่องกอง-ทัพช้างของไอ้งาดำ ซึ่งน่าจะมีอะไรสัมพันธ์อยู่กับวิญญาณอบาทว์นี่มากกว่า ถ้ามันเกิดรวมหัวกัน ยกเข้ามาบุกเล่นงานเราจริงๆ และยิงสกัดไว้ไม่ทัน พวกเราจะถูกช้างกระทืบตายหมด”

“คุณเรียนรู้ในทางไสยศาสตร์หรือเปล่า รพินทร์?”

โดยกะทันหัน และคาดไม่ถึงมาก่อน คริสถามเขาขึ้นอย่างตรงไปตรงมา

คำถามชนิดนั้น ทำให้เขาต้องหันไปมองหน้า

“แล้วคุณเชื่อในทางไสยศาสตร์หรือเปล่า?”

เขากลับย้อนถามเรียบๆ

“ยอมรับว่า ฉันไม่เคยเชื่อถือมาก่อน เพราะมันขาดผลพิสูจน์ แต่พฤติการณ์ที่เราเห็นอยู่นี่อย่างน้อยมันก็มีผลพิสูจน์ออกมาแล้วว่า ไสยศาสตร์มนต์มืดเป็นสิ่งที่มีอยู่จริง จึงอยากจะถามว่าคุณได้ศึกษาเรียนรู้กันมาบ้างไหม”

“ผมไม่มีประกาศนียบัตร หรือได้รับปริญญาในศาสตร์แขนงนี้มาก่อน เพราะไม่มีสถาบันไหนเปิดให้ศึกษาแต่รับว่าโดยอาชีพจำเป็นต้องเรียนรู้เหมือนกัน เมื่อคุณถามตรงๆ ผมก็บอกตรงๆ การเรียนของผมไม่ได้เรียนจากมหาวิทยาลัยแห่งไหนของโลก ผมเรียนจากครูพรานและประสบการณ์ที่ผมผจญมาก่อน”

“ฉันเชื่อเช่นนั้นแหละว่าคุณจะต้องศึกษาเรียนรู้มาทางนี้บ้างไม่มากก็น้อย แต่อยากจะถามให้แน่ใจอีกครั้งเท่านั้น”

“มีประโยชน์อะไรในคำถามของคุณ?”

“มีมาก ในด้านจิตวิทยา! ถ้าเรารู้แน่ว่าคุณชำนาญอยู่ใน

เรื่องนี้ด้วย เราก็จะยิ่งสบายใจมากขึ้น และเชื่อแน่ว่าคุณจะต้องแก้สิ่งประหลาดๆที่เราพบเห็นอยู่นี้ได้ตก”

พรานใหญ่ยิ้มนิดหนึ่ง

“ถ้างั้นสบายใจได้แล้ว รพินทร์ ไพรวัลย์ไม่ได้เรียนมาเฉพาะมิลิตารี่ ไซแอนซ์เท่านั้น แต่เรียนในทาง ‘แบล็ค เมจิค’ ด้วย คิดเสียว่าผมเป็นพ่อมดหมอผีคนหนึ่งก็แล้วกัน ถ้าคุณเชื่อในเรื่องชนิดนี้ แล้วถ้าต่อไป พวกคุณเห็นผมเอาสีเขียนหน้า เอากระดูกสัตว์ห้อยคอ นุ่งต้นหญ้า ถือไม้เท้าหรือแส้ เอาน้ำมนต์พรมส่งเสียงร้องโวกเวกเต้นระบำอยู่รอบๆกองไฟก็อย่าหัวเราะผมก็แล้วกัน”

คริสวางหน้าเฉย มองเขาอย่างพินิจ เพราะทันในคำพูดแบบกึ่งประชด กึ่งล้อเลียน สแตนลีย์กับคี๊ธเพียงแต่ยิ้มขันๆออกมาได้เป็นครั้งแรก เบลกับเชิดวุธหัวเราะก๊ากออกมาเป็นครั้งแรก เสียงใสของเบลร้องบอกว่า

“ตกลง! เราจะรอดเวลาที่คุณทำพิธีเช่นนั้น จะช่วยร้องเพลงเคาะไม้เป็นจังหวะให้ด้วย แต่ควรจะบอกจังหวะให้เรารู้ล่วงหน้าด้วย จะได้เคาะไม้ให้ตรงกับจังหวะ”

“อ่อได้! ตามปกติ ผมจะใช้จังหวะวาตูสี ผสมบั้มพ์ และมีคองก้าเจือปนด้วยเล็กน้อย...ว่าแต่เราจะไปกันได้หรือยัง หรือใครมีความคิดว่าจะก่อไฟ ทดลองย่างไอ้ผีดิบหมื่นปีตัวนี้ลิ้มรสกันดูแทนอาหารกลางวัน”

“ผมว่ามันคงกินไม่อร่อยนักหรอกและฟันพวกเราอาจหักกันหมด ถ้าหากทดลอง”

สแตนลีย์ว่า พร้อมกับโบกมือกับพรรคพวกตะโกน

"โอเค มู๊ฟ!"

ทุกคนผละจากสถานที่นั้นอีกครั้งก่อนก้าวเดิน คี๊ธถ่มน้ำลายลงไปรดซาก แยกเขี้ยวคำรามว่า

"โก ทู เฮลล์!"

แล้วก็กระทืบโครมลงไปบนศีรษะที่ยิงฟันแหง๋แก๋ นอนคะมำอยู่กับแผ่นดินนั้น

บุญคำยังคงยืนเกาหัวแกรก ๆอยู่ตรงซากอันขาดออก เป็นสามท่อนนั้นในระหว่างที่ทุกคนผละไปหมด เบลกับเชิดวุธเป็นคู่สุดท้ายที่เดินผ่านหน้าแกไป ทันใดนั้นเองแกก็คว้าข้อมือแหม่มผมแดงหมับเข้าให้ กระซิบ

"แหม่ม เดี๋ยวก่อน"

อิสซาเบลหน้าตื่น มองหน้าแก เชิดวุธพลอยหยุดชะงักลงด้วย

"ทำไมหรือ ตาคำ?"

บุญคำเหลียวซ้ายแลขวา พอมองเห็นเชิดวุธยืนอยู่ใกล้ๆด้วย ก็ยิ้มแห้งๆ อุบอิบว่า

"ขอพูดอะไรเป็นความลับกับแหม่มเบลสักเดี๋ยวเหอะนายทหาร"

"เอาเหอะน่า ถึงฉันจะอยู่ด้วยก็ไม่เป็นไรหรอก รับรองจะรักษาความลับให้ เราพวกเดียวกันแท้ๆ"

เชิดวุธรีบพูดยิ้มๆ ก้าวใกล้เข้ามาอีก บุญคำทำหน้ามุ่ยลำบากใจ แต่พอเบลเตือนมาด้วยน้ำเสียงกรุณาว่า

"บุญคำมีเรื่องอะไรก็ว่าไปซิ"

"แต่ถ้าจะขอความรักแหม่มละก็ บอกนะ ฉันจะได้ไปเสีย แต่ถ้าเป็นเรื่องอื่นก็ขอรู้ด้วยคน"

นายทหารหนุ่มพูดปนยิ้มต่อมา

"ฮี้! บุญคำจะขอความรักแหม่มทำไมให้เสียเวลา แหม่มเบลน่ะ ทั้งรักทั้งปรานีบุญคำอยู่แล้ว มากกว่านายทหารเสียอีก ไม่เชื่อลองถามแหม่มดูซิ จริงไม๊แหม่ม?"

เบลยิ้มพราย เอื้อมมาบีบแก้มเหี่ยว ๆ ของแก พยักหน้าบอกว่า

"จริง ๆ ฉันรักบุญคำยิ่งกว่าคนหนุ่มหน้าทะเล้นคนนี้เสียอีก ว่าแต่ยังไม่ได้บอกเลยว่า มีเรื่องอะไร?"

"ไอ้ผีขาดครึ่งท่อนตัวนี้ กะไอ้ตัวที่นายรพินทร์ยิงขาหักเอาไว้น่ะ แหม่มคิดบ้างไหมว่า ถึงตัวมันจะชำรุดพิการไปแล้ว แต่มันก็อาจคลานงุ่มง่ามได้อีก ถ้ามีวิญญาณสิง แหม่มคงไม่อยากเห็นไอ้ผีตัวขาดครึ่งท่อน ไปคลานให้เห็นที่ไหนอีกใช่ไหม?"

เบลสะดุ้งโหยง อุทานออกมาอย่างตกใจว่า

"ฉันคงช็อคตาย ถ้าเห็นอย่างบุญคำว่า พูดอะไรก็ไม่รู้ขวัญหายหมด"

"อ้าว! นี่บุญคำพูดจริง ๆ นะ เชื่อมันได้เรอะ ถึงตัวมันจะขาดกะรุ่งกะริ่งแบบนี้ มันก็อาจไปคอยหลอกเราในหนทางข้างหน้าอีกก็ได้ ถึงไม่มีแรงที่จะทำร้ายเราได้ เอาแต่หลอกเราให้จับไข้หัวโกร๋นก็ยังดี บุญคำไม่เชื่อใจมันเลย แหม่มอยากจะให้มันกลายเป็นท่อนไม้อย่างนี้ตลอดไปไหมล่ะ"

หล่อนพาซื่อ พยักหน้า

“อยากซิ”

“ถ้างั้นแหม่มต้องทำอย่างบุญคำบอก บุญคำมีวิธีที่จะให้มันนิ่งอย่กับที่ได้ตลอดกาลไปเลย แต่ก็ไม่มีใครทำได้ นอกจากแหม่มเบล หรือแหม่มคริสเท่านั้น ตอนนี้แหม่มคริสก็ไปโน่นแล้ว เหลือแหม่มเบลคนเดียว”

“จะให้ฉันทำยังไง”

“แหม่มฉี่รดหัวมันทั้งสองตัวนี่เถอะ รับรองไม่มีวันลุกขึ้นมาได้อีก”

ภาษาไทยของเบลยังไม่ดีนัก โดยเฉพาะคำสะแลง ทำหน้าตื่นร้องเบา ๆ

“ว๊อท?...เฮ้! วุธ ไอ ด๊อท อันเดอร์สแตนด์ ว๊อท ติ๊ด โอล์ดแมน เซย์?”

เชิดวุธกัดริมฝีปากกลั้นหัวเราะจนหน้าแดง แล้วแปลข้อความให้ฟัง เบลพอฟังสิ้นกระแสความก็ร้องเอ็ดตะโรลั่น

“บ้า ตาแก่สกปรก!”

ขาดคำหล่อนก็ตบฉาด จอมสัปโดกแห่งป่าไวปานลิง ก้มหัวแผล็บ ฝ่ามือของแม่ผมแดงก็ผิดเป้าหมาย เลยไปกระทบแก้มเชิดวุธฉาดใหญ่ ถึงขั้นร้องโอ๊ยออกมา

ส่วนตาเฒ่าวิ่งจู๊ดผละไปเสียแล้วอย่างนกรู้ปล่อยให้เบลกับเชิดวุธตกลงกันเองเรื่องตบผิดเพราะบัดนี้แกจ้ำพรวด ๆ ไปเดินนำอยู่เบื้องหน้าของคณะทุกคนแล้ว...

43

ในเที่ยวย้อนทางกลับเพื่อมุ่งเข้าหาเนินหิน ของแอ่งน้ำเป็นเป้าหมายแรก พรานใหญ่นำคณะทุกคนเดินหลีกเลี่ยงบริเวณอันตรายจากต่อหลุม ต้นรังดังช้างโดยอ้อมตัดไปอีกด้านหนึ่ง พอถึงบริเวณดินเนินก็บ่ายหน้าขึ้นสู่ตะวันออกเฉียงเหนือ โดยได้ขึ้นไปบนภูเขาอันทึบไปด้วยไม้ใหญ่ บอกให้ทุกคนทราบล่วงหน้าว่า จะเป็นการลัดทางเพื่อตัดหน้าขบวนลูกหาบทั้งหมด ซึ่งขณะนี้มุ่งไปยังหมู่บ้านตะเคียนทอง

"เราหวังที่จะตัดหน้าพวกนั้นได้ในเวลาพอดีกัน หรือมิ-ฉะนั้นอาจคลาดเคลื่อนกันเล็กน้อยโดยพวกลูกหาบผ่านไปก่อนแล้ว แต่ก็จะตามทันได้เอง"

เขาบอกขณะที่เริ่มเหนี่ยวกิ่งไม้ ไต่ขึ้นไปตามเส้นทางอันสูงชันของตีนเขาที่ปราศจากเส้นทางด่าน ลักษณะของหนทาง

และภูมิประเทศเห็นชัดว่า ถ้าเป็นขบวนลูกหาบแบกหาม ก็จะไปกันได้อย่างลำบากและเสียเวลาเป็นอย่างยิ่ง เพราะเกะกะสัมภาระ แต่เมื่อทกคนที่มาด้วยกันในขณะนี้ มีแต่เฉพาะไรเฟิลประจำมือ กับเป้หลังติดตัวคนละใบ จึงไม่มีอุปสรรคใด ๆมากนัก เชือกไนล่อนประจำตัวของแต่ละบุคคล เริ่มจำเป็นจะต้องนำออกมาใช้ในบางขณะ กรณีที่บางแห่งจะต้องโหนตัวไต่ขึ้นไป

บุญคำได้รับคำสั่งให้ทำหน้าที่นำอยู่เบื้องหน้า ในขณะที่รพินทร์ปิดหลังท้ายขบวน ซึ่งไต่กันขึ้นไปในลักษณะเรียงเดี่ยวป่าทึบบนภเขาสงัดเงียบ ปราศจากวี่แววของสัตว์ใดทั้งสิ้น แม้กระทั่งนกหรือชะนีสักตัวเดียว

ฝ่ายนายจ้างทั้งหมด รู้สึกว่าเป็นการเดินทางที่ 'เต็มกลืน' อีกวาระหนึ่ง และอดระแวงไม่ได้ว่า นี่พวกตนจะถูกทดสอบอะไรอีกหรือเปล่า แต่ก็ไม่อยากจะคิดอะไรมากเพราะเหตุการณ์บีบบังคับอยู่แล้ว อกอย่างหนึ่งทุกคนก็เริ่มเคยชินและกำลังอยู่ตัวดีแล้ว กระนั้นก็ยังเหงื่อโชกเต็มตัวราวกับอาบน้ำ และทุกคนกระหายน้ำขีดสุด ได้แบ่งเฉลี่ยน้ำจากกระติกของรพินทร์ที่แจกจ่ายให้คนละอึกสองอึก เพียงแค่ครึ่งชั่วโมงแรกเท่านั้น น้ำก็เกลี้ยงฉาด ไม่เหลือแม้แต่หยดเดียว

ไม่มีใครปริปากบ่น หรือแสดงท่าท้อถอย นอกจากนาน ๆครั้งจะได้ยินเสียงสบถจากนายคี๊ธ และเชิดวุธ ผู้ไถลลื่นในการไต่ที่สูงชัน ทำท่าจะหวุดหวิดร่วงลงมา แต่ก็ใช้ความไวของตัวเองคว้ารากไม้ หรือสายเชือกที่บุญคำโรยลงมาให้พยุงตัวได้ทันการ

สแตนลีย์นั้นพิสูจน์ได้ชัดถึงความรอบคอบระมัดระวังและอดทนทรหดขีดสุดในการเดินทางมหาวิบาก น่าเป็นห่วงน้อยกว่าคี๊ธและเชิดวธเสียอีก อาจเชื่องช้าไปบ้าง แต่ทว่า แต่ละก้าวของเขาที่คืบหน้าขึ้นไปมั่นคงแน่นนักและมักจะยิ้มอยู่ตลอดเวลา คริสนั้นไม่เพียงแต่ฉลาดในเรื่องอื่นใดเท่านั้น แต่ยังฉลาดแม้กระทั่งการเลือกหาเส้นทางเดินที่ปลอดภัยและไปได้สะดวกที่สุด แข็งแรงปราดเปรียว และคล่องพอ ๆกับมาเรีย ฮอฟมัน

อิสซาเบลหนักที่อกและตะโพก พลาดหลุมไถลมาปะทะรพินทร์ ผู้คุมอยู่ข้างหลังบ่อยครั้ง และบางครั้งก็ทำเอาพรานใหญ่เกือบเสียหลัก แทบจะพากันหลุดร่วงลงไปในเหวตื้น ๆ ริมทาง หล่อนอ้าปากหายใจ มีอาการหมดเรี่ยวแรง และต้องพักอยู่บ่อยครั้งในระหว่างที่ยืนแหงนดูความสูงชันของเส้นทางที่จะต้องตะเกียกตะกายขึ้นไป ลำคอแห้งผาก ไม่มีน้ำลายในปากเลย แม้จะใช้หมากฝรั่งช่วย

“ไหวไหม หมอ...แข็งใจทนไต่ขึ้นไปอีกช่วงเดียวเท่านั้นก็จะถึงทางเดินสะดวกบนสันเขาลูกนี้ พอตัดลงอีกทีก็จะบรรจบกับเส้นทางของพวกลูกหาบของเราที่จะเดินผ่านมา”

เขาถามยิ้ม ๆอย่างประโลมใจ ขณะที่ปีนตามหลังเข้ามายังตำแหน่งที่อิสซาเบลยืนเอาหลังพิงต้นไม้หายใจถี่ ๆหนัก ๆอยู่บนตะพักตอนหนึ่ง

ระหว่างนั้นพรรคพวกคนอื่น ๆกำลังไต่สูงขึ้นไปเป็นลำดับเว้นระยะห่างกันระหว่างคนต่อคนประมาณ 10 ถึง 15 เมตร โดยมีหัวหน้าคณะเป็นคนที่ล้าหลังอยู่ใกล้ที่สุด คริสอยู่สูงขึ้นไป

อีก และกำลังหยุดเกาะกิ่งไม้เหลียวกลับลงมาดู ส่วนคี๊ธกับเชิดวุธไต่สายเชือกไล่หลังบุญคำขึ้นไป

แม่ผมแดง ผู้ควรจะเป็นนางแบบอย่ในนิตยสารประเภทเพลย์บอย หรือเพนท์เฮ้าส์ มากกว่าที่จะมาสมบุกสมบันเสี่ยงชีวิตอยู่กลางป่าสูง ป้ายแขนเสื้อขึ้นเช็ดเหงื่อบนใบหน้า ที่เกาะพราวอยู่ราวกับเอาน้ำพรมฝืนยิ้มตอบ

“ขอพักขาสัก 2-3 นาทีเถอะ คุณล่วงหน้าขึ้นไปก่อนก็ได้ไพรวัลย์ ประเดี๋ยวฉันจะตามขึ้นไปเอง”

พรานใหญ่สั่นศีรษะ ควักบุหรี่ออกมาส่งให้หล่อน เบลปัดออกไป เขาจึงหยิบขึ้นมาจุดสูบเอง

“ผมทิ้งคุณหรือใครในพวกเราให้อยู่ข้างหลังลำพังไม่ได้หรอก เอาละ จะพักสักครู่ก็ได้”

แม่ผมแดงรูดตัวช้าๆ ลงไปนั่งบนแง่หิน ที่โผล่ออกมาจากรากต้นไม้ใหญ่ที่ยืนพิงอยู่นั้น สูดลมหายใจลึกๆ แล้วเป่าลมออกทางปากอันแห้งแตกเป็นเกล็ด เพื่อระบายความร้อนอบอ้าวภายใน รพินทร์ยืนเป็นเพื่อนอยู่ใกล้ๆ ตาเขาแหงนมองขึ้นไปยังพรรคพวกที่ค่อยๆ ไต่สูงขึ้นไปเป็นลำดับ ยกเว้นคริสคนเดียวที่ยืนรอดูอยู่ และดูเหมือนจะรู้อาการของเพื่อนสาว ว่าอ่อนเปลี้ยหมดแรงเต็มที่แล้วตะโกนถามลงมาว่า

“เบล เป็นอะไร?”

อิสซาเบลไม่ตอบ เพียงแต่โบกมือให้ แล้วทำปัดมือให้คริสเคลื่อนที่ต่อไป แต่แม่เพื่อนสาวคู่หูยังคงยืนอยู่ตำแหน่งเดิม รพินทร์ร้องตอบขึ้นไปว่า

"เบลเหนื่อยมาก ขอพักสักครู่เดียว ไม่ต้องห่วง คุณล่วงหน้าขึ้นไปก่อนเถอะ"

เสียงตะโกนโต้ตอบกันนั้น ได้ยินไปทั่วหมดทกคน ทั้งหมดที่ไต่ขึ้นไปก่อนแล้วหยุดชะงักหันมาดู แต่รพินทร์ก็โบกให้เคลื่อนหน้าต่อไป เมื่อเห็นพรานใหญ่อยู่ใกล้ชิดเบลเช่นนั้น ต่างก็เคลื่อนหน้าต่อไปโดยไม่กังวลใดๆ อีก ยกเว้นคริสเท่านั้น ที่ยังยืนมองอยู่ หล่อนถือโอกาสพักไปในตัวด้วย

"ขอถามโง่ๆ หน่อยเถอะ คุณไม่เหนื่อยบ้างเลยหรือฮันเตอร์เห็นปกติธรรมดาดีที่สด"

เบลเช็ดเหงื่อบนหน้าผากอีกครั้ง ถามมาเบาๆ รพินทร์ยิ้มนิดหนึ่งมองดูหล่อนอย่างเวทนา

"ก็เหนื่อยเหมือนพวกคุณเหมือนกัน แต่ความเคยชินทำให้ทนได้"

"ก็เห็นชัดแล้วซินะ ว่าฉันงุ่มง่าม อ่อนแอที่สุดในคณะ"

"ไม่หรอก มันเป็นคราวๆไป เมื่อตอนที่ไต่เลียบหน้าผาริมเหวลึกวานซืนนี้ คุณคล่องตัวกว่าคริสเสียอีก สำคัญว่าเวลาพักนอนขอให้นอนหลับอย่างสนิทเต็มที่เท่านั้น และคุณจะมีแรงต่อสู้กับการเดินหนักในวันรุ่งขึ้นได้ ถ้าพักผ่อนไม่พอ มันก็เหนื่อยเร็ว หลักของแพทย์ซึ่งคุณก็รู้ดีอยู่แล้ว"

"ฉันมียากระตุ้นประสาท แก้เหนื่อย และแก้หิวน้ำได้ แต่ไม่ได้ติดตัวอยู่ในขณะนี้ ติดไปกับหีบเวชภัณฑ์ เพราะคิดไปไม่ถึงว่าจำเป็นจะต้องใช้ในวันนี้"

"คราวหลังอะไรที่เห็นว่าจำเป็น ควรจะมีสำรองไว้ในเป้หลังด้วย ผมเตือนไว้หลายครั้งแล้ว อย่าไปมัวฝากทุกสิ่งทุก

อย่างไว้กับกองสัมภาระกลาง ที่ลูกหาบแบกหามไป เพราะเหตุการณ์ที่จะต้องผละแยกทางห่างออกไปจากพวกลูกหาบอันจัดว่าเป็นสถานีกลางของเรา อาจเกิดขึ้นเมื่อไหร่ก็ได้...คุณคงหิวน้ำมาก?”

“คอแห้งเป็นผงเลย ขนาดน้ำลายยังไม่มีจะกระเดือกเข้าไปได้”

เบลว่า พร้อมกับยกมือขึ้นลูบคอ

รพินทร์ส่งรากไม้ชนิดหนึ่ง ฝานไว้เป็นชิ้นบางๆ กว้างประมาณครึ่งนิ้ว และยาวสองนิ้วส่งให้

“เอ้า! อมนี่ไว้สักครู่เดียวเท่านั้น มันจะทำให้คุณรู้สึกชุ่มคอและบรรเทาความกระหายน้ำลงได้”

หล่อนรับมาดูอย่างงงๆ

“อะไรนี่ โสมหรือ?”

“ไม่ใช่หรอก เป็นว่านบางชนิด บอกไปคุณก็ไม่รู้จักชื่อ รับรองไม่มีอันตรายอะไร อมไว้เถอะไม่ต้องเคี้ยว แค่อมไว้เฉยๆ เท่านั้น ระยะทางจากนี่ไปจนถึงตะเคียนทอง จะไม่มีแหล่งน้ำเลยอย่างที่บอกแล้ว นอกจากแอ่งน้ำพุบนเนินนั่นเท่านั้น ซึ่งเราก็เห็นแล้วว่า ศัตรูของเรามันแกล้งทำให้น้ำกลายเป็นพิษไปหมด อาศัยอะไรไม่ได้เลย ถ้าน้ำในแอ่งนั่นไม่ถูกวางยาไว้ก่อน พวกเราก็ยังได้อาศัยบรรจุกระติกมาได้”

เบลยิ้มเจื่อนจืด ถอนใจยาว

“ในที่สุด เมดิกัล ไซแอนซ์ ก็ต้องยอมจำนนกับพวกสมุนไพรและยากลางบ้านของพ่อมดหมอผีเหมือนกันนะ เอา! จะให้อมก็อม”

พูดจบ หล่อนก็อ้าปาก วางแผ่นฝานของรากไม้ ลักษณะใกล้เคียงกับชะเอมนั้นไว้บนลิ้นแล้วอม อย่างว่าง่าย รพินทร์ทรุดตัวลงนั่งบนรากไม้ใหญ่ ห่างแค่ 2 วา ควักผ้าขนหนูออกมาเช็ดตามลำคอ

“คุณเป็นหมอ คุณก็น่าจะรู้ดีอยู่แล้วว่า ยาแทบทุกชนิดของวิทยาศาสตร์การแพทย์ปัจจุบันทั้งหลายล้วนมาจากสมุนไพรทั้งสิ้น พวกสมุนไพรเกือบทั้งนั้นล้วนเป็นที่มาของยารักษาโรคหรือยาพิษ เพียงแต่เราจะรู้จักสรรพคุณของมันหรือไม่เท่านั้น หลายต่อหลายครั้งมาแล้ว ที่ผมรับจ้างพวกนักวิทยาศาสตร์ทางเภสัชออกแสวงหาสมุนไพรในป่า เขาก็เอาสมุนไพรเหล่านั้นไปสกัดเป็นตัวยาให้แพทย์พวกคุณนำมาใช้นั่นแหละ โดยใช้หลักทางเคมีเข้าช่วย”

“คุณรู้จักสมุนไพร ที่เป็นตัวยาสำคัญทุกชนิดหรือ?”

หล่อนเริ่มแช่มชื่นขึ้น ถามมาในลักษณะชวนคุย

“มันมีอยู่หลายหมื่นชนิด ผมไม่รู้หมดหรอก แต่ก็รู้เฉพาะที่สำคัญ ๆ อันจำเป็นเกี่ยวกับการดำรงชีพในป่าของผม ไม่ใช่เฉพาะผมเท่านั้น พรานป่าแทบทุกคนจะต้องรู้ทั้งนั้น มากน้อยก็สุดแต่ใครจะสนใจศึกษาค้นคว้า ไอ้ที่ถูกทิ้งให้ลงไปแช่อยู่ในแอ่งน้ำบนเนินนั่นก็จัดอยู่ในประเภทสมุนไพรเหมือนกัน แต่มันเป็นพิษ แทนที่จะเป็นคุณต่อร่างกาย”

เบลพยักหน้ารับ

“เป็นยังไงมั่งล่ะ รากไม้ชิ้นนั้น ที่คุณอม?”

หล่อนเลิกคิ้วข้างหนึ่ง แล้วหยักหน้าอีกครั้ง

“ไม่เลวนี่ ศักดิ์สิทธิ์มาก ฉันรู้สึกชุ่มคอ และบรรเทา

ความกระหายน้ำลงได้บ้างแล้ว แล้วก็ไม่ให้เสียแต่แรกด้วย ปล่อยให้หิวน้ำคอแห้งจนเกือบตายถึงเอามาให้”

“ของทุกอย่าง ควรจะใช้เมื่อถึงคราวจำเป็นจริง ๆ เท่านั้น ผมเห็นว่าคุณไม่ไหวแล้ว ก็เลยเอาออกมาให้ ถ้ายังไปไหว ก็ไม่ต้อง”

แม่อกภูเขาขมวดคิ้วจ้องหน้าเขา บ่นอู้ออกมา

“คุณนี่...ไม่รู้จะใจร้ายกะพวกเราไปถึงไหนทุกสิ่งทุกอย่างดูจะเป็นการหยั่งเชิงทั้งนั้น ระวังเหอะ อย่าให้ถึงตาฉันมั่งก็แล้วกัน ถ้าเกิดจับสั่นขึ้นมาอีกเมื่อไหร่ละก็ คราวนี้จะปล่อยให้ปางตายเสียก่อน แล้วค่อยแก้ไข”

“ปล่อยให้ตายเสียเลยรู้แล้วรู้รอดไม่ดีหรือหมอ ผมจะได้หมดหน้าที่ภาระเสียที”

เขาบอกหน้าตาเฉย

เบลยิ้มพรายออกมาเป็นครั้งแรก เอื้อมมือมาตบที่เข่าเขาเบา ๆ

“ไม่หรอก ฉันปล่อยให้คุณตายไม่ได้ พูดเล่นนะ คุณเป็นคนน่ารักมากนะ ยิ่งร่วมทางกันไปนานเท่าไร ฉันก็ยิ่งรู้สึกถึงความดีงามของคุณมากขึ้นเท่านั้น”

รพินทร์ถอดบุหรี่ออกจากริมฝีปาก

“ขอบคุณ ขอให้พวกคุณรักผมให้จริงเถอะ ภายหลังค้นพบระเบิดนิวเคลียร์ลูกนั้นแล้วอย่าเปลี่ยนใจเสีย”

“เราไม่หักหลังคุณหรอกน่า ไว้ใจเถอะ”

หล่อนพูดง่าย ๆตามนิสัย

“ใช่! ถ้าหักหลังเมื่อไหร่ก็รู้เองแหละ”

ไม่ทันจะขาดเสียงของเขา รพินทร์ก็สะดุ้ง เพราะได้ยินเสียงร้อง“อ๊าวว์”ออกมาลั่นป่า เบลเองก็ถลันพรวดขึ้นยืน อุทานละล่ำละลักว่า

“ดูนั่น คริสเป็นอะไรไป?”

หันขวับขึ้นไปด้านบน เขาเห็นคริสติน่าตบปัดอะไรที่อกเสื้ออย่างทุลักทุเลแล้วเต้นอยู่หยอยๆ ส่งเสียงร้องดังลั่นอยู่เช่นนั้น สีหน้าแสดงอาการเจ็บปวด แล้วเอามือขยุ้มหน้าอกไว้แน่น ร้องเอ็ดมาว่า

“ผึ้ง! มันต่อยฉัน!!”

รพินทร์ตะกายพรวดขึ้นไปในทันทีนั้น ตรงตำแหน่งที่แม่ผมทองหน้านิ่วคิ้วขมวดอยู่ เบลไต่ตามขึ้นไปติดๆ อย่างลืมความเหนื่อยพวกที่กำลังไต่สูงขึ้นไปด้านบนพากันชะงักอีกครั้งๆ ส่งเสียงถามโวยวายลงมาฟังไม่ได้ศัพท์ สแตนลีย์กับเชิดวุธและคี๊ธทำท่าจะไต่ย้อนลงมาอย่างตกใจ แต่รพินทร์เข้าถึงตัวแม่ผมทองก่อนแล้วโดยมีหมอเบลเข้ามาถึงในพริบตาต่อมา

“คริส คุณแน่ใจหรือว่าผึ้ง?”

เขาถามเร็วปรื๋อ ขณะที่จับแขนไว้ คริสติน่าสูดปากลั่นมือยังกุมทรวงอกแน่น แล้วบุ้ยปากกับพื้น

ผึ้งขนาดย่อมๆตัวหนึ่ง ถูกปัดกระเด็นลงไปดิ้นกระแด่วอยู่กับพื้นใบไม้แห้ง ก้นของมันขาด และปล่อยเหล็กในออกไปแล้ว พอพิจารณาเห็นชัด รพินทร์ก็ใช้รองเท้าขยี้แหลกกับพื้นแล้ว หันไปตะโกนบอกพรรคพวก

"ไม่เป็นไร ทุกคนไม่ต้องลงมา คริสถูกผึ้งต่อย ปวดหน่อย แต่เดี๋ยวผมกับหมอเบลจะจัดการเอง ไม่รุนแรงอะไรนัก"

"ฉันปวดแทบจะดิ้นอยู่แล้วนะนี่!"

แม่นักเคมีฟิสิกส์สาว ร้องแหลม เบลตรงเข้าไปจับตัว และตรวจดูบาดแผลที่ถูกต่อยทันที

"รพินทร์ ดูนี่ มันต่อยบนฐานอกของคริสพอดี เหล็กในยังฝังอยู่นี่เลย"

"ไม่เป็นไรอย่าตกใจ ทนปวดเดี๋ยวเท่านั้น"

เขาบอกพร้อมกับล้วงกระเป๋าเสื้อ หยิบกล่องโลหะแบน ๆ เล็ก ๆขึ้นมา แล้วคว้าเข็มเย็บผ้าออกมาส่งให้เบล บอกว่า

"เบล คุณเอาเข็มเล่มนี้บ่งเหล็กในมันออกก่อน ใช้เข็มสะกิดเหมือนบ่งหนามน่ะ"

เบลทำหน้าเหมือนจะร้องไห้ สั่นหัวโดยเร็ว

"คุณจัดการช่วยบ่งทีเถอะ ฉันเหนื่อยมาก มือสั่นไปมาทิ่มผิดทิ่มถูก ประเดี๋ยวเข็มก็ตำอกคริสเข้าไปอีกเท่านั้น เร็ว! คุณนั่นแหละ บ่งเหล็กในออก"

ว่าแล้วแม่ผมแดงก็กระชากแขนเขาโดยแรง ยัดเยียดเข็มปลายแหลมให้เขา รพินทร์เกาคางกราก ๆ พอถูกเบลผลักหลังมาอีกครั้ง เขาก็จำใจต้องเข้าไปประชิดตัวคริส ผู้กำลังนั่งกัดฟันกรอดเพราะความปวด หลังพิงโคนไม้อยู่

"ไหน มันต่อยคุณตรงไหน?"

คริสยังนั่งกุมอกนิ่ง แต่เบลกระชากมือข้างนั้นออกแล้วชี้ให้ดู...บนฐานอกสีชมพู ซึ่งมองเห็นเส้นเลือดฝอยบาง ๆ แผ่กระจายอยู่ใต้ผิวอันตึงเปรียะเคร่งครัดเป็นเต้านั้น ปรากฏรอย

เหล็กในของผึ้งเจ้ากรรม ทิ่มเข้าไปฝั่งอยู่ใต้ผิวอ่อนนุ่มนั้น แลเห็นเป็นเส้นเหมือนเสี้ยนดำๆ ยาวประมาณเกือบ 1 ซม. อย่างถนัด มันทิ่มในลักษณะทแยงลงไปใต้ผิวเท่านั้น ไม่ได้ปักลงไปในแนวดิ่ง จึงสังเกตเห็นได้ตลอดทั้งอัน

รพินทร์ถือเข็มพร้อมอยู่ในมือแล้วพอมองเห็นตำแหน่งที่ถูกต่อยเขาก็ชะงักลังเลไปอีก

"เร็วซิ! ช้าอยู่ทำไม แล้วกัน! คุณเอาเหล็กในออกก่อนประเดี๋ยวฉันจะเอายาแก้ปวดทาให้เขา"

เสียงเบลเกือบจะเป็นตวาด

จอมพรานเป่าลมออกจากปาก ทรุดตัวลงนั่งตรงหน้า **เสื้อเดินป่าของคริสขณะนี้ถูกปลดดุมลงไปตลอดจนเกือบถึงเอว และบราเซียร์สีดำสนิทชนิดที่มีสลักขอยึดอยู่ด้านหน้า ถูกเบลปลดออกปล่อยให้เต้างาม...ตั้งชันทั้งคู่ปราศจากการหุ้มพุ่งตระหง่านเผยเนื้อแท้**

รพินทร์ถือเข็มไว้ในมือหนึ่งอีกมือหนึ่งกางงุ่มง่ามเหมือนตีนปูไม่รู้จะจับอวัยวะส่วนนั้นได้ยังไงดี ตำแหน่งถูกต่อยฝังเหล็กในนั้นอยู่ที่ฐานด้านบน ซึ่งต่ำลงไปมาก คริสจะเอาเสื้อชันนอกคลุมไว้ แต่เบลกระชากแหวกออก เพื่อให้รพินทร์บ่งเหล็กในได้ถนัด

"ว้า! แล้วผมจะทำยังไงนี่...คุณเป็นผู้หญิงด้วยกันช่วยบ่งเหล็กในให้คริสซิ ผมจะทำเข้าไปได้ยังไง"

เขาครางออกมาอย่างกลุ้มใจ

"บอกว่าฉันมือสั่น! ช่วยแค่นี้ไม่ได้หรือยังไงนะ"

คราวนี้เบลตวาดดังลั่น

"เอา! เอาไงก็เอากัน...โทษนะคริส ทนเจ็บเดี๋ยวเดียวเท่านั้น พอเหล็กในมันออก ก็จะทุเลาลง"

หล่อนหลับตาลง เม้มปากแน่น พยักหน้าโดยไม่พูดอะไรอีกเลย

"เวรกรรมซะจริง ๆ พับผ่าวะ กู!"

พรานใหญ่อุบอิบลอดไรฟันออกมา แล้วใช้นิ้วของมือซ้ายบีบลงไปบนถันของคริส กดให้ผิวตรงบริเวณที่เหล็กในฝัง สูงนูนขึ้นมา จากนั้นก็ค่อย ๆ ใช้ปลายแหลมของเข็มเย็บผ้าสะกิดผิวเบา ๆ คริสสะดุ้ง...ร้องออกมา เลือดทะลักซึมเล็กน้อยตามรอยสะกิด เขาพยายามอยู่อึดใจใหญ่ พอเขี่ยโคนของเหล็กในออกมาได้ ก็ใช้ปลายเล็บจิก ดึงออกมาทันทีพร้อมกับถอนใจโล่งอกส่งให้เจ้าตัว และหมอเบลดู

"นี่ยังไงออกมาแล้ว! เอาละ เบล ถ้าคุณมียาทาแก้ปวดก็ช่วยทาให้ที ผมคิดว่าทิงเจอร์เป็นดีที่สุด ฆ่าเชื้อดีด้วย"

"บ้า! ทิงเจอร์ก็แสบดิ้นไปเท่านั้นซิ เลือดออกด้วย!"

หมอเบลหันมาแฟ่ดใส่เขา แล้วปลดย่ามหลังออกค้นหายา อันมีลักษณะเหมือนขี้ผึ้งบางอย่าง ออกมาขยี้ทาให้ตรงบาดแผล ปากก็ถามว่า

"ไปยังไงมายังไงนี่ คริส มันถึงต่อยหน้าอกเอาได้"

"มันมาบินตอมฉันอยู่นานแล้ว อุตส่าห์นิ่งไม่กระดิกแล้ว ครั้งแรกมันเกาะคอเสื้อ แล้วค่อย ๆไต่เข้าไปที่หน้าอก ฉันทนขยะแขยงไม่ได้เลยปัด ตอนปัดนั่นแหละ มันต่อยทันทีเหมือนกัน"

คริสบอกมาอย่างยากเย็น สูดปากเบาๆ แล้วเอามือขยี้ตรงบาดแผลที่เบลเอาขี้ผึ้งยาทาให้จากนั้นก็รีบกลัดขอบราเซียร์ทันที ลุกขึ้นยืน หันมาทางเขา แต่ไม่สบตา ปากก็บอกว่า

“ขอบใจ”

พรานใหญ่วางหน้าเฉย บอกขรึมๆว่า

“ผมเตือนตลอดเวลาแล้วว่า ให้กลัดดุมเสื้อ หรือรูดซิปเสื้อชั้นนอกให้ติดคอ อย่าปล่อยช่องว่างไว้ นี่ดีว่าเป็นผึ้งตัวเล็กๆ ธรรมดาเท่านั้น ถ้าเป็นพวกต่อ หรือแมลงที่มีพิษมากกว่านี้ คุณจะลำบากทีเดียว ถ้าแพ้พิษมันละก็ ดีไม่ดีต้องนอนซมทั้งวัน เดินทางไม่ได้ทีเดียว ตอนนี้รู้สึกเป็นยังไงบ้างล่ะ?”

คริสสบถอุบแล้วบอกว่า

“ตอนนี้ค่อยยังชั่วมากแล้ว พอเหล็กในออก มันก็ทุเลาปวดไปมาก แต่คุณแทงเข็มเสียเป็นแผลเลย”

อุบอิบดังนั้นแล้วคริสก้มลงไปมองอกของตัวเองพยายามดันให้พ้นการประคองของบราเซียร์ขึ้นมาดู ความเจ็บปวดที่ได้รับทำให้หมดความอาย

“นิดหน่อยเท่านั้น รับรองไม่เป็นแผลหรอก ถ้าพิษปวดยังไม่หมดไปภายใน 10 นาทีข้างหน้าบอกผมด้วย จะหาใบว่านบางชนิดให้คุณขยี้ทาตรงแผลที่ถูกต่อย รับรองว่าหายปวดอย่างสนิท...”

แล้วก็สงเข็มเย็บผ้าอันนั้น พร้อมกับด้ายเลกๆ มวนหนึ่งส่งให้

“เอ้า! ผมมอบเข็มกับด้ายไว้ให้คุณเลย มีเวลาว่างก็เย็บซ่อมรอยที่เป้ากางเกงคุณเสียด้วย”

คริสรับไป หน้าแดงเรื่อ เกาะโคนต้นไม้พยุงกายขึ้นยืน เสียงดร.สแตนลีย์ และอีกสองคนตะโกนถามลงมา เบลก็ตอบขึ้นไปว่า

“เรียบร้อยแล้วค่ะอาจารย์ เราจะตามขึ้นไปเดี๋ยวนี้”

คริสไต่นำขึ้นไปก่อน เบลตามหลัง และรพินทร์ปิดท้าย ตาเฒ่าบุญคำ ซึ่งขึ้นไปคอยอยู่บนสันเขาก่อนแล้วชะโงกลงมาถามเชิดวุธเบาๆ ว่า

“เกิดอะไรขึ้นหรือนายทหาร แหม่มคริสเป็นอะไรไปเห็นร้องเต้นเจี๊ยกๆ”

“ผึ้งมันต่อยเอา ที่อื่นก็ไม่เสือกต่อย ดันไต่เข้าไปต่อยเอาที่นม!”

“ฮ้วย!...”

ตาเฒ่าร้องอุทานลั่น แล้วทำคอหดคอย่น หลับตาปี๋ แยกเขี้ยว

“ตายห่ะ! มิเต้นงิ้วไปหรือ นายทหาร”

เชิดวุธหัวเราะกึกๆ

“ก็เห็นเต้นเหยงๆ ไปเหมือนกันแหละ ตอนนี้ดูเหมือนจะหายแล้ว ปีนตามขึ้นมานั่น รู้สึกว่านายของลุงคำนั่นแหละเป็นคนบ่งเหล็กในออกให้ เฮ้อ! เสียงเอ็ดตะโรโปเกลั่นเจี๊ยวกันไปหมด...ว่ายังไง จะให้ไต่เป็นลิงกันอยู่แบบนี้อีกนานสักเท่าไหร่ลุงคำ”

“ถึงสันเขา มีที่เดินได้สบายแล้ว นายทหารเกาะเชือก

โหนให้ดี ๆนะ ถ้าหลุดลงไปละก็ ลงเหวนั่นเลย ช่วงนี้เป็นช่วงสุดท้ายแล้ว ไม่ต้องตะกายกันอีก”

เสียงตาเฒ่าบอกมาเบา ๆ

ชั่วไม่นานหลังจากนั้น ทุกคนในคณะก็ไต่ขึ้นมาสู่สันเขา อันเป็นด่านช้างกว้างใหญ่ หนทางเดินสะดวกขึ้น ไม่ต้องปีนไต่ห้อยโหนกันเหมือนอย่างตลอดเวลา 1 ชั่วโมงเต็มซึ่งเป็นการตัดเส้นทางขึ้นมา ทางด่านนั้น เป็นถิ่นที่โขลงช้างเดินอยู่เป็นประจำ มองเห็นร่องรอยได้อย่างชัดเจนตลอดจนมูลสด ๆ ของมันอันผ่านมาเมื่อไม่นานนัก อาจเมื่อเช้านี้เอง

“เอาละซิ เข้าเส้นทางเดียวกันแล้ว ประเดี๋ยวก็จ๊ะเอ๋ได้ประจัญบานกันแหลก”

เชิดวุธพูดออกมา ขณะที่สังเกตไปรอบ ๆตัว แล้วเดินไปหยุดพิจารณาที่กองมูลสด ๆกองหนึ่ง

อเมริกันทั้งสี่คน สองคู่ แยกกันมองไปคนละด้านของทางด่านบนสันเขานั้น ทางตะวันออกเฉียงใต้ หรือซีกขวามือที่โผล่กันขึ้นมาทอดขึ้นไปสู่เขาสูง ส่วนด้านตรงข้ามเป็นแนวเส้นทางทอดลงต่ำ ต่างยังไม่สามารถจะบอกได้ถูกในขณะนี้ว่าทิศทางที่จะไปต่อนั้นจะเดินขึ้นสูง หรือจะเดินลงต่ำกันแน่ และอดประหลาดใจไม่ได้ว่าในระหว่างที่ปีนไต่เขากันขึ้นมาอย่างลำบากยากเย็น แล้วอยู่ ๆ โดยไม่ทันรู้ตัวล่วงหน้าก็มาพบเข้ากับเส้นทางเดินที่เตียนโล่งเหมือนถนนใหญ่บนยอดเขา

รพินทร์เดินเข้ามาโอบไหล่เชิดวุธไว้ บอกยิ้ม ๆ

“ไม่ต้องห่วงครับบนเส้นทางสายนี้ เราจะไม่พบกับพวกมันโดยบังเอิญอย่างเด็ดขาด นอกเสียจากมันจะมีเจตนาดักอยู่แล้ว ซึ่งนั่นก็ไม่ใช่วิสัยของพวกมัน กะว่าประมาณ 4 โมงเช้านี่เอง มันเดินผ่านขึ้นไปทางยอดโน้นครับ”

“คิดว่าเป็นโขลงของไอ้งาดำไหมนี่?”

สแตนลีย์เปรยถาม เหลือบมองหน้าเขา

“ไม่มีอะไรมาบอกได้ ช้างป่าตามปกติแล้ว แยกออกไปหลายโขลง โขลงใครก็โขลงมัน แต่โดยพฤติการณ์ที่ผ่านมาสำหรับรายนี้ ผมรู้สึกว่าไอ้งาดำมีอิทธิพลพอที่จะเรียกระดมช้างทุกโขลงให้เข้ามารวมเป็นกองทัพได้ทันทีเมื่อมันต้องการ ซึ่งถือเป็นกรณีพิเศษและไม่ใช่ธรรมชาติปกติของสัตว์ประเภทช้าง และเราก็ย่อมรับทราบกันอยู่แล้วว่า มันมีอิทธิพลลี้ลับบางอย่างเข้ามาบงการไอ้งาดำกับโขลงของมันอีกทีหนึ่ง”

“เราจะไปทางไหนนี่? ขวามือขึ้นที่สูงหรือซ้ายมือลงต่ำ”

คธถาม ควักผ้าขนหนูออกมาเช็ดเหงื่อ

“สมมติว่าผมหรือบุญคำไม่ได้มาด้วย พวกคุณลองใคร่-ครวญพิจารณากันเองซิครับว่า เมื่อไต่เขาขึ้นมาพบเส้นทางแบบนี้แล้ว เราจะไปทางด้านไหน ขวามือหรือซ้ายมือ ทุกคนก็ล้วนแล้วแต่ชำนาญในแผนที่ทางยุทธศาสตร์มาอย่างดีแล้ว”

เขาบอกยิ้มๆ เป็นการทดสอบหยั่งความเห็น คี๊ธควักเข็มทิศประจำตัวออกมาทันที ส่วนสแตนลีย์สังเกตเพียงแค่ซ้ายมือและขวามือ ซึ่งเป็นเส้นทางทอดไปตามแนวสูงๆ ต่ำๆ ของสันเขาทั้งสองด้าน เพียงแต่ว่าทางด้านขวามือนั้นจะเห็นชัดว่านำขึ้นสู่เส้นทางระดับสูง แต่ซ้ายมือจะนำลงต่ำ

สองสาว คริสและเบล ไม่มีความเห็นอะไรทั้งสิ้น ฉวยโอกาสนั่งพักอีกครั้ง ชั่วระยะเวลาสองสามอึดใจก็ยังดี ก่อนที่จะเคลื่อนต่อ

“บอกยากมาก คุณพาเราเดินวกไปเวียนมาหลายตลบจนไม่รู้ทิศทางแล้วก็ไต่เขาขึ้นมา ก่อนที่จะไต่กันเป็นการใหญ่เราก็ไม่ได้สังเกตเข็มทิศไว้เสียด้วย”

คี๊ธพึมพำ พร้อมกับยิ้มกร่อย ๆ

“แต่โดยประสาทสัมผัสของผม ถ้าเราเดินไปทางเส้นขวาเราน่าจะย้อนกลับไปยังตำแหน่งเดิม หรือใกล้เคียงกับที่เดิม คือแอ่งน้ำบนเนินหินอันเป็นจุดเริ่มต้น”

“ผมก็ว่าอย่างนั้นแหละ”

หัวหน้าคณะเสริมมาโดยเร็วอีกคนหนึ่ง ตามองไปทางด้านซ้ายมือ อันเป็นทางลงต่ำ

“ผมใช้สามัญวินิจฉัย ไม่ได้ใช้ประสาทสัมผัสอย่างคี๊ธบอก สามัญวินิจฉัยของผมก็คือ ด้านไหนทอดลงต่ำเราก็ควรเลือกเอาเส้นทางด้านนั้น เพราะพวกลูกหาบของเราคงจะไม่ไต่เขาสูงขึ้นมาแน่ อีกอย่างหนึ่งผมก็จำคำบอกเล่าของคุณได้ ในประโยคที่ว่าเราจะ ‘เดินลงไปบรรจบ’ กับเส้นทางเดินของพวกลูกหาบ”

จอมพรานก้มศีรษะ แล้วออกเดินทันทีไปทางซีกซ้ายมือ ทุกคนเดินตามมาเป็นกลุ่ม สองสาวที่นั่งพักและคุยอะไรกันอยู่ก็รีบลุกพรวดตามมา

“ถูกต้องทั้งสองท่านครับ ถ้าเราขึ้นขวามือ เราก็จะย้อนกลับทางเดิม โดยทางซ้ายมือที่ทอดลงต่ำนี้ อีกไม่เกิน 2 ไมล์

เราจะลงไปถึงไหล่เขาซีกตรงข้าม ซึ่งจะเป็นเส้นทางที่เดินเลียบเลาะมาของพวกลูกหาบ จุดหมายเราอยู่ใกล้ๆนี่เอง ผมเข้าใจว่าเราดักหน้าพวกนั้นทัน เพราะพวกนั้นจะต้องอ้อมมากเหลือเกิน”

เส้นทางปลอดโปร่งเดินสบายแล้ว และยิ่งประหยัดกำลังได้มาก เพราะเป็นทางเดินลงต่ำตามด่านช้างนั้น ทั้งหมดเดินรวมกลุ่มกันไปเกือบจะเรียกได้ว่าเรียงหน้ากระดาน เส้นทางบางระยะเทลาดลงเกือบจะเป็นมุม 45 องศา เป็นดินลูกรังสลับไปกับหินใหญ่ๆที่โผล่ขึ้นมา รพินทร์เตือนให้ทุกคนใช้ความระมัดระวังในการทรงตัว เพราะถ้าเสียหลักพลาด อาจต้องวิ่งหัวตำลงไปตามทางลาดนั้น ดีไม่ดีล้มกลิ้ง

การเดินลงเขาในบริเวณพื้นที่ลาดชันมากๆ ดูผาดๆ ก็น่าสะดวกสบายดี แต่อเมริกันทั้งสี่และเชิดวธ เพิ่งจะได้เรียนรู้เป็นครั้งแรกว่า มันก็ไม่ใช่ของง่ายนักโดยเฉพาะสำหรับผู้ที่สวมรองเท้า เพราะความเทต่ำของพื้นที่กับการฝืนตัวไม่ให้หัวซุนลงไป จะต้องใช้แรงขืนต่อกฎของการดึงดูดเป็นอย่างมาก และปลายนิ้วเท้าที่สวมอยู่ในรองเท้าจะกระแทกกับพื้นด้านในส่วนหน้าของรองเท้าทำให้พองเจ็บ ช่วงระยะสั้นๆก็อาจไม่กระไรนัก แต่เมื่อยาวไกลออกก็ยิ่งทรมานมาก แม้ว่าจะเป็นรองเท้าเดินป่าชั้นดีที่เลือกสรรมาแล้วก็ตาม

ทุกคนค่อยๆเรียนรู้ และสัมผัสได้กับความจริงในการรอนแรมบุกป่าฝ่าดงตามหลังคนชื่อ รพินทร์ ไพรวัลย์ ไปเป็น

ลำดับ มันไม่ง่ายดายเหมือนอย่างที่เข้าใจไว้แต่แรก ๆ ทั้ง ๆที่แต่ละคนได้รับการฝึกฝนมาแล้วเป็นอย่างดีก็ตาม แต่การฝึกกับเหตุการณ์ที่เผชิญจริงนั้น มันไปกันคนละเรื่องทีเดียว

เหงื่อท่วมตัวกันไปอีก ระคนไปกับเสียงพูดจากันเอง และบ่นอยู่อุบอิบระหว่าง 5 คนของฝ่ายนายจ้าง แต่สำหรับรพินทร์นั้นมีสภาพที่เบลกระซิบบอกกับพวกพ้องอย่างโกรธ ๆ ฉิว ๆ ว่า 'เหมือนผีป่า' คือไปได้ตามปกติธรรมดาของเขา ราวกับจะไม่มีเนื้อหนังมังสาเช่นคนธรรมดาทั่วไปอย่างที่เห็นกันในเมือง สำหรับตาคำร้องยี่เกส่งไปเลยเดินตามอยู่ข้างหลังของทุกคน จอมพรานก็ตามเคยของเขาคือเมื่อแรก ๆ ก็เดินรวมกลุ่มดีอยู่หรอก พอไปได้พักเดียวก็เริ่มทิ้งระยะไปนำอยู่ข้างหน้า นาน ๆ จะหันกลับขึ้นมามองสักครั้ง

เชิดวุธ คี๊ธและสแตนลีย์ทำหน้าที่คอยเป็นพี่เลี้ยงสองสาวผู้มีอาการเหมือนจะเซคะมำหน้า วิ่งหัวซุนลงตามทางลาดลงไปบ่อยครั้ง ช่วยกันฉุดช่วยกันดึงไว้ เชิดวุธได้โอกาสกอดฟรี ทั้งคริส และเบลอย่างจัง ๆหลายครั้ง เมื่อสองสาวเซถลาหัวปักหัวปำลงมายังตำแหน่งที่เขายืนรอรับอยู่ เลยทำให้ไม่รู้สึกเหนื่อยอะไรนัก ผู้หญิงอเมริกันมันก็ดีอยู่ตรงนี้แหละ ไม่ค่อยจะถือสาหาความอะไรนัก ไม่ว่าฝ่ามือของเขา ที่กวาดหรือขยุ้มออกไปรับ จะไปกระทบเข้ากับพุ่มพวงดวงยิหวากลางอกชนิดเต็มกำมือ หรือว่าผ่าไปคว้ากระทบเข้าแถวเป้ากางเกงด้านหน้า ครึกครื้นสนุกสนานในอารมณ์อยู่คนเดียว โดยที่สแตนลีย์ หรือคี๊ธ ไม่สนใจตั้งเป็นข้อสังเกต เว้นแต่ตาเฒ่าบุญคำ ซึ่งเดินยิ้มกริ่มดูอยู่ด้านหลังเท่านั้น

แล้วในที่สุดหนทางนั้นก็ทอดมาบรรจบกับเส้นทางเดินแคบ ๆ ซึ่งเลียบไปตามไหล่ทาง มองพื้นปราดเดียว รพินทร์ก็บอกได้ทันทีว่า คณะลูกหาบที่แยกทางกัน ยังไม่เดินผ่านมาถึงตำแหน่งนี้ เขาหยุดอยู่ตรงนั้น ชูมือขึ้นสูงเป็นสัญญาณ เพื่อให้ทุกคนที่กำลังเดินอย่างอิดโรยตามกันลงมาหยุดพักชั่วคราวอีกครั้ง

"นี่คือจุดที่เราจะได้พบกับพวกนั้นครับ กะว่าไม่ควรเกิน 10 นาทีข้างหน้า พวกเขาควรจะเดินมาถึง"

เขาบอกเรียบ ๆ กับทุกคน ตนเองหย่อนกายลงไปบนขั้นลูกรังตอนหนึ่ง ลักษณะเหมือนขั้นบันได ซึ่งฝนชะไว้

ทั้งหมดมารวมกลุ่มกันนั่งเอาหลังพิงก้อนหิน ความอิดโรยความกระหายทำให้แทบไม่อยากพูดอะไรทั้งสิ้น วันนี้ดูจะเป็นการเดินทางที่หนักกว่าทุกวันซึ่งผ่านมา โดยเฉพาะในความรู้สึกของฝ่ายนายจ้างและปัญหาเรื่องขาดน้ำ (แม้จะชั่วขณะ) เริ่มเกิดขึ้นเป็นครั้งแรก

คี๊ธ และสแตนลีย์หน้าแดงก่ำเป็นกุ้งเผา เบลปลดเป้หลังออกใช้หนุนศีรษะนอนหงายขาข้างหนึ่งเหยียดยาว อีกข้างหนึ่งชันขึ้น ส่วนคริสมือยังกุมลูบคลำอยู่ที่หน้าอกตลอดเวลา เชิดวุธเองก็เต็มกลืนเช่นกัน แต่ฝืนวางหน้าให้เป็นปกติ วางไรเฟิลพิงก้อนหินไว้ ควักบุหรี่ออกมาจะจุดสูบ แต่บุญคำคว้าข้อมือไว้

"เดี๋ยว! นายทหาร...หิวน้ำหรือเปล่า?"

"คอแห้งเป็นผงเลย"

เชิดวุธบอกตามตรง

“ถ้างั้นอย่าสูบยา มันจะยิ่งหนักเข้าไปอีก ประเดี๋ยวพวกเราก็มาถึงแล้ว รอน้ำจากพวกนั้น”

นายทหารหนุ่มยอมปฏิบัติตามโดยดี เก็บบุหรี่ไว้ตามเดิม แล้วหันไปทางสองสาว ซึ่งนั่งและนอนอยู่ใกล้กัน

“ใครมีหมากฝรั่งบ้าง?”

คริสกับเบลเหนื่อยเสียจนไม่อยากกระดิกกระเดี้ย ต่างคนต่างเฉย สแตนลีย์โยนซองหมากฝรั่งมาให้ เชิดวุธแกะออกใส่ปากอันหนึ่งแล้วผ่านทั้งซองไปให้รพินทร์ จอมพรานสั่นศีรษะเขาจึงส่งให้บุญคำ ซึ่งแกตะครุบไปโดยเร็ว ไม่ใช่เพราะหิวน้ำหรือประสงค์จะหาอะไรมาคลี่คลายหรอก แต่อยากกินอะไรหวานๆเสียมากกว่า ไม่ว่าจะเป็นเรชั่น เสบียงกรัง ของขบเคี้ยว หรืออะไรทั้งนั้นจากฝ่ายนายจ้าง ตาคำเป็นอยากจะทดลองเสียไปทั้งนั้น

รพินทร์ปล่อยให้ฝ่ายนายจ้างนั่งพักกันเงียบๆ ประ-มาณ 3-4 นาที โดยไม่ชวนพูดอะไรทั้งสิ้น เพราะก็รู้อยู่ว่าพวกนั้นพูดไม่ออก หรือไม่มีอารมณ์ที่จะพูด ต่อมาจึงเดินเข้าไปหาคริส ผู้ตลอดเวลาสังเกตเห็นหน้ามุ่ย กังวลอยู่แต่อกของตัวเองที่ถูกผึ้งต่อย เพราะประเดี๋ยวก็เปิดก้มลงดูเสียทีหนึ่ง

“เป็นยังไงบ้างคริส หายปวดหรือยัง?”

หล่อนสั่นศีรษะ ถอนใจแรง

“มันบวมมากด้วย รู้สึกว่าฉันจะแพ้พิษของแมลงเมือง

ร้อนทุกชนิด ขนาดถูกมดกัดก็ยังปวดแสบปวดร้อนอยู่นาน นี่ผึ้งทั้งตัว”

พรานใหญ่หันไปพยักหน้าเรียกคนของเขา บุญคำเดินเข้ามาหาโดยเร็ว

ภายหลังสั่งความอะไรกันสองสามคำ ตาพรานเฒ่าก็ผลุบหายเข้าไปในพงรกริมทาง ครู่เดียวก็กำเอาใบไม้สีเขียว ลักษณะใบเรียวยาวมาเต็มกำมือส่งให้เขา รพินทร์ทรุดกายลงตรงหน้าแม่ผมทอง

“บริเวณที่คุณถูกมันฝังเหล็กในเป็นเนื้ออ่อนเลยเจ็บปวดมาก ถ้าถูกตามแขน หรือผิวหนังหนาๆ ก็จะไม่กระไรนัก เอานี่...”

เขาส่งใบไม้กำนั้นให้หล่อน คริสมองหน้าอย่างตื่นๆงงๆ

“ถ้าเชื่อผมก็ทดลองดู คุณจะไม่ต้องฉีดยาแก้แพ้ หรือทรมานอีกต่อไป มันเป็นใบพืชล้มลุกชนิดหนึ่ง มีชื่อในภาษาละตินด้วย แต่ผมไม่สนใจหรอก ภาษาไทยเขาเรียก ‘เสลดพังพอน’ วิธีใช้ขยี้ใบมันให้แหลกละเอียด จะกลายเป็นน้ำสีเขียว เอาน้ำสีเขียวจากใบที่ขยี้แหลกนี้ ละเลงทาตรงบาดแผล และบริเวณที่บวม ภายในไม่เกิน 10 นาที พิษเจ็บปวดและอาการบวมจะหายเป็นปลิดทิ้ง”

คำพูดของเขา ทำให้ทุกคนหันมามองทันที แม้แต่เบลผู้นอนหลับตาอยู่ก็ผงกศีรษะขึ้น คริสยังมองหน้าเขาอยู่เช่นนั้นฝืนยิ้ม

“ฉันคิดว่าฉันรอยาฉีดดีกว่ากระมัง”

"เอา ถ้างั้นก็ตามใจ"

เขาบอกง่าย ๆเหมือนกัน ขยับจะลุกขึ้น ทันทีนั้นสแตน-ลีย์ก็คว้าข้อมือไว้

"เดี๋ยว..."

หัวหน้าคณะร้องทักขึ้น ยังกำข้อมือพรานใหญ่ไว้เช่นนั้น เหลียวไปดูหน้าลูกน้องคนสวย

"กว่ายาจากหีบเวชภัณฑ์จะมาถึงเธอจะทรมานอยู่ทำไม ลองดูตามเขาบอกเถอะคริส ในป่า ถ้าไม่เชื่อรพินทร์ แล้วเธอจะไปเชื่อใคร"

"ขยี้ให้แหลก จนเป็นยางเหนียว แล้วทา?"

หล่อนถามเขาอีกครั้ง อย่างไม่แน่ใจ

"ใช่!...ถ้าทำเองไม่สะดวก ให้หมอเบลช่วยทาให้ก็ได้"

"โอเค ลองดู ฉันปวดจะแย่อยู่แล้ว และก็หงุดหงิดด้วย ซิ...เฮ้! เบล กิ๊ฟ มี อะ แฮนด์"

ประโยคหลังหล่อนหันไปทางเพื่อนสาว เบลดึงกายลุกขึ้นทันที คริสหมุนตัวหันหลังให้กับทุกคน เบลจัดการขยี้ใบเสลดพังพอนลงบนฝ่ามือ แล้วใช้เนื้อใบที่ขยี้จนน้ำเปียกชุ่มนั้นละเลงทาให้ที่บริเวณคันตรงที่ถูกเหล็กในผึ้ง เสียงคริสอุทานออกมาเบา ๆ อย่างเจ็บเพราะแรงขยี้ อึดใจใหญ่ก็เสร็จสรรพเรียบร้อย

เชิดวุธเอียงหน้าเข้ามากระซิบถามพรานใหญ่ โดยพวกนั้นไม่ทันสังเกต เมื่อรพินทร์เดินผละห่างออกมา

“โดนเข้าบนเต้าเลยเหรอ คุณรพินทร์?”

“ห่างจากหัวนมนิ้วเดียวเท่านั้น ถ้าโดนตุ่มหัวนมละก็ชัก!”

นายทหารหนุ่มหลับตาแยกเขี้ยว

“ตายห่า! น่าหวาดเสียวเหลือเกิน แต่ก็นับว่าแม่นี่ทนทายาด ดูๆก็น่าสงสาร พูดกันจริงๆ นะรพินทร์ ผมอยากจะให้คุณปรานีคริสกับเบลบ้าง ถึงยังไง ผู้หญิงก็คือผู้หญิงนั่นแหละ”

“ผมว่าผมทำดีที่สุดแล้วนะครับ สำหรับสภาพสตรีสองคนนั่น ไม่ได้มีอคติ คิดที่จะแกล้งทำให้เหนื่อยยาก ทรมานเกินความจำเป็นใดๆ เลยทั้งสิ้น และเชื่อมั่นว่า ทั้งสองคนไปกับเราได้อย่างสบาย เหตุการณ์มันจะสอนให้ทุกคนแกร่งขึ้นเป็นลำดับ”

“คี๊ธ มีทีท่าอย่างไรบ้างสำหรับคุณ เดี๋ยวนี้”

ตัวแทนจากฝ่ายข่าวกรองกลาโหมกระซิบถามหยังความเห็นต่อมา

“สบายมากครับ ความจริงหมอนี่ไม่มีอะไรเลย ถ้ารู้สันดาน ครั้งแรกทำเอาผมหนักใจเหมือนกัน”

“สแตนลีย์ล่ะ?”

“ลักษณะของเขาเป็นผู้ใหญ่ที่น่านับถือ มีเหตุผลหลักเกณฑ์และละเอียดรอบคอบดีมาก แล้วก็เป็นบุคคลที่น่ากลัวมากด้วย ถ้าเขามีแผนอะไรกับพวกผม แต่ผมก็ไม่อยากจะคิดถึงเรื่องนั้นแล้ว ถึงอย่างไร พวกนี้ก็จะไม่มีโอกาสเล่นตลบหลังผมได้เลย ตราบใดก็ตามที่ยังอยู่ในป่า”

“ห้าวันเต็มๆแล้วนะนี่ ที่เราบุกป่าฝ่าดงมาด้วยกัน คุณสังเกตอะไรในระหว่างอเมริกัน 4 คน สองคู่นี่บ้างหรือเปล่า?”

“ถ้าอปนิสัยใจคอ และความสามารถของแต่ละบุคคลละก็พอจะทราบบ้างครับ แต่ถ้าเป็นเรื่องส่วนตัวของคนเหล่านั้นผมไม่ได้สนใจ”

“เบลเป็นคู่เล่นของเจ้าคี๊ธ แต่ก็ไม่ผูกขาด...”

“ครับ ผมทราบ แล้วก็ทราบด้วยว่ามีคุณเชิดวุธกำลังจะแทรกกลางหรือตีท้ายครัวอยู่ ซึ่งก็ไม่ทราบว่าก้าวหน้าไปแค่ไหนแล้ว”

เชิดวุธปิดปากหัวเราะเงียบๆ

“ผมไม่พะวงกับเบลเท่าไหร่นักหรอก ของมันตายอยู่แล้วแค่รอโอกาสเท่านั้น แต่บอกตรงๆ เห็นคริสแล้วมันปั่นป่วนไปหมด ยิ่งจ้องยิ่งตัวเกร็ง แต่ท่าทางจะเล่นด้วยยากเหลือเกิน”

“พยายามเข้าซิครับ ระยะทางข้างหน้าอีกไกลนัก โอกาสมีเหลือเฟือ ก็ผมเห็นคุณวุธทำหมาหยอกไก่อยู่ตลอดเวลาแล้วไม่ใช่หรือ?”

รพินทร์ถามยิ้มๆ

“หยอกทีไร ไก่มันก็กระต๊ากทุกที ผมคนเดียวเมื่อไหร่เจ้าคี๊ธนั่นก็หาโอกาสอยู่เหมือนกัน แต่ผมเห็นแม่เจ้าประคุณนั่นตบเอาเสียหน้าหันหลายทีมาแล้ว ตอนไอ้นั่นปล้ำจูบเวลาเผลอลับตาคน”

“ถ้างั้นคุณกับคี๊ธ ก็ต้องลงสนามประลองฝีเท้ากันหน่อยละ ว่าใครจะเข้าถึงหลักชัยก่อนกัน”

“โธ่ ‘ม้ามืด’ ไม่น่าจะพูดยังงี้เลย”

เชิดวุธบ่นอ่อย มองหน้าเขาอย่างมีความหมาย แล้วเอาศอกกระทุ้ง

“ผมไม่ใช่ม้ามืดหรอกครับ เพราะไม่คิดจะลงแข่งสนามนี้ด้วย บอกหลายครั้งแล้วนี่นะ”

“ถามจริงๆ เถอะ ในสายตาของคุณ คริสมีอะไรอยู่กับด็อกเตอร์สแตนลีย์หรือเปล่า?”

“ผมควรจะถามคุณมากกว่า เพราะคุณรู้จักคนชุดนี้มาก่อนผม”

ลกชายท่านนายพลโคลงหัว

“ผมจับสังเกตมานานแล้วนะ ดูไม่ออกเลย ไม่เห็นวี่แววพิรุธอะไรด้วย แต่ไม่รู้สแตนลีย์จะใช้วิธีกินเงียบๆ หรือเปล่าก็ไม่รู้นะ”

“ถ้าคุณดูไม่ออก ผมก็ยิ่งดูไม่ออกใหญ่ แต่มาคิดอีกทีอยากจะเชื่อว่า สแตนลีย์ไม่ยุ่งอยู่กับเรื่องพรรค์นี้เลย เพราะเขาเป็นหัวหน้างาน ผู้หญิงสองคนนั่นก็เคารพนับถือเขามาก ถ้าบังเอิญไปมีอะไรอยู่กับลูกน้องที่เป็นผู้หญิง จะเสียการปกครองไป ความเกรงใจจะไม่มี”

“ขอภาวนาให้เป็นอย่างนั้นเหอะ ผมนอนร่วมอยู่กับพวกนี้ในแค้มป์ทุกคืน จับพิรุธไม่ได้สักทีระหว่างคริสกับนายด็อก-เตอร์นั่น หรือหมอนั่นจะเป็นคนไม่สนใจเรื่องเพศก็อาจเป็นได้”

แล้วเชิดวุธก็จ้องหน้าเขา

“สแตนลีย์อาจเหมือนคุณก็ได้นะ ที่ไม่มีความกระตือ-รือร้นอะไรเลย เกี่ยวกับเรื่องเพศตรงข้าม”

จอมพรานหัวเราะเบา ๆ

“คุณอาจเข้าใจด็อกเตอร์สแตนลีย์ถูก แต่เข้าใจผมผิดครับ ผมก็เหมือนผู้ชายธรรมดาคนหนึ่งนี่แหละ เพียงแต่ว่าผมซื่อสัตย์ต่อผู้หญิงคนที่ผมรักเท่านั้น ทั้งต่อหน้าและลับหลังเธอ แม้ว่าจะไม่มีหวังที่จะได้พบเห็นเธอผู้นั้นอีกแล้วก็ตาม”

ประโยคสุดท้ายของเขา แหบหายเข้าไปในลำคอ แววตาเศร้าหมองลง...

44

ณ นาทีที่รพินทร์ ไพรวัลย์ รำพึงเศร้าออกมาเช่นนี้ โลกอีกส่วนหนึ่งก็มีการรำพึงของใครอีกคนหนึ่งขึ้นในเวลาเดียวกัน

'รพินทร์! อยากรู้เหลือเกินว่าขณะนี้ วินาทีนี้เธออยู่ไหนนะ และกำลังทำอะไรอยู่ ฉันร้อนใจ สังหรณ์ใจเหลือเกิน'

นั่นเป็นความคิดคำนึงอยู่ภายใน แต่กิริยาภายนอกนั้น เจ้าของความคิดกำลังเดินพล่านอยู่ในห้องนั่งเล่นของตัวคฤหาสน์ใหญ่ สูบบุหรี่ตัวต่อตัว ตามองจับอยู่ที่สองตำแหน่งเท่านั้น นาฬิกาขนาดใหญ่ที่ยืนอยู่มุมห้อง รอดูเข็มมันกระดิกไปทีละนิด และเครื่องโทรศัพท์บนโต๊ะกลาง รออยู่ว่าเมื่อไหร่มันจะถูกเรียกขึ้นเสียที

หล่อนรอมานานแล้ว รอตั้งแต่สามโมงเช้าของวันนี้โดยการโทรศัพท์ทางไกลถึงผู้ว่าราชการจังหวัด อันเป็นคนคุ้นเคย

กันดีมาก่อน สั่งให้คนไปตามตัวนายอำพล ผู้อำนวยการของบริษัทไทยไวล์ดไลฟ์ ณ สถานีกักสัตว์อันตั้งอยู่ในตำบลห่างไกลจากตัวจังหวัดให้มาพดโทรศัพท์ โดยแจ้งให้ทราบว่ามีเรื่องที่จะติดต่อด้วยเป็นการด่วน

ท่านผู้ว่าฯ รับทราบคำสั่งนั้น รับปากว่าจะให้คนไปตามผอ.ไทยไวล์ดไลฟ์ให้มาโทรศัพท์ แต่ขอเวลาหน่อยเพราะระยะทางติดตามตัวมันห่างไกล แต่ยังไม่แน่ใจว่าจะพบนายอำพลได้รวดเร็วแค่ไหน แต่ก็บอกไว้เป็นมั่นเหมาะว่า ถ้าเขามาถึงที่บ้านพักก็จะให้โทรศัพท์ย้อนกลับมากรงเทพฯทันที

จาก 3 โมงเช้า ที่หม่อมราชวงศ์หญิงดาริน วรวฤทธิ์เรียกไปจนกระทั่งบัดนี้ เป็นเวลาขาดอีก 16 นาที จะบ่าย 3 โมงเย็น ยังไม่มีวี่แววของโทรศัพท์ทางไกล นอกจากโทรศัพท์ธรรมดาจากเพื่อนฝูง

ภายในห้องที่น้องสาวคนเล็กของตระกูลเดินพล่านเป็นชะมด พี่ชายสองคนนั่งดื่มและสนทนากันอยู่เงียบๆ โดยไม่สนใจอะไรนัก นอกจากนานๆครั้ง ก็จะชำเลืองดูความกระ-วนกระวายใจของน้องสาวคนสวยเสียทีหนึ่ง

“นั่งลงเสียทีเถิดน่าน้อย คุณอำพลเขามาถึงจังหวัดเมื่อไหร่ ก็คงจะโทร.เข้ามาเอง ผู้ว่าฯ เขาก็รับปากเป็นมั่นเหมาะแล้วไม่ใช่หรือว่าจะส่งคนไปตามตัวมาให้”

พี่ชายคนกลาง ม.ร.ว. อนุชา วราฤทธิ์ บอกมาเบาๆ อย่างรำคาญใจแทน

ดารินสะบัดผม มือหนึ่งกอดอก อีกมือหนึ่งต่อบุหรี่ตัวใหม่

“จากจังหวัดถึงสถานีกักสัตว์ของคุณอำพล อย่างมากก็ใช้เวลาเดินทางแค่ชั่วโมงครึ่ง นี่ติดต่อไปตั้งแต่ 3 โมงเช้าเกือบบ่าย 3 โมงเย็นแล้ว หกชั่วโมงเต็มๆ คุณอำพลหายหัวไปอยู่เสียที่ไหน น้อยร้อนใจจนบอกไม่ถูกแล้ว วันนี้ทั้งวันไม่ต้องไปไหน เฝ้าโทรศัพท์คุณอำพลอยู่นี่เอง พี่กลางกับพี่ใหญ่ออกไปนอกบ้าน เพิ่งกลับเข้ามานั่งอยู่ที่นี่เมื่อไม่เกินครึ่งชั่วโมงนี่เอง”

“ก็ธระอะไรล่ะพี่จะต้องมาคอยนั่งเฝ้าโทรศัพท์อยู่ด้วย...”

คุณชายใหญ่โยนหนังสือพิมพ์ลงไปกับโต๊ะ เอื้อมมือหยิบแก้วบรั่นดี มองดูน้องสาวอย่างขันๆ กึ่งสมเพช

“วันนี้ถึงยังไงคุณอำพลก็โทร.มาเองแหละ อาจเป็นได้ที่ยังตามตัวกันไม่พบ คุณอำพลแกไม่ไปไหนหรอก อย่างมากก็อยู่แถวอำเภอใกล้ๆ ละแวกนั้นแหละ การให้ไปตามตัวโดยไม่ได้นัดหมายไว้ก่อนล่วงหน้า อาจทำให้ช้าบ้าง พี่ดน้อยไม่มีความสุขเลย พรุ่งนี้ก็จะวันเกิดของตัวเองอยู่แล้ว รพินทร์อาจเข้ากรุงเทพพรุ่งนี้ก็ได้”

น้องสาวเม้มริมฝีปากแน่น ก้มลงมองดูปลายบุหรี่ที่ติดไฟในมือ สีหน้าเคร่งขรึม และมีเค้าของการอดนอนเมื่อคืนที่ผ่านมา นิ่งไปครู่ ก็บอกน้ำเสียงจริงจังว่า

“น้อยสังหรณ์ใจอย่างไรบอกไม่ถูกค่ะ เมื่อคืนนี้ พี่ใหญ่กับพี่กลางก็ทราบดีอยู่แล้วว่าน้อยฝันร้าย...ฝันร้ายเอามากๆเสียด้วย”

“ไร้สาระน่า เรามันคิดถึงเขามากเกินไป ก็เลยฟุ้งซ่าน

คิดอะไรวุ่นวายไปสารพัด คิดใช่ไหมละว่า รพินทร์ควรจะลงมากรุงเทพก่อนหน้าวันเกิดของน้อยสักสองวัน พอเห็นเขายังเงียบหายอย่ ก็เลยเกิดกังวล กลัวเสือนั่นจะไม่มา เลยพาลฝันเลอะเทอะ”

พี่ชายคนกลางบอกมาปนหัวเราะ

น้องสาวคนสวยสั่นศีรษะไปมาแล้วหันหลังให้พี่ชายทั้งสอง

“น้อยบอกแล้วว่า น้อยสังหรณ์ยังไงบอกไม่ถูก...สำคัญที่สดก็คือ รพินทร์มีโรคประจำตัวอย่ เวลาเขาเกิดอาการขึ้นมาพี่กลางกับพี่ใหญ่ไม่เคยเห็นหรอก ริม ๆความตายทีเดียว ตั้งแต่ไม่ได้พบหน้ากันมา น้อยไม่เคยฝันอย่างนี้มาก่อนเลย ในฝันเห็นเขากำลังนอนจับไข้สั่นไม่ได้สติอยู่คนเดียวกลางป่าลึก วันนี้อยากจะรู้อย่างเดียวเท่านั้นว่า เขาปกติเรียบร้อยดีหรือเปล่า และพรุ่งนี้จะลงมากรุงเทพหรือเปล่าเท่านั้น แล้วนี่ก็ยังไม่ได้รับการติดต่อรู้ข่าวคืบหน้าอะไรเลยจะไม่ให้น้อยกังวลได้ยังไง ขอให้รู้อย่างเดียวเท่านั้นว่า ตาพรานนั่นยังปกติดีเหมือนเดิม แค่นี้ก็โล่งใจแล้ว ส่วนจะมาวันเกิดน้อยหรือไม่มาก็สุดแต่เขาเถอะ ไม่กังวลข้อนั้นหรอก”

เชษฐามองดูอนุชา แล้วหัวเราะเบา ๆ เดินเข้ามาหยุดยืนอยู่ใกล้ ๆ น้องสาวคนเล็ก ที่กำลังอยู่ในอารมณ์พลุ่งพล่านกระ-สับกระส่ายเต็มที่

“เป็นเอามาก น้อยนี่ ไหนเมื่ออาทิตย์ก่อนลงไปพบกับเขาแล้ว เห็นกลับมาบอกว่ารพินทร์จะมาวันเกิดเธอแน่ ๆ ไม่ใช่หรือ?”

“เขาก็บอกว่าเขาจะมา...แต่ วันนี้ เดี๋ยวนี้ ขณะนี้เขาอยู่เสียที่ไหนล่ะคะ?”

“จะอยู่ที่ไหน...”

พี่ชายคนกลางยานคางล้อ ๆมา

“เก๊าะเป็นทาร์ซานอยู่แถว ๆ หนองน้ำแห้งของเขานะซิ หรือไม่ก็กำลังขนสัตว์ป่ามาส่งที่สถานีกักสัตว์ของคุณอำพล คงไม่ไปอาบ อบ นวด หรือไปเที่ยวเสเพลอยู่ที่ไหนหรอก”

ดารินยักไหล่ ฝืนยิ้ม

“ถ้าไป อาบ อบ นวด หรือเสเพลอยู่ที่ไหน น้อยจะสบายใจมาก แต่นี่กลัวจะไม่ใช่อย่างนั้นนะซิ”

“พี่กับพี่ใหญ่รำคาญลูกตาเต็มทีเห็นวุ่นวายมาตั้งแต่ตอนดึกเมื่อคืนนี้แล้ว และตั้งแต่เช้าวันนี้ก็ไม่เห็นน้อยไปไหนเลย เดินพล่านเป็นชะมดติดจั่นอยู่แต่ในห้องนี้แหละ ชวนไปหาอะไรกินนอกบ้านตอนเที่ยงก็ไม่ยอมไปด้วย ไม่รู้ว่าถ้ามัวแต่เฝ้าโทรศัพท์อยู่แบบนี้แล้ว จะได้ประโยชน์อะไรขึ้นมา เชื่อเหอะน่า เดี๋ยวตาอำพลแกก็โทรมาเองแหละ”

“นี่ถ้าไม่ติดการทักท้วงของพี่ใหญ่กับพี่กลางเช้าวันนี้น้อยบึ่งไปหนองน้ำแห้งแล้วค่ะ ไม่มามัวคอยรับฟังข่าวทางโทรศัพท์อย่างที่แนะนำอยู่หรอก ดูซิ ป่านนี้แล้ว ไม่ได้เรื่องอะไรเลย มันช้าผิดปกติ ช้าเสียยิ่งกว่าจะขับรถไปเองเสียอีก ถ้าไปเองป่านนี้ถึงแล้วด้วยซ้ำ พี่ใหญ่กับพี่กลางไม่รู้หรอกว่าน้อยมีญาณพิเศษอยู่ในตัว ถ้าลงสังหรณ์อะไรละก็ มักจะไม่ผิดเสมอ”

“สังหรณ์อะไร ยังไง ไหนลองบอกซิ สังหรณ์กะอีเพียงแค่ความฝันเมื่อคืนนี้นะหรือ?”

เชษฐาถาม เริ่มจะพินิจดูท่าทีของน้องสาวอย่างเอาใจใส่ขึ้น...

ดารินเป่าควันบุหรี่เป็นทางยาวแล้วหมุนตัวกระแทกกายยวบลงบนนวมใกล้โต๊ะวางโทรศัพท์สีงา

“มันเป็นฝันที่แปลกที่สุดค่ะ มองเห็นภาพทุกสิ่งทุกอย่างชัดเจนเหลือเกิน และน้อยก็ยังไม่ได้เล่าให้ฟังโดยละเอียดว่าได้ฝันติดต่อเช่นไรบ้าง หลังจากตื่นขึ้นมาพบกับพี่ใหญ่กับพี่กลางตอนดึกแล้วเคลิ้มหลับไปอีก”

“เอาละ แม่นักฝัน...ฝันว่ายังไงอีกบ้าง หลังจากแยกกันขึ้นไปนอนแล้ว”

พี่ชายกลางยังเห็นเป็นเรื่องสนุก กระเซ้ามา

“อย่าให้บอกเลย!”

น้องสาวฉนกึก สะบัดเสียงหน้าบึ้ง

“อ้าว! พาโล พาลโกรธไปเลย”

“ออกไปให้พ้นหน้าเดี๋ยวนี้นะ ทั้งพี่กลาง พี่ใหญ่นั่นแหละไม่ต้องมานั่งอยู่ที่นี่ด้วยหรอก คนกำลังกลุ้มใจมานั่งแหย่อยู่ได้”

อนุชาลุกขึ้น บิดขี้เกียจ บอกกับเชษฐาว่า

“นี่ พี่ใหญ่ ผมว่าพรุ่งนี้เราเอายายน้อยไปประเคนให้รพินทร์ที่หนองน้ำแห้งรู้แล้วรู้รอดไปเสียเลยเป็นยังไง แถมเงินให้เสือนั่นอีกสัก 10 ล้าน เฮ้อ! ปวดกะโหลก คนดีกรีขนาดด็อกเตอร์งี้ รัฐมนตรีงี้ เจ้าของเหมืองน้ำมันงี้ มาติดกันให้เต็มแม่นี่ไม่เอา จะเอาพรานป่ามียศเดิมแค่ร้อยตำรวจเอกตระเวน-

ชายแดนจนกรอบ นุ่งกางเกงตัวเดียวเจ็ดวันไม่เคยซัก อุตส่าห์อยู่เป็นสาวทื่นทึกมาได้จนกระทั่งอายุจะสามสิบอยู่แล้ว ซ้ำพอฤทธิ์รักมันกำเริบ ก็วุ่นวายร้อนรนราวกับสาว 17 ก็ไม่ปาน ทุเรศ!”

นั่นเป็นการพูดล้อเลียน ยั่วเย้ากันตามประสาพี่น้อง มากกว่าเจตนาจะหมายความดังที่พูด แต่น้องสาวไม่อยู่ในอารมณ์ที่จะรับฟังได้ หันขวับไปฉวยได้ที่เขี่ยบุหรี่ทำด้วยกะ-โหลกเสือเลี่ยมทอง เงื้อขึ้น ขยับจะขว้างหน้าพี่ชายกลาง อนุชาร้องลั่นกระโดดผลุงหลบหลังเก้าอี้ ที่เขี่ยบุหรี่อันเขื่องจึงลอยข้ามศีรษะไปกระทบฝาผนังแตกกระจายดังสนั่น

“ถ้ามีปืนยิงช้างอยู่ในมือเดี๋ยวนี้ละก็ จะยิงให้ตัวขาดสองท่อนเลย ไม่ใช่เพราะพรานป่าทุเรศคนนั้นหรอกรึ ตัวเองถึงได้มีชีวิตรอดกลับมาได้ รู้ยังงี้ปล่อยให้ติดคุกตายอยู่ในมรกตนครนั่นแหละ ไม่ไปตามกลับมาให้เหนื่อยยากหรอก ออกไปให้พ้นหูพ้นตาเดี๋ยวนี้นะ มิสเตอร์กลาง มิฉะนั้นฉันเอานายตายแน่ๆ”

“น้อย! เอากันยังงี้เลยหรือ?”

พี่ชายกลางโวยลั่น

หล่อนชี้หน้า

ไม่พูดเปล่า ดาริน วราฤทธิ์ กลายเป็นนางเสือดาวขึ้นมาทันที ผุดลุกขึ้นยืน พี่ชายใหญ่คว้าตัวได้ทัน ร้องบอกน้องชายว่า

“กลาง! นายออกไปเสียก่อนไป๊ น้อยกำลังอารมณ์ไม่ดีจริงๆ ประเดี๋ยวก็ได้ฆ่ากันตายเท่านั้น”

ม.ร.ว. อนุชาหัวเราะแหะๆ โบกมือหรา รีบพูดละล่ำ-ละลัก มาโดยเร็วว่า

“ขอโทษๆ แม่เจ้าประคุณทูนหัว ฉันพูดเล่นนะ ไม่ได้คิด

จะยั่วโทสะ หรือว่าเหยียดหยามอะไรคนรักของเธอหรอก ยอมรับเขาเป็นน้องเขยโดยไม่มีเงื่อนไข ถ้าหากว่าเขารักน้องสาวของฉันจริง ก็บอกแล้วไงว่าจะแถมกาลันเดอร์ เอ้ย! แถมเงินให้อีก 10 ล้าน ดีกว่าจะปล่อยให้น้องสาวของฉันกลายเป็นสาวทึนทึกอารมณ์บ้า ๆบอ ๆอยู่อย่างทุกวันนี้”

ว่าแล้วพี่ชายกลางก็เดินเลี่ยงออกจากห้องไป ท่ามกลางการจ้องตาขุ่นตาเขียวของน้องสาว

“น้อย!...”

น้ำเสียงกรุณาของพี่ชายใหญ่เอ่ยขึ้นเบา ๆ จ้องหน้าอย่างน้อยที่สุด หล่อนก็เคารพยำเกรงเชษฐา ยิ่งกว่าอนุชามากนัก เพราะพี่ชายกลางอยู่ในวัยไล่เลี่ย และเล่นหัวสนิทสนมกันฉันเพื่อนมาแต่เล็กแต่น้อย ประกอบกับที่ยังไม่มีความเป็นผู้ใหญ่นักสำหรับ ม.ร.ว. อนุชา วราฤทธิ์

เชษฐากดตัวน้องสาวให้นั่งลงบนนวมตัวเดิม ตนเองนั่งลงใกล้ ๆ จับมือไว้

“ไหนเล่าให้พี่ฟังซิ น้อยฝันเห็นอะไรมากไปกว่าเท่าที่เล่าให้พี่ฟังแล้วหรือ”

“พี่ใหญ่ต้องไม่หาว่าน้อยเพ้อเจ้อ หรือบ้าไปนะคะ”

“แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว พี่รับฟังน้อยเสมอ”

หล่อนนิ่งงันไปอึดใจใหญ่

“หลังจากที่น้อยฝันเห็นภาพรพินทร์ นอนจับไข้หนาวสั่นอยู่คนเดียวกลางป่าลึกแล้ว น้อยกลับขึ้นมานอนต่อ พยายาม

จะให้หลับรู้สึกจะเคลิ้ม ๆค่ะ จะว่าฝันก็ไม่เชิงนัก น้อยเห็นแงซายมายืนอยู่ที่ปลายตีนเตียง”

“แงซาย!!”

เชษฐาอุทาน ลืมตากว้าง

“ค่ะ แงซาย ไม่ใช่จักราช เพราะอยู่ในชุดพรานกะเหรี่ยง พเนจรของเขานั่นแหละ สะพายปืน วินฯคานเหวี่ยง 44/40 กระบอกคู่มือเขาอย่างที่เราเห็นในวันแรกที่ไปสมัครเป็นลูกหาบ เรียกน้อยชัดเจนที่สุดว่า ‘นายหญิง’ ยังแว่วอยู่จนกระทั่งเดี๋ยวนี้เลย ขณะนั้น น้อยนอนตัวแข็งไปหมด ขยับเขยื้อนไม่ได้ จะพูดอะไรก็พูดไม่ออก แงซายพูดกับน้อยสั้น ๆ ต่อไปว่า...‘**นายหญิง! ขณะนี้ผู้กองรพินทร์กำลังตกอยู่ในฐานะลำบากกลางป่าใหญ่ ถ้านายหญิงรักผู้กองจริงก็ขอให้ออกตามเถอะ เขาอาจจะได้กลับมาหรืออาจไม่กลับมาอีกแล้ว แงซายมาเรียนให้นายหญิงทราบแค่นี้แหละ**’ จบประโยคแค่นั้น แงซายก็หายวับไปกับตา น้อยรีบลุกขึ้นมาเปิดไฟทันที ภายในห้องนอนว่างเปล่า ไม่มีอะไรเลย มันเป็นเรื่องมหัศจรรย์มากค่ะพี่ใหญ่ สภาพของน้อยตอนนั้นเหมือนถูกผีอำงั้นแหละ ขณะที่เห็นแงซายมายืนบอกความ พี่ใหญ่ไม่ต้องเล่าให้พี่กลางฟังนะคะ ประเดี๋ยวหัวเราะเยาะน้อยอีก”

เชษฐาคร่างอะไรออกมาคำหนึ่งในลำคอ พยักหน้าช้า ๆ แววตาเริ่มเคร่งลง เขาไม่ได้มองเห็นคำบอกเล่าของน้องสาวเป็นสิ่งไร้สาระเลย หรือมิฉะนั้นก็เป็นผู้ใหญ่ที่เข้าใจความรู้สึกของน้องสาวในขณะนี้ได้ดีที่สุด ไม่ต้องการจะทำอะไรเป็นที่สะเทือนใจ

“แปลกมาก!...”

“น้อยเหลวไหลมากเกินไปไหมคะ?”

“เธอเป็นแพทย์ เป็นนักวิทยาศาสตร์อยู่ด้วยตัวเองแล้ว พี่ไม่คิดว่าน้อยจะพดอะไร หรือมีความรัสึกที่เหลวไหลหรอกและไอ้เรื่องญาณสังหรณ์ของน้อย พี่ก็เห็นว่ามันศักดิ์สิทธิ์สมจริงมาหลายครั้งแล้ว เธอเป็นคนมีเซ้นส์พิเศษลึกลับอยู่ในตัวที่ไม่เหมือนใคร เอ...เท่าที่เล่ามาให้ฟังนี่ ก็ทำให้พี่ชักไม่สบายใจเหมือนกันแฮะ รพินทร์มีเรื่องอะไรหรือเปล่านี่ ตอนที่น้อยไปพบเขาครั้งล่าสุด เมื่ออาทิตย์ที่แล้ว สังเกตดูเขาปกติเรียบร้อยดีหรือ มีเค้าอะไรบ้างไหม?”

“ปกติเรียบร้อยดีที่สุดค่ะไม่มีวี่แววที่จะบอกลางร้ายอะไรสักอย่างเดียว”

พี่ชายจุดซิการ์ แววตาเริ่มใช้ความคิด

“ตอนนี้เรายังทำอะไรไม่ได้หรอก จนกว่าจะได้ข่าวจากคุณอำพลเสียก่อน...เดี๋ยวพี่จะลองต่อโทรศัพท์ทางไกลถึงผู้ว่าฯ เขาอีกครั้ง ว่าไปตามตัวกันถึงไหน ป่านนี้คุณอำพลถึงยังเงียบต่อมอยู่”

ว่าแล้วเขาก็เอื้อมมือไปที่เครื่องโทรศัพท์ยังไม่ทันจะแตะเสียงกริ่งก็ดังขึ้นทันที สองพี่น้องมองสบตากัน

“น้อยจะรับ หรือให้พี่รับ”

“พี่ใหญ่รับเถอะค่ะน้อยกลัวว่าเป็นโทรศัพท์จากไชยยันต์เสียมากกว่า เห็นบอกมาเมื่อเช้าว่า เมียเจ็บท้องถี่เข้าแล้ว กะว่าคงไม่พ้นคืนนี้คงคลอดแน่ จัดเตรียมพร้อมไว้แล้ว ถ้าจะคลอดจริงๆ น้อยก็จะไปจัดการให้”

เชษฐายกหูขึ้นพอ “ฮัลโหล” ฝ่ายตรงข้ามก็รายงานว่า
“ทางไกลค่ะ โปรดรอสักครู่”
ราชสกุลวราฤทธิ์คนโต ตาสว่างขึ้นมาทันที บอกเร็วปรื๋อ

“คงจะเป็นคุณอำพลแน่แล้วน้อย เร็ว! เธอไปรับเครื่องพ่วงเครื่องโน้น พี่จะฟังอยู่ที่เครื่องนี้เอง น้อยเป็นคนพูดกับเขาก็แล้วกัน พี่จะคอยฟังด้วย”

ดารินกระโจนพรวดเดียวถึงโทรศัพท์เครื่องพ่วงอีกเครื่องหนึ่ง คว้าหูขึ้นมาด้วยมืออันสั่นเทา หล่อนฮัลโหลถี่ๆ อยู่หลายครั้ง แต่เงียบกริบ ไม่มีเสียงตอบ จึงยืนกำหโทรศัพท์แน่นรอคอยอยู่ คงจะเป็นเพราะโอปะเรเตอร์ยังวุ่นอยู่กับการต่อสายอืดใจใหญ่ต่อมาเสียงชัดเจนที่หล่อนจำได้ว่าเป็นนายอำพลก็แว่วมา

“ฮัลโหล! ผมอำพลพูดครับ”
“คุณอำพล นี่ฉัน ดารินนะ”
“โอ! สวัสดีครับ คุณหญิง...”
เสียงฝ่ายโน้นรัวเร็วมาอย่างรีบร้อน
“กรุณาอย่าเพิ่งด่าผมนะครับ ท่านผู้ว่าให้คนไปตามผมบังเอิญผมไปต่างอำเภอ กว่าจะรู้ข่าวกัน ก็ปาเข้าไปเกือบบ่ายสองโมงแล้ว ผมเลยรีบห้อรถจี๋เข้ามาในตัวจังหวัด ได้ทราบว่าคุณหญิงเรียกมาตั้งแต่เช้าแล้ว มีอะไรที่ผมจะรับใช้หรือครับผม”
“ฉันนึกว่าคุณอำพลตายไปแล้วเสียอีก!”
หล่อนเน้นเสียงอย่างหงุดหงิด ฝ่ายตรงข้ามหัวร่อแหะๆ มา แต่รอฟังอยู่โดยยังไม่พูดอะไร

"วันนี้ทั้งวันฉันไม่ต้องไปไหนเลย นั่งรอโทรศัพท์จากคุณอยู่นี่แหละ บ้าจริง!"

"มีอะไรหรือครับ คุณหญิง"

นายอำพลพูดมาอ่อย ๆระคนไปกับเสียงหัวเราะที่ฟังดูไม่สู้จะแจ่มใสนัก

"อ๋อ มีแน่ ถ้าไม่มีก็ไม่ใช้ให้ผู้ว่าฯ เขาไปตามตัวมาพูดหรอก นี่คุณอำพล ได้ยินเสียงของฉันชัดหรือเปล่า?"

"ชัดเจนดีมากครับผม"

ขณะนั้นเองอนุชาวราฤทธิ์ที่หลบออกไปข้างนอกชั่วขณะก็โผล่เข้ามาในห้องอีกครั้งแล้วยืนฟังอยู่ด้วย ซึ่งมันก็พอดีกับที่น้องสาวคนเล็กถามลงไปในโทรศัพท์ว่า

"ตอนนี้รพินทร์อยู่ไหน มากับคุณอำพลด้วยหรือเปล่า?"

นายอำพลจากสายโทรศัพท์ทางไกลดูเหมือนจะนิ่งไปนานทีเดียว ก่อนที่จะตะกุกตะกักออกมาว่า

"เปล่าครับ คุณหญิง คุณรพินทร์ไม่ได้มากับผมด้วย"

"แล้วเขาอยู่ที่ไหนขณะนี้ ที่หนองน้ำแห้ง ที่สถานีกักสัตว์ของคุณ หรือว่าไปธุระที่ไหน?"

ดารินยิงคำถามเร็วปรื๋อราวกับปืนกล ในขณะที่พี่ชายคนหนึ่งถือหูโทรศัพท์อีกเครื่องหนึ่งฟังอยู่ด้วย และอีกคนหนึ่งเข้ามายืนกอดอกฟังอยู่ใกล้ ๆ

โทรศัพท์ทางไกลมองไม่เห็นตัว หรือสีหน้าแววตาของกันและกันระหว่างพูดติดต่อ แต่จากลีลาท่าทางของการพูดที่อ้อม-แอ้มไม่เต็มปาก และการนิ่งอึก ๆอัก ๆของฝ่ายตรงข้าม ทำให้

ฝ่ายที่รับฟังอยู่ทางกรุงเทพจับสำเนียงได้ทันทีว่า นายอำพลมีความลำบากใจอะไรบางอย่างที่จะพูด

"อ้ำๆ อ่ำๆ อยู่นั่นแหละ คุณอำพล!..." คราวนี้ราชสกุลสาวตวาดลั่น "ฉันถามว่ายังไงไม่ได้ยินหรือ รพินทร์อยู่ที่ไหน?"

เชษฐาสบตาอนุชาทันที คุณชายกลางก้าวยาวๆ ตรงไปโทรศัพท์เครื่องของพี่ชาย พูดเบาๆ

"ไหนๆ ขอให้ผมฟังเสียงคุณอำพลหน่อยซีครับ พี่ใหญ่"

เชษฐาส่งเครื่องให้น้องชายทันที อนุชา วราฤทธิ์ ผู้รู้สึกในความผิดปกติเช่นกัน รับเอามาแนบหูเพื่อรอฟังเสียงโต้ตอบของนายอำพล

"เดี๋ยวๆครับ...คุณหญิง..."

เสียงผู้อำนวยการส่งสัตว์ป่าออกนอกประเทศอู้อี้ เป็นเสียงซึ่งเกิดจากความรู้สึกของเขาเอง หาใช่เสียงอู้อี้ของเครื่องโทรศัพท์ และได้ยินถนัดแม้กระทั่งเสียงถอนใจ และเมื่อนั้นเองอนุชาก็พูดแทรกออกไปด้วยคำพูดที่ชัดเจนว่า

"สวัสดี คุณอำพล นี่ผมอนุชาพูดนะ ขณะนี้เราอยู่กันครบสามพี่น้อง ภายในห้องที่พูดโทรศัพท์กับคุณอำพลนี่แหละ เรากำลังรอคำตอบที่แน่ชัดจากคุณว่ารพินทร์อยู่ที่ไหน อย่างไรและปกติเรียบร้อยดีหรือเปล่า เรารู้สึกว่าคุณมีอะไรบางอย่างที่เจตนาจะปกปิด อ้ำๆอึ้งๆอยู่"

"คุณชายกลาง ครับผม! ผมไม่ได้มีเจตนาที่จะปกปิดอ้ำอึ้งอะไรหรอก เกี่ยวกับคุณรพินทร์ แต่ผมลำบากใจเหลือเกินที่จะเรียนให้ทราบเรื่องละเอียดทั้งหมดได้..."

นายอำพลละล่ำละลักมาอย่างลนลาน

“คือผมหมายถึงว่า ไม่อาจที่จะเรียนให้ทราบเรื่องราวทั้งหมดโดยทางโทรศัพท์ ขอความกรุณาอย่างนี้ได้ไหมครับ ผมจะตีรถลงกรงเทพเดี๋ยวนี้เลย กะว่าคงจะถึงบ้านของท่านไม่เกินเที่ยงคืนนี้ แล้วผมจะเอารายละเอียดทั้งหมดไปกราบเรียนให้ฟังโดยไม่ปิดบังจนนิดเดียว”

“เอ๊ะ! แปลก! มีอะไรรึ คุณยิ่งพูดอย่างนี้ ฉันก็ยิ่งร้อนใจยังกะไฟเผา”

ม.ร.ว.สาวร้องลั่น ในขณะที่อนุชาก็ทำหน้าตื่นปิดกระ-บอกพดโทรศัพท์หันไปรายงานต่อให้พี่ชายใหญ่ฟังโดยเร็ว จากประโยคพูดของนายอำพล

“โปรดเถิดครับ! ผมจะไปพบและเล่าให้ฟังด้วยตัวเอง อย่าให้พูดทางโทรศัพท์เลย และถ้าอนุญาตให้ผมไป หลังจากวางหูนี่แล้ว ผมก็จะเดินทางทันทีเหมือนกัน”

ผู้อำนวยการไทยไวล์ดไลฟ์ บอกมาด้วยน้ำเสียงร้อนรนวิงวอน

“เอางี้ดีกว่าฉันรู้สึกว่ามันจะเกิดเรื่องร้ายขึ้นเสียแล้วเกี่ยวกับรพินทร์...”

ดารินพูดช้า ๆ พยายามระงับอารมณ์ไว้ นิ้วมืออีกข้างหนึ่งที่ถือสายโทรศัพท์อยู่ขมวดพันอย่างไม่รู้ตัว

“คุณจะลงมาพบเราที่นี่ ภายในคืนนี้เลยก็ดี จะรอ แต่ก่อนอื่นขอให้รู้เค้า ๆ สักนิดเถอะ รพินทร์เจ็บหนักหรือเปล่า? หรือว่าเขาตายเสียแล้ว ตอบมาสั้น ๆเท่านั้น”

“ผมขอยืนยันครับ ว่าคุณรพินทร์ไม่ได้เจ็บหนัก หรือได้

รับอุปัทวเหตุร้ายแรงใดๆทั้งสิ้น สำหรับในขณะนี้โปรดวางใจได้เฉพาะในสองคำถามนั่น”

“ก็ทำไมคุณไม่บอกให้ชัดว่าตอนนี้ รพินทร์อยู่ที่ไหน?”

อนุชาถามสวนไปในทันที

“คือว่า...คือว่า...ตอนนี้ คุณรพินทร์ เข้าป่าครับ...”

“เข้าป่า”

ดารินตะโกนคับห้อง มือสั่นริกๆ หล่อนพูดอะไรไม่ออกอีกในขณะนั้นได้แต่ยืนนิ่ง ปล่อยหน้าที่ให้พี่ชายกลางเป็นผู้สอบถาม

“พูดให้ชัดอีกนิดเถอะ คุณอำพล รพินทร์เข้าป่าไปไหนทำธุระส่วนตัวของเขา ดักสัตว์ให้คุณ หรือว่ามีเหตุการณ์อย่างอื่น เขาไปกี่วันแล้ว ตั้งแต่เมื่อไหร่ จะกลับเมื่อไหร่?”

ถ้าหากพี่น้องทั้งสามของสกุลวราฤทธิ์ ที่กำลังรอรับฟังข่าวอยู่ในขณะนี้สามารถมองเห็นหน้า ผู้อำนวยการบริษัทส่งสัตว์ป่าออกนอกประเทศ ก็คงเห็นว่าเขาหน้าเผือดมีอาการเหมือนอยากจะร้องไห้ด้วยความอัดอั้นตันใจ ไม่ทราบจะรายงานโดยทางโทรศัพท์ได้อย่างไร เพราะถูกรุกด้วยคำถามจนตั้งตัวไม่ติด

“คุณรพินทร์มีธุระด้วยที่จะต้องเข้าป่าอย่างกะทันหันที่สุดครับ”

ในที่สุดเขาก็ตัดสินใจบอก เท่าที่จะรายงานได้ทางโทร-ศัพท์

“ไม่ใช่ธุระส่วนตัว หรือธุระของผม แต่เป็นราชการสำคัญของประเทศชาติ ซึ่งหลีกเลี่ยงไม่ได้ ออกเดินทางไป 5-6 วัน

แล้ว ยังไม่ทราบว่าจะกลับเมื่อไหร่ มีจดหมายถึงคุณหญิงเป็นส่วนตัว ฝากไว้ที่ผม และมีเอกสารบางอย่างที่จะฝากมอบไว้ให้คุณชายเชษฐายึดถือไว้ด้วย ผมจะนำไปให้ภายในคืนนี้ พร้อมทั้งอินฟอร์เมชั่นละเอียดทุกอย่าง กรุณาอย่าคาดคั้นให้ผมพูดทางโทรศัพท์เลยครับ เพราะมันไม่เหมาะ เราจะต้องคุยกันนานทีเดียว มีสิ่งที่ท่านทั้งสามจะต้องรู้มากเกี่ยวกับเรื่องนี้ไม่ใช่เพียงพูดกันคำสองคำ”

นั่นเป็นประโยคที่ฉะฉานชัดเจน เป็นครั้งแรกของนายอำพลที่พูดมาทางโทรศัพท์

ม.ร.ว.หญิงดาริน ยืนถือหูโทรศัพท์ กัดริมฝีปากนิ่ง ดวงตาของหล่อนรู้สึกพร่าพรายไปหมด บัดนี้หล่อนพูดอะไรไม่ถูกแล้ว ใบหน้าขาวซีดเผือด ระยะเวลาระหว่างนี้ อนุชาหันไปบอกความกับเชษฐา พี่ชายใหญ่ของตระกูลเดินเข้ามารับหูกล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงเรียบราบปกติของเขา

“คุณอำพล รพินทร์เดินทางไปตั้ง 5-6 วันแล้วงั้นหรือ?”

“ครับผม คุณชาย”

“ทำไมก่อนหน้านี้คุณไม่แจ้งข่าวให้เราทราบบ้างเลย คุณรู้เห็นการเดินทางโดยตลอดไม่ใช่รึ?”

“ผมจำเป็นต้องปฏิบัติตามคำสั่งของคุณรพินทร์ซึ่งผมให้สัจจะไว้ครับ คือให้ผมรายงานข่าวนี้แก่พวกท่าน เมื่อถึงวันเกิดของคุณหญิงแล้วเท่านั้น เขาไม่ต้องการให้ผมบอกก่อนหน้านั้นอย่างเด็ดขาด และผมก็ตั้งใจไว้แล้วว่า พรุ่งนี้ผมจะมาในวันเกิด

ของคุณหญิง แต่เมื่อมีการสงสัยสอบถามความจริงมาก่อนเช่นนี้ ผมก็มีความจำเป็นที่จะต้องออกเดินทางเดี๋ยวนี้ การไปถึงของผมอาจดึกหน่อย และถ้าไม่เป็นการรบกวน ผมจะเข้าไปพบในทันทีที่ถึงกรุงเทพ”

เชษฐาพยักหน้าช้า ๆ กับเครื่องโทรศัพท์ ส่งเสียงต่ำ ๆ

“เอาละ คุณออกเดินทางมาได้เลยคุณอำพล และเมื่อถึงกรุงเทพ ไม่ว่าจะดึกดื่นแค่ไหน คุณมาพบเราที่นี่ได้ทันที จะรอ”

“ถ้างั้นผมขอเวลาจัดเตรียมตัว และกลับไปเอาของก่อนนะครับแล้วจะบึ่งลงกรุงเทพเลย เลิกกันนะครับ”

“เดี๋ยว!”

เชษฐาทัก แล้วหันมาทางน้องสาว ผู้ยืนยิ่งงันอยู่

“น้อยมีอะไรจะพูดกับคุณอำพลอีกไหม?”

“เลือกคนขับรถที่มือดีที่สุด และขับมาให้เร็วที่สุด อย่ารถคว่ำตายเสียก่อนระหว่างทาง!”

หล่อนเน้นเสียงเครือสั่นเพียงแค่นั้น ก็วางหูโทรศัพท์ลง ทิ้งกายอย่างหมดเรี่ยวแรงลงไปบนนวมตัวเดิม ขณะที่เชษฐาพูดกับทางฝ่ายโน้นอีกประโยคเดียวก็วางหูโทรศัพท์ลงเช่นกัน